#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MICHAEL CONNELLY

RENÉE BALLARD ve HARRY BOSCH
POLİSİYESİ

GECENİN KUTSAL KARANLIĞI

nemesis
KİTAP

NEMESİS KİTAP / Polisiye
Yayın Numarası: 545

Gecenin Kutsal Karanlığı Michael Connelly

Kitabın Özgün Adı: Dark Sacred Night
Çeviren: Ömer Mülazım

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2021 © Michael Connelly, 2018

Bu kitap, Little, Brown and Company, New York, New York USA ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-04-7
Baskı: Temmuz 2022

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah. 147. Sok. 9-13A Esenyurt / İstanbul
Tel.: (0212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

MICHAEL CONNELLY

GECENİN KUTSAL KARANLIĞI

Çeviren: Ömer Mülazım

nemesis
KİTAP

Michael Connelly

Michael Connelly, *Kara Yanki, Şair, Gece Vardiyası* gibi *New York Times* çok satanlar listesinde bir numaraya yükselmiş kitapların da aralarında yer aldığı birçok romanın yazarıdır. Harry Bosch serisi ile Lincoln Lawyer serisini de kapsayan kitapları dünya çapında altmış milyondan fazla satmıştır. Connelly gazetecilikteki başarılarından dolayı sayısız ödül kazanmış eski bir gazete muhabiri ve başrolünü Titus Welliver'ın oynadığı *Bosch* dizisinin de baş yapımcısıdır. Vaktini Kaliforniya'da ve Florida'da geçirir.

Renée'nin ilham kaynağı olan Dedektif Mitzi Roberts'a...

BALLARD

1

Devriye memurları ön kapıyı açık bırakmışlardı. Evi havalandırarak ona iyilik yaptıklarını sanıyorlardı. Fakat bu şekilde delillerin korunmasına ilişkin olay yeri protokollerini de ihlal etmiş oluyorlardı. İçeri böcekler girip çıkabilirdi. DNA, rüzgârdan zarar görebilirdi. Kokular dağılırdı. Olay yerini havalandırmak delillerin bir kısmını kaybetmek anlamına gelirdi.

Ne var ki devriye memurları bunları bilmiyordu. Ballard'ın devriye amirinden aldığı rapora göre, havalandırma sistemiyle kapı ve pencereleri kapalı evin içindeki ceset iki üç günlüktü. İçerisi de muhtemelen bir çuval kokarca gibi kokuyordu.

Üç mavi üniformalı polis yolun kenarındaki ekip otosunun arasında Ballard'ı bekliyordu. Ballard, polislerin içeride, cesedin başında kalmalarını da pek beklemiyordu zaten.

Doksan metre yukarıda daireler çizen bir helikopter, sokağı aydınlatıyordu. Helikopterden yayılan ışık huzmesi, uçup gitmesini engelleyen bir ipi andırıyordu.

Ballard arabanın motorunu kapadı fakat bir süre araçta oturdu. Genç kadın iki evin arasındaki boşluğa park etmişti, karşısında uçsuz bucaksız bir halı gibi serilmiş şehrin ışıklarına baktı.

Hollywood Bulvarı'nın dar bir yoldan dağlara uzandığını çoğu kişi bilmezdi. Hollywood Bulvarı'nda ziyaretçiler süper kahraman kıyafeti giymiş kişilerle ve kaldırım yıldızlarıyla fotoğraf çektirirlerdi. Burası turist merkezinin bütün ışıltısından ve pisliğinden uzak bir yerleşim alanıydı.

Burada para ve güç konuşurdu. Ballard bu tepelerde işlenecek bir cinayetin teşkilattaki ağır topları harekete geçireceğinin farkındaydı. O, şu an sadece bakıcılık yapıyordu. Vaka uzun süre onda kalmayacaktı. Ölenin kim olduğuna ve sosyal statüsüne bağlı olarak, dosya ya Batı Büro'daki Cinayet Masası'na ya da şehir merkezindeki Soygun Cinayet Birimi'ne teslim edilecekti.

Manzaraya bakmayı bıraktı, defterini görebilmek için tepe ışığını yaktı. Melrose'daki haneye tecavüz ihbarından yeni gelmişti. Hollywood Birimi'ne döndüğünde yazacağı rapor için notlarını aldı. Boş bir sayfa açtı, saati –01.47– ve adresi yazdı. Hava açık ve ılıktı. Işığı söndürdü, tepe lambalarını açık bırakarak arabadan indi. Aracın arkasına geçti, olay yeri çantasını almak için bagajı açtı.

Pazartesi gecesiydi ve tek başına geçireceği haftanın ilk vardiyası olduğundan Ballard üniformasını en az bir, hatta iki gün daha giymesi gerekeceğini biliyordu. O nedenle çürüyen ceset kokusunun üzerine sinmesine engel olmalıydı. Bagajın önünde ceketini çıkardı, özenle katladı ve boş delil kutularından birine koydu. Plastik poşetten olay yeri inceleme tulumunu çıkarıp çizmelerinin, pantolonunun ve bluzunun üzerine giydi. Fermuarı çenesine kadar çekti. Ayaklarını sırayla tampona koyarak bileklikleri paçalarına doladı. Aynı işlemi ellerine de uyguladı. Artık hiçbir koku vücuduna sinemezdi.

Çantasından tek kullanımlık eldivenlerle daha önce Soygun Cinayet Birimi'ndeyken otopsilerde kullandığı solunum maskesini aldı, bagajı kapadı, üniformalı üç polisin yanına doğru yürüdü.

Yaklaşınca mezarlık vardiyasında uzun süre görev yaptıkları için rahat ve hareketsiz Hollywood tepeleri devriyesinde görevlendirilmeye hak kazanan iki polisi ve mıntıka amiri Çavuş Stan Dvorek'i tanıdı.

Gittikçe kelleşen Dvorek ekip otosunda geçen uzun yıllar sonunda göbek yapmıştı. Arabalardan birinin kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Lakabı Relic'di. Gece vardiyasında çalışmaktan hoşlanan ve uzun yıllar görev yapanlara bir lakap takılırdı. Bir ay önce onuncu yılını dolduran Dvorek bu alandaki rekorun sahibiydi. Yanındaki memurlar Anthony Anzelone ve Dwight Doucette'e ise Caspar ve Deuce diyorlardı. Mezarlıkta daha üçüncü yılını geçiren Ballard'a henüz bir lakap bahşedilmemişti. Bahşedilmişse bile onun haberi yoktu.

"Baylar," dedi Ballard.

"Vay canına, Sally Ride," dedi Dvorek. "Mekik ne zaman kalkıyor?"

Ballard kollarını iki yana açtı. Tulumun bol durduğunu ve uzay kıyafetine benzediğini biliyordu. Böylelikle lakabını ilk kez duymuş oluyordu.

"Hiçbir zaman," dedi. "Ee, sizi evden kaçıran nedir?"

"İçerisi çok fena," dedi Anzelone.

"Fırın gibi," diye ekledi Doucette.

Relic arabasının bagajından doğrulup ciddileşti.

"Kadın, beyaz, ellilerinde, başına kunt bir cisimle vurulmuş gibi ve yüzünde kesikler var," dedi. "Biri kadının canına okumuş. İçerisi darmadağın. Haneye tecavüz olabilir."

"Cinsel saldırı?" diye sordu Ballard.

"Geceliği yukarı sıyrılmıştı. Her yeri açıktaydı."

"Pekâlâ, içeri giriyorum. İçinizden hangi yiğit bana eşlik etmek ister?"

İlk anda gönüllü çıkmadı.

"Deuce, en yüksek numara seninki," dedi Dvorek.

"Siktir," dedi Doucette.

Üçünün arasında en yeni polis olan Doucette en yüksek sicil numarasına sahipti. Boynundaki mavi bandanayla ağzını ve burnunu kapadı.

"Zenci çetecilere benzedin ha," dedi Anzelone.

"Niye, siyahi olduğum için mi?" diye sordu Doucette.

"Mavi bandana taktığın için," dedi Anzelone.

"Şu cesedi göster, hadi," dedi Dvorek. "Bütün gece burada beklemek istemiyorum."

Doucette tartışmayı bırakıp evin açık kapısına doğru yöneldi. Ballard da onun peşinden gitti.

"Sahi, ihbar neden bu kadar gecikmiş?" diye sordu Ballard.

"Kurbanın New York'taki yeğeni komşuyu aramış," dedi Doucette. "Komşuda evin anahtarı varmış ve kurban sosyal medyadan ve telefondan yapılan çağrılara birkaç gündür cevap vermediğinden yeğeni komşudan bakmasını rica etmiş. Komşu kapıyı açınca kokuyu alıp bizi aramış."

"Gecenin birinde mi?"

"Hayır, daha önce aramış aslında. Ama bütün akşam devriyeleri vardiya sonuna kadar Park La Brea civarındaki bir soygunla ve şüphelisiyle uğraşmışlar. Buraya kimse gelememiş. Hal böyle olunca olay bize paslandı. Biz de hemen geldik."

Ballard başını salladı. Soygun şüphelisiyle ilgili hikâyeden işkillenmişti. Büyük olasılıkla herkes sorumluluğu birbirine atmaya çalışmıştı. Çünkü kapalı bir evde çürüyen cesetle çalışmayı kimse istemezdi.

"Komşu şu an nerede?" diye sordu Ballard.

"Evinde," dedi Doucette. "Muhtemelen duş alıyor ve burnuna mentollü burun açıcı sürüyordur. Komşu bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

"İçeri girmedim dese bile. Onu elemek için parmak izlerini almalıyız."

"Anlaşıldı. Parmak izi aracını getirtirim."

Lateks eldivenlerini giyen Ballard, Doucette'in peşi sıra eşikten geçerek eve girdi. Soluma maskesi hiç işe yaramıyordu. Ağzından nefes almasına rağmen ölümün çürük kokusu yüzüne tokat gibi çarptı.

Doucette uzun boylu ve geniş omuzluydu. Ballard biraz ilerleyip yanından geçene kadar hiçbir şey göremedi. Yamaca inşa edilen evin boydan boya penceresinden görünen manzara, yanıp sönen ışık örtüsüyle nefes kesiciydi. Gecenin bu saatinde bile şehir canlı ve fırsatlarla dolu görünüyordu.

"Eve girdiğinizde içerisi karanlık mıydı?" diye sordu Ballard.

"Geldiğimizde tüm ışıklar kapalıydı," dedi Doucette.

Ballard cevabı aklına not etti. Işıkların kapalı olması, haneye tecavüzün gündüz ya da gece geç vakitte, ev sahibi yattıktan sonra gerçekleştiği anlamına gelebilirdi. Çoğu haneye tecavüz vakasının gündüz işlendiğini biliyordu.

Doucette eldivenli elleriyle kapının yanındaki düğmeye basınca bir dizi tavan lambası yandı. İçerisi açık plan olarak tasarlanmıştı, böylece oturma odasında, yemek odasında ya da mutfakta da olsanız manzaranın tadını çıkarabiliyordunuz. Baş döndürücü manzara, arka duvara asılmış, bir kadının kırmızı dudaklarını resmeden üç büyük tabloyla dengeleniyordu.

Ballard mutfak adası civarında cam kırıkları olduğunu fark etti, fakat evin camları kırık değildi.

"İçeri zorla girildiğine dair belirti var mı?" diye sordu.

"Biz göremedik," dedi Doucette. "Etrafta kırık bir sürü şey var, ama hiçbir pencere kırılmamış. Göze çarpan bir giriş noktası bulamadık."

"Pekâlâ."

"Ceset şurada."

Oturma odasından koridora geçen Doucette, ağırlaşan kokuya karşı kendini daha iyi korumak için elini bandanasının üzerine koydu.

Ballard onun peşinden gitti. Ev tek katlıydı. Muhtemelen tek katlı evlerin yeterli görüldüğü ellilerde yapılmıştı. Son zamanlarda bu civarda inşa edilen her yapı çok katlıydı ve sınırlar sonuna kadar zorlanıyordu.

Bir odayla banyoyu geçerek yatak odasına girdiler. İçeriye tam bir kargaşa hâkimdi. Şapkası ve ampulü parçalanmış bir abajur yerde duruyordu. Kıyafetler gelişigüzel yatağın üstüne fırlatılmış, içinde kırmızı şarap olduğu anlaşılan uzun gövdeli bir kadeh, beyaz halının üzerinde ikiye ayrılmış, şarap yere dökülmüştü.

"İşte burada," dedi Doucette.

Banyonun açık kapısından içeriyi gösterdi. Ballard'ın girmesi için kenara çekildi.

Ama Ballard banyoya girmeden eşikte bekledi. Kurban yerde sırtüstü yatıyordu. İri bir kadındı. Kolları ve bacakları iki yana açılmıştı. Gözleri açık, altdudağı parçalanmış, sağ yanağının üstü kesilmiş ve grimsi pembe doku ortaya çıkmıştı. Başında görünmeyen bir yaradan akan kan beyaz kare fayansların üzerinde kurumuştu.

Sinekkuşu desenli pazen geceliği, kadının beline kadar sıyrılmış, karnıyla memelerinin arasında toplanmıştı. Çıplak ayaklarının arası bir metre açıktı. Cinsel organındaki yaranın dışında bir yara ya da morluk göze çarpmıyordu.

Ballard banyonun karşı duvarındaki boydan boya aynada kendini gördü. Çömelip ellerini bacaklarına koydu. Zemini in-

celeyip ayak izi, kan ve diğer delilleri aradı. Ölü kadının başının etrafında kuruyan kan gölünün yanı sıra yerde cesetle yatak odası arasında kesik kesik minik kan lekeleri dikkati çekiyordu.

"Deuce, git ön kapıyı kapat," dedi Ballard.

"Şey, peki," dedi Doucette. "Sebep?"

"Kapat sen. Sonra da mutfağa bak."

"Ne için?"

"Yerde su kâsesi var mı diye. Hadi."

Ballard, Doucette gittikten sonra koridorda ayak seslerini duydu, doğrulup banyoya girdi. Duvarın dibinden dikkatle ilerleyerek cesedin başına kadar gelip çömeldi. Eldivenli eliyle yerden destek alarak, kurbanın kafasındaki yarayı görmek için eğildi. Fakat kadının koyu kahverengi saçları çok gür ve kıvırcık olduğundan yaranın yerini tespit edemedi.

Ballard etrafına bakındı. Küvetin kenarlarına banyo tuzu kavanozları ve yanıp bitmiş mumlar sıralanmıştı. Ayrıca katlanmış bir de havlu da vardı. Ballard küveti görmek için uzandı. İçi boştu fakat boşaltma tapası yerinde duruyordu. Su sızdırmayan, lastik kenarlı bir tapaydı. Ballard uzanıp soğuk suyu birkaç saniye akıtıp musluğu kapadı.

Ayağa kalkıp küvetin kenarına geldi. Tapanın etrafını çevreleyecek kadar su birikmişti. Bekleyip izledi.

"Su kâsesi varmış."

Ballard döndü. Doucette geri gelmişti.

"Ön kapıyı kapadın mı?" diye sordu.

"Kapadım," dedi Doucette.

"Tamam, etrafa bakın. Bence aradığımız bir kedi. Ufak bir şey. Hayvan Müdahale'yi ara."

"Ne?"

Ballard ölü kadını işaret etti.

"Bunu bir hayvan yapmış. Aç bir hayvan. Yumuşak dokudan başlarlar."

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

Ballard tekrar küvetin içine baktı. Biriken suyun yarısı gitmişti. Giderin lastik tapası sızdırıyordu.

"Yüzündeki yaralarda kanama yok," dedi. "Öldükten sonra meydana gelmişler. Ölüm nedeni kafasının arkasındaki yara."

Doucette başıyla onayladı.

"Biri arkasından yaklaşıp kafasına vurmuş," dedi.

"Hayır," dedi Ballard. "Kazara olmuş."

"Nasıl?" diye sordu Doucette.

Ballard küvetin kenarındaki nesneleri gösterdi.

"Çürümeye bakılırsa, üç gece önce olmuş," dedi. "Kadın yatmadan önce ışıkları söndürür. Muhtemelen sadece yatak odasındaki lambayı açık bırakmıştır. Buraya gelir, küveti doldurur, mumları yakıp havluyu hazırlar. Sıcak suyun buharından kayganlaşan zeminde ayağı kayar. Belki de şarap kadehini komodinin üstünde bıraktığı aklına gelir. Ya da küvete girmek için geceliğini çıkarırken."

"Abajur ve dökülen şaraba ne diyorsun peki?" diye sordu Doucette.

"Kedi."

"Ne yani, burada öylece dikilerek mi anladın tüm bunları?"

Ballard soruyu duymazdan geldi.

"Kadın çok kilolu," dedi. "Belki de soyunurken, 'Tüh, şarabı unuttum,' diyerek ani bir dönüşle ayağı kayar ve başını küvetin kenarına çarpar. Kadın ölür, mumlar yanıp biter, küvet de yavaş yavaş boşalır."

Bu açıklama karşısında Doucette sessiz kalmakla yetindi. Ballard ölen kadının parçalanan yüzüne baktı.

"İkinci gün falan, kedinin karnı acıkır," dedi Ballard. "Kendini kaybeder, sonra da kadını bulur."

"Tanrım," dedi Doucette.

"Ortağını çağır Deuce. Kediyi bulun."

"Ama dur biraz. Madem banyo yapacaktı neden geceliği hâlâ üzerinde? Geceliğini banyodan sonra giyersin, değil mi?"

"Kim bilir? Belki işten ya da yemekten gelmiş, rahat etmek için geceliğini giymiştir. Belki biraz televizyon seyredip... sonra banyo yapmaya karar vermiştir."

Ballard aynayı işaret etti.

"Ayrıca kadın obezmiş," dedi. "Belki de aynada kendini çıplak görmekten hoşlanmıyordu. Bu durumda eve gelmiş, geceliğini giymiş ve küvete girene kadar üstündekileri çıkarmamıştır."

Ballard dönüp Doucette'in yanından geçerek banyodan çıktı.

"Kediyi bulun," dedi.

2

Suç mahallindeki soruşturmayı tamamlayıp saat üçte Hollywood Şube'ye dönen Ballard, dedektif bürosundaki bölmelerden birinde çalışıyordu. Gündüzleri, kırk sekiz dedektifin çalışma alanına ev sahipliği yapan bu devasa odada gece yarısından sonra incin top oynar, Ballard da canının istediği yere otururdu. Koridorun ilerisindeki devriye amirinin ofisinden gelen gürültüden ve telsiz konuşmalarından uzakta, köşedeki bir masayı seçti. Saat beşi yedi geçe, siperinde yerini alan bir asker gibi çalışma alanının yarım duvarlarının arasındaki bilgisayarın başına geçti. Artık odaklanıp raporunu yazabilirdi.

İlk olarak müdahale ettiği haneye tecavüz vakasının raporunu bitirdikten sonra artık küvetteki ölüme dair raporunu yazmaya koyulabilirdi. Bu vakayı "otopsi sonucu bekleniyor" olarak sınıflandıracaktı. Olay yeri inceleme fotoğrafçısını çağırmış kedi de dahil her şeyi belgeleyerek kendini sağlama almıştı. Ölümün kazara gerçekleştiğine hükmederse, kurbanın ailesinin ve hatta belki de amirlerinin eleştiri oklarına maruz kalacağını biliyordu. Gelgelelim otopside cinayete dair herhangi bir bulguya rastlanmayacağına ve ölümün bir kaza neticesinde gerçekleştiğine hükmedileceğine emindi.

Tek başına çalışıyordu. Ortağı John Jenkins vefat iznindeydi. Gece vardiyasında görev yapan dedektiflerin ikamesi olmazdı. Ballard bir hafta sürecek yalnız kovboyluk serüveninin ilk gecesini yarılamıştı. Her şey Jenkins'in ne zaman döneceğine bağlıydı. Karısını kansere kurban veren Jenkins'in dünyası altüst olmuş, Ballard da ona istediği kadar dinlenebileceğini söylemişti.

Ballard defterinde ikinci soruşturmayla ilgili ayrıntıları not aldığı sayfayı bulup ekrana boş bir olay tutanağı açtı. Başlamadan evvel başını eğip bluzunun yakasını burnuna yaklaştırdı. Hafif çürüme ve ölüm kokusu aldığını sandı. Bunun sebebi koku hafızası mıydı yoksa koku gerçekten üzerine sinmiş miydi emin olamadı. Yine de o hafta kıyafetini tekrar giyme planı suya düşmüştü. Çaresiz kuru temizlemeye gidecekti.

Başı hâlâ öndeyken metal dosya dolabı çekmecesinin tangırtıyla kapandığını duydu. Çalışma alanının üzerinden büronun uzak köşesine baktı. Dört çekmeceli dosya dolapları oda boyunca uzanıyordu. İkili çalışan tüm dedektiflere dosyalarını muhafaza etmeleri için dört çekmeceli bir dolap tahsis edilirdi.

Fakat şu anda başka bir çekmeceyi kurcalayan adam, tanıdığı bir dedektif değildi ki Ballard merkeze gündüzleri de gelmesine sebep olan aylık ekip toplantılarından tüm dedektifleri tanıyordu. Dolapları rastgele karıştıran adamın saçları ağarmıştı ve bıyıkları vardı. Ballard'ın içgüdüleri adamın buraya ait olmadığını haykırıyordu. Başkası var mı diye görmek için bütün ekip odasını taradı. Kimseyi göremedi.

Adam bir çekmeceyi daha açıp kapadı. Ballard gürültüden yararlanarak koltuğundan kalktı. Çömeldi, çalışma bölmelerini perde gibi kullanarak orta koridora doğru ilerledi. Böylelikle görünmeden davetsiz misafire yaklaşabilecekti.

Ceketini arabasının bagajında bırakmıştı. Bu sayede belindeki Glock tabancasına rahatlıkla ulaşabilecekti. Tabancanın kabzasını kavrayıp adamın üç metre gerisinde durdu.

"Hey, ne var ne yok?" dedi.

Adam donakaldı. Karıştırdığı çekmeceden ellerini çekip Ballard'ın görebileceği şekilde yavaşça kaldırdı.

"Güzel," dedi Ballard. "Şimdi bana kim olduğunu ve ne yaptığını söyler misin?"

"Adım Bosch," dedi. "Birini görmeye gelmiştim."

"Ne yani, görmeye geldiğin kişi dosyaların içinde mi saklanıyor?"

"Hayır, eskiden burada çalışırdım. Money'i tanırım. Adamı çağırırlarken dinlenme odasında bekleyebileceğimi söyledi. Ben de sıkılıp dolaşmaya başladım. Özür dilerim."

Ballard biraz sakinleşti, elini tabancasından çekti. Bosch adını tanıyordu. Ayrıca devriye amirinin takma adını bilmesi de içine su serpmişti. Yine de şüpheleri vardı.

"Eski dolabının anahtarı hâlâ sende miydi?" diye sordu Ballard.

"Hayır," dedi Bosch. "Dolap kilitli değildi."

Ballard dolabın kilidine baktı, gerçekten de açık olduğunu gördü. Çoğu dedektif dosyalarını kilitli tutardı.

"Kimliğin yanında mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi Bosch. "Ama şunu bil ki ben bir polisim. Sol tarafımda tabanca var ve kimliğime uzandığımda onu göreceksin. Tamam mı?"

Ballard elini tekrar beline götürdü.

"Uyarı için teşekkürler," dedi. "Bak ne diyeceğim, kimlik işini şimdilik boş verelim. Ben önce şu silahı alsam nasıl olur? Sonra da..."

"Harry işte buradasın."

Ballard sağına baktı, devriye amiri Teğmen Munroe'nun ekip odasına girdiğini gördü. Munroe merkezden nadiren ayrılmasına rağmen zayıf bir adamdı ve hâlâ bir sokak polisi gibi elleri kemerinde yürüyordu. Kendine göre ayarlama yaptığı kemerinde sade-

ce, o da zorunlu olduğundan, tabancasını taşıyordu. Diğer hantal aygıtları masasının çekmecesinde tutuyordu. Munroe, Bosch kadar yaşlı olmamakla birlikte yetmişli ve seksenli yıllardaki polislerin vazgeçilmezi bir bıyık bırakmıştı.

Ballard'ın temkinli duruşunu fark etti.

"Ballard neler oluyor?" diye sordu.

"Burada dosyaları karıştırıyordu," dedi Ballard. "Kim olduğunu bilmiyordum."

"Rahat ol," dedi Munroe. "Bosch iyidir. Burada cinayet masasında çalışıyordu. Eskiden, cinayet masamız varken."

Munroe, Bosch'a döndü.

"Harry ne yapıyordun?" diye sordu.

Bosch omuz silkti.

"Sadece eski çekmecelerime bakıyordum," dedi. "Beklemekten sıkıldım da biraz."

"Neyse, Dvorek merkeze geldi ve rapor odasında bekliyor," dedi Munroe. "Ve hemen onunla konuşmanı istiyorum. Onu sokaklardan çekmek hoşuma gitmiyor. En iyi adamlarımdan biri ve görevinin başına dönmesini istiyorum."

"Anladım," dedi Bosch.

Bosch, Munroe'nun peşinden koridora, oradan da devriye ofisi ve raporlama odasına gitti. Dvorek onları bekliyordu. Bosch gitmeden önce dönüp Ballard'a baktı ve başıyla selamladı. Ballard onun gidişini izledi.

Yalnız kaldığında Bosch'un karıştırdığı dosya çekmecesine iyice yaklaştı. Ön yüzüne bir kartvizit yapıştırılmıştı. Bu çekmecelerini işaretlemek için herkesin yaptığı bir şeydi.

Dedektif Cesar Rivera

Hollywood Cinsel Suçlar Birimi

Ballard çekmecenin içindekilere baktı. Sadece yarısı doluydu ve muhtemelen Bosch çekmeceyi karıştırırken dosyalar öne doğru düşmüştü. Dosyaları düzeltti. Rivera'nın etiketlere ne yazdığına baktı. Çoğunlukla kurbanların isimleri ve vaka numaralarını karalanmıştı. Diğerleri Hollywood Şube'deki ana caddelerin adlarıyla işaretlenmişti. Muhtemelen şüpheli faaliyetlerle ya da kişilerle alakalı bazı raporlardan oluşuyordu.

Çekmeceyi kapayıp üstündeki iki çekmeceye baktı. Bosch'un en az üç çekmeceyi açtığını hatırlıyordu.

Bunlar da ilki gibiydi. İçlerinde başlıca kurbanın adına, cinsel suça ve vaka numarasına göre sıralanmış dosyalar vardı. Üst çekmecenin önünde eğilip bükülmüş bir ataş dikkatini çekti. Dolabın üst köşesindeki basma düğmeli kilidi inceledi. Eski modellerdendi ve bir ataşla kolaylıkla açılabilirdi. Kayıtların güvenliği öncelikli değildi çünkü yüksek güvenlikli bir polis karakolunda tutuluyorlardı.

Ballard çekmeceleri kapadı, kilidi yerleştirdi, masasına döndü. Bosch'un gece yarısı ziyareti ilgisini çekmişti. Tecrübeli dedektifin dosya dolabını ataş kullanarak açtığını ve çekmeceleri belli bir amaçla karıştırdığını biliyordu. Eski dosyalarına baktığına dair anlattığı nostaljik hikâye kuyruklu bir yalandı.

Masadaki kahve bardağını alıp doldurmak için ilk kattaki dinlenme odasına yürüdü. İçerisi her zamanki gibi boştu. Bardağını doldurduktan sonra devriye ofisine gitti. Teğmen Munroe masasında oturmuş birimin ve sokaklardaki devriye araçlarının GPS vericilerinin haritasını gösteren ekrana bakıyordu. Ballard arkasına iyice yaklaşana kadar onu duymadı.

"Vukuat var mı?" diye sordu Ballard.

"Şimdilik yok," dedi Munroe.

Ballard aynı noktada kümelenmiş üç GPS cihazını gösterdi.

"Orada ne oluyor?"

"Mariscos Reyes'in kamyonu. Üç ekip orada, yedilik durum*."

Sunset and Western'da bir gıda kamyonunda yemek arasıydı. Ballard yemek yemediğini ve acıkmaya başladığını fark etti. Ne var ki deniz mahsulü yemek istemiyordu.

"Ee, Bosch ne istiyordu?"

"Dokuz yıl önce bulduğu ceset hakkında Relic'le konuşmak istiyordu. Bosch soruşturuyor galiba."

"Hâlâ polis olduğunu söyledi. Bizim birimde değil ama, değil mi?"

"Hayır, San Fernando Emniyeti'nde görev yapıyor."

"Buradaki cinayetle San Fernando'nun ne alakası var?"

"Bilmiyorum Ballard. Buradayken kendisine soracaktın. Gitti artık."

"Ne çabuk!"

"Relic bir bok hatırlamıyordu da ondan."

"Dvorek görevinin başına döndü mü?"

Munroe ekrandaki üç ekiplik kümeyi işaret etti.

"Döndü, ama şu anda yedilik durum."

"Ben de oraya gidecektim. Ekmek arası karides yemeye. Sen bir şeyler ister misin?"

"Hayır, sağ ol. Yanına telsiz almayı unutma."

"Anlaşıldı."

---

* Kod yedi: Polis birimlerinin mola verdiğinde hizmet dışı kalmak için merkeze bildirdiği kod. Dedektifler aralarında kod yedi için yedilik durum ifadesini kullanırlar. (e.n.)

Ballard dedektif bürosuna dönmeden dinlenme odasına uğrayıp kahvesini lavaboya döktü, bardağını duruladı. Ardından şarjdaki telsizlerden birini alıp merkezin arka kapısından ekip otosuna yöneldi. Sabah ayazı çökmüştü. Otoparktan ayrılmadan önce bagajdan ceketini alıp giydi.

Ballard gıda kamyonuna vardığında Relic hâlâ oradaydı. Çavuş Dvorek tek kişilik araba kullandığından molalarda diğer polislerle takılırdı.

Ballard'ın tebeşir tahtasındaki menüyü incelediğini fark ettiğinde, "Sally Ride," dedi.

"N'aber Relic?" dedi Ballard.

"Cennette bir geceyi daha yarıladık."

"Ne demezsin."

Ballard ekmek arası karides söyleyip baharat masasındaki acılı soslardan birini içine boşalttı. Ekip otosunun çamurluğuna yaslanmış karnını doyuran Dvorek'in yanına gitti. Arabanın kaputunda yemeğini yiyen iki devriye polisi daha vardı.

Ballard, Dvorek'in yanı başına yaslandı.

"Neli?" diye sordu Dvorek.

"Karidesli," dedi Ballard. "Ben tebeşir tahtasındakilerden şaşmam. Oradakiler taze oluyor? Limandan alıp doğrudan buraya getiriyorlar? Değil mi?"

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle olduğunu umuyorum."

İlk ısırığını aldı. Lezzetliydi ve balık tadı yoktu.

"Fena değil," dedi.

"Ben balık spesiyalinden aldım," dedi Dvorek. "Motoru bozar bozmaz da ben kaçar."

"İğrençsin çavuş. Ama kaçmaktan söz açılmışken, şu Bosch denen adam ne istiyordu?"

"Sen Bosch'u gördün mü?"

"Onu dedektif bürosundaki dosyaları karıştırırken yakaladım."

"Evet, biraz çaresiz. Üzerinde çalıştığı bir vakada ipucu arıyor."

"Hollywood'da mı? Ben onu San Fernando Emniyeti'nde görev yapıyor sanıyordum."

"Orada görev yapıyor, evet. Ama bu araştırdığı özel bir vaka. Dokuz yıl önce öldürülen bir kız. Cesedi ben bulmuştum, ama dişe dokunur bir şey hatırlayamadım."

Ballard yemeğinden bir ısırık daha aldı, başını salladı. Ağzı karides ve lavaş doluyken bir sonraki sorusunu sordu.

"Kız kimdi?" dedi.

"Evden kaçan biri. Adı Daisy. On beş yaşındaydı ve sokaklarda kendini pazarlıyordu. Üzücü hikâye. Western civarında, onu Hollywood'da sık sık görürdüm. Bir gece yanlış arabaya binmiş. Cesedini Cahuenga Bulvarı'nda bir ara sokakta buldum. İsimsiz bir ihbardı. Onu hatırlıyorum."

"Daisy sokakta kullandığı adı mıydı?"

"Hayır, gerçek adıydı. Daisy Clayton."

"O sırada, cinsel suçlarda Cesar Rivera mı vardı?"

"Cesar mı? Emin değilim. Aradan dokuz yıl geçmiş. Olabilir."

"Peki, Cesar'ın vakayla haşır neşir olduğunu hatırlıyor musun? Çünkü Bosch onun dolabını karıştırıyordu."

Dvorek omuz silkti.

"Ben cesedi buldum ve merkeze haber verdim Renée, hepsi bu," dedi. "Sonrasına karışmadım. İnsanları uzak tutmak için beni sokağın öbür ucunu kapamaya gönderdiklerini hatırlıyorum. O zamanlar rütbem yoktu."

Üniformalı polislerin kollarında hizmet ettikleri her beş yıl için bir çizgi olurdu. Dokuz yıl evvel Relic neredeyse çaylaktı. Ballard başını sallayıp son sorusunu sordu.

"Bosch sana benim sormadığım bir soru sordu mu?"

"Evet, ama kız hakkında değildi. Daisy'nin erkek arkadaşını sordu. Cinayetten sonra onu bir daha görüp görmediğimi bilmek istiyordu."

"Erkek arkadaşı kimdi peki?"

"Evden kaçan, bir baltaya sap olamamış serserinin teki. Onu duvar yazılarında kullandığı adından tanıyordum: Addict. Gerçek adı da Adam gibi bir şeydi, Bosch söylemişti. Unuttum şimdi. Ama cevabım hayırdı, onu cinayetten sonra bir daha hiç görmedim. Onun gibiler uzun süre aynı yerde duramazlar."

"Aralarındaki ilişki... sadece sevgili miydiler?"

"Birlikte takılıyorlardı. Bilirsin işte koruma için. Öyle bir kızın sokaklarda birine ihtiyacı vardı. Pezevenk gibi. Kız iş tutuyor, oğlan da onu kolluyordu. Parayı da bölüşüyorlardı. Ama o gece, belli ki oğlan çuvallamış. Kıza yazık olmuş."

Ballard başını salladı. Bosch muhtemelen Daisy'nin tanıdığı ve etkileşime girdiği kişileri ve ömrünün son gecesinde nereye gittiğini en iyi bilen kişinin Adam/Addict olduğunu düşündüğü için onunla konuşmak istiyordu.

Şüpheli de olabilirdi elbette.

"Bosch'u biliyorsun, değil mi?" diye sordu Dvorek.

"Evet," dedi Ballard. "Eskiden burada görev yapıyormuş."

"Aşağıda kaldırımdaki yıldızları da biliyorsun?"

"Tabii ki."

Görev başında öldürülen birim memurlarını onurlandırmak adına Hollywood Karakolu'nun önündeki kaldırıma hatıra yıldızları dökülmüştü.

"İşte, aşağıda bir tane var," dedi Dvorek. "Teğmen Harvey Pounds'a ait. Anlatılanlara göre burada görev yaptığı sırada Bosch'un amiriymiş. Bosch'un üzerinde çalıştığı bir vakada kaçırılmış ve işkence görürken kalp krizinden ölmüş."

Ballard bunu daha önce duymamıştı.

"Failler yakalandı mı?" diye sordu.

"Kiminle konuştuğuna bağlı," dedi Dvorek. "Sözde 'dosya düştü' ama bana kalırsa kötülüklerle dolu bu büyük şehirde çözülmeyi bekleyen bir başka gizem... Söylentilere göre adam, Bosch'un yaptığı bir şey yüzünden öldürülmüş."

"Dosya düştü" tabiri vakanın bir tutuklama ya da yargılama olmadan resmi olarak kapatıldığı durumlar için kullanılırdı. Genellikle şüpheli ya ölmüş ya da başka bir suçtan müebbet yatıyor olurdu ve ilave cezayla neticelenmeyebilecek bir vakada mahkeme sürecini başlatmak, gerek zaman gerekse de yapılacak masrafa değmezdi.

"Dosya muhtemelen mühürlüdür. Politik meseleler."

Teşkilatta üst mevkilerdekileri ilgilendiren vakalar söz konusu olduğunda işler böyle yürürdü. Bu tarz vakalarda tek bir yanlış hamle bile kişinin kariyerini mahvedebilirdi.

Bosch hakkındaki bilgiler ilginç ama konuyla alakasızdı. Ballard, lafı Daisy Clayton vakasına getirecek soruyu sormak üzereydi ki Dvorek'in telsizi cızırdadı. Devriye ofisinden Teğmen Munroe onu ev içi şiddete müdahale eden bir ekibe nezaret etmesi için Beachwood Canyon'daki bir adrese yönlendiriyordu.

"Gitmem gerek," dedi sandviçinin ambalajını buruşturup top yaparak, "Benimle gelip destek olmak istersen başka tabii."

Ballard bunun nezaketen yapılmış bir davet olduğunun farkındaydı. Relic'in bir gece vardiyası dedektifinin yardımına ihtiyacı yoktu.

"Merkezde görüşürüz," dedi Ballard. "İşler sarpa sarar da dedektife ihtiyacınız olmazsa tabii."

Olayların söylediği gibi gelişmemesini umdu. Ev içi şiddet vakalarında genellikle iki taraf birbirini şikâyet eder ve dedektiflikten çok hakemlik yapmak zorunda kalırlardı. Hatta bariz fiziksel yaralanmalar bile her zaman bütün hikâyeyi anlatmazdı.

"Anlaşıldı," dedi Dvorek.

3

Gündüz vardiyasındaki dedektifler geliş gidiş saatlerini trafiğin durumuna göre ayarlardı. Gündüzcülerin çoğu trafiğe takılmamak ve ikindi vakti paydos edebilmek için genellikle sabah altıdan önce emniyete gelirdi. Ballard, Cesar Rivera'ya Daisy Clayton vakasını sormaya karar verdiğinde Rivera'nın da sabah altından önce emniyete geleceğini düşünmüştü.. Onu beklerken, vardiyasının kalan saatlerini dokuz yıl önce işlenen cinayetin elektronik kayıtlarını inceleyerek geçirdi.

Cinayet defteri, basılı raporlar ve fotoğraflarla dolu mavi bir klasördü ve Los Angeles Emniyeti'ndeki cinayet soruşturmalarında ilk başvuru kaynağıydı. Fakat dünya dijitalleştikçe teşkilat da dijitalleşmişti. Ballard, LAPD şifresinin yardımıyla, taranarak dijital arşivlere aktarılan rapor ve fotoğrafların çoğuna erişebildi. Tek eksik, dedektiflerin tuttuğu ve genellikle cinayet defterinin arka kısmına iliştirdiği notlardı.

En önemlisiyse dosyanın belkemiğini oluşturan ve dedektiflerin yaptığı her hamlenin açıklandığı kronolojik kaydı görebilmesiydi.

Ballard cinayetin, resmiyette faili meçhul olarak sınıflandırıldığına ve şehir merkezindeki merkez karakolda yer alan Soygun Cinayet Birimi (SCB)'nin bünyesindeki Faili Meçhul Olay-

ları Araştırma Büro Amirliği'ne devredildiğine kanaat getirdi. Vaktiyle SCB'ye atanan Ballard oradaki dedektiflerin ve ilgili görevlilerin çoğunu tanıyordu. Bunların arasında üç yıl önce düzenlenen yılbaşı partisinde Ballard'ı tuvalette sıkıştırıp ona sahip olmaya kalkan sabık amiri de vardı. Hollywood Birimi'ndeki gece vardiyasına da onu reddetmesi, ardından da şikâyetçi olup hakkında iç soruşturma başlatması sebebiyle atanmıştı. Ballard'ın şikâyetinin mesnetsiz olduğuna kanaat getirilmişti, çünkü bütün olaya tanıklık etmesine karşın o dönemdeki ortağı ona arka çıkmamıştı. Teşkilatın idarecileri Ballard ile Teğmen Robert Olivas'ı ayırmanın herkesin hayrına olacağına karar vermişti. Olivas SCB'de kalırken Ballard birimden gönderilmişti. Mesaj gayet açıktı. Olivas en ufak bir zarar görmezken Ballard seçkin bir birimden alınıp kimsenin başvurup gönüllü olmadığı ve genellikle teşkilattaki ucube ve beceriksizlere ayrılmış bir vazifeye atanmıştı.

Son aylarda ülke ve özellikle de Hollywood eğlence endüstrisi cinsel taciz skandallarıyla çalkalanıyordu. Hatta emniyet müdürü, sinema dünyasından yağmur gibi yağan ve pek çoğu yıllar öncesine dayanan şikâyetleri değerlendirmek için bir ekip bile kurmuştu. Elbette emniyet müdürünün ekibi SCB dedektiflerinden oluşuyordu ve Olivas da ekibin amirlerinden biriydi. İronik.

Ballard, Bosch'un üzerinde çalıştığı vakaya duyduğu merakın peşinden teşkilatın dijital kanallarında yol alırken Olivas'la olan geçmişi de zihninin bir köşesini meşgul ediyordu. Teknik açıdan eski raporlara bakarak hiçbir kuralı ihlal etmiyordu fakat cinayet masası lağvedildiğinde dosya Hollywood'dan alınıp Soygun Cinayet Birimi ile Olivas'ın yetki alanına giren Faili Meçhul Olayları Araştırma Büro Amirliği'ne devredilmişti. Ballard, teşkilatın veritabanında yaptığı her hareketin Olivas'ın dikkatini çekebilecek dijital bir iz bıraktığını biliyordu. Eğer Oli-

vas, Ballard'ın kokusunu alırsa geçmişin kuyruk acısıyla, SCB dosyasını kurcalamasını bahane edip iç soruşturma açabilirdi.

Böyle bir tehdit vardı ama bu onu durdurmaya yetmezdi. Üç yıl evvel yılbaşı partisinde peşinden banyoya geldiğinde Olivas'tan korkmamıştı. Onu itmiş ve küvetin içine düşürmüştü. Olivas'tan şimdi de korkmuyordu.

Kronolojik kayıt, vaka değerlendirmesinin en önemli kısmıydı ama Ballard işe fotoğraflara hızlıca göz atarak başladı. Daisy Clayton'ı ölü ve diri olarak görmek istiyordu.

Fotoğraf paketinde olay yeri ve otopsi fotoğraflarının yanı sıra kurbanın özel okul üniformasıyla çekilmiş kareler de yer alıyordu. Beyaz gömleğinin sol göğsünde SSA yazıyordu. Kameraya gülümsüyordu. Orta boy kesilmiş saçları sarıydı, yanaklarındaki sivilceleri makyajla kapatmıştı ve gözlerinde dalgın bir ifade vardı. Fotoğrafın arka yüzü de taranmıştı. Arka yüzünde şöyle yazıyordu: "7. Sınıf, St. Stanislaus Akademisi, Modesto".

Ballard olay yeri fotoğraflarını sonraya bırakmaya karar verdi. Kronolojik kayda geçti, vakayla ilgili son zamanlarda neler yapıldığına baktı. Her sene yapılan düzenli kontroller dışında soruşturmayla sekiz yıldır neredeyse hiç ilgilenilmediğini fark etti. Daha sonra dosya altı ay önce Lucia Soto adındaki faili meçhul dedektifine verilmişti. Ballard, Soto'yu tanımıyordu fakat namını duymuştu. Soto, SCB'ye atanan en genç kadın dedektifti. Daha önce Ballard'ın elindeki rekoru sekiz ayla geliştirmişti.

"Ballı Lucy," dedi Ballard.

Ballard teşkilatın kodamanları –ki bunlar çoğunlukla beyaz erkeklerdi– görev gücünde olabildiğince çok kadına yer verilmesine özen gösterdikleri için Soto'nun an itibarıyla Hollywood Cinsel Taciz Görev Gücü'nde yer aldığını biliyordu. SCB'ye atanmasını sağlayan kahramanlık sayesinde basında tanınan ve kendisine bir de lakap edinen Soto, basın toplantılarında ve diğer medya etkileşimlerinde sık sık ekibin yüzü olarak kullanılıyordu.

Bu bilgi üzerine Ballard durakladı. Hemen bir kronoloji çıkardı. Altı ay önce, Soto çözülememiş Daisy Clayton vakasına ya kendi isteğiyle ya da teşkilat tarafından atanmıştı. Bundan kısa süre sonra, Faili Meçhul Birimi'nden tekrar taciz görev gücüne atanmıştı. Sonra Hollywood Karakolu'na gelen Bosch vakayla ilgili sorular sorup cinsel suçlar dedektifinin dosyalarını karıştırmaya teşebbüs etmişti.

Ortada Ballard'ın henüz kuramadığı bir bağlantı vardı. Teşkilat veritabanında yeni bir arama yapıp Bosch'u baş soruşturmacı olarak listeleyen tüm vakaları ekrana yansıttığında o bağlantıyı kurdu. LAPD'den ayrılmadan önceki son vakasına yoğunlaştı. Olay, aralarında çocukların da yer aldığı birkaç kişinin duman zehirlenmesinden can verdiği bir apartmanın kundaklanmasıyla ilgiliydi. Vakayla bağlantılı raporlardan birkaçında Bosch'un ortağı Lucia Soto olarak belirtilmişti.

Ballard artık bağlantıyı kurmuştu. Soto, Clayton dosyasını üstlenmiş, ardından teşkilattan ayrılmış olmasına karşın bir şekilde eski ortağı Bosch'u da soruşturmaya dahil etmişti. Fakat Ballard'ın aklının almadığı bir nokta vardı. Soto'nun soruşturma için neden teşkilat dışında birinden yardım istediğini açıklayamıyordu. Özellikle de Soto Faili Meçhul Birimi'nden görev gücüne transfer olmuşken neden böyle bir şey yapmıştı? Bu soruya şimdilik yanıt veremeyen Ballard soruşturma dosyalarına geri dönüp vakayı en başından incelemeye başladı. Daisy Clayton gerek kendi evinden gerekse de Çocuk ve Aile Hizmetleri (ÇAH) tarafından yerleştirildiği geçici grup evlerinden ve barınaklardan firar eden müzmin bir kaçak olarak görülüyordu. Her kaçtığında soluğu Hollywood sokaklarında alıyor, evsiz kamplarındaki ve metruk yapılardaki diğer kaçaklara katılıyordu. Alkol ve uyuşturucu kullanıyor, sokaklarda kendini satıyordu.

Polisin Daisy'yle kayıtlardaki ilk teması genç kızın ölümünden on altı ay öncesindeydi. Sonrasında uyuşturucudan ve fu-

huşa teşvikten birkaç kez daha tutuklanmıştı. Yaşı küçük olduğundan her tutuklandığında ya bekâr annesi Elizabeth'e ya da ÇAH yetkililerine teslim edilmişti. Fakat her seferinde yeniden sokaklara dönmüş, uyuşturucu ve suç dosyası kabarık, yine kendisi gibi evden kaçan on dokuz yaşındaki Adam Sands'in yanına koşmuştu.

Soruşturmayı yöneten dedektiflerce enine boyuna sorgulanan Sands, mazereti teyit edilince şüpheli listesinden çıkarılmıştı: Daisy Clayton'ın cinayete kurban gittiği sırada Hollywood Şubesi'nin nezaretinde tutuluyordu.

Sands şüpheli olmaktan çıkmış, kurbanın alışkanlıkları ve ilişkileriyle ilgili kapsamlı bir sorguya çekilmişti. Öldürüldüğü gece kiminle buluştuğuna dair bilgi sahibi olmadığını iddia ediyordu. Söylediğine göre, Daisy genellikle Hollywood Bulvarı'nda Batı Caddesi yakınlarında içinde marketle içki dükkânı bulunan bir alışveriş merkezi civarında takılırmış. Mağazalardan çıkan adamlara yanaşıp yakınlardaki ara sokaklara gidermiş. Daha sonra onlarla arabalarında ilişkiye girermiş. Sands ayrıca malum faaliyetler esnasında gözcülük yaptığını fakat söz konusu gece, uyuşturucu suçundan hâkim karşısına çıkmadığı gerekçesiyle polis tarafından tutuklandığını da eklemişti.

Daisy alışveriş merkezinde bir başına kalmış ve ertesi gece hünerlerini sergilemek için kullandığı ara sokaklardan birinde cesedi bulunmuştu. Çıplak cesette şiddetli cinsel saldırı ve işkence izlerine rastlanmıştı. Ayrıca ceset çamaşır suyuyla yıkanmıştı. Kurbanın kıyafetleri bulunamamıştı. Dedektifler, Daisy'nin alışveriş merkezinde iş kovalarken görülmesinden, Cahuenga'da bir ara sokakta çöp tenekesinde bulunan bir cesetle ilgili polise ihbar gelip de Memur Dvorek'in olay yerine sevk edilmesine kadar geçen zamanın yirmi saati bulduğuna kanaat getirmişlerdi. Kayıp saatlere bir açıklama getirilememekle birlikte cesedin çamaşır

suyuyla yıkanmasından belliydi ki Daisy başka bir yere götürülüp tacize uğradıktan sonra öldürülmüş, cesedi de delillerden özenle arındırılmıştı.

Soruşturma boyunca dedektiflerin kafa patlattıkları tek ipucu, katil tarafından cesedin üzerinde bırakıldığına emin oldukları bir yaraydı. Sağ üst kalçada beş santim çapında bir çember şeklindeydi bu yara. Çemberin içindeyse S harfi ortak olmak üzere, yatak ve dikey olarak A-S-P harflerinden oluşan bir bulmaca vardı.

Kurbanın vücudunda bulmacanın harfleri ters görünüyordu. Demek ki harfler işareti yapmakta kullanılan cihaz ya da alette düzgün okunuyorlardı. Bulmacanın etrafını saran daire, kendini yiyen bir yılanı andırsa da dokudaki yaranın bulanıklığı bunu doğrulamayı imkânsızlaştırıyordu.

Bulmacanın ne manaya geldiğini bulmak için saatlerce çaba harcanmış ancak kesin bir sonuca ulaşılamamıştı. Soruşturma başlangıçta Hollywood Şube'ye atanan iki cinayet masası dedektifi tarafından yürütülmüştü. Daha sonra bölgesel cinayet masası ekipleri tek bir çatı altında toplanmıştı. Hollywood, meşhur cinayet masasını kaybedince soruşturma Olympic Şube'ye devredilmişti. Dedektiflerin adları King ve Carswell'di. Ballard ikisini de tanımıyordu.

Ölüm saati otopsi sırasında, kurbanın son görülmesinden on saat sonra ve cesedinin bulunmasından on saat önce olarak tespit edilmişti.

Adli tabip raporuna göre Daisy elle boğularak öldürülmüştü. Katilin boynunda bıraktığı izlere bakılırsa büyük ihtimalle cin-

sel saldırı esnasında arkadan boğulmuştu. Gerek vajina gerek anüsteki doku zedelenmesi hem ölüm öncesine hem de ölüm sonrasına işaret ediyordu. Kurbanın tırnakları öldükten sonra sökülmüştü. Katil bu hareketiyle muhtemelen geride biyolojik kanıt bırakmamayı amaçlamıştı.

Ayrıca cesette ölüm sonrası kesik ve çiziklere de rastlanmıştı. Dedektifler bunların kurbanın sert bir fırça kullanılarak ağzı, boğazı ve kulak kanalları da dahil olmak üzere vücudunun her bölgesinin çamaşır suyuyla yıkanması sırasında oluştuğuna inanıyordu. Adli tabip, bu temizleme süreci sırasında cesedin tamamen çamaşır suyuna batırıldığı sonucuna ulaşmıştı.

Dedektifler ölüm saatine bu bulguyu da eklemiş, Daisy'nin sokaktan alınıp bir otel odasına ya da katilin cesedi yıkamak için çamaşır suyu banyosu hazırlayabileceği başka bir yere götürüldüğüne hükmetmişlerdi.

"Plancı biriymiş," dedi Ballard yüksek sesle.

Çamaşır suyuyla ilgili yaptıkları çıkarımlar üzerine dedektifler, soruşturmanın ilk günlerinde zamanlarının büyük bölümünü Hollywood bölgesinde otoparktan odalara doğrudan geçiş imkânı sunan otel ve motelleri taramaya ayırmışlardı. Daisy'nin okul fotoğrafı tüm vardiyalardaki çalışanlara gösterilmiş, hizmetlilere sert çamaşır suyu kokusu alıp almadıkları sorulmuş, çöp tenekelerinde çamaşır suyu aranmıştı. Ama nafile. Cinayet mahalli belirlenememişti ve cinayet mahalli olmadan da soruşturmanın ilerlemesi mümkün değildi. Nitekim atlı ay sonra, hiçbir ipucu ve şüpheli bulunamayan soruşturma rafa kaldırılmıştı.

Ballard nihayet olay yeri fotoğraflarına tekrar geldiğinde korkunçluklarına rağmen onları bu kez dikkatle inceledi. Kurbanın yaşını, vücudu ile boynunda bulunan ve katilin ezici kuvvetini gösteren izleri, çöp tenekesinde çöplerin arasında duran çıplak bedenini... Tüm bunlar Ballard'da dehşet uyandırdı. Kendi yaşadıklarından ötürü kıza acıdı. Ballard hiçbir zaman

vardiyasının sonunda işini çekmecesinde bırakabilen dedektiflerden olmamıştı. İşini daima yanında taşırdı. Onu kamçılayan da empatisiydi.

Ballard gece vardiyasına atanmadan evvel SCB'de cinsel nedenli cinayetlerde uzmanlaşma yolundaydı. O dönemdeki ortağı Ken Chastain, seks cinayetleri konusunda teşkilatın önde gelen dedektiflerindendi. Chastain ve Ballard, teşkilatın bu alanında uzman sayılan Dedektif David Lambkin'den uzun süre ders almışlardı. Ta ki Lambkin emekli olup Kuzeybatı Pasifik'e taşınana kadar.

Ballard'ın hevesi gece vardiyasına geçmesiyle büyük ölçüde kırılmıştı. Fakat şimdi Clayton dosyalarına bakarken sözcüklerle raporların ardında gizlenen bir seks avcısını, dokuz yıldır kimliği belirlenememiş bir sapığı gördü ve vakaya derin bir çekim hissetti. Bu, yıllar önce onu polis olmaya ve kadınları incitip ara sokaklarda çöp gibi bırakan adamları avlamaya iten aynı çekimdi. Harry Bosch her ne yapıyorsa o da buna dahil olmak istiyordu.

Ballard sesler duyduğunda düşüncelerden sıyrıldı. Ekrandan başını kaldırıp bölmenin üzerinden baktı. İki dedektif ceketlerini çıkarıp koltuklarına asarak yeni güne hazırlanıyordu.

Dedektiflerden biri de Cesar Rivera'ydı.

4

Ballard eşyalarını toplayıp ödünç çalışma alanından kalktı. İlk olarak, geceden yazıp müşterek yazıcıya gönderdiği raporların çıktılarını almak için yazıcı odasına gitti. Dedektif ekibi komiseri eski kafalıydı ve Ballard raporları dijital olarak göndermesine karşın hâlâ yazılı olarak istiyordu. Ballard, ölüm soruşturmasıyla soygun ihbarının raporlarını ayırıp zımbaladıktan sonra komiser geldiğinde hazır olmaları için yardımcısının masasının üstündeki kutuya koydu. Ardından cinsel suçlar bölümüne yöneldi. Masasında oturmuş, küçük bir viski şişesini kahvesine boşaltmaya hazırlanan Rivera'ya arkasından yanaştı. Viski olayını gördüğünü belli etmeden konuştu.

"Çok yaşa Cesar."

Rivera da bıyıklıgillerdendi. Esmer teniyle tezat oluşturan bıyığı beyaz sayılırdı. Bununla uyumlu ak saçları LAPD standartlarına göre biraz uzun kaçsa da onun gibi yaşlı bir dedektifte mazur görülüyordu. Sabah rutininin görüldüğü korkusuyla yerinde sıçradı. Koltuğunu çevirdi, Ballard'ı görünce derin bir nefes aldı. Sorun çıkarmayacağını biliyordu.

"Renée," dedi. "N'aber, evlat? Bana bir şey mi getirdin?"

"Hayır, getirmedim," dedi. "Vukuatsız gece."

Ballard çürüme kokusu üzerine sinmiştir endişesiyle mesafesini korudu.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu Rivera.

"Çıkmak üzereydim," dedi Ballard. "Aklıma takılan bir şey var ama. Eskiden burada çalışan Harry Bosch adında birini tanıyor musun? Cinayet masasındaymış."

Odanın köşesini, vaktiyle cinayet ekibinin bulunduğu yeri parmağıyla gösterdi. Şimdilerde orası çetelerle mücadele birimi tarafından kullanılıyordu.

"Benden önceydi o," dedi Rivera. "Yani kim olduğunu biliyorum. Herhalde herkes bilir. Ama hayır, adamla hiç münasebetim olmadı. Niye ki?"

"Gece merkeze gelmişti de," dedi Ballard.

"Gece mi?"

"Evet, eski bir cinayet hakkında Dvorek'le konuşmaya geldiğini söyledi. Ama onu senin dosyalarını karıştırırken yakaladım."

Duvar boyunca uzanan dosya dolaplarını gösterdi. Kafası karışan Rivera başını iki yana salladı.

"Benim dosyalarımı mı?" dedi Rivera. "Lanet olsun."

"Ne kadar zamandır Hollywood Şube'desin Cesar?" diye sordu Ballard.

"Yedi yıldır. İyi ama bunun ne alakası..."

"Daisy Clayton ismini biliyor musun? 2009'da öldürülmüş. Dosyası hâlâ açık. Cinsel nedenli olarak tasnif edilmiş."

Rivera başını iki yana salladı.

"Ben o zaman burada değildim," dedi. "Hollenbeck'teydim."

Rivera koltuğundan kalktı, dosya dolaplarına doğru yürüdü, cebinden anahtar destesini çıkarıp dört çekmecenin en üsttekini açtı.

"Kilitli," dedi. "Dün akşam bıraktığımda da kilitliydi."

"O gittikten sonra ben kilitledim," dedi Ballard.

Çekmecede bulduğu ataştan bahsetmedi.

"Bosch emekli olmamış mı?" dedi Rivera. "Buraya nasıl girmiş? Ayrılırken dokuz-dokuz-dokuz'unu bırakmamış mı?"

Her memura şehirdeki tüm karakolların arka kapılarını açan 999 anahtarı denilen bir anahtar verilirdi. Bu anahtarlar elektrik kesintileri sırasında arızalanmaya ve teklemeye müsait elektronik kimlik anahtarlarının yedeği olarak dağıtılırdı. Memurlar emekli olduklarında teslim edilmeleri gerekse de bu konuda pek titiz davranılmazdı.

"Belki de. Bana Teğmen Munroe'nun onu içeri aldığını, Dvorek'in devriyeden dönmesini beklediğini söyledi," dedi Ballard. "Dolaşıyordu. İşte dosyalarını karıştırdığını da tam o zaman gördüm. Ben köşede çalışıyordum, bu yüzden beni görmedi."

"Daisy vakasının bahsini o mu açtı?"

"Daisy Clayton. Hayır, aslında Bosch'un onunla bu konuda konuşmak istediğini Dvorek söyledi. Dvorek olay yerine ilk intikal eden memurmuş."

"Soruşturmayı Bosch mu yürütüyormuş?"

"Hayır. Başlangıçta dosya King ve Carswell'deymiş. Şimdiyse şehir merkezindeki Faili Meçhuller Birimi'nde."

Rivera masasına döndü ama yerine oturmadı. Kahve bardağını alıp büyük bir yudum içti. Derken ansızın bardağı ağzından çekti.

"Kahretsin, ne yapmaya çalıştığını anladım," dedi.

"Ne?" dedi Ballard.

Sesinde telaş vardı.

"Ben buraya cinayet masasını Batı Büro'ya taşıdıkları sırada geldim," dedi Rivera. "Cinsel suçlar masası genişliyordu ve

beni de dahil etmişlerdi. Ben ve Sandoval ikame olarak değil, ilave olarak getirildik. İkimiz de Hollenbeck'ten geliyorduk, anlıyorsun ya."

"Pekâlâ," dedi Ballard.

"Teğmen o dolabı bana tahsis edip anahtarını verdi. Ama dosya koymak için üst çekmeceyi açtığımda çekmece doluydu. Hepsi doluydu. Sandoval'ın da aynı şekilde. Onun dört çekmecesi de ağzına kadar doluydu."

"Doluydu derken? Dosyayla mı yani?"

"Hayır, tüm çekmeceler şantaj kartlarıyla doluydu. Hem de destelerce. Cinayettekiler ve diğer dedektifler, teşkilat dijitalleştikten sonra eski kartları muhafaza etmeye karar vermişler. Emniyet için onları dosya çekmecelerine koymuşlar."

Rivera saha görüşme kartlarından bahsediyordu. Bunlar devriye esnasında sokakta rastladıkları kişilerle ilgili memurların doldurduğu kartlardı. Ön yüzleri, görüşülen kişiyle alakalı, adı, doğum tarihi, adresi, çete bağlantısı, dövme ve bilinen arkadaşları gibi belirli tanıtıcı bilgilerin girildiği bir formdu. Arka yüzleriyse boştu ve memurlar buraya şahıslarla ilgili yardımcı bilgileri yazabiliyordu.

Memurlar yanlarında ya da ekip otolarında destelerce boş SG kartları taşırdı. Ballard, Pasifik Şube'de devriye görevini yaparken kendi kartlarını arabasının güneş siperliğinde saklamıştı. Vardiya sonunda kartlar şubenin devriye amirine teslim edilir, üzerlerindeki bilgiler sekreterlerce aranabilir veritabanına girilirdi. Veritabanında aratılan isimle eşleşen bir sonuç çıkarsa araştırmayı yapan memur ya da dedektifin elinde adres ve bilinen arkadaşlar gibi hazır bilgiler olurdu.

Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği (ASÖB), teşkilatın kartları kullanmasına ve suç işlememiş yurttaşlardan bilgi toplanmasına epey karşı çıkmış, uygulamayı kanunsuz arama ve alıkoyma,

sorguları da şantaj olarak nitelendirmişti. Teşkilat, uygulamanın durdurulması için yapılan tüm yasal girişimleri savuşturmuştu. Ayrıca polislerin çoğu 3x5 kartlarına şantaj kartı derdi ki bu düpedüz ASÖB'dekilerle dalga geçmekti.

"Kartları neden saklıyorlardı?" diye sordu Ballard. "Her şey veritabanına aktarılmıştı ve orada bulmak daha kolay olurdu."

"Bilmem," dedi Rivera. "Hollenbeck'te biz öyle yapmazdık."

"Peki, sen ne yaptın? Çekmeceleri boşalttın mı?"

"Evet, ben ve Sandy çekmeceleri boşalttık."

"Kartların hepsini attınız mı?"

"Hayır, atmadık. Bu teşkilatta öğrendiğim bir şey varsa o da şu, Çuvallayan adam olmayacaksın. Kartları kutulara koyup depoya götürdük. Başkası uğraşsın."

"Ne deposu?"

"Otoparkın karşısındaki var ya."

Ballard başını salladı. Yaşlı dedektifin karakol otoparkının güney ucundaki yapıyı kastettiğini anladı. Tek katlı bina, vaktiyle belediyenin malzeme ofisiyken alan ihtiyacı nedeniyle karakola devredilmişti. Şimdilerde büyük oranda atıl durumdaydı. Büyük odaların ikisi dövüş sanatları ve spor salonu olarak düzenlenip memurların kullanımına sunulmuştu. Fakat daha küçük ofisler ya boştu ya da kanıt dışı eşyaların muhafazası için kullanılmaktaydı.

"Yani bu dediğin yedi yıl önce miydi?" diye sordu Ballard.

"Aşağı yukarı," dedi Rivera. "Hepsini tek seferde taşımadık tabii. Önce bir çekmeceyi boşalttım sonra o dolup da dosyaları koyacak yer kalmayınca diğerini boşalttım. Böyle böyle bir yılda hepsini taşıdım."

"Peki, sana dün gece Bosch'un şantaj kartlarını aradığını düşündürten ne?"

Rivera omuz silkti. "Sözünü ettiğin cinayetin işlendiği zamandan kalma şantaj kartları vardır orada, değil mi?"

"İyi ama şantaj kartlarındaki bilgiler veritabanına girildi ki."

"Tamam da aramaya ne yazacaksın? Anladın mı? Bir kusur var. Cinayet zamanında Hollywood'da kimlerin takıldığını görmek istedin diyelim, veritabanında bunu nasıl aratırsın?"

Ballard başını sallayarak hemfikir olduğunu belirtti fakat veritabanındaki saha görüşmelerine ait bilgilere ulaşmanın konum ve zaman sorgusu gibi pek çok yolu olduğunu biliyordu. Rivera bu konuda hatalıysa da Bosch konusunda muhtemelen haklıydı. Bosch eski kafalı bir dedektifti. Clayton cinayeti işlendiği dönemde Hollywood'daki sokak polislerinin kimlerle konuştuğunu görmek için şantaj kartlarına bakmak istemişti.

"Eh," dedi Ballard, "ben kaçıyorum. Sana kolay gelsin. Kendine dikkat et."

"Tamam, sen de, Ballard," dedi Rivera.

Dedektif bürosundan ayrılan Ballard ikinci kattaki kadın soyunma odasına çıktı. Üstündekileri çıkarıp eşofmanlarını giydi. Önce Venice'e gidip kıyafetlerini çamaşırhaneye bırakacak, köpek evinden köpeğini alacak, sonra da çadırı ve sörf tahtasıyla plajın yolunu tutacaktı. Öğleden sonra ise dinlenip nasıl bir yol izleyeceğine kafa yorduktan sonra Bosch'la ilgilenecekti.

*

Karakolun arkasındaki otoparkta yürürken sabah güneşi gözlerini kamaştırdı. Aracının kapısını açtı, kırışmış üniformasını yolcu koltuğuna attı. Otoparkın güney ucundaki eski malzeme binasını görünce hemen yola koyulmaktan vazgeçti.

Anahtar kartıyla binaya girdi. Birkaç gece vardiyası memuru sabah trafiğinden sonra eve gitmemiş, spor yapıyordu. Onları selamlayıp şimdilerde depo olarak kullanılan eski belediye

ofislerine çıkan bir koridora girdi. Baktığı ilk odada kendi vakalarından birinde ele geçirilen eşyalar vardı. Önceki yıl, girdiği evlerden topladığı ya da çaldığı para ve kredi kartlarıyla satın aldığı eşyalarla motel odasını dolduran bir hırsızı yakalamıştı. Şimdi bir yıl sonra, dava karara bağlanmasına karşın eşyaların çoğu sahiplenilmemişti. Karakolun her yıl düzenlediği etkinlikte kurbanlara eşyalarını almaları için son bir şans vermek amacıyla Hollywood Şube'ye gönderilmişlerdi.

Bir sonraki oda, muhtelif sebeplerden ötürü muhafaza edilmesi gereken eski soruşturma dosyalarını bulunduran karton kutularla doluydu. Ballard etrafına bakındı ve istediği kutulara ulaşabilmek için birkaçını oynattı. Kısa süre sonra SG kartlarıyla dolu tozlu bir kutuyu açtı. Turnayı gözünden vurmuştu.

Yirmi dakika sonra on iki SG kartı kutusunu koridor boyunca sıralamıştı. Kutuların her birinden seçtiği kartlara teker teker bakarak kartların, dijitalleşme girişiminin başladığı 2006 ile cinayet masasının Hollywood Şube'den taşındığı 2010 yılları arasını kapsadığını fark etti.

Ballard kutuların her birinin içinde bin kadar kart olduğunu tahmin ediyordu. Hepsini etraflıca incelemek saatler sürerdi. Acaba Bosch da aynısını mı yapardı yoksa sadece tek bir kartı ya da özellikle tek bir geceyi, Daisy Clayton'ın sokaktan alınıp götürüldüğü geceyi mi arardı diye düşündü.

Ballard, Bosch'a sormadan bunun cevabını bilemezdi.

Koridordaki kutuların üzerine kendisine ayrıldıklarına dair bir not bıraktı. Otoparka döndü, portbagajdaki sörf tahtalarını tutan kayışları kontrol ettikten sonra aracına bindi. Hollywood Şube'ye atanmasından ve iç işlerinde taciz soruşturmasına karıştığının duyulmasından kısa süre sonra karakolda birkaç kişi misilleme girişiminde bulunmuştu. Bu girişimler bazen sıradan zorbalık düzeyinde kalırken, bazen bunun da ötesine geçmiş-

ti. Bir sabah, vardiyasının sonunda aracını karakol otoparkının elektronik kapısında durdurduğunda sörf tahtaları tavandan kayıp kapıya çarpmış, fiberglasın burnu parçalanmıştı. Tahtayı kendi onarmıştı ve o gün bugündür her sabah portbagajın kayışlarını kontrol eder olmuştu.

La Brea'dan onuncu otoyoluna girerek batıya, kumsala doğru yöneldi. Saat sekizi birkaç dakika geçene kadar bekleyip telefonunda kayıtlı SCB numarasını tuşladı. Ballard, telefonu açan sekretere Lucy Soto'yla görüşmek istediğini söyledi. Dedektifin adını, bunun polis polise bir görüşme olacağı izlenimi uyandıran beklenmedik bir samimiyetle telaffuz etmişti. Sekreter telefonu hemen bağladı.

"Dedektif Soto, buyurun."

"Ben Dedektif Ballard, Hollywood Şube'den."

Soto yanıt vermeden önce durakladı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif Ballard?"

Ballard şahsen tanışmadığı dedektiflerin onu tanımasına alışkındı. Kadın dedektiflerle her zaman bir tuhaflık yaşanıyordu. Ya Ballard'a teşkilattaki azminden ötürü imreniyorlardı ya da onun yüzünden işlerinin daha da zorlaştığına inanıyorlardı. Ballard her seferinde karşısındakinin hangi tarafta olduğunu anlamak zorunda kalıyordu. Soto'nun girizgâhı, tarafına dair bir ipucu vermedi. Ballard'ın adını sesli tekrar etmesi, ortağına ya da görev gücündeki bir amirine kiminle konuştuğunu duyurmaya yönelik bir hareket olabilirdi.

Soto'yu henüz çözemeyen Ballard cevap verdi.

"Burada gece vardiyasında görev yapıyorum," dedi. "Bazı geceler koşturuyoruz, bazı geceler sakin geçiyor. Teğmenim oyalanmak için kendime bir hobi soruşturması bulmamı istiyor."

"Anlamadım," dedi Soto. "Bunun benimle ne alakası var? Şu an biraz..."

"Evet, meşgul olduğunu biliyorum. Taciz görev gücündesin. Ben de o yüzden aradım zaten. Görev gücü yüzünden ilgilenemediğin, faili meçhul vakalarından biri... Bir bakabilir miyim diyordum?"

"Hangi vaka?"

"Daisy Clayton. Burada öldürülen on beş yaşındaki..."

"Vakayı biliyorum. Senin bu kadar ilgini çeken nedir?"

"Zamanında burada epey büyük vakaymış. Bazı mavi üniformalıları konuşurken duydum, biraz araştırdım ve ilgimi çekti. Görev gücü yüzünden an itibarıyla vakit ayıramadığını düşündüm."

"Ve sen uğraşmak istiyorsun."

"Hiçbir şey için söz vermiyorum ama evet, biraz uğraşmak istiyorum. Seni habersiz bırakmam. Vaka hâlâ senin. Ben sadece biraz sokakları yoklayacağım."

Ballard otoyoldaydı ama hareket etmiyordu. Depo odasında kutuları karıştırırken oyalanmış, trafiğe kalmıştı. Sahilde sabah esintisinin de epey kuvvetli olacağını biliyordu. Hem ona hem de yaratacağı dalgalara karşı kürek çekecekti. Fırsatı kaçırıyordu.

"Aradan dokuz yıl geçti," dedi Soto. "Sokaktan bir sonuç çıkacağından emin değilim. Özellikle de gece vardiyasında. Havanda su döversin."

"Eh, belki," dedi Ballard. "Ama havan benim havanım. Senin için sorun var mı, yok mu sen onu söyle?"

Uzun bir duraklama daha. Bu esnada Ballard aracını bir buçuk metre ilerletti.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Soto. "Vakayı biri daha araştırıyor. Teşkilatın dışından biri."

"Ah, öyle mi?" dedi Ballard. "Kim?"

"Eski ortağım. Adı Harry Bosch. Emekliye ayrıldı ama... inatçıdır."

"O tiplerden, ha? Pekâlâ. Bilmem gereken başka bir şey var mı? Bu onun vakalarından biri miydi?"

"Hayır. Ama kurbanın annesini tanıyor. Bunu onun için yapıyor. Oldukça kararlı."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

Ballard işin içyüzünü anlamaya başlıyordu. Aramasının asıl nedeni buydu. Vaka üzerinde çalışmak için izin almak endişe edeceği son konuydu.

"Bir şey bulursam sana paslarım," dedi Ballard. "Seni daha fazla tutmayayım."

Ballard boğuk bir kahkaha duyduğunu sandı.

"Hey, Ballard?" diye ekledi Soto sessizce. "Senin kim olduğunu bildiğimi söyledim ya. Olivas'ın da kim olduğunu biliyorum. Yani onunla birlikte çalışıyorum. Yaptığın şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilmeni isterim, ağır bir bedel ödediğini de biliyorum. Sadece bunu söylemek istedim."

Ballard başını salladı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Görüşürüz."

BOSCH

5

San Fernando Adliyesi'yle Bosch'un dosya işlerini hallettiği eski nezaret arasında sadece bir blok vardı. Elindeki arama emrinin verdiği sevinçle hızlı adımlarla bu mesafeyi kat etti. Yargıç Atticus Finch Landry odasında belgeyi okumuş, Bosch'a formalite icabı birkaç soru sorduktan sonra emri imzalamıştı. Bosch böylelikle arama yapma ve nihayetinde kurşunu bulup faili tutuklayarak bir başka soruşturmayı daha kapama yetkisini almıştı.

Kestirmeden, Kamu Hizmetleri binasının bahçesinden geçerek eski nezarethanenin arka kapısına doğru ilerledi. Asma kilidin anahtarını çıkardı. Devam eden vakaların dosyaları buradaki çelik raflarda saklanırdı. Bosch kapıyı kilitlemediğini fark edince kendine kızdı. Hem kendi kurallarını hem de teşkilatın protokollerini ihlal etmişti. Dosyalar her daim kilit altında tutulmak zorundaydı. Ayrıca Bosch masasının üzerindeki dosyalara da zarar gelsin istemezdi. Arama emri çıkarmak için kırk dakikalığına hemen bitişikteki adliyeye gittiği esnada bile.

İki dosya kutusu istifinin üzerine yerleştirilmiş eski bir ahşap kapıdan ibaret derme çatma masasının başına geçip oturdu. Kapalı dizüstü bilgisayarının üzerindeki bükülmüş ataşı anında gördü.

Ataşa dikkatle baktı. Onu oraya o koymamıştı.

"Unutmuşsun."

Bosch başını kaldırdı. Geçen gece Hollywood Şube'de rastladığı kadın dedektif soruşturma dosyalarıyla dolu rafların arasındaki eski sedirde oturuyordu. Bosch hücreye girerken kadın dedektif görüş açısı dışında kalmıştı. Zincirden asma kilit sarkan açık kapıya baktı.

"Ballard değil mi?" dedi. "Delirmediğimi bilmek güzel. Kapıyı kilitledim sanıyordum."

"Kilidi kendim açıp girdim," dedi Ballard. "Kilit Açmaya Giriş."

"Güzel bir beceri. Bu arada, biraz meşgulüm. Az önce bir arama emri çıkardım ve şüphelime fark ettirmeden nasıl uygulayacağımı bulmam gerek. Ne istiyorsun, dedektif Ballard?"

"Ben de dahil olmak istiyorum."

"Neye?"

"Daisy Clayton soruşturmasına."

Bosch, Ballard'ı bir süre süzdü. Çekici. Otuzlarının ortalarında. Omuzlarına dökülen, güneşte açılmış kahverengi saçlı. Zayıf, atletik yapılı. Sivil kıyafet giymişti. Geçen gece, üzerinde onu daha ürkütücü gösteren iş kıyafetleri vardı. LAPD'de, ofis sekreteri muamelesi gördükleri için kadın dedektiflerin üniforma giymeleri zorunluydu.

Ballard yanık tenliydi. Gece vardiyasında çalışan biri için alışılmadık bir durum. Hepsinden önemlisi ve Bosch'u en çok etkileyense, Hollywood dedektif bürosunun dosya dolaplarını karıştırırken kendisini şaşırtmasının üzerinden sadece on iki saat geçmesine karşın neyin peşinde olduğunu anlamasıydı.

"Eski ortağın Lucy'le konuştum," dedi Ballard. "Bana izin verdi. Ne de olsa Hollywood Şube'nin vakası."

"Öyleydi. Ta ki SCB dosyayı devralana kadar," dedi Bosch. "Yetki artık onlarda, Hollywood'da değil."

"Peki senin yetkin ne? LAPD'den ayrılmışsın. San Fernando şehriyle de bir alakası var gibi görünmüyor."

Bosch son üç yıldır San Fernando Emniyeti'nde yedek memur olarak görev yapıyordu. Büyük oranda faili meçhul vakalar üzerinde çalışmaktaydı; cinayet, tecavüz, darp. Ama yarı zamanlı olarak.

"Burada epey özgürüm," dedi Bosch. "Bu vakaların yanı sıra kendi vakalarımla da ilgileniyorum. Daisy Clayton'ınki de kendi vakalarımdan. Kazanılmış hak diyelim. Benim yetkim de bu işte."

"Hollywood Şube'de elimde on iki kutu dolusu şantaj kartı var," dedi Ballard.

Bosch başıyla onayladı. Daha da etkilendi. Bir şekilde Hollywood'a ne için gittiğini tam olarak çözmüştü. Ballard'ı süzerken teninin tamamen güneş yanığı olmadığına kanaat getirdi. Melezlik vardı. Muhtemelen yarı beyaz yarı Polinezyalıydı.

"El ele verirsek iki gecede altından kalkarız bence," dedi Ballard.

İşte teklif gelmişti. Soruşturmaya dahil olmak istiyordu ve Bosch'a aradığı şeyi vermeyi vadediyordu.

"Şantaj kartlarından bir şey çıkmayabilir," dedi. "Gerçek şu ki soruşturmadan ümidimi kesmeye başladım. Kartlarda bir ipucu olduğunu umuyordum."

"Şaşırdım doğrusu," dedi Ballard. "Asla pes etmeyen bir adam olduğunu duymuştum. Eski ortağın inatçı dedi senin için."

Bosch buna ne karşılık vereceğini bilemedi. Omuz silkti.

Ballard ayağa kalkıp rafların arasından Bosch'a doğru yürüdü.

"Bazı geceler olaylı, bazı geceler olaysız geçer," dedi. "Bu gece kartları karıştırmaya başlıyorum. Her boş kaldığımda. Özellikle aramam gereken bir şey var mı?"

Bosch durakladı fakat bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Bu kadına ya güvenecekti ya da onu dışarıda bırakacaktı.

"Minibüsler," dedi. "İş minibüslerini, kimyasal taşıyan adamları arayabilirsin belki."

"Minibüs mü? Daisy'yi taşımak için mi?" dedi Ballard.

"Her şey için."

"Dosyada adamın onu evine ya da bir motele götürdüğü yazıyordu. Küvetli bir yere. Çamaşır suyuyla yıkamak için."

Bosch başını iki yana salladı.

"Hayır, küvet kullanmadı," dedi.

Ballard, Bosch'a baktı, bekledi, bunu nasıl bildiğini sormadı.

Bosch sonunda, "Pekâlâ, gel benimle," dedi.

Yerinden kalktı, onu hücreden çıkarıp arka kapıya götürdü, oradan da Kamu Hizmetleri'nin avlusuna çıkardı.

"Dosyaya ve fotoğraflara baktın, doğru mu?" dedi.

"Evet," dedi Ballard. "Her şey dijitalleştirilmişti."

Avluda yürüdüler. Avlu etrafı duvarlarla çevrili, geniş bir alandı. Arka duvarda, sınırları birbirinden alet edevat rafları ve tezgâhlarla ayrılmış, belediyenin teçhizat ile vasıtalarının bakımının yapılıp onarıldığı dört bölme yer alıyordu. Bosch, Ballard'ı bunlardan birine yönlendirdi.

"Cesetteki izi gördün mü?"

"A-S-P'yi mi?"

"Evet. Ama yanlış yorumlamışlar. İlk dedektifler. O iple kuyuya inmiş ve çıkamamışlar."

Tezgâhlardan birine giden Bosch raflardan birine uzandı. Mavi kapaklı büyük, saydam bir plastik varil aldı. Ballard'a uzattı.

"Doksan beş litrelik bir kap," dedi Bosch. "Daisy bir elli yedi boyunda, kırk yedi kiloydu. Ufak tefekti yani. Katil onu bunlar-

dan birine koyup içini çamaşır suyuyla doldurdu. Küvet kullanmadı."

Ballard leğeni inceledi. Bosch'un açıklaması mantıklıydı ama kanıtı yoktu.

"Bu bir teori sadece," dedi.

"Teori değil," dedi Bosch.

Leğeni yere koyup kapağını açtı. Ardından yukarı kaldırıp içini görebilsin diye Ballard'a çevirdi. Elini daldırdı, üreticinin tabana damgalanmış mührünü gösterdi. Mühür beş santim çapında bir çemberdi ve ortasında hem yatay hem dikey olarak A-S-P harfleri vardı.

"A-S-P," dedi. "American Storage Products ya da American Soft Plastics. Aynı şirket, iki isim. Katil onu bunlardan birinin içine koydu. Küvete ya da motele ihtiyacı yoktu. Tek gereken bunlardan biri ve bir minibüstü."

Ballard leğenin içine uzanıp üretici mührünün üzerinde parmağını gezdirdi. Bosch dedektifin de kendisiyle aynı sonucu çıkardığını biliyordu. Leğenin alt tarafına damgalanan logo, iç tarafta bir kabartı oluşturmuştu. Eğer Daisy'nin cildi kabartıya baskı uyguladıysa logonun izi çıkardı.

Ballard elini çekip Bosch'a baktı.

"Bunu nasıl çözdün?" diye sordu.

"Onun gibi düşündüm," dedi Bosch.

"Dur tahmin edeyim, bunların izleri sürülemiyor, değil mi?"

"Gardena'da imal edilip dört bir yandaki mağazalara sevk ediliyorlar. Bazı ticari hesaplara doğrudan satışları var ama bireysel satışlar dedin mi kayıt yok. Ülkedeki tüm Target ve Walmartlardan satın alabilirsin."

"Kahretsin."

"Aynen."

Bosch varilin kapağını kapadı. Raftaki yerine koymaya hazırlanıyordu.

"Onu alabilir miyim?" diye sordu Ballard.

Bosch dedektife döndü. Yerine yenisini koyabilirdi ve Ballard da başka bir yerden aynısını temin edebilirdi aslında. Bosch bunun onu ortaklığa çekmek için bir hamle olduğunu düşündü. Bosch eğer ona bir şey verirse bu birlikte çalıştıkları anlamına gelirdi.

Leğeni uzattı.

"Senin olsun," dedi.

"Teşekkür ederim."

Ballard Kamu Hizmetleri avlusunun açık kapısına baktı.

"Tamam, öyleyse bu gece şantaj kartlarına başlıyorum," dedi.

Bosch başını salladı.

"Neredeydiler?"

"Depoda," dedi Ballard. "Onları kimse atmak istememiş."

"Aklıma gelmişti. Zekice."

"Onları dosya dolaplarında bulsaydın ne yapacaktın?"

"Bilmem. Herhalde büroda oturup bakabilir miyim diye Money'den izin isterdim."

"Sadece cinayetin işlendiği gün veya haftanın kartlarına mı bakacaktın? Ya da ayın?"

"Hayır, hepsine bakacaktım. Ne kadar varsa. Bunu yapan adamın birkaç yıl önce ya da bir yıl sonra kartlara işlenmediği ne malum?"

Ballard başını salladı.

"Altına bakılmadık taş kalmayacak. Anladım."

"Fikrin değişti mi? Çok fazla emek ister."

"Değişmedi."

"Güzel."

"Pekâlâ, ben gidiyorum. Belki başlamak için karakola erken bile gidebilirim."

"İyi avlar. Uğramaya çalışırım. Ama uygulanmayı bekleyen bir arama emrim var."

"Doğru."

"Eğer bir şey bulursan beni ara."

Bosch elini cebine soktu, üzerine cep numarası yazılı bir kartvizit çıkardı.

"Anlaşıldı."

Ballard iki tarafındaki girintili tutacaklarından kavradığı varili önünde tutarak uzaklaştı. Bosch onu izlerken Ballard ani bir U dönüşüyle geri geldi.

"Lucy Soto, Daisy'nin annesini tanıdığını söyledi," dedi. "Bu vakayla o yüzden mi ilgileniyorsun?"

"Öyle de denebilir," dedi Bosch.

"Peki kadın nerede? Onunla konuşmak istersem diye hani?"

"Benim evimde. Onunla istediğin zaman konuşabilirsin."

"Onunla birlikte mi yaşıyorsun?"

"Benim yanımda kalıyor. Geçici olarak. 8620 Woodrow Wilson."

"Tamam. Anladım."

Ballard dönüp uzaklaştı. Bosch onun gidişini izledi. Dedektif bu kez geri dönmedi.

6

Bosch arama emrini almak ve faili meçhul hücresini kapayıp kilitlemek için nezarethaneye geri döndü. Ardından First Street'i geçip otoparktaki yan kapıdan SFPD dedektif bürosuna girdi. Birimin iki tam zamanlı dedektifi masalarının başındaydı. Bella Lourdes, Bosch soruşturmalarını yürütmek için sokağa indiğinde çoğunlukla eşleştiği kıdemli dedektifti. Becerilerini ve katılığını gizleyen yumuşak, anaç bir ifadesi vardı. Oscar Luzon, Lourdes'ten daha yaşlıydı ama dedektif birimine sonradan katılmıştı. Masa başında oturmaktan göbek yapmıştı ve rozetini belinde taşımak yerine narkotikler gibi boynundaki zincire asıyordu. Çünkü rozet ancak bu şekilde görünüyordu. Ekibin üçüncü üyesi Danny Sisto ise ortalarda yoktu.

Bosch, Yüzbaşı Trevino'nun ofisine baktı, kapıyı açıktı, komiseri masasının başında buldu. Yüzbaşı kafasını önündeki belgelerden kaldırıp Bosch'a baktı.

"Nasıl gitti?" diye sordu Trevino.

Bosch arama emrini göstermek için havaya kaldırdı, "İmzalanıp mühürlendi," dedi. "Nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşmak için herkesi harekât odasına çağırayım mı?"

"Evet. Bella ile Oscar'ı çağır. Sisto olay yerinde olduğundan gelemeyecek. Devriyeden birini ayarlarım."

"Peki ya LAPD?"

"Önce işin içyüzünü anlayalım, ben Foothill'i arayıp bizzat konuşurum."

Trevino konuşurken devriye ofisini aramak için telefonu eline aldı. Bosch odadan çıktı ve arama emrini göstererek Lourdes ile Luzon'a harekât odasına gelmelerini işaret etti. İçeri girdi, malzeme masasından sarı yapraklı bir not defteri aldı ve oval toplantı masasının ucuna oturdu. Sözde harekât odası aslında çok amaçlı bir salondu. Eğitim dersleri ve öğle yemekleri için kullanılmasının yanı sıra acil durum komuta merkezi olarak, zaman zaman da dedektif ekibiyle –beşiyle birden– soruşturmalarda strateji üretmek amacıyla kullanılıyordu.

Bosch oturdu, kendi yazdığı muhtemel sebep kısmını tekrar okuyabilmek için kapak sayfasını çevirdi. On dört yıllık bir cinayet vakasından ilham almıştı. Kurban, köpeğini gezdirmek için Pioneer Park'a götürürken başının arkasından vurularak öldürülen elli iki yaşındaki Cristobal Vega'ydı. Deneyimli bir çete üyesi olan Vega, San Fernando Vadisi'ndeki en eski ve en acımasız çetelerden Varrio San Fer 13'te sözü geçen biriydi.

Onun ölümü San Fernando kasabasında şok etkisi yaratmıştı, çünkü Cristobal Vega komşular arasındaki tartışmaları çözen, yerel kilise ve okullara yüklü bağışlar yapan ve hatta tatillerde muhtaçlara yiyecek sepetleri dağıtan biri olarak insanların gözünde manevi baba statüsü kazanmıştı.

Bu otuz yılı aşkın bir süredir devam eden gangster hayatını gizleyen iyi adam maskesiydi. VSF'de son derece gaddar biri olarak nam salmıştı ve Murda Amca lakabıyla tanınıyordu. Daima iki korumayla dolaşıyor, SanFer'in bölgesinden nadiren uzaklaşıyordu. Çünkü VSF'nin lideri olmasından ve diğer çetelerin bölgelerine şiddetli saldırılar planlamasından dolayı civar çetelerce "katli vacip" ilan edilmişti. Vineland Boyz onu öldür-

mek istiyordu. Pacas onu öldürmek istiyordu. Pacoima Flats onu öldürmek istiyordu. Tüm çeteler onu öldürmek istiyordu.

Murda Amca'nın öldürülmesinin bir diğer şaşırtıcı yanı da Vega'nın sokakta yalnız yakalanmasıydı. Eşofmanının belinde tabancası vardı ama görünüşe bakılırsa şafaktan kısa süre sonra kale gibi evinden çıkıp köpeğini parka götürecek kadar kendini güvende hissetmişti. Ama parka ulaşamamıştı. Parka bir blok uzaklıkta, kaldırımda yüzüstü bulunmuştu. Tetikçisi arkasından o kadar sessiz yaklaşmıştı ki Vega belindeki tabancayı çekecek fırsat bulamamıştı.

Vega bir gangster ve katil olmasına karşın SFPD onun cinayetini başta oldukça yoğun soruşturmuştu. Fakat hiçbir görgü tanığı bulunamamıştı ve olay yerindeki tek kanıt otopsi sırasında kurbanın beyninden çıkarılan .38 kalibrelik mermiydi. Bölgedeki hiçbir çete saldırıyı üstlenmemişti. Vega'nın ölümüne sevinen ya da üzülen duvar yazılarından da cinayeti hangi çetenin işlediğine dair bir ipucu çıkmamıştı.

Failler bulunamamış ve dosyayı her yıl kontrol etmekle görevlendirilen dedektifler pek çaba sarf etmemişlerdi. Belli ki bu vakada kurbanın ölümü toplum için bir kayıp olarak görülmemişti. Dünya, Murda Amca olmadan da idare edebiliyordu.

Fakat Bosch faili meçhul dosyaları incelerken bu vakaya denk geldiğinde farklı bir yaklaşım benimsedi. Eskiden beri, ya herkes önemlidir ya da hiç kimse önemli değildir ilkesine göre hareket etmişti. Bu inanışa göre, her vaka ve her kurban için elinden geleni yapmalıydı. Murda Amca'nın, lakabını VSF'nin ölümcül işlerini yerine getirmedeki hevesinden alması Bosch'u onun katilini bulma arzusundan alıkoymuyordu. Bosch'un kitabında, öyle şafakta bir adamın arkasından sinsice yaklaşarak beynine kurşun sıkıp sonra da zamanın gölgelerinde sırra kadem basmak yoktu. Dışarıda bir katil vardı. O olaydan sonra tekrar öldürmüş de olabilirdi, tekrar öldürebilir de. Bosch artık onun peşindeydi.

Ölüm saati çeşitli etkenlere göre tespit edilmişti. Vega'nın eşi, kocasının altıda kalktığını ve köpeği yirmi dakika sonra kapıdan dışarı çıkardığını söylemişti. Adli tabip cinayet saatini, yüz dakikalık bir aralığa, altı yirmi ile cesedi parkın yakınlarında bir mahalle sakini tarafından bulunduğu sekize kadar daraltabilmişti. Dedektifler mahallede kapı kapı dolaşıp herkese sormalarına rağmen silah sesi duyan tek bir vatandaş çıkmamış, katilin silahında susturucu kullanmış olabileceği sonucuna ulaşılmıştı. Ya da mahalleli, polisle işbirliği yapmak istememiş de olabilirdi.

Eski soruşturmaların –delil, tanık, olay yeri kaybı gibi– pek çok eksisi olmakla birlikte zaman unsuru faydalı da olabiliyordu. Bosch her daim zamanı kendi lehine çevirmenin yollarını arardı.

Cristobal Vega soruşturmasında, cinayetten bu yana geçen on dört yılda çok şey olmuştu. VSF bünyesindeki gangsterlerin çoğu ve rakipleri, cinayet dahil çeşitli suçlardan hapse girmişti. Bazıları kendine çekidüzen verip eski hayatlarıyla bağlarını koparmıştı. Bosch bunlara odaklandı. Veritabanı aramalarıyla SFPD ve civardaki LAPD şubelerindeki çetelerle mücadele birimlerinden memurlarla yaptığı konuşmalardan yola çıkarak iki liste oluşturmuştu: hapisteki gangsterler ve suç dolu hayatlarından elini eteğini çekenler.

Geçtiğimiz yılda, defalarca cezaevine gitmiş, çete bağlantılarını ardında bırakan adamların evlerine ve işyerlerine onlarca ziyaret düzenlemişti. Her sohbeti, görüşmeye gittiği adamın koşullarına uydurmuştu. Ama her seferinde lafı bir şekilde Cristobal Vega'nın çözülemeyen cinayetine getirmişti.

Çoğu sohbetten eli boş dönmüştü. Şahıslar ya sessizlik yeminine sadık kalmışlardı ya da Vega cinayetiyle ilgili gerçekten bir şey bilmiyorlardı. Gelgelelim bilgi kırıntıları, mozaiği oluşturmaya başlamıştı. Aynı çetenin üyelerinden üçten fazla inkâr duyduğunda o çeteyi şüpheli listesinden çıkarmıştı. En nihayetinde

SanFer'in rakiplerinin tamamını listeden silmişti. Bu çıkarımlar kesin olmamakla birlikte dikkatini Vega'nın çetesine yöneltmesine yetmişti.

Bosch nihayet Los Angeles'ın doğusunda yer alan Alhambra'da indirimli bir ayakkabı mağazasının arka otoparkında turnayı gözünden vurmuştu. Burası vaktiyle öttüğü çöplükten uzakta stok mal yöneticisi olarak çalışan ve eski SanFer üyesi Martin Perez adındaki adamın çalıştığı mağazaydı. Kırk bir yaşındaki Perez çeteyle bağlantısını on iki yıl önce koparmıştı. Çetelerle mücadele biriminin istihbarat dosyalarında adı on altı yaşından beri SanFerlerin azılı üyelerinden biri olarak geçse de birkaç kez tutuklanıp hiç hüküm giymediği bu hayattan kurtulmuştu. Hiç hapse girmemişti, sadece şehir hapishanesinde birkaç gün geçirmişti.

Bosch'un incelediği dosyalarda, çete için faaliyet gösterdiği yıllarda Perez'in vücudunun büyük bölümünü süsleyen dövmelerin renkli fotoğrafları yer alıyordu. Bu dövmelerden biri de boynundaki HUZUR İÇİNDE YAT MURDA AMCA yazısıydı ki bu da onu Bosch'un konuşmak istediği adamların en başına koymuştu.

Bosch mağazanın otoparkında beklerken saat üç molası sırasında Perez'in sigara içmek için dışarı çıktığını gördü. Dürbünle Perez'in boynundaki dövmeye bakıp hâlâ taşıdığını teyit etti. Mola saatini not edip oradan uzaklaştı.

Ertesi gün mola saatinden hemen önce geldi. Bosch mavi blucin ve taşlamalı kot gömlek giymişti. Göğüs cebinde bir paket kırmızı Marlboro vardı. Perez'i mağazanın ardında görünce yanaştı, sigara tutup ateş istedi. Perez çakmağını çaktı, Bosch sigarasını tutuşturmak için eğildi.

Doğrulurken Bosch yakından gördüğü dövmeden lafı açıp Murda Amca'nın nasıl öldüğünü sordu. Perez, Murda Amca'nın iyi bir adam olduğunu ve kendi adamlarınca tuzağa düşürüldüğünü söyledi.

"Nasıl yani?" dedi Bosch.

"Çünkü açgözlü davrandı," dedi Perez.

Bosch fazla üstelemedi. Sigarasını bitirdi –bu yıllardır içtiği ilk sigaraydı– ve ateş için Perez'e teşekkür ettikten sonra uzaklaştı.

O akşam, Bosch, Perez'in kapısını çaldı. Bella Lourdes'la birlikte gelmişti. Bu kez o ve Lourdes kendilerini tanıttılar. Bosch, Perez'e bir sorunu olduğunu söyledi. Telefonunu çıkarıp ayakkabı mağazasının arkasında sigara içerken yaptıkları sohbetten bir kesit dinletti. Bosch, Perez'in bir çete cinayetiyle ilgili bilgi sahibi olduğunu ama bunu yetkililerden kasten gizlediğini açıkladı. Bu düpedüz adaletin engellenmesiydi. Suçtu yani. Ve eğer işbirliği yapmaya yanaşmazsa kasti adam öldürmeyle suçlanacaktı.

Perez tercihini işbirliğinden yana kullandı fakat eski mahallesinde önceden takıldığı birileri tarafından görülme endişesiyle San Fernando Emniyeti'ne gitmek istemedi. Bosch, Whittier'daki şerif departmanının cinayet masasında çalışan eski bir dostunu aradı ve sorgu odasını birkaç saatliğine ödünç aldı.

Bosch'un Perez'e yaptığı suçlamalar blöftü ama işe yaramıştı. Perez'in Los Angeles şehir hapishanesinden ve Kaliforniya cezaevi sisteminden ödü kopuyordu. İki hapishanenin de VSF'yle güçlü ittifakı olan ve ispiyonculuk yapan ya da baskı altında kolluk kuvvetlerine ötmeye meyilli olarak görülenlere karşı işledikleri acımasız suçlarla bilinen *eMe* –Meksika Mafyası– üyeleriyle dolu olduğunu söylüyordu. Perez ötsün ya da ötmesin ölüm fermanının imzalanacağına inanıyordu. Bosch ve Lourdes'i katil olmadığına ama katilin kim olduğunu bildiğine ikna etme umuduyla eteğindeki tüm taşları dökmeyi seçti.

Perez'in anlattığı hikâye en az cinayet kadar eskiydi. Vega çetenin içinde güçlü bir konuma yükselmiş. Güç adamı bozar. SanFer'lerin suç iştiraklerinden payına düşenden fazlasını alan Vega, ayrıca çetenin alt kademelerindeki üyelerin kadınlarını da

ilişkiye girmeye zorluyormuş. Bu genç *vato*'ların çoğu ondan nefret ediyormuş. İçlerinden Tranquillo Cortez adında biri ona karşı komplo kurmuş. Perez'e göre, Vega'nın karısının yeğeni Cortez, Vega'nın açgözlülüğü ve herkesin gözü önündeki sadakatsizliklerine daha fazla katlanamamış.

Perez, çete bünyesinde Cortez'in ekibindeymiş ve planın paylaşıldığı kişiler arasındaymış, ama Cortez Vega'yı öldürdüğünde orada olmadığında ısrar ediyordu. Vaka, SFPD'de uzun süre kusursuz suikast olarak anılmıştı. Çünkü kurşun dışında geride tek bir ipucu bırakılmamıştı. Dolayısıyla Bosch ve Lourdes de Perez'i en çok bu konuda sıkıştırdılar. Tabancayla, sahibiyle, şu anda nerede olduğuyla ilgili sorular sordular.

Perez, tabancanın Cortez'in şahsi silahı olduğunu ama onu nasıl temin ettiğini bilmediğini söyledi. Cinayetten sonra silahın akıbetine gelince bu konuda hiçbir fikri yoktu. Çünkü kısa süre sonra çeteyle bağlarını koparıp San Fernando Valley'den ayrılmıştı. Bununla birlikte Perez, Bosch'a odaklanabileceği bir bilgi kırıntısı verdi. Cortez'in tabancasına ev yapımı bir susturucu taktığını söyledi. Bu ilk soruşturmayla tutarlı bir bilgiydi.

Bosch, Cortez'in susturucuyu nasıl yaptığını sordu. Perez, Cortez'in vaktiyle amcanın Pacoima yakınlarındaki egzoz mağazasında çalıştığını, susturucuyu da motosiklet egzozlarında kullanılan boru ve ses yalıtım malzemelerinden yaptığını söyledi. Bunu mesai saatlerinden sonra ve amcanın bilgisi dışında yapmıştı. Perez ayrıca, Cortez susturucuyu tamamladığında silahına takıp egzoz dükkânının arka duvarına deneme atışları yaparken diğer iki çete üyesiyle birlikte orada olduğunu da itiraf etti.

Perez'in sorgusunun ardından dedektifler onun anlattıklarını olabildiğince doğrulamaya öncelik verdiler. Lourdes, Cortez ile Vega'nın karısı arasındaki bağlantıyı doğruladı. Kadın, Perez'in babasının kardeşiydi. Bunun yanı sıra, Cortez'in VSF bünyesinde

son on dört yılda epey yükseldiğine ve şimdilerde, öldürdüğünden şüphelenilen adam gibi çetenin yönetimine geçtiğine kanaat getirdi. Bu arada, Bosch da Los Angeles'ta San Fernando yolu üzerinde bulunan Pacoima Tire & Muffler'ın bir önceki sahibinin şüphelinin amcası Helio Cortez olduğunu ve dükkânın yeni sahibinin adının San Fernando ve Los Angeles emniyetlerinin çete istihbarat dosyalarında yer almadığını teyit etti. Diğer ayrıntılar da tasdik edilip arama emri için geçerli neden oluştuktan sonra yargıcın yolunu tuttu.

Arama emri artık elindeydi ve vakada ilerleyebilirdi.

Harekât odasına ilk girenler Lourdes ve Luzon oldu. Hemen arkalarından sırasıyla Trevino ve gündüz devriye amiri Çavuş Irwin Rosenberg geldi. Teşkilat kuralları gereği, tüm arama emirleri üniformalı polisler eşliğinde yerine getirilirdi ve işlerin bu tarafını iletişim becerileri kuvvetli, deneyimli bir sokak polisi Rosenberg koordine edecekti. Herkes oval masadaki yerini aldı.

"Ne yani, çörek yok mu?" dedi Rosenberg.

Vatandaşların bağışladığı yiyecekler genellikle masanın üstüne konur, neredeyse her sabah çörek ya da kahvaltılık *burrito* olurdu. Rosenberg'in düş kırıklığını diğerleri de paylaşıyordu.

"Pekâlâ, hadi başlayalım," dedi Trevino. "Elimizde ne var Harry? Irwin'i bilgilendiriver."

"Bu, Cristobal Vega soruşturması," dedi Bosch. "On dört yıl önceki Murda Amca cinayeti. San Fernando yolu üzerindeki Pacoima Tire & Muffler'a girip on dört yıl önce ana garajın arka duvarına ateşlenen mermileri aramak için elimizde emir var. İşyeri LAPD yetki alanına düştüğünden onlarla işbirliği yapacağız. Bu işi mümkün mertebe dikkat çekmeden, şüphelimizi ya da SanFerleri uyandırmadan halledeceğiz. Tutuklama yapabileceğimiz vakte kadar operasyonu gizli tutacağız."

"İşin içinde SanFerler varken bu imkânsız," dedi Rosenberg. "Adamların her yerde gözü kulağı var."

Bosch başıyla onayladı.

"Bunu biliyoruz," dedi. "Bella bir hikâye uydurmaya çalışıyor. Sadece birkaç gün kazanmamız gerek. Eğer kurşunları bulursak hemen laboratuvara göndereceğiz. Onlar da anında Vega'yı öldüren kurşunla karşılaştıracaklar. Eşleşme olursa şüphelimizi tutuklayacağız."

"Şüpheli kim?" diye sordu Rosenberg.

Bosch tereddüt etti. Rosenberg'e güveniyordu fakat şüphelilerden bahsetmek vaka yönetimi açısından iyi değildi. Özellikle de işin içinde muhbirler varken.

"Boş ver," dedi Rosenberg hemen. "Bilmesem de olur. Peki, tek araç, iki üniformalı yeter mi diyorsun?"

"Olur," dedi Bosch.

"Tamamdır. Yeni alınan cip avluda. Henüz çıkartmaları yapıştırılmadı. Onu kullanabiliriz, SFPD'ye ait olduğu anlaşılmaz. İşe yarayabilir."

Bosch başını salladı. Eski nezaretin yanındaki Kamu Hizmetleri avlusunda cipi görmüştü. Üreticiden siyah beyaz boyalı olarak gelmişti fakat kapılarına ve bagaj kapağına henüz SFPD çıkartmaları yapıştırılmamıştı. LAPD araçlarının arasına karışabilir ve aramanın SFPD soruşturmasının bir parçası olduğu gizlenebilirdi. Böylece soruşturma da VSF'den iyice soyutlanmış olurdu.

"Bütün duvarı yıkmamız gerekebilir diye belediyeden bir ekip de bizimle gelecek," dedi Bosch. "İşaretsiz bir kamyon kullanacaklar."

"Hikâyemiz ne peki?" diye sordu Luzon.

"Soygun," dedi Lourdes. "Soran olursa gece içeri hırsız girdiğini ve işletmenin olay yeri olduğunu söyleriz. İnandırıcı olacaktır. Dükkânın sahibi artık şüphelinin amcası değil. Bildiğimiz kadarıyla yeni sahip temiz. Gerek arama gerekse de hikâye konusunda bizimle tam işbirliği yapacağını umuyoruz."

"Güzel," dedi Trevino. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarın sabah," dedi Bosch. "Yedide, mağazanın açıldığı saatte. Şansımız yaver giderse mahalledeki gangsterler daha uyanmadan işimizi bitirip gitmiş oluruz."

"Tamam," dedi Trevino. "Altıda burada toplanırız, dükkân açılırken Pacoima'da oluruz."

Toplantı sona erdi ve Bosch, Lourdes'in peşinden masasına gitti.

"Baksana, sabah hücreme ziyaretçi geldi," dedi. "Onu sen mi yönlendirdin?"

Lourdes başını iki yana salladı.

"Hayır, buraya kimse gelmedi," dedi. "Bütün gün raporlarla uğraştım."

Bosch başını salladı. Ballard'ı ve onu nerede bulacağını nasıl öğrendiğini düşündü. Kaynak Lucia Soto'ydu muhtemelen.

Yakında öğrenirdi.

7

Bosch eve erken geldi. Kapıyı açar açmaz burnuna yemek kokusu çarptı. Elizabeth Clayton'ı mutfakta buldu. Tereyağlı ve sarımsaklı tavuk sote yapıyordu.

"Selam," dedi Bosch. "Güzel kokuyor."

"Sana bir şeyler hazırlayayım dedim," dedi.

Ocağın önünde tuhafça sarıldılar. Bosch onunla ilk tanıştığında Elizabeth kızının cinayetini haplarla unutmaya çalışan bir bağımlıydı. Kafasını kazıtmıştı, sadece kırk bir kiloydu ve vicdan azabıyla hafızasını bulandırmak için otuz miligramlık oksikodon için bedenini seve seve satmaya hazırdı.

Yedi ay sonra, hapları bırakmış, dokuz kilo almış, kum sarısı saçları da iyileşme sürecinde ortaya çıkan güzel yüzünü çevreleyecek kadar uzamıştı. Fakat vicdan azabı ve anılar hâlâ orada, karanlığın kenarında tehditkârca bekliyorlardı.

"Harika," dedi Bosch. "Önce bir temizleneyim, tamam mı?"

"Yarım saatin var," dedi Elizabeth. "Daha erişteleri kaynatacağım."

Bosch koridorda Elizabeth'in odasını geçip kendi odasına girdi. İş kıyafetlerini çıkarıp kendini duşa attı. Sular başından aşa-

ğı dökülürken vakalarla kurbanlar aklına geldi. Akşam yemeğini pişiren kadın, cinayet sonucunda gelen yıkımın kurbanıydı. Kızı akla hayale sığmayacak kadar korkunçça katledilmişti. Bosch, Elizabeth'i önceki sene kurtardığını sanıyordu. Ona bağımlılıktan kurtulmasında yardım etmiş ve uyuşturucuyu bırakan yaslı kadın sağlığına kavuşmuştu. Fakat gerçeklerle yüzleşmesini engelleyen şey yine o bağımlılıktı. Bosch ona kızının cinayetini çözeceğine söz vermişti fakat şimdi haplarla üstesinden geldiği bir acıyı yaşatmadan onunla vaka hakkında konuşamayacağını fark ediyordu. *Onu gerçekten kurtarmış sayılır mıyım acaba*, diye kendine soruyordu.

Duştan sonra tıraş oldu çünkü birkaç gün boyunca bu fırsatı bulamayabilirdi. İşini bitirmek üzereyken Elizabeth'in onu yemeğe çağırdığını duydu.

Elizabeth taşındığından beri Bosch yemek odasına eski işlevini kazandırmıştı. Yatak odasına katlanabilir masa yerleştirmiş, dizüstü bilgisayarıyla üzerinde çalıştığı soruşturma dosyalarını yatak odasına taşımıştı. Özellikle kendisi evde yokken kadıncağızın aklına sürekli cinayeti getirmek istememişti.

Masada karşılıklı oturuyorlardı ve aralarındaki tabakta yemek duruyordu. Servisi Elizabeth yaptı. İki su bardağı vardı. Alkol yoktu.

"Harika görünüyor," dedi Bosch.

"Şey, umarım tadı da harikadır," dedi.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemeklerini yedikten sonra Bosch iltifat etti. Sarımsak, tavuğa çok leziz bir tat katmıştı. Daha sonra sarımsağın kokusunun çıkacağını biliyordu ama bunu kendine sakladı.

"Grup nasıldı?" diye sordu Bosch.

"Mark Twain ayrıldı," dedi.

Elizabeth günlük grup terapisi toplantılarına katılanları hep ona hatırlattıkları meşhur kişilerin isimleriyle anardı. Mark Twain beyaz saçlı ve pos bıyıklıydı. Onun dışında Cher, Albert (Einstein gibi), OJ, Lady Gaga ve bir de Gandi vardı. Gerçi ona Gandi rolüyle Oscar alan aktör Ben Kingsley'den dolayı Ben de dediği oluyordu.

"Temelli mi?" dedi Bosch.

"Öyle görünüyor," dedi Elizabeth. "Hata yapmış ve hapse geri dönmüş."

"Yazık olmuş."

"Evet. Hikâyelerini dinlemeyi seviyordum. Komikti."

Yine sessizlik. Bosch söyleyecek ya da soracak bir şey düşünmeye çalıştı. İlişkilerinin tuhaflığı her geçen gün daha da artmıştı. Bosch onu evinde kalmaya çağırmasının hata olduğunu uzun süredir biliyordu. Bunu yaparken ne beklediğinden emin değildi. Elizabeth ona eski karısı Eleanor'u hatırlatıyordu fakat bu sadece fiziksel bir benzerlikti. Elizabeth Clayton yaralı biriydi. Karanlık anıları ve önünde zorlu bir yol vardı.

Bu aslında geçici bir davetti. Hani kendi ayakları üzerinde durana kadar gibisinden. Bosch depo olarak kullandığı geniş bir odayı yatak odasına dönüştürüp içini de İkea'dan döşemişti. Fakat aradan neredeyse altı ay geçmesine karşın Bosch, Elizabeth'in tekrar kendi ayakları üzerinde durabileceğinden emin değildi. Bağımlılık her an pusudaydı. Kızının hatırası, peşini bırakmayan habis bir hayalet gibiydi. Ve gecenin bir yarısı LAPD'den gelen telefonla dünyası altüst olana kadar yaşadığı Modesto dışında gidecek hiçbir yeri yoktu.

Bu arada Bosch, Elizabeth'e evinde kalma davetini yaparken danışmadığı kızını da kendinden uzaklaştırmıştı. Maddie üniversitedeydi ve şimdiden eve daha seyrek gelmeye başlamıştı. Fakat haneye Elizabeth Clayton'ın eklenmesiyle temelli ayağını

kesmişti. Bosch artık Maddie'yi sadece kahvaltı yapmak ya da akşam yemeği yemek için Orange County'ye yolu düştüğünde görüyordu. Son ziyaretinde, Maddie ona yazı üç arkadaşıyla kampüs yakınlarında tuttuğu evde geçirmeyi planladığını söylemişti. Bosch bunu Elizabeth'in evde olmasına doğrudan bir tepki olarak algıladı.

"Bu gece çalışacağım," dedi Bosch.

"Yarın sabah şu arama izni zımbırtısıyla ilgileneceğini söylemiştin sanki," dedi Elizabeth.

"O da var, ama bu başka bir mesele. Daisy'yle ilgili."

Bosch, Elizabeth'in tepkisini tartana kadar başka bir şey söylemedi. Birkaç saniye geçti ama Elizabeth konuyu değiştirmeye çalışmadı.

"Vakayla ilgilenen bir Hollywood dedektifi var," dedi Bosch. "Bugün bana gelip sorular sordu. Gececi ve vakit buldukça vakayla ilgilenecek."

"Gececi derken?" diye sordu Elizabeth.

"Hollywood Şube'de gece vardiyasında görev yapanlara gececi deniyor. Gecenin bir yarısı bir dünya tuhaf şey oluyor, o yüzden de vakit buldukça ilgilenebilecek. Her neyse, benim aradığım bazı eski kayıtları bulmuş. Devriye ekiplerinin sokakta durdurdukları ya da kuşkulandıkları insanların isimlerini yazdıkları kartları."

"Daisy de onlardan biri miydi?"

"Muhtemelen ama kartlara bakmak istememin nedeni o değil. O dönemde Hollywood civarında başka kimlerin takıldığını görmek istiyorum. Bir ipucu çıkabilir."

"Tamam."

"Her neyse, on iki kutu dolusu kart var. Bu gece elimizden geleni yapacağız, sabah da arama emriyle ilgileneceğim. Bir iki gün yoğun olacağım."

"Tamam. Umarım bir şeyler bulursun."

"Dedektif, adı Ballard bu arada, seni sordu. Seninle görüşmek isteyebileceğini söyledi. Sana uyar mı?"

"Elbette. Dişe dokunur hiçbir şey bilmiyorum, ama Daisy konusunda kiminle olsa konuşurum."

Bosch başını salladı. Vakayla ilgili haftalardır bu kadar çok konuşmamışlardı ve sohbeti biraz daha uzatırsa Elizabeth'in karanlık bir depresyon sarmalına sürüklenmesinden endişe ediyordu.

Saatine baktı. Daha sekiz olmamıştı.

"Çıkmadan önce bir iki saat kestirebilirim," dedi. "Olur mu?"

"Olur tabii. Hatta kestirmelisin bence," dedi Elizabeth. "Ben sofrayı toplayıp ses çıkarmamaya çalışırım."

"Merak etme. Uyuyabileceğimden kuşkuluyum zaten. Dinleneceğim sadece."

On beş dakika sonra Bosch yatağına uzanmış tavana bakıyordu. Mutfakta suyun aktığını ve eviyenin yanındaki rafa tabakların dizildiğini duyabiliyordu.

Alarm kurmuştu fakat uyuyamayacağını biliyordu.

BALLARD

8

Ballard, Hollywood Şube'ye şantaj kartlarını inceleyebilmek için on birde başlayan vardiyasından üç saat önce geldi. Önce merkez binaya girip telsizini aldı sonra otoparktan geçip kutuları bıraktığı ek binaya yöneldi. Dövüş sanatları ve spor salonlarında kimse yoktu. Merkezin son tadilatından kalma ahşap masaların muhafaza edildiği depo odalarından birinde kendine bir çalışma alanı buldu. Bosch'un söylediklerine rağmen Ballard doğrudan Daisy Clayton'ın öldürüldüğü döneme ait saha görüşme kartları kutusundan başlamak için içi gidiyordu. Belki şansı yaver gider ve bir 3x5 karttan bariz bir şüpheli çıkardı. Fakat Bosch'un planının doğru olduğunu biliyordu. Hiçbir ayrıntıyı atlamamak için en baştan başlamalı ve tarih sırasına göre gitmeliydi.

Şantaj kutularının ilki, Clayton cinayetinden tam üç yıl öncesine, Ocak 2006'ya kadar gidiyordu. Ballard kutuyu kullandığı masanın yanına, yere koydu ve deste deste kartları çıkarmaya başladı. Durdurmanın yerine ve saatine odaklanarak durdurulan kişinin erkek olup olmadığını kontrol etti. Her kartın önüne arkasına hızlıca baktı, gereken durumlarda ayrıntıları inceledi.

İlk kutuyu bitirmesi iki saatini aldı. İncelediği tüm kartların içinden kendine bir tanesini, Bosch'un görüşünü almak içinse

üç tanesini ayırdı. Bu süreçte Hollywood'un toplumdaki çoğu ucube ve eziği mıknatıs gibi kendine çektiğine dair uzun süredir taşıdığı inancı perçinlenmiş oldu. Kartlar, sokaklarda karşısına bir fırsat çıkmasını umarak amaçsızca dolanan insanlarla yapılan görüşmelerin kayıtlarını içeriyordu. Bunların çoğu başka şehirlerden gelen ve uyuşturucu ya da seks peşindeki insanlardı. Polisler de onları bu emellerinden vazgeçirmek amacıyla durdurmuşlardı. Diğerleriyse mevcut durumlarını değiştirmek gibi bir niyeti olmayan, Hollywood sokaklarının –av olsun avcı olsun– kalıcı sakinleriydi.

Ballard araştırması sırasında saha görüşmelerini yapan polislerle ilgili de bir şeyler öğrendi. Bazıları fazla konuşuyordu, bazıları dil bilgisinden yoksundu ve Adam Henry (pislik) gibi bazıları da görüştükleri yurttaşlar için şifreler kullanmıştı. SG kartları yazmaktan hoşlanmadığı anlaşılan bazıları notlarını asgari düzeyde tutmuşlardı. Bazıları işlerinin doğasına ve insanlarla ilgili fikirlerine karşın espri anlayışlarını korumayı başarmışlardı.

En çarpıcı bilgilerse kartların boş yüzlerinde bulunuyordu. Ballard bu mini raporları Hollywood ve toplum geneli hakkındaki tespitleri yüzünden neredeyse antropolojik bir ilgiyle okudu. Kartlardan birini sırf memurun yazdığı şey hoşuna gittiği için kenara ayırdı.

Bir yürüyen çalı misali adam

Gidiyor rüzgârın savurduğu yere

Ölüp gidecek belki yarın

Ve özlemeyecek onu hiç kimse

Memurun adı kartlarda T. Farmer olarak geçiyordu. Ballard kısa süre sonra kendini şiirsel sokak raporlarını okumak için diğer SG kartlarını ararken buldu.

Tekrar bakmak için kenara ayırdığı üç kart da beyaz erkeklere aitti ve onları durduran memurlar tarafından "turist" olduklarına hükmedilmişti. Hollywood'a büyük ihtimalle uçkur davasına ge-

len yabancılardı. Durdurulup sorgulandıklarında bir suç işlemiş olmadıklarından memurlar kartları doldururken temkinli davranmışlardı. Fakat görüşmelerin yeri, saati ve içeriğinden açıkça anlaşılıyordu ki memurlar adamların fuhuş peşinde olduğundan kuşkulanmışlardı. Adamlardan biri yaya, biri arabada ve üçüncüsü de iş minibüsündeydi. Ballard daha yakından incelemeyi gerektiren bir faaliyetleri ya da sabıkaları var mı diye isimlerini ve plakalarını bilgisayarda ve kolluk kuvvetleri veritabanlarında aratacaktı.

Gece yarısında Ballard tam ikinci kutuyu yarılamışken telsizi cızırdadı. Teğmen Munroe'ydu.

"Ballard seni yoklamada göremedim."

Yoklamaya katılması zorunlu değildi fakat o kadar sık boy gösteriyordu ki yokluğu fark ediliyordu.

"Özür dilerim. Bir şey üzerinde çalışıyorum da zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Vukuat var mı?"

"Hayır, asayiş berkemal. Ama dün geceki erkek arkadaşın geldi. Geri göndereyim mi?"

Ballard telsizi çalıştırıp cevap vermeden önce durakladı. Ziyaretçisinin Bosch olduğunu varsaydı. Munroe'ya Bosch'un erkek arkadaşı olmadığını açıklamaya çalışmanın zaman kaybı olacağını ve bu işten kendisinin zararlı çıkacağını biliyordu.

Telsizi çalıştırdı.

"Merkez binada değilim. Erkek arkadaşımı orada tut. Geliyorum."

"Anlaşıldı."

"Baksana, komiserim. Hollywood şubede T. Farmer adında bir polis memuru var mı?"

Eğer Farmer hâlâ şubedeyse gündüzleri çalışıyor olmalıydı. Gece vardiyasındaki herkesi tanıyordu.

Birkaç saniye sonra Munroe yanıt verdi.

"Artık yok. Sen buraya atanmadan önce son nöbetini tutmuştu."

Son Nöbet. Ballard birden üç yıl önce Hollywood'a atandığında bütün şubenin içlerinden birinin yasını tuttuğunu hatırladı. İntihar etmişti. O polisin Farmer olduğunu şimdi fark ediyordu.

Ballard göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti. Telsizi çalıştırdı.

"Anlaşıldı."

9

Ballard saha görüşme kartlarını kaynağından uzaklaşmadan değerlendirmeye karar verdi. Bosch'u depo odasına getirdi, eski masalardan birine yerleştirdi. Bu şekilde, ikisini birlikte çalışırken gören diğer Hollywood polislerinin kafalarında soru işareti oluşmayacaktı. Teğmen Munroe'yu devriye ofisindeki özel numarasından arayıp ihtiyaç olması durumunda nerede olacağını söyledi.

Bosch ve Ballard okuma görevlerini bölüştüler. Bosch artık Ballard'ın baktığı kartları tekrar okumayacaktı. Birbirlerinin değerlendirmelerine itimat edebileceklerdi. Bu aralarındaki ilk güven emaresiydi ve süreci de hızlandıracaktı.

Masaları birbirine dik açıyla duruyordu. Ballard bu sayede Bosch'u karşıdan izleyebiliyordu. Bosch onu izleme girişiminde bulunmak isterse bariz şekilde dönmesi gerekecekti. İlk başta Ballard, gizliden gizliye Bosch'u gözetlerken onun sürecinin farklı olduğunu gördü. İncelemeye değer kartları çok daha hızlı ayırıyordu. Bir ara, Ballard'ın kendisini izlediğini de fark etti.

"Merak etme," dedi başını kaldırmadan. "İki aşamalı bir yaklaşım benimsiyorum. Önce büyük ağı, sonra daha küçük ağı atıyorum."

Yakalandığı için utanan Ballard başını salladı.

Çok geçmeden o da kendi iki aşamalı işlemine başlayıp dikkatini Bosch'tan ayırdı. Onu izlemek hızını düşürmekten başka bir işe yaramıyordu. Uzun süren bir sessizliğin ardından Ballard işe yaramayan bir deste kartı kenara koyup konuştu.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır desem ne olacak ki?" dedi Bosch. "Nasılsa soracaksın."

"Daisy'nin annesi nasıl oldu da senin evine yerleşti?"

"Uzun hikâye ama kalacak yere ihtiyacı vardı. Benim de yerim vardı."

"Yani bu duygusal bir birliktelik değil mi?"

"Hayır."

"Ama bir yabancıya evinin kapılarını açtın?"

"Sayılır. Onunla alakasız bir vakada tanıştım. Başı dardaydı, yardım ettim. Sonra da Daisy'yi öğrendim. Ona dosyaya bakacağımı ve soruşturmayı yürütürken evimde kalabileceğini söyledim. Aslında Modestolu. Sanırım bu vakayı çözersek odamı geri alacağım, o da evine dönecek."

"LAPD'de olsan bunu yapamazdın."

"Hâlâ LAPD'de olsam yapamayacağım o kadar çok şey var ki. Ama neyse ki LAPD'de değilim."

Tekrar kartlara gömüldüler ama Ballard tekrar konuştu.

"Onunla hâlâ konuşmak istiyorum," dedi.

"Ona söyledim," dedi Bosch. "Ne zaman istersen konuşabilirsin."

Yarım saat sonra ikisi de kendi kutularını bitirmeyi başarmıştı. Bosch koridora çıkıp Ballard'a yeni bir kutu getirdi ardından aynı işlemi kendisi için de uyguladı.

"Bunu ne zamana kadar yapabilirsin?" diye sordu Ballard.

"Yani bu gece mi?" dedi Bosch. "Aşağı yukarı beş buçuğa kadar. Saat altıda Valley'de olmam gerek. Oradaki işim bütün gün sürebilir. Öyle bir durum olursa yarın gece gelirim."

"Ne zaman uyuyacaksın peki?"

"Fırsat buldukça."

Yeni kutularına bakmaya başladıktan on dakika sonra Ballard'ın telsizi ciyakladı. Munroe, Sunset Bulvarı'nda bir eve hırsız girdiğini ve Ballard'a oraya gitmesi gerektiğini söyledi.

Ballard önündeki SG kartlarına bakıp telsizden cevap verdi.

"Dedektife ihtiyaçları olduğuna emin misin komiserim?"

"Öyle dediler. İşin falan mı vardı?"

"Hayır, hemen gidiyorum."

"Anlaşıldı. Vardığında beni bilgilendir."

Ballard ayağa kalkıp Bosch'a baktı.

"Benim gitmem gerek ve seni burada bırakamam," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Bosch. "Ben kalıp araştırmaya devam etsem olmaz mı?"

"Olmaz, LAPD'den değilsin. Seni burada başıboş bırakamam. Biri gelip seni burada görürse başım belaya girer."

"Neyse. Ee, ne yapacağım peki? Seninle geleyim mi?"

"Bak bu olur," dedi. "Yanına şunlardan bir deste al, arabada beni beklerken bakarsın. Umarım işim uzun sürmez."

Bosch masasının yanı başındaki kutuya iki elini de daldırıp bir deste kart çıkardı.

"Hadi gidelim," dedi Bosch.

Hırsızlık olayı, merkeze sadece beş dakika mesafede gerçekleşmişti. Ballard adrese aşinaydı fakat mekânı olay yerine varıp Sunset'teki Sirens adında bir striptiz bar olduğunu görünce hatırlayabildi. Ayrıca kulüp hâlâ açıktı ki hırsızlık olması kafa karıştırıcıydı.

Vale alanını kapayan bir ekip otosu vardı. Ballard aracını onun arkasına park etti. İki ekibin olaya çoktan müdahale ettiğini bildiğinden diğer arabanın arkadaki ara sokakta olduğunu varsaydı.

"İlginç olacak gibi," dedi Bosch.

"Senin için değil," dedi Ballard. "Sen burada bekliyorsun."

"Emredersin."

"Umarım saçma bir çağrıdır, içeri girdiğim gibi çıkarım. Sonra da kod yediyi düşünmeye başlarım."

"Aç mısın?"

"Şu an değil ama yemek arası vermem gerekecek."

Telsizi şarjdan alan Ballard arabadan indi.

"Neresi açık?" diye sordu Bosch.

"Neredeyse hiçbir yer," dedi Ballard.

Kapıyı kapayıp Sirens'ın ön kapısına doğru yöneldi.

Mekânın girişi kırmızıyla loşça aydınlatılmıştı. Girişte bir güvenlikle kasiyerin beklediği ödeme noktası ve dans pistine açılan kemerli kapıya giden iki yanı kadife ipli bir koridor vardı. Ballard sahte Tiffany şeffaf tavanların altında kırmızı hatlı üç sahne görebiliyordu. Sahnelerde soyunan kadınlar dans ediyorlardı, fazla müşteri yoktu. Ballard saatine baktı, 2.40. Bar dörde kadar açıktı. Ballard güvenliğe rozetini gösterdi.

"Memurlar nerede?" dedi.

"Sizi arkaya götüreyim," dedi güvenlik.

Kırmızı kadife şal desenli duvarlarla uyumlu kapıyı açtı, Ballard'ı karanlık bir koridordan iyi aydınlatılmış, kapısı açık bir ofise götürdü. Sonra ön tarafa doğru yöneldi.

Küçücük ofiste, üç memur, ardında bir adamın oturduğu masanın önünde toplanmışlardı. Ballard başıyla onları selamladı. Yetkili olarak Dvorek vardı ve ona Ballard'ın iyi tanıdığı Herrera ile Dyson eşlik ediyordu. Ballard onları tanıyordu, çünkü kadın

ekiplerine nadiren rastlanıyordu ve gece vardiyasındaki kadınlar genellikle yemeğe birlikte çıkıyorlardı. Herrera kıdemli memurdu ve omzunda dört çentik taşıyordu. Ortağındaysa bir çentik vardı. İkisi de şüpheliler tutup çekemesinler diye saçlarını kısa kestirmişti. Ballard çoğu gün vardiyadan sonra spor salonunda çalıştıklarını biliyordu. Çalışmalarının meyveleri de omuzlarında ve üst kollarında görülüyordu. Kavgada başlarının çaresine bakabiliyorlardı. Hatta bir söylentiye göre de kavgayı Dyson çıkarıyordu.

"Dedektif Ballard gelebildiğinize sevindim," dedi Dvorek. "Karşındaki Bay Peralta. Kendisi bu güzide müessesenin müdürüdür, sizi o çağırdı."

Ballard masanın arkasındaki adama baktı. Ellilerinde ve şişmandı. Geriye yatırdığı uzun saçları ve sivri uçlu favorileri vardı. Siyah yakalı gömleğin üzerine parlak mor bir yelek giymişti. Koltuğunun arkasındaki duvarda çerçeveli çıplak bir kadın posteri asılıydı. Özel bölgelerini kapatmak isteyen kadın striptiz direğine sarılmış fakat minik kalp şeklinde kestiği kasık kıllarını gizleyememişti. Müdürün sağında kulübün sahnelerine, barlarına ve çıkışlarına bakan on altı kamerayı gösteren bir monitör vardı. Ballard sağ omzunun üzerinden baktı, ekrandaki karelerden birinde kendini gördü.

"Sizin için ne yapabilirim bayım?" diye sordu Ballard.

"Rüyada gibiyim," dedi Peralta. "LAPD'nin neredeyse tamamen kadınlardan oluştuğunu bilmiyordum. Yarı zamanlı çalışmak ister misiniz?"

"Bayım, polisin buraya gelmesini gerektiren bir sorununuz var mı yok mu?"

"Var," dedi Peralta. "Bir sorunum var. Birileri gizlice kulübüme girecek."

"Gizlice mi girecek? Ön kapıdan girmek varken niye gizlice girsin ki?"

"Siz söyleyin. Tek söyleyebileceğim, bunun şu anda olduğu. Bakın işte."

Peralta ekrana döndü, çekmeceyi çekti ve klavyeyi çıkardı. Birkaç tuşa bastı, kamera açıları yerini mekânın planına bıraktı.

"Binadaki tüm girişlerde kamera var," dedi Peralta. "Biri çatıda tepecamını kurcalıyor. İçeri oradan girecek."

Ballard ekranı daha iyi görebilmek için masaya doğru eğildi. Sahnelerin üzerindeki tepecamlarından ikisinde arıza görünüyordu.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Ballard.

"Bu gece," dedi Peralta. "Bir saat önce falan."

"Biri neden oradan içeri girsin ki?"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Burası nakitle çalışan bir işletme ve herhalde sabahın dört buçuğunda elimde para çuvalıyla sokağa çıkacak halim yok. O kadar aptal değilim. Her şey kasaya girer ve sonra haftada bir, bilemediniz iki kez gündüz paraları bankaya yatırırım. Ve bulaşmak istemeyeceğiniz iki adamım sürekli beni kollar."

"Kasa nerede?"

"Üzerinde duruyorsunuz."

Ballard yere baktı. Memurlar ofisin duvarlarına doğru gerilediler. Yerdeki ahşap döşemede bir kapağın hatları ve açmak için de parmak yeri vardı.

"Kasa çıkarılabilir mi?" diye sordu Ballard.

"Hayır," dedi Peralta. "Betona gömülü. Matkapla delmeleri gerek, tabii şifreyi bilmiyorlarsa ki bunu bilen sadece üç kişi var."

"Peki kasada ne kadar var?"

"Hafta sonundan sonra bankaya gittiğimden bu gece az vardır. Şu an on iki bin kadardır ama kasaları kapattığımızda on altı bine çıkacak."

Durum değerlendirmesi yapan Ballard bakışlarını kaldırdı, Dvorek'le göz göze geldi ve başını salladı.

"Pekâlâ," dedi. "Etrafa bir göz atacağız. Çatıda kamera var mı?"

"Hayır," dedi Peralta. "Orada hiçbir şey yok."

"Giriş nasıl?"

"İçeriden yok. Dışarıdan merdivenle ancak."

"Tamam. Etrafı kolaçan ettikten sonra dönerim. Ara sokağa açılan kapı nerede?"

"Marv sizi götürür."

Peralta masasının altına uzanıp bir düğmeye bastı, güvenliği çağırdı. Çok geçmeden girişteki koca adam geri geldi.

"Marv onları arkaya götür," dedi Peralta. "Ara sokağa."

Birkaç dakika sonra Ballard ara sokakta kulübün çatı hattını inceliyordu. Altı metre yüksekliğindeki binanın çatısı düzdü. İşletmeye iki taraftan da yol yoktu ve yukarı çıkmak için merdiven ya da başka bir araç göze çarpmıyordu. Ballard arkasına baktı. Tahta ve beton çitlerle kapatılan sokağın diğer tarafı yerleşim bölgesine komşuydu.

"Fener alabilir miyim?" dedi Ballard.

Dyson kemerinden çıkardığı feneri Ballard'a uzattı. Küçük ama güçlü bir fenerdi. Ballard bina boyunca yürüyerek yukarı erişim yolu aradı. Batı köşesinde olası bir tırmanma noktası buldu. Burası çöp tenekelerini içine alan cüruf briketinden bir yapıydı. Bir metre seksen santim yüksekliğindeydi. Çatı hattı boyunca uzanan oluğun ve yağmur borusunun bitişiğindeydi. Ballard feneri yağmur borusuna tuttu, otuz santim aralıklı kelepçelerle dış duvara sabitlenmişti.

Dvorek, Ballard'ın yanına geldi.

"Merdiveni bulduk," dedi Ballard.

"Tırmanacak mısın?" diye sordu Dvorek.

"Hayatta olmaz. Helikopter çağıracağım. Çatıyı aydınlatırlar. Eğer orada biri varsa aşağı inerken enseleriz."

"Güzel plan."

"Yanında merdiven olması ve diğer taraftan inmeye karar vermesi ihtimaline karşı kız kardeşleri diğer köşeye yerleştir. Ben hava birimine telsizini kapattırırım."

"Anlaşıldı."

Ballard helikopterle telsiz aracılığıyla haberleşmek istemiyordu. Hırsızlar LAPD frekanslarını dinliyor olabilirdi. Çoğu gece şehrin batı yakasına bakan helikopterdeki taktik uçuş memuruyla arası iyiydi. Çoğunlukla aynı çağrılara müdahale ediyorlardı. Ballard yerde, pilot ortağı Dan Sumner ile gözcü Heather Rourke da havada. Ballard, Rourke'a mesaj yolladı.

Havada mısınız?

Cevap iki dakika sonra geldi.

Evet. Bir S/C şüphelisinin peşindeydik, yeni bitirdik. N'aber RB?

Ballard vurkaç olayına karışan bir arabayı kovaladıktan sonra Rourke-Sumner ikilisinin adrenalininin tavan yapacağını biliyordu. Ama boşta olduklarına sevindi.

7171 Sunset'teki Sirens striptiz barının üstünde uçmanızı istiyorum. Şüpheli var mı diye çatıya ışık tutacaksınız.

Anlaşıldı. TVS 3

Tamam. Tak 5'e Geç

Tamam. Tak 5

Taktik kanal, olur da telsizle konuşmaları gerekirse diye internette bulunamayan, yayınlanmamış bir frekanstı.

Dyson'ın feneri Ballard'daydı. Binanın öbür köşesindeki üç memurun dikkatini çekmek için feneri salladı. Feneri boştaki eline aldı ve üç parmağını kaldırıp elini havada döndürdü.

Beklediler. Ballard boşa uğraştıklarına emindi. Eğer yukarıda gerçekten biri varsa bile muhtemelen ekip otolarının geldiğini fark etmiş, memurlar binaya girdiğinde kaçmıştı. Fakat çatıyı helikopterle kontrol etmek Peralta'nın bir nebze içine su serpecekti. Ballard daha sonra dedektif amirine yazacağı tavsiyeyle, hırsızlık teşebbüsüne dair bir iz olup olmadığına gündüz gözüyle bakması için çatıya mağaza hırsızlığı biriminden birilerini göndermesini isteyecekti.

Helikopterin yaklaştığını duyan Ballard binanın arka duvarına, çöp tenekelerinin bitişiğine yanaştı. Telsizi kaldırıp taktik 5 frekansına geçti.

Bekledi. Ara sokak, içki ve sigara kokuyordu. Ağzından soludu.

Çok geçmeden helikopterin kuvvetli ışığı her yeri aydınlattı, geceyi gündüz etti. Ballard telsizi kaldırdı.

"Bir şey var mı, Hava Altı?"

Helikopterin gürültüsünden dolayı, yanıtı duyabilmek için telsizi kulağına götürdü. Kısmen duyabildi. Heather Rourke'un sesindeki heyecandan seçebildiği kelimelerden daha fazlasını anladı. Çatıda biri vardı.

"...Şüpheliler... köşesine... gidiyorlar."

Ballard telsizi bırakıp silahını çekti. Duvardan uzaklaşıp tabancasını çatıya doğru çevirdi. Helikopterin ışığı kör ediciydi. Kısa süre sonra bir hareketlilik gördü ve bağırışlar duydu fakat pervanenin gürültüsünden söylenenleri seçemedi. Yağmur borusundan biri aşağıya kayıyordu. Yarı yolda eli kayıp yere düştü. Derken borudan aşağıya iki kişi daha inmeye başladı.

Ballard hareketleri tabancasıyla takip etti. Birazdan üç şüpheli de sokağın öbür ucuna doğru koşmaya başladılar.

"Polis! Olduğunuz yerde kalın!"

Kaçan şahıslardan ikisi olduğu yerde durdu. Üçüncü koşmaya devam ediyordu. Sokağın ucuna vardı, sola dönüp mahalleye karıştı.

Ballard, kaçmayı bırakıp ellerini kaldıran iki hırsıza doğru ilerledi. Adamlara diz çökmelerini emretti. Dyson yanından koşarak rüzgâr gibi geçti ve üçüncü şüphelinin peşine takıldı. Herrera genç ortağını takip ettiyse de onun kadar hızlı değildi.

Ballard eli tetikte iki hırsıza yaklaşırken gözlerine inanamadı...

Yerde diz çöken şüpheliler daha çocuktu.

Dvorek, Ballard'ın yanına gelirken, "Bu da ne?" dedi.

Ballard silahını indirdi, tabancasını indirmesi için elini Dvorek'in koluna koydu. Etraflarından dolanıp Dyson'ın fenerini çocukların yüzlerine tuttu. Taş çatlasa on dört yaşındaydılar. İkisi de beyazdı ve ödleri kopmuştu. Tişört ve blucin giyiyorlardı.

Ballard çöplerin yanında telsizini düşürdüğünü fark etti.

"Düşüncelerimi duyamıyorum," diye seslendi Dvorek'e. "Tak 5'ten helikoptere elimizde bir kod dört* olduğunu bildir ve A yirmi beş'in peşinde kalmalarını söyle."

Dvorek telsizinden çağrıyı yaptı ve helikopter anında üçüncü çocuğun kaçtığı güney istikametine yöneldi. Ballard ışığı önündeki genç yüzlere tuttu. Oğlanlardan biri gözlerini kör edici ışıktan korumak için elini indirdi.

"Kaldır elini," diye emretti Ballard.

Oğlan itaat etti.

Ballard önündeki iki çocuğa bakınca neden çatıda olduklarını anladı.

"Siz ikiniz az kalsın kendinizi öldürtüyordunuz, biliyor musunuz?" diye gürledi.

"Özür dileriz, özür dileriz," dedi biri uysalca.

"Orada ne yapıyordunuz?"

"Sadece bakınıyorduk. Başka..."

---

* Polis birimlerinin ek yardım gerekmediğinde merkeze bildirdiği kod. (e.n.)

"Bakınıyor muydunuz yoksa çıplak kadınları mı izliyordunuz?"

Ballard fenerinin soğuk, sert ışığında çocukların yanaklarının kızardığını gördü. Ama utanmalarının sebebi yakalanmaları ve bir kadın tarafından azarlanmalarıydı. Bir çatıya çıkıp tepecamından kadınların vücutlarını seyretmeleri değildi.

Dvorek'e baktı, yüzünde küçük bir tebessüm gördü. İçten içe yaratıcılıklarına hayranlık duyduğunu fark etti. Erkek her zaman erkekti. Ballard erkeklerle kadınların dünyasında kadınların asla eşit sayılıp eşit muamele görmeyeceğini biliyordu.

"Ailelerimize söyleyecek misiniz?" dedi çocuklardan biri.

Ballard feneri indirip telsizini almaya gitti.

Dvorek yanından geçerken sessizce, "Ne diyorsun?" diye sordu.

Sorduğu soru niyetini açıkça ele veriyordu.

"Sen bilirsin," dedi Ballard. "Ben gidiyorum."

10

Çiftçi pazarındaki Du-par'da restoranın tamamını ve girişini gören sadece bir masa vardı. Ballard masa boş olduğunda hep oraya otururdu. Yemek molası verebildiği gecelerde vakit o kadar geç olurdu ki neredeyse hiç müşteri kalmadığından istediği yere oturabilirdi.

Bosch'un karşısına oturdu. Bosch sadece kahve istedi. Sabahları SFPD'de her zaman çörek ve kahvaltılık *burrito* olduğunu ve ekibiyle arama emrini uygulamadan önce bilgilendirme için altıda oraya gideceğini söyledi.

Ballard hiç tereddüt etmedi. Akşam yemeği yemediği için midesi kazınıyordu. Kahvenin yanına içinde krep, yumurta ve pastırma olan mavi tabak spesiyalini ekledi. Yemeğin gelmesini beklerken Sirens'taki olayla ilgilendiği sırada Bosch'un arabada baktığı SG kartlarını sordu.

"Bir şey çıkmadı," dedi Bosch.

"Farmer adında bir polis memurunun yazdığı karta denk geldin mi hiç?" diye sordu. "Çok güzel yazıyor."

"Sanmam... ama çok fazla isme baktım. Sen Tim Farmer'ı mı diyorsun?"

"Evet, tanıyor muydun?"

"Akademide beraberdik."

"O kadar yaşlı olduğunu bilmiyordum."

Ballard ağzından çıkanı anında fark etti.

"Özür dilerim," dedi. "Yani, o kadar uzun zamandır görevdeki birinin sokakta ne işi vardı demek istedim, anlarsın ya?"

"Bazıları sokağı bırakamaz," dedi Bosch. "Tıpkı bazılarının cinayeti bırakamadıkları gibi. Biliyorsun ki o..."

"Evet, biliyorum. Neden yaptı?"

"Kim bilir? Emekliliğine bir ay kalmıştı. Mecbur bırakıldığını duydum. Eğer kalsaydı onu masa başına vereceklermiş. O da dilekçesini verip son dağıtım döneminde canına kıymış."

"Üzücü hikâye."

"Bütün intiharlar öyledir."

"Yazma tarzı hoşuma gitti. Sorgulardaki gözlemleri şiir gibiydi."

"Pek çok şair kendi canına kıyar."

"Galiba."

Garson siparişini getirdi fakat Ballard'ın iştahı kaçmıştı. Hiç tanışmadığı bir adama üzülüyordu. Yine de krepinin üstüne sos döküp yemeye başladı.

"Peki, akademiden sonra görüşmeye devam ettiniz mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Bosch. "O zamanlar yakındık. Mezunlar toplantıları vardı ama farklı yolların yolcusuyduk. Şimdiki gibi sosyal medya, Facebook falan yoktu. O, Valley'deydi ve ben ayrıldıktan sonra Hollywood'a geldi."

Ballard başını sallayıp isteksizce yemeğini yemeye devam etti. Fazla sos döktüğü için krepler yumuşamış, iştahı iyice kaçmıştı. Çatalını yumurtalara götürdü.

"Sana ne zamandır King ve Carswell'i sormak istiyorum," dedi Ballard. "Sen ya da Soto soruşturmanın başında onlarla konuşmuşsunuzdur herhalde."

"Lucia konuştu," dedi Bosch. "En azından biriyle konuştu. King beş yıl kadar önce emekli olup İdaho'da ne telefon ne de internet olan, ormanda bir yere taşınmış. İzini kaybettirmiş. Lucia, emekli maaşlarının gittiği posta kutusunu bulup vakayla ilgili görüşme talep eden bir mektup yazdı. Hâlâ cevap bekliyor. Carswell de emekli olmuş ve Orange County Savcılığı'nda soruşturmacı olarak işe girmiş. Lucia gidip onunla konuştu ama yeni bir bilgi elde edemedi. Vakayı zar zor hatırlıyormuş ve bildiği her şeyin zaten cinayet defterinde yazdığını söylemiş. Kapayamadığı bir vakadan bahsetmek istemiyormuş gibi geldi bana. O tipleri bilirsin eminim."

"Evet, bilirim. 'Ben kapatamadıysam kimse kapatamaz.' Peki ya Adam Sands, erkek arkadaş? Onunla konuştunuz mu?"

"Konuşamadık. 2014'te aşırı dozdan ölmüş."

Ballard başını salladı. Sands için beklenmedik bir son değildi. Fakat insanda düş kırıklığı yaratıyordu çünkü Daisy'nin yaşadığı ve öldüğü ortama ait bilgiler ve diğer kaçaklarla tanıdıklarının isimlerini verebilirdi. Ballard, Bosch'un neden saha görüşme kartlarını bulmak istediğini anlamaya başlıyordu. Bu onların tek umudu olabilirdi.

"Başka bir şey?" dedi. "Herhalde cinayet defteri Soto'dadır. Veritabanında olmayıp da bilmem gereken bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Bosch. "King ve Carswell elinden gelenin fazlasını yapmaya uğraşan adamlar değildi. Carswell, Lucia'ya her şey zaten raporlarda olduğundan notlarını cinayet defterine koymadıklarını söylemiş."

"Defteri bilgisayardan okurken onlarla ilgili o hisse kapılmıştım zaten."

"Defter demişken kendi soruşturmam için ben de ikinci bir defter oluşturdum."

"Görmek isterim."

"Arabamda. Geri döndüğümüzde getiririm. Artık resmi olarak birlikte çalıştığımıza göre sanırım sende kalabilir."

"Peki. Teşekkürler."

Bosch ceketinin iç cebine uzanıp bir şantaj kartı çıkardı. Ballard'ın okuması için masaya koydu.

"Önemli bir şey çıkmadı dedin sanıyordum," dedi.

"Çıkmadı zaten," dedi Bosch. "Bu daha önceden. Okusana."

Ballard okudu. Kart, Daisy Clayton cinayetinden birkaç ay önce, 9 Şubat 2009'da gece 03.30'da yazılmıştı. Saha görüşmesinin muhatabı John McMullen adında bir adamdı. Western ile Franklin caddelerinin kesiştiği kavşakta sorgulandığında otuz altı yaşındaydı. McMullen'ın sabıkası yoktu. Karta göre, dışı İncil'den alıntılar ve dini söylemlerle donatılmış ve Moonlight Mission isminde kent ruhsatlı bir vakfa kayıtlı beyaz bir Ford minibüs kullanıyordu.

Kartta yazılana göre, minibüs kırmızı alana park edilmişti. McMullen bitişikteki kaldırımda yayalara yanaşıp İsa'nın inayetiyle kurtuluşa ermek isteyip istemediklerini soruyordu. İtiraz edenler azarlamalara maruz kalıyor, İsa'nın dünyaya gelişi sırasında geride bırakılacaklarına dair tahminler sayıklıyordu.

Kartın öbür tarafında yazılanların devamı vardı: "Şahıs kendine Vaftizci Yahya diyor. Minibüsüyle Hollywood'da dolaşıp vaftiz edecek insanlar arıyor."

Ballard kartı masaya Bosch'un önüne koydu.

"Tamam," dedi. "Bunu bana neden şimdi gösteriyorsun?"

"İlk önce onu biraz araştırmak istedim," dedi Bosch. "Sen striptiz kulübündeyken birkaç yeri aradım."

"Ve?"

"Moonlight Mission faal ve adam da hâlâ orada."

"Başka?"

"Minibüs. Ona kayıtlı ve görünüşe bakılırsa hâlâ kullanımda."

"Tamam da durdurulan minibüslerle ilgili merkezde yaklaşık yirmi tane kart var. Neden bu kartı çalmaya karar verdin?"

"Bir kere çalmadım. Sana gösteriyorum. Bunun neresi çalmak?"

"Bu gece almana izin verdiğim deste haricindeki hiçbir kartın LAPD sınırlarını aşmaması gerektiğini söylemiştim."

"Peki, tamam. Daha önce okuduğum kartlardan birini aldım çünkü sen işini bitirdikten sonra şu Moonlight Mission'a uğrayıp neymiş ne değilmiş bir bakarız diye düşünmüştüm. Hepsi bu."

Ballard bakışlarını tabağına indirdi, çatalıyla yumurtaları karıştırdı. Bosch'a karşı aşırı titiz ve kuralcı davranmaktan kendi de hoşlanmıyordu.

"Bak," dedi Bosch. "Başından geçenleri biliyorum. Teşkilatta haksızlığa uğradığını biliyorum. Ben de uğradım. Ama onca yıllık meslek hayatımda ortağıma asla ihanet etmedim."

Ballard tekrar bakışlarını kaldırdı.

"Ortak mı?" dedi.

"Bu vakada," dedi Bosch. "Dahil olmak istiyorum dedin. Ben de seni dahil ettim."

"Bu senin vakan değil. LAPD'nin vakası."

"Kim soruşturuyorsa onun vakasıdır."

Bosch kahvesinden bir yudum aldı fakat tepkisinden soğuduğu anlaşılıyordu. Dönüp garson kızın oyalandığı mutfağa doğru baktı. Bardağını kaldırdı.

Sonra tekrar Ballard'a döndü.

"Bak, vakayı benimle birlikte soruşturmak istiyorsan sorun değil, birlikte çalışabiliriz," dedi. "Eğer istemiyorsan ayrı ayrı soruştururuz ve bu çok kötü olur. Ama bu idari saçmalıklar yok mu... işte bu yüzden hiçbir iş halledilemiyor. Büyük ustanın dediği gibi, Neden geçinemiyoruz sanki?"Ballard karşılık vermek üzereydi ama garson kız birdenbire elinde kahve demliğiyle masada bitiverdi. Garson kız bardakları doldurulurken dilini tuttu. O birkaç saniyede sakinleşti ve Bosch'un dediğini düşündü.

"Tamam," dedi.

Garson kız masaya adisyon bırakıp mutfağa doğru gitti.

"Ne tamam?" dedi Bosch. "Ne tarafa gitmek istiyorsun?"

Ballard uzanıp adisyonu aldı.

"Hadi Moonlight Mission'a gidelim," dedi.

Araca bindiklerinde Ballard Teğmen Munroe'yu aradı. Tekrar görevinin başına döndüğünü ama bir ipucunun peşinden gideceği için ikinci bir emre kadar merkezde olmayacağını söyledi. Munroe hangi vakayı soruşturduğunu sorunca hobi vakasında eksik kalan bir işi halledeceğini söyleyerek onu geçiştirdi. Telefonu kapayıp arabayı çalıştırdı.

"Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" dedi Bosch.

"Devriye amirine rapor vermek zorunda olan tek dedektif benim," dedi Ballard. "Aslında benim amirim değil ama öyle olduğunu düşünmek istiyor. Bu arada, bak ne diyeceğim? Şu striptiz kulübüne çağrıldım ya... bir nevi vahşi içgüdülerim uyandı. Şantaj kartını çaldın dememeliydim, tamam mı? Özür dilerim."

"Gerek yok. Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Anlayamazsın. Ama öyle dediğin için teşekkür ederim."

Çiftçi pazarının boş otoparkından Fairfax'e çıkıp kuzeye yöneldi.

"Bana şu Vaftizci Yahya'dan bahset," dedi Ballard. "Nereye gidiyoruz? Ve niçin?"

"Kilise, Selma civarında Cherokee üzerinde. Bulvarın güneyinde," dedi Bosch. "Bu adamın insanları vaftiz etmeye çalışması beni kuşkulandırdı. Buna sezgi de diyebilirsin. Ama Daisy çamaşır suyunda yıkanmıştı. Din ile pek aram yoktur ama vaftiz olduğunda İsa'nın sularına falan batırılırsın, değil mi?"

"Benim de pek aram yoktur. Dinle yani. Hawaii'de büyüdüm. Babam dalgaları kovalardı. Bizim dinimiz oydu."

"Sörfçü demek. Peki annen?"

"Kayıp. Vaftizci Yahya'ya dönelim. Nasıl..."

Ballard sorusunu tamamlamadan konsola monte edilmiş gezgin veri bilgisayarına baktı. Döner ekranlıydı ve merkezden ayrıldıklarında ekranın sürücü koltuğuna baktığını biliyordu. Çünkü hafta boyunca Jenkins'in yokluğunda ortağı olmamıştı. Ekran dönmüştü ve an itibarıyla Bosch'a bakıyordu.

"GVB'yi mi kullandın?" diye sordu suçlayıcı bir tonda. "McMullen'ı aratmak için?"

Bosch omuz silkti. Ballard bunu evet olarak yorumladı.

"Nasıl?" diye sordu. "Şifremi mi çaldın?"

"Hayır, çalmadım," dedi Bosch. "Eski ortağımınkini kullandım. Her ay son iki hanesini değiştirir sadece. Aklıma geldi."

Ballard kenara çekip Bosch'u arabadan indirmek üzereydi. Sonra görev başında değilken kendisinin de eski bir ortağının şifresiyle teşkilatın veritabanına girdiğini hatırladı ki ortağı o sırada ölmüştü. Aynı şey yüzünden Bosch'a nasıl çıkışabilirdi?

"Peki ne buldun?" dedi.

"Temiz," dedi Bosch. "Sabıkası yok."

Bir süre sessizce yola devam ettiler. Ballard, Fairfax'ten ta Hollywood Bulvarı'na kadar gittikten sonra doğuya saptı.

"Vaftizci Yahya'nın minibüsü elinde tutması büyük şans," dedi Ballard. "Eğer Daisy o minibüse bindiyse hâlâ kanıt olabilir."

Bosch başıyla onayladı.

"Aklımı okudun," dedi. "Büyük şans. Aradığımız adam oysa tabii."

11

Moonlight Mission, zamanın yıkımlarından bir şekilde sağ çıkmayı başaran eski bir Hollywood evinde yer alıyordu. Etrafı tamamen ticari yapılarla ve bir blok kuzeydeki Hollywood Bulvarı ile bir blok güneydeki Sunset Bulvarı'na hizmet veren paralı otoparklarla çevriliydi. Beton yığınlarının arasında bir yetim gibi duruyordu. Hollywood'un, şehir merkezinde yerleşim mahallesi olduğu zamanların son kalıntısı...

Ballard bulvardan sonra Cherokee'de ilerleyip sola, Selma'ya döndü. Viktorya mimarisiyle inşa edilmiş, iki katlı evin cephesi Cherokee'ye bakıyordu. Fakat Selma'daki evin arkasında kapılı bir araba girişi vardı. Ballard'ın gözüne kapının ardında beyaz bir minibüs ilişti.

"İşte minibüs orada," dedi. "İçeride açık ışık gördün mü?"

"Birkaç tane," dedi Bosch. "Bu gece kilisede pek faaliyet yok gibi."

Ballard boş bir paralı otoparkta durup ışıkları söndürdü, motoru ve klimayı kapamadı. Saatine baktı. Beşe geliyordu. Birazdan Bosch'un gitmesi gerekecekti.

"Ne diyorsun?" dedi. "Merkeze dönüp sen gitmeden birkaç karta daha bakabiliriz."

"Ön taraftan bir daha geçelim," dedi Bosch. "Bakalım ne bulacağız?"

Ballard arabayı vitese taktı ve otoparktan çıktı. Bu kez önünden geçerken yapı Bosch'un tarafında kalacak ve daha iyi bakabilecekti.

Ballard ağır ağır gidiyordu. Tam mülkün Selma tarafından geçerlerken kapının ardındaki minibüsün ışıkları yandı.

"Gidiyor," dedi Bosch heyecanla.

"Onu gördün mü?" diye sordu Ballard.

"Hayır, sadece farları gördüm. Ama birileri gidiyor. Kimmiş ve nereye gidiyormuş öğrenelim."

Ballard kavşaktan geçip kaldırıma yanaştı. Hâlâ Selma'daydılar. Aracın farlarını söndürdü.

"Büyük ihtimalle bizi gördü."

"Belki görmemiştir," dedi Bosch.

Bosch koltuğunda aşağıya kayıp sağına yaslandı. Ballard çok daha ufak tefekti ama o da aynısını yaptı, uyurmuş gibi soluna yaslandı. Aynadan kendine açı yaratmayı da ihmal etmedi.

Minibüsün otomatik kapıdan çıkıp Selma üzerinde bulundukları yere doğru dönüşünü izledi.

"Geliyor," dedi.

Minibüs hiç tereddütsüz dedektif arabasının yanından geçip gitti. Selma boyunca Highland Caddesi'ne doğru devam etti. Durdu, sonra sola döndü. Gözden kaybolunca Ballard farları yakıp Selma'da ilerledi.

Highland'de o kadar az sayıda araba vardı ki minibüsü takip etmek çok kolaydı ama bunu fark edilmeden yapmak bir o kadar da zordu. Birkaç blok boyunca yolda onlardan başka kimse yoktu. Bosch ve Ballard takip sırasında konuşmadılar.

Minibüs, Melrose'da ani bir U dönüşü yapıp tekrar Highland istikametine yöneldi.

"Bizi fark etti," dedi Ballard. "Ne yapsak..."

Minibüs köşede bir alışveriş merkezine dönünce arabayı durdurdu.

"Birkaç blok devam et," dedi Bosch. "Sonra sağa dönüp Melrose'a geri dön."

Ballard denileni yaptı. Melrose ve Highland kavşağına vardıklarında minibüsü yirmi dört saat açık Yum Yum Donuts dükkânının önünde gördüler. Ballard buranın gece vardiyasında epey rağbet gördüğünü biliyordu.

"Çörek alıyormuş sadece," dedi Ballard. "Sonra ya kiliseye dönecek ya da çörekleri evsiz kamplarında dağıtıp vaftiz edecek birkaç kurban arayacak."

"Herhalde," dedi Bosch.

"Çörek almaya gidelim mi? Adamımıza yakından bakarız?"

"Ben daha çok minibüsün içine bakmayı yeğlerim. İçinde neler var merak ediyorum."

"Biraz silkeleyelim mi?"

Bosch saatine baktı.

"Hadi yapalım," dedi.

Stratejilerini konuştukları on dakikanın ardından, Highland'de tekrar minibüsün peşine takıldılar. Bornozlu bir beyaz adamın, elinde iki paket çörekle Yum Yum'dan çıkıp minibüsün direksiyonuna geçtiğini görmüşlerdi. Ballard, Sunset'i geçerken dedektif arabasının tepe lambasını takıp minibüsün sürücüsü aynada görebilsin diye yolu ortaladı. Kenara çekmesini işaret etti. Adam itaat ederek Highland ile Selma'nın kesiştiği köşede kenara çekti.

Ballard ile Bosch araçtan inip minibüse iki taraftan yaklaştılar. Ballard sürücü tarafındaki kapıya yaklaşırken ceketini arkaya atıp elini silahına götürdü. Sürücü kapısına ulaştığında McMullen camı indirdi. Ballard kapıda, pencerenin hemen altın-

da Yuhanna 3.16 yazdığını fark etti. McMullen bir İncil ayetini kendine isim olarak seçmişti.

"Günaydın," dedi. "Nasılsınız?"

"Şey, iyiyim," dedi McMullen. "Bir sorun mu var, memur hanım?"

"Aslına bakarsanız ben dedektifim. Bir kimlik görebilir miyim?"

Adam ehliyetini çoktan hazırlamıştı. Ballard ehliyeti inceliyor, bir yandan da ani bir harekete karşı adama bakıyordu. McMullen'ın sakalı ve ehliyet fotoğrafı çekildiğinden bu yana aklar düşen uzun saçları vardı.

Ehliyette yazan doğum tarihine göre kırk beş yaşındaydı. Adres, Moonlight Mission adresiyle örtüşüyordu. Ballard ehliyeti geri verdi.

"Bu saatte dışarıda ne işiniz var?" diye sordu Ballard.

"Dostlarıma çörek almaya çıktım," dedi McMullen. "Beni neden durdurdunuz?"

"Dengesiz sürülen bir minibüsle ilgili ihbar aldık. Sarhoş sürücü şüphesi. İçkili misiniz?"

"Hayır. Ben içki içmem. Alkol, şeytanın işidir."

"Emin olabilmemiz için minibüsten iner misiniz?"

McMullen, Bosch'un yolcu tarafındaki pencereden kendisine baktığını fark etti. Bir ona bir Ballard'a baktı.

"Size içki içmediğimi söyledim," diye itiraz etti. "Yirmi yıldır ağzıma koymadım."

"O halde bize ayık olduğunuzu göstermek çok kolay olur," dedi Ballard.

McMullen parmakları beyazlayana kadar direksiyonu sıktı.

"Pekâlâ," dedi. "Ama vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

Elini gözden uzak bir yere uzatınca Ballard hemen silahını kavradı. Bosch'un her şey yolunda anlamında başını iki yana sallıyordu. McMullen emniyet kemerini çıkardı. Kapıyı açıp araçtan

indi, arkasından sertçe çarptı. Misyonerler gibi ayağına sandalet ve üzerine de bel kısmı örgülü iple bağlı beyaz bir tunik giymişti. Tuniğin üzerine de ayak bileklerine kadar inen yenleri altın püsküllü, bordo bir cüppe giymişti.

"Minibüste başkası var mı?" diye sordu Ballard.

"Hayır," dedi McMullen. "Niye olsun ki?"

"Kendi güvenliğimizi düşünüyoruz. Emin olmak için ortağım kontrol edecek. Sizin için sakıncası var mı?"

"Her neyse. Yan kapının kilidi bozuk. Açabilir."

"Pekâlâ, lütfen aracınızın arkasına geçin. Böylesi daha güvenli."

Ballard minibüsün önünde duran Bosch'a başını salladı. McMullen'ın peşinden arkaya geçip onu ayıklık testine tabi tuttu. Yürümeye başladı ve McMullen'ın düz çizgide yürüdüğünü görebilmek için döndü. Bosch'un arkadaki yan kapıdan minibüsün içine eğildiğini gördü. Hiçbir terslik yok gibiydi.

McMullen testi sorunsuz geçti.

"Dedim size," dedi.

"Evet, dediniz," dedi Ballard. "Şimdi bana dönmenizi ve sağ ayağınızı kaldırıp havada tutarak sol ayağınızın üstünde durmanızı istiyorum. Anladınız mı? Sonra da ayağınızı havada tutarken ona kadar saymanızı istiyorum."

"Sorun değil."

McMullen ayağını kaldırıp Ballard'a baktı.

"Dostlarınız kimler?" diye sordu Ballard.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi McMullen.

"Çörekleri dostlarınıza aldığınızı söylediniz ya az önce."

"Moonlight Mission. Cemaatim var."

"Demek vaizsiniz. Ayağınızı indirebilirsiniz."

"Sayılır. Sadece insanları Tanrı'nın kelamına yönlendirmeye çalışıyorum."

"Peki, isteyerek mi geliyorlar? Şimdi de diğer ayağınızı kaldırıp tutun."

"Elbette isteyerek geliyorlar. Aksi takdirde çekip giderler. Ben kimseyi zorlamıyorum."

"Yatak temin ediyor musunuz, yoksa sadece dua hizmetleri mi veriyorsunuz?"

"Yataklarımız var. İsteyenler geçici olarak kalabiliyorlar. Hidayete erdiklerinde sokaklardan kurtulup hayatlarına çekidüzen vermek istiyorlar. Pek çok kişiyi kurtardık. Pek çok kişiyi vaftiz ettik."

Ballard, McMullen konuşurken Bosch'un minibüsün kapısını kapadığını duydu. Yanına geldi.

Bosch, Ballard'ın omzunun üzerinden, "Küçük kızlar?" dedi. "Onlar da cemaatinin parçası mı?"

McMullen ayağını indirdi.

"Nedir bu?" dedi. "Beni neden durdurdunuz?"

"Çünkü dün gece kaybolan bir kızı arıyoruz," dedi Ballard. "Tanıklardan biri minibüse bindirildiğini görmüş."

"Benim minibüsüme değil," dedi McMullen. "Bütün gece bir kapının arkasında duruyordu. Gördünüz. İçeride hiçbir şey yok."

"Şu an yok," dedi Bosch.

"Ne cüretle!" diye karşılık verdi McMullen. "Hizmetin hayır işlerine ne cüretle dil uzatırsınız? Ben insanların ruhlarını kurtarıyorum. Yirmi yıldır bu sokakları aşındırırım ve hiç kimse beni uygunsuz bir şeyle suçlamamıştır. Bir kez bile!"

McMullen konuşurken gözleri doldu, sesi boğuklaştı.

"Tamam, tamam," dedi Ballard. "Bizi anlamalısınız, bu soruları sormak zorundayız. Küçük bir kız kaybolduğunda üzerimize düşeni yapmak zorundayız ve bazen insanların damarına bastığımız olur. Artık gidebilirsiniz Bay McMullen. İşbirliğiniz için teşekkürler."

"İsimlerinizi istiyorum," dedi McMullen.

Ballard, Bosch'a baktı. McMullen'ı ilk durdurduklarında kendilerini bilerek tanıtmamışlardı.

"Ballard ve Bosch," dedi.

"Bunu unutmayacağım," dedi McMullen.

"Güzel," dedi Bosch.

Ballard ve Bosch'un bakışları arasında McMullen minibüse bindi. Motoru çalıştırıp Selma'ya döndü.

"Ne gördün?" diye sordu Ballard.

"Birkaç sıra koltuk dışında pek bir şey yoktu," dedi Bosch. "Birkaç fotoğraf çektim. Arabada gösteririm."

"Çamaşır suyuyla dolu vaftiz kurnası yok mu yani?" diye sordu Ballard.

"Pek sayılmaz."

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Bir şey ifade etmez. Ben vazgeçmiyorum. Sen ne diyorsun?"

"Bir terslik var ama ne olduğunu bilemiyorum. Şikâyetçi olacak mı bakalım merak ediyorum."

"Eğer adamımız oysa şikâyetçi olmaz çünkü olayın büyümesini istemeyecektir."

Arabaya bindiler. Yola koyulurken Ballard suskundu. Bosch ile güçlerini birleştirerek kariyerini tehlikeye mi atmıştı? Acaba bir hata mı yapmıştı?

BOSCH

12

İşletmenin şimdiki sahibi, işyerinin kapılarını açtığında arama ekibi Pacoima Tire & Muffler'ın önünde bekliyordu. Zavallı adam polisleri görünce az kalsın küçük dilini yutuyordu. Garaj kapısını kaldırdıktan sonra ellerini havada tutarak fal taşı gibi gözlerle karşısındaki araçlara baktı. Aracından ilk inen ve adama ulaşan Bosch oldu.

"Bay Cardinale?" dedi. "Ellerinizi indirebilirsiniz. Ben San Fernando Emniyeti'nden Dedektif Bosch. İşyeriniz için arama emrimiz var."

"Ne?" dedi Cardinale. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Bosch emri uzattı.

"Arama emri," dedi. "Yargıç imzalı. Ve bir suçla bağlantılı belli bir kanıtı aramamıza müsaade ediyor."

"Ne suçu?" dedi Cardinale. "Ben temiz bir iş yürütüyorum. Benden önceki adam gibi değilim."

"Bunu biliyoruz efendim. Suç, işletmenin bir önceki sahibiyle alakalı. Ama yine de aramamız gerek çünkü kanıtın hâlâ yerinde olabileceğine inanıyoruz."

"Hâlâ neden bahsettiğinizi anlamadım. Burada suç falan işlenmedi."

Bosch biraz daha dil döktükten sonra Cardinale neler olduğunu anlamış gibiydi. Ellili yaşlarında, göbekli ve kırçıl seyrek saçlıydı. Ömrünü arabalarla uğraşarak geçirmekten elleri yara izleriyle kaplıydı. Kollarındaki mavi dövmeler bulanıklaşmıştı. Bosch dövmelerin eski orduya ait işaretler olduğunu düşündü.

"İşyerini ne zaman devraldınız?" diye sordu Bosch.

"Sekiz yıl önce," dedi Cardinale. "Nakit ödedim. Kredisiz. Alın terimle kazandığım parayla."

"Satın aldığınızda içeride değişiklik yaptınız mı?"

"Bir sürü. Yeni aletler getirdim. Modernize ettim. Eski ıvır zıvırı attım."

"Peki binanın yapısıyla ilgili bir değişiklik yaptınız mı?"

"Biraz çekidüzen verdim. İçini ve dışını onarıp boyadım, her zamanki şeyler.."

Bosch binayı inceledi. Standart cüruf briketinden bir yapıydı. Dışı sağlamdı.

"Neleri onardınız?"

"Duvarlardaki delikleri, kırık camları. Hepsini hatırlayamıyorum."

"Hiç kurşun deliği gördünüz mü?"

Cardinale durakladı. Mağazayı devralışını hatırlarken gözlerini Bosch'tan kaçırdı.

"Burada biri mi vuruldu diyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, kimse vurulmadı," dedi Bosch. "Biz duvara ateş edilen kurşunlar arıyoruz."

Başını sallayan Cardinale derin bir oh çekti.

"Evet, kurşun delikleri vardı," dedi. "Yani kurşun deliğine benziyorlardı. Onları kapattırıp boyattım."

"Bana yerini gösterir misiniz?" dedi Bosch.

Cardinale garaja girdi. Bosch peşinden giderken Lourdes ile Luzon'a takip etmelerini işaret etti. İşyeri sahibi onları ilk tamir alanının arkasına götürdü.

"Şurada," dedi. "Bu duvarda kurşun deliğine benzer delikler vardı. O zaman da öyle düşünmüştüm, hatırlıyorum. Hepsinin üstünü kapattık."

Çeşitli alet edevatla ve boru mengeneleriyle kaplı çalışma tezgâhının arkasını gösterdi. Yer, tanık Martin Perez'in anlattıklarıyla uyuşuyordu.

"Pekâlâ," dedi Bosch. "Tezgâhı ve aletleri buradan çekmemiz gerekecek. Duvarı açmalıyız."

"Peki sonra kim kapayacak?" dedi Cardinale.

"Gerekli onarımları yapacak bir belediye ekibimiz var. Gün sonuna kadar boyanıp eskisi gibi olacağının sözünü veremem ama halledeceğiz."

Cardinale kaşlarını çattı. Bu söze pek ümit bağlamadı. Bosch, Lourdes'e döndü.

"Belediyeden elemanları buraya getirelim de şurayı bir açalım. Sonra da metal dedektörünü getiririz," dedi. "Hızlı olalım biraz. Mahalleli fark etmeden buradan çıkalım."

"Çok geç," dedi Lourdes.

Bosch'la özel konuşmak istediğini işaret etti.

"Sorunumuz var," dedi fısıldayarak. "LAPD polisi, Tranquillo Cortez'in yolun karşısında olduğunu söylüyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Bosch. "Nasıl bu kadar çabuk öğrendi ki?"

"Güzel soru. Adamlarıyla birlikte gelmiş."

"Hadi ama."

Bosch garajdan hızlı adımlarla çıktı, Lourdes da peşinden geldi. Yolun karşısında bir çamaşırhane önünde de küçük bir park

alanı vardı. Henüz çamaşırhane açılmamıştı fakat önünde inci beyazı klasik bir Lincoln Continental park etmişti. Aracın kapıları öne doğru açılıyordu ve süspansiyonu indirilmişti, kasiste zar zor kurtarırdı. Kollarını kavuşturmuş, dövmelerini sergileyen üç adam yan kapıya yaslanmıştı. Ortadaki, başına düz kenarlı bir Dodgers şapkası geçirmiş, üstüne de baldırlarına kadar inen uzun beyaz bir tişört giymişti. İçlerinde en ufak tefeği olmasına rağmen onun borusu ötüyor gibiydi. Bosch onu SFPD'de çetelerle mücadele biriminin ofisindeki SanFer örgüt şemasında asılı fotoğrafından tanıdı. Tranquillo Cortez.

Bosch hiç tereddüt etmeden karşıya geçti.

Lourdes arkadan, "Harry, ne yapıyoruz?" diye fısıldadı.

"Ona sadece birkaç soru soracağım," dedi Bosch.

Kuru temizlemecinin otoparkına girerlerken yalnızca Cortez yaslandığı arabadan doğrulup Bosch'u selamladı.

"Memur bey, nasılsınız?" dedi.

Bosch yanıt vermedi. Doğrudan Cortez'e yürüdü, yüzünün hizasına eğildi. Kulaklarındaki elmas küpeleri ve sol gözünün kenarındaki iki mavi gözyaşı dövmesini fark etti.

"Cortez burada ne işin var?" diye sordu.

"Çamaşırhanenin açılmasını bekliyorum," dedi Cortez. "Bilirsiniz, giysilerimi yıkayıp beyazlarımın ne kadar beyazladığına bakacağım."

Tişörtünü tutup aynaya bakıyormuş gibi düzeltti.

"Buraya geldiğimizi sana kim söyledi?" dedi Bosch.

"Hmm, güzel soru," dedi Cortez. "Hatırlamıyorum. Size buraya gelmenizi kim söyledi?"

Bosch yanıt vermedi. Cortez şapkasını yukarı kaldırdı. Başının yanlarını kazıtmış, sağ kulağının üstüne "VSF", sol kulağının üstüne de "13" yazılı dövmeler yaptırmıştı. Gülümseyince koyu renk gözleri çizgi halini aldı.

"Defol git buradan," dedi Bosch.

"Gitmezsem beni tutuklar mısınız?" diye meydan okudu Cortez.

"Evet, polis soruşturmasına engel olmaktan seni tutuklatırım. Sonra da, kim bilir, belki yanlışlıkla seni Pacoima Flats hücresine atarlar ve neler olduğunu hep birlikte görürüz."

Cortez tekrar gülümsedi.

"Eğlenceli olur," dedi. "Onlar için değil ama benim için."

Bosch uzanıp Cortez'in Dodgers şapkasının kenarına vurdu, şapkayı yere düşürdü. Gangsterin gözlerini bir anlığına karanlık bir öfke kapladı. Sonra bu öfke kayboldu ve Cortez tekrar sırıtmaya devam etti. Adamlarına bakıp başını salladı. Yaslandıkları arabadan doğruldular, biri Lincoln'ın arka kapısını açarken diğeri yere düşen şapkayı aldı.

"Görüşürüz ahbap," dedi Cortez.

Bosch karşılık vermedi. O ve Lourdes, Lincoln otoparktan çıkıp San Fernando yoluna sapana kadar beklediler.

"Harry, neden şapkasını düşürdün?" dedi Lourdes.

Bosch soruyu duymazdan gelip soruyla cevap verdi.

"Buraya geleceğimizi nasıl öğrendi?" diye sordu.

"Çavuş Rosenberg'in dün dediği gibi," dedi Lourdes. "Her yerde gözleri, kulakları var."

Bosch başını iki yana salladı. Cortez'in, tamirhanedeki polisleri gören birinden mesaj aldığı için buraya geldiğine inanmıyordu.

"Hemen buradan gitsek iyi olacak sanırım," dedi.

"Harry, neden bahsediyorsun sen?" dedi Lourdes. "Herkes içeride, duvarı yıkmayı bekliyorlar."

"Cortez böbürleniyordu. Başka neden buraya gelsin ki? Duvarda mermi falan olmadığını biliyor olmalı."

"Bilemiyorum. Biraz abartıyorsun gibime geliyor. O kadar zeki değil."

"Sahi mi? Eh, nasılsa birazdan öğreniriz."

Yolun karşısına geçtiler. Arama kendi şehrinin yetki alanında yapıldığından teşkilatını temsilen hazır bulunan Foothill Şube'den LAPD dedektifi Tom Yaro, Bosch'u durdurdu. Yaro duruma uygun giyinmişti: mavi blucin ve siyah golf tişörtü. Doğal görünmeyen katran karası saçları vardı, omuzlarına kepekler dökülmüştü. Bu operasyonda bir bebek bakıcısından farksızdı ve Yaro bundan rahatsızlık duyuyordu. LAPD'nin kendisinden daha küçük SFPD'ye ön koltuğu bırakmaması gerektiğini hissediyordu. Vakaya dair kendisine çok az ayrıntı verilmişti fakat Tranquillo Cortez'in kim olduğunu biliyordu. Gangster yolun karşısına gelince alarm zilleri çalmıştı. Şimdi de neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Bosch ona bir özet geçti.

"Şüphelimiz bir şekilde arama yapılacağını haber almış ve erkenden kalkıp izlemeye gelmiş," dedi.

"Bu kötü olmuş," dedi Yaro. "Sızıntı var gibi."

"Varsa bulurum."

Bosch, Yaro'nun yanından geçip tamirhaneye girdi. Genellikle su borularını bulmakta kullanılan metal dedektörünün arka duvarın üzerinde gezdirilişini izledi. Dedektör, alçıpanı iç dikmelere tutturan vidaları hemen buldu fakat onun dışında ötmedi. Cristobal Vega'nın başına sıkılan metal zarflı bir .38'lik kurşundu. Benzer kurşunlar en az alçıpan vidaları kadar kolay dedektöre yakalanırdı.

Bosch kurşunları aramanın anlamsız bir çaba olduğuna inanmasına rağmen emri yerine getirmeye karar verdi. Belediye çalışanlarına alçıpanı kesip duvarı parçalamalarını söyledi. Cortez duvardan mermileri uzun süre önce çıkarmış olsa da kurşunların girdiği yer alçıpanın içinde bir ihtimal görünebilirdi. Kısmen de

olsa Perez'in hikâyesi doğrulanmış olurdu. Kurşunların girdiği yer dosyanın savcının önüne konması için yeterli gelmeyebilirdi ama yine de adamın hikâyesi teyit edilirdi.

İşçiler dikmelerin arasındaki alçıpanları kestiler. Her biri kırk santim genişliğindeki kesitlerin içi dedektiflerce incelenerek mermi girişi arandı.

Üçüncü kesitte aradıklarını buldular. Perez'in hikâyesiyle uyumlu, iki delik izi açıkça görülüyordu. Bunlar küçük, mermi boyutunda deliklerdi ve mermilerin daha önce oradan çıkarılmaya çalışıldıklarına dair hiçbir belirti yoktu. Bu, Bosch'un teorisiyle çelişiyordu. Ona göre Cortez yolun karşısına böbürlenmeye gelmişti. Demek ki Cortez duvardaki merminin orada olmadığını bilmekten ziyade başka bir şeye güvenerek oraya gelmişti.

Alçıpanın üzerindeki mermilerin arasında on santim boşluk vardı. Bu da Perez'in anlattığı test atışlarıyla örtüşüyordu. Alçıpan deliklerine karşılık gelen boyasız cüruf briketinde darbe izi göze çarpsa da mermi yoktu. Ekip, SFPD'nin laboratuvar işlerini yaptırmak için anlaştığı Los Angeles Şerif Departmanı'ndan bir kanıt uzmanı ödünç almıştı. Alçıpan ile cüruf duvar arasındaki 2x4 çerçevenin oluşturduğu alanın dibindeki fare pisliğini, kılları ve diğer çer çöpü ayıklamak onun göreviydi. Uzmanın adı Harmon'dı ve duvarın içinde biriken on beş santimlik çer çöpü metal bir çubukla karıştırıp tamirhanenin zeminine serdi.

Bosch, Harmon'ı çalışırken cep telefonuyla kaydetti çünkü bir noktada Tranquillo Cortez aleyhinde delil bulmak için attığı adımları jüriye tek tek anlatmak zorunda kalabilirdi.

"Buldum," dedi Harmon.

Metal çubuk yardımıyla mermiyi katılaşan kalıntıların arasından beton zemine çıkardı. Bosch eğildi, kayda devam ediyordu. Mermiyi gördüğünde vakaya dair tazelenen umutları tekrar

söndü. Mermi, metal kılıfından ayrılmış, duvarın içindeki cüruf briketiyle çarpışarak dağılmıştı. Bosch uzman görüşünü bekleyecekti fakat merminin Cristobal Vega'yı öldüren kurşunla karşılaştırılamayacak derecede hasar gördüğünü bilecek kadar çok vaka görmüştü.

"Diğeri de burada," dedi Harmon.

Eldivenli eliyle ikinci mermiyi alıp havaya kaldırdı. Bosch gözlerini hemen oraya çevirdi.

Ama bu mermi daha kötü durumdaydı. Hem dağılmış hem de parçalanmıştı. Merminin yarısı yoktu.

Harmon gibi becerikli birinin bunu zaten bilmesine rağmen, "Yarısı duruyor," dedi Bosch.

"Hâlâ arıyorum," dedi Harmon.

Bosch telefonunun titrediğini hissetti, Harmon'ı çekmeye devam edebilmek için aramaya yanıt vermedi.

Harmon çok geçmeden ikinci merminin kalanını da buldu fakat o da diğerleri gibi kötü durumdaydı. Ardından kanıt toplama prosedürünü uyguladı. Bosch'a bakmadan konuştu.

"Dedektif uzun yıllardır bu işteseniz sanırım," dedi. "Ne diyeceğimi tahmin ediyorsunuzdur herhalde."

"Hiç umut yok, ha?" dedi Bosch.

"Mikroskopta mukayese için uygun değil," dedi Harmon. "Marka eşleştirmesi ve metal alaşım karşılaştırması yapabiliriz ama bu işler nasıldır bilirsiniz."

"Doğru."

Mermilerin içerikleri tespit edilip Perez'i öldüren kurşunla karşılaştırılabilirdi. Böylece kurşunların aynı üreticiden geldiği anlaşılır ve tanığın hikâyesi inandırıcılık kazanırdı. Fakat yine de kurşunların ateşlendiği tabancanın bıraktığı izler kadar kesin bir sonuç elde edilemezdi. Mermilerin aynı partiden geldiğini söyle-

mekle aynı silahtan ateşlendiğini söylemek arasında dağlar kadar fark vardı ki bu fark da makul şüphe için biçilmiş kaftandı.

Bosch orada dikilirken vakanın ellerinden kayıp gittiğini görüyordu.

"Ben yine de metal alaşım testini yaptırmak istiyorum," dedi.

Bu çaresizlikle yapılan son bir çırpınıştı.

"Amirimle konuşurum," dedi Harmon. "Ona biraz dil döküp size haber veririm."

Haberin ne zaman geleceği meçhuldü. Alaşım testi hem para hem zaman alırdı. SFPD, şerifin laboratuvarında genelde son sırada bulunurdu. Her türden özel iş, bir şekilde ötelenirdi.

Bosch duvardaki kalabalıktan uzaklaştı, Lourdes'e buradan ekmek çıkmayacak bakışı attı. Belediye işçilerinin başındaki adama seslendi.

"Pekâlâ, burayı eski haline getirmemiz gerek," dedi. "Kurşun deliklerini bulduğumuz duvarın bir parçasını alacağız. O yüzden onu yenilemeniz lazım."

Adamlardan biri homurdandı, adamlar aletlerini ve yeni bir alçıpan almaya gittiler.

Lourdes, Bosch'a yanaştı.

"Ee, duvarda madem mermi vardı, Cortez'in o kendini beğenmiş halleri neydi peki?" dedi Lourdes.

"Bilmem," dedi Bosch. "Bir şeyler biliyordu fakat mermilerin işe yaramayacağını bildiğinden kuşkuluyum."

Lourdes başını iki yana salladı, büyük bir alçıpanı tamirhaneye taşıyan belediye işçilerine yol vermek için kenara çekildi.

Bosch'un telefonu çaldı, dışarı çıkarken cebinden çıkardı. Arayanın numarası görünmüyordu, yine de açtı.

"Bosch.

"Harry Bosch mu?"

"Doğru. Kimsiniz?"

"Ted Lannark, Şerif Cinayet Masası'ndan. Bir dakikan var mı?"

"Dinliyorum."

"Martin Perez adındaki adam hakkında bana ne söyleyebilirsin."

Bosch, Cortez'in neden küçük dağları o yaratmış gibi davrandığını birden anladı.

"Üzerinde çalıştığım bir çete cinayetinde ikincil tanık. Ne olmuş ona?"

"Ölmüş. Onu kimin öldürdüğünü bulmalıyım."

Bosch gözlerini kapadı.

"Nerede?"

"Dairesinde," dedi Lannark. "Biri kafasının arkasına sıkmış."

Bosch gözlerini açıp etrafına bakınarak Lourdes'i aradı.

"Bosch, seni arayacağımı nerden bildim merak ediyor musun?" diye sordu Lannark.

"Evet," dedi Bosch. "Nerden bildin?"

"Cep telefonunun yazılı olduğu kartvizit adamın ağzına tıkılmıştı. Bir tür mesaj gibi."

Bosch uzun süre düşündükten sonra cevap verdi.

"Geliyorum."

"Bekliyoruz."

13

Katil adeta ev sahibinin etrafı temizleyip daireyi tekrar kiraya verebilmesi için uğraşmıştı. Martin Perez, fayansları sararmış, sürgü kapılı duşakabinin içinde diz çöktürülmüştü. Ardından kafasının arkasına tek el sıkılmıştı. Perez öne ve sağına doğru yığılmış, sıçrayan kanıyla beyin parçaları duşakabinin içinde dağılmış bir kısmı da giderden akıp gitmişti.

Adli tıp ekibi, Perez'in iki ön dişinin arasına sıkıştırılmış kartviziti henüz ağzından çıkarmamıştı. Ama yazılanlar kolaylıkla okunabiliyordu.

Silahın .38'lik olmadığı belliydi çünkü bu kurşun kurbanın kafatasını delip geçmişti. Perez'in yüzünün dönük olduğu duvarda ve giderin yanındaki fayanslar kırılmıştı. İşaretler bembeyazdı ve zamanla pislikten sararmamışlardı.

"Mermiyi buldunuz mu?" diye sordu Bosch.

Olay yerini beş dakika inceledikten sonra sorduğu ilk soruydu. Alhambra'ya Lourdes'le birlikte gelmişti. Şerif departmanından dedektif Lannark ile ortağı Boyce, Martin Perez soruşturmasında bilgilendirildikten sonra Bosch ile Lourdes'i cinayet mahallini incelemeleri için banyoya götürmüşlerdi. O an, teşkilatlar arası işbirliği zirve yapmıştı.

"Hayır," dedi Lannark. "Onu kıpırdatmadık. Karnında olabilir. Kafasından giriyor, karşısındaki duvara çarpıyor, yerden sekip adam yığılırken karnına giriyor. Tıpkı çift vuruş, değil mi?"

"Evet," dedi Bosch.

"Yeterince baktıysanız biraz buradan çıkıp dışarıda konuşsak mı?"

"Olur."

İki katlı apartmanın ortasındaki avluya geçtiler. Boyce da onlara katıldı. Şerif departmanının adamlarının ikisi de deneyimli dedektiflerdi. Sakindiler ve gözleri sürekli etrafı gözlüyordu. Lannark siyahi, Boyce beyazdı.

Bosch onlara fırsat vermeden sorularına başladı.

"Ölüm zamanı tespit edildi mi?"

"Bu güzide mekânın sakinlerinden biri sabah beşte bazı gürültüler sonra da boğuk bir silah sesi duymuş," dedi Lannark. "Sonrasında bağrışmalar ve iki kişinin sokağa doğru koştuğunu işitmiş. En az iki kişinin."

"Silah sesinden sonra bağrışan iki kişi?" diye sordu Bosch.

"Evet, sonra," dedi Boyce. "Ama burada soruları sen sormuyorsun Bosch. Biz soruyoruz."

"Doğru," dedi Bosch. "Sorun."

"Soru bir," dedi Boyce. "Eğer bu adam bir tür tanıksa neden koruma altında değildi?"

"Biz korunduğunu sanıyorduk," dedi Bosch. "O da korunduğunu sanıyordu. On yıl önce çeteden ayrılıp mahalleyi terk etmişti. Nerede olduğunu kimsenin bilmediğini söyleyip fiziksel koruma ve yer değiştirme teklifini reddetmişti. Raporlarda ya da arama emri başvurusunda gerçek adını kullanmadık."

"Bunun yanı sıra, verdiği bilgileri henüz teyit etmemiştik," dedi Lourdes. "Bu sabah yürüttüğümüz arama da bununla alakalıydı."

Lannark başını sallayıp bakışlarını Lourdes'ten Bosch'a çevirdi.

"Ona kartvizitini ne zaman verdin?" dedi.

"İlk görüşmenin sonunda," dedi Bosch. "Tam tarihe bakmam gerek, yaklaşık dört hafta önceydi herhalde."

"Ve eski mahallesinden kimseyle görüşmediğini söylüyorsun?" dedi Lannark.

"Bana öyle dedi," dedi Bosch. "Çete istihbarat elemanlarımız da bunu doğruladılar."

"Peki, içgüdülerin ne diyor?" dedi Boyce.

"İçgüdülerim ne mi diyor?" dedi Bosch. "İçgüdülerim aramızda bir köstebek var diyor. Bizden biri, onların tarafındaki birine arama yapacağımızı haber verdi. Bu da tamirhanenin duvarında ne bulacağımızı bilen birinin kulağına gitti. O biri de bağlantıyı kurabilecek tanığı ortadan kaldırdı."

"Peki o biri Tranquillo Cortez mi?" dedi Boyce.

"Onun için çalışan biri," dedi Bosch.

"İpler artık Cortez'in elinde," dedi Lourdes. "Çetenin başında o var."

Şerifin adamları bakışıp başlarını salladılar.

"Pekâlâ," dedi Lannark. "Şimdilik bu kadar. Buradaki işimizi bitirdikten sonra sizi bilgilendiririz."

Bosch orta avludan kapıya doğru giderken zeminde kan damlaları aradı. Ama göremedi. Kısa süre sonra Lourdes'e tahsis edilen ekip otosunun yolcu koltuğuna oturmuştu.

Lourdes kaldırımdan uzaklaşırken, "Ee, ne diyorsun?" dedi. "Çuvalladık mı?"

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Belki de. Asıl önemli olan, Perez'in korunmayı reddetmesi."

"Birinin gerçekten SanFerlere bilgi taşıdığını mı düşünüyorsun?"

"Onu da bilmiyorum. Ama araştıracağız. Eğer sızıntı varsa buluruz. Martin yanlış biriyle konuşmuş da olabilir. Neler olduğunu bilemeyiz."

Bosch emri imzalayan yargıcı düşündü. İsimsiz kaynakla ilgili birkaç soru sormuştu ama bunlar işinin gerektirdiği sorulardı. Kaldı ki tanığın gerçek adını da istememişti. En az yirmi yıldır davalara bakan Yargıç Landry, ikinci kuşak bir hukukçuydu ve babasının ölümüne kadar, otuz yıl yüksek mahkeme üyeliği yapmıştı ve öncesinde de yüksek mahkemeye atanmak için çabalamıştı. Emirde yer alan ya da odasında konuşulan bilgilerin bir şekilde Tranquillo Cortez'e veya SanFerlerden birine ulaşmış olması muhtemel görünmüyordu. Bilerek veya bilmeyerek, sızıntı başka bir yerden gelmiş olmalıydı. Bosch, arama esnasında el altında bulunması için atanan LAPD çete dedektifi Yaro'yu düşünmeye başladı. Bütün çete dedektiflerinin çetelerde kaynakları vardı. Çetelerden kesintisiz istihbarat akışı hayati öneme sahipti ve bazen bilgi takası yapılması da elzemdi.

*

Lourdes, San Fernando'ya dönebilmek için onuncu otoyoluna doğru ilerliyordu.

"Avludan çıkarken bir şeyler arıyor gibiydin," dedi. "Aklında belli bir şey var mıydı?"

"Vardı," dedi Bosch. "Kan."

"Kan mı? Kimin kanı?"

"Katilin. Kurşunun duştaki sekme açısını hesapladın mı?"

"Hayır, içeri giremedim. Çünkü siz erkekler bütün banyoyu kaplıyordunuz. Geride durdum. Katil seken kurşunla yaralandı mı sence?"

"Mümkün. Bu, tanığın silah sesinden sonra duyduğu bağrışmaları açıklar. Şerifler kurşunun Perez'e geldiğini düşünüyorlardı, açılar bana doğru gelmedi. Bence kurşun aşağı gitti, Perez'in bacaklarının arasından geçip katilimize isabet etti. Bacağına belki de."

"Ama bu çok iyi."

"Bunu cesedi döndürdükleri gibi anlarlar, bir ihtimal onların önüne geçebiliriz. Senin şu eleman vardı ya hani, J-Rod, sence SanFerlerin bugünlerde tedavi için kime gittiklerini biliyor mudur?"

"Sorarız."

Lourdes telefonunu çıkardı, SFPD'nin çete istihbarat uzmanı kuzeni Jose Rodriguez'i aradı. Kanunen, tüm hastanelerin acil servisleri ve hekimler, silahlı yaralanma olaylarını yetkililere bildirmek zorundaydılar. Yaralanmanın kurban tarafından kazara gerçekleştiği iddia edilse bile. Yani suç örgütlerinin, günün herhangi bir saatinde tedavi uygulayacağına ve sonrasında da çenesini kapalı tutacağına inandığı yasadışı nöbetçi doktorları vardı. Şayet Martin Perez'in katiline seken kurşun isabet etmişse, o ve işbirlikçilerinin tıbbi yardım bulmak için kendi bölgelerine gitmiş olabilirlerdi. SanFerlerin bölgesi vadinin kuzeyinde oldukça genişti ve yaralı bir adamın başvurabileceği kanunsuz doktor ve kliniklerin sayısı hiç de az değildi. Bosch, J-Rod'un onları doğru istikamete yönlendirebileceğini ümit ediyordu.

Lourdes telefonda kuzeniyle İspanyolca konuşurken Bosch, Lannark aradığından beri zihnini kurcalayan soruya ilk defa kafa yordu. Martin Perez onun yüzünden mi ölmüştü? Bu hiçbir polisin ihtiyaç duymadığı ve istemediği bir yüktü, her vakada olan bir riskti. Soru sormak tehlikeli olabilirdi. İnsanlar ölebilirdi. Perez çeteyi yıllar önce bırakmış, iş bulmuştu. Bosch ayakkabı mağazasının arkasında ona yanaşıp ateş istediğinde toplumun

üretken bir ferdiydi. Bosch uygun önlemleri aldığına inanıyordu fakat değişkenler ve potansiyel riskler her zaman vardı. Perez, Tranquillo Cortez'i gönüllü olarak itham etmemişti. Bosch asırlık polis taktikleri kullanarak bilgiyi tehditle almıştı. Bosch'un vicdan azabı da bu kararından kaynaklanıyordu.

Lourdes görüşmesini bitirip Bosch'a döndü.

"Bir liste çıkaracak," dedi. "Ne kadar güncel olur bilmiyormuş. Ama SanFerler ile *eMe*'nin geçmişte başları sıkıştığında gittikleri doktorları yazacak."

"Ne zaman hazır olur?" diye sordu Bosch.

"Biz merkeze döndüğümüzde elimizde olur."

"Pekâlâ, güzel."

Bir müddet konuşmadan ilerlediler. Bosch, Martin Perez'i sıkıştırma kararına takılmıştı. Ama yine olsa aynısını yapardı.

"Ne ironik değil mi?" dedi Lourdes.

"İronik mi?" diye karşılık verdi Bosch.

"Yani Perez bizi o tamirhaneye yönlendirdi ve mermileri bulduk. Ama karşılaştırma için işimize yaramadılar. Bu cinayet olmasa soruşturmamız sabah sona ererdi herhalde."

"Doğru. Metalürji eşleşmesi yakalasak bile savcılık dava açmaz."

"Mümkün değil. Ama artık Perez öldürüldüğüne göre bir soruşturma açılacak. Ve eğer katili bulursak bizi Cortez'e götürebilir. İroninin tanımı bu, değil mi?"

"Kızıma sormam lazım. Bu tarz şeylerden iyi anlar."

"Eh, eskilerin dediği gibi, kaş yapayım derken göz çıkardılar. Eninde sonunda yakayı ele verecekler."

"Umarım haklı çıkarsın. Cortez'e kelepçeyi takmak için can atıyorum."

Bosch'un telefonu çaldı. Gizli numara.

"Cesedi incelediler," diye tahmin etti.

Telefonu açtı. Arayan Lannark'tı.

"Bosch, cesedi duştan çıkardık," dedi. "Seken kurşun Perez'e isabet etmemiş."

Bosch şaşırmış gibi yaparak, "Sahi mi?" dedi.

"Evet. Biz de düşündük ki belki de katil kendi kurşunuyla vurulmuştur. Bacağından falan. Şanslıysak hayalarından."

"İşte ben buna gerçek adalet derim."

"Evet. Hastaneleri kontrol edeceğiz. Ama bu tarz durumlar için çetenin muhtemelen kendi adamları vardır diye düşünüyoruz."

"Muhtemelen."

"Belki de bize yardım edersin ve bakabileceğimiz bazı isimler verirsin."

"Olur. Daha yoldayız, ama icabına bakarız."

"Ara beni, tamam mı?"

"Elimize bir şey geçer geçmez."

Bosch görüşmeyi sonlandırıp Lourdes'e baktı.

"Kurbanda kurşun yok muymuş?" dedi.

Bosch esnemesini bastırdı. Hollywood'da Ballard'la sabahlamasının etkilerini hissetmeye başlıyordu.

"Yokmuş," dedi. "Ve yardımımızı istiyorlar."

"Tabii ki isterler," dedi Lourdes.

BALLARD

14

Ballard telaşlı seslerin gürültüsüne ve okyanusu bile boğan siren sesine uyandı. Yattığı yerde doğruldu, rüya görmediğini fark etti. Çadırının iç fermuarını indirdi. Dışarı baktı, okyanusun koyu mavi yüzeyinden keskin ışık elmasları yansıyordu. Elini gözlerine siper ederek hengâmenin kaynağını aradı. Gül İstasyonu kulesine atanan cankurtaran Aaron Hayes'ı gördü. Kumda diz çökmüş, kurtarma botunun üzerinde sırtüstü yatan adamın başındaydı. Bir grup insan onların etrafında toplanmıştı. Kimisi oradan geçenler, kimisi de botun üzerindeki adamın endişeli ve gözü yaşlı dostları ve sevenleriydi.

Ballard çadırdan çıktı, köpeği Lola'ya yerinde beklemesini söyledi. Hızlı adımlarla yardıma gitti. Yaklaşırken rozetini çıkardı.

"Polis, polis!" diye bağırdı. "Geri çekilin ve cankurtarana işini yapması için alan açın."

Kimse kıpırdamadı. Sadece dönüp baktılar. Ballard'ın üzerinde yüzme sonrası eşofmanları vardı. Sabahki sörften sonra aldığı duştan dolayı saçları ıslaktı.

"Geri çekilin!" dedi daha buyurgan bir sesle. "Hemen! Hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Gruba ulaştı. İnsanları yarım daire şeklinde, bottan üç metre geriye doğru itmeye başladı.

"Siz de," dedi hüngür hüngür ağlayan ve kurbanının elini tutan genç kadına. "Hanımefendi, izin verin. Onun hayatını kurtarmaya çalışıyor."

Ballard kadını nazikçe kaldırdı, arkadaşlarından birine doğru çevirdi. Sarıldılar. Ballard otoparka bakınca ellerinde sedyeyle onlara doğru koşan iki ilkyardım teknisyeni gördü. Kum yüzünden ilerlemeleri biraz yavaşlamıştı.

"Geliyorlar Aaron," dedi. "Devam et."

Aaron soluklanmak için başını kaldırdı, botun üzerindeki adamın dudaklarının morarmıştı.

İlkyardımcılar geldi ve Aaron'dan görevi devraldılar. Nefes nefese kalan Aaron kendini kuma bıraktı. Üzeri sırılsıklamdı. İlkyardımcıları büyük dikkatle izledi. Önce kurbanın ciğerlerindeki suyu boşaltmak için boğazından boru soktular, sonra solunum torbası taktılar.

Ballard, Aaron'ın yanı başında çömeldi. Geçmişte gönül ilişkileri olmuştu. Birlikte geçirdikleri zaman dışında hiçbir bağlılığı olmayan birer sevgiliydiler. Aaron V şeklinde, kaslı bir vücutlu bir erkek güzeliydi. Aaron'ın saçları kısaydı, köşeli bir suratı ve güneşten neredeyse ağaran kaşları vardı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Ballard.

"Akıntıya kapılmıştı," dedi Aaron da fısıltıyla. "Onu bota bindirdikten sonra hemen çıkamadım. Kahretsin, kumsal boyunca uyarı levhaları astık o kadar."

Aaron doğruldu. İlkyardımcılar kazazedede nabız bulmuşlardı. Hızlıca hareket ederek adamı sedyeye aktardılar.

"Hadi yardım edelim," dedi Ballard.

O ve Hayes kumda ilerleyip ilkyardımcıların arkasında sedyeden tuttular. Çabucak kaldırıp ambulansın beklediği otoparka

götürdüler. İlkyardımcılardan biri tek eliyle kendine düşen ağırlığı taşırken diğer eliyle hava torbasını sıkıyordu.

Üç dakika sonra ambulans gitmişti. Ballard ve Hayes, elleri belinde, soluk soluğa orada öylece dikiliyorlardı. Biraz sonra kurbanın ailesiyle dostları geldi. Aaron onlara ambulansın hangi hastaneye gittiğini söyledi. Hüngür hüngür ağlayan kadın ona sarıldıktan sonra diğerlerinin peşinden arabaya doğru gitti.

"Bu tuhaftı," dedi Ballard.

"Sorma," dedi Hayes. "Bu ay üçüncü. Akıntılar felaket."

Ballard'ın aklı başka yerdeydi. Çok uzaklarda bir kumsalda, yıllar öncesini, dalgaların taşıdığı kırık bir sörf tahtasını düşünüyordu. Genç Renée yüzeydeki elmasların arasında babasını arıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Hayes.

Ballard silkindi, eski âşığının yüzündeki tuhaf ifadeyi gördü.

"İyiyim," dedi.

Saatine baktı. Çoğu zaman, sörf yaparak suda geçirdiği bir sabahın ardından çadırda altı saat uyumaya çalışırdı. Fakat kurtarma telaşıyla oluşan kargaşa yüzünden sadece dört saat uyuyabilmişti. Kurtarma esnasında yaşadığı adrenalin ve kumsaldaki koşturmacadan dolayı tekrar uykuya dalamazdı.

İşe erken gitmeye karar verdi. Vaftizci Yahya hakkında ilave araştırma yapacaktı ve hâlâ bakması gereken birkaç kutu dolusu şantaj kartı vardı. Moonlight Missionlı adam hakkındaki şüpheleri doğru çıksın ya da çıkmasın önemi yoktu.

"Rapor falan yazman gerekmiyor mu senin?" dedi Ballard.

"Ah, evet," dedi Hayes. "Plaj amiri gelip benimle görüşecek ve raporu yazacağız."

"Yapabileceğim bir şey olursa haber ver, yeter."

"Sağ ol. Veririm."

Ballard duraksadı, sarıldı. Dönüp eşyalarıyla köpeğini almak üzere çadırına doğru yürüdü. Denize bakınca Hawaii anıları canlandı. Kaybolan babası ve asla gerçekleşmeyecek bir şeyi bekleyerek suyun kenarında olma ihtiyacı.

15

Ballard merkezin yolunu tutmadan önce aracını Moonlight Mission'a yarım blok mesafedeki Selma Caddesine park etti. Arka park alanını çevreleyen demir çubukların arasından Vaftizci Yahya'nın minibüsünü gördü. Adam muhtemelen evdeydi yani.

Sabah yaptıkları trafik durdurması sırasında Bosch minibüsün içine bakmış, cep telefonuyla çektiği fotoğrafları göstermişti. Suçlayıcı nitelikte hiçbir şey yoktu. Gerçi dokuz yılın ardından aksini de beklemiyorlardı. Ama Ballard kilisenin arkasındaki park alanının arka kapıya yakın olduğunu fark etti. Minibüs yanaştırıldığında ceset neredeyse görünmeden içeri sokulabilirdi. Ayrıca park alanının öbür yanındaki garaj da ilgisini çekmişti. Minibüsü gördüğü iki sefer de minibüs garajda değil, araba yolundaydı. Garajı neden kullanmıyordu? İçeride minibüsü park etmesine mani olan ne vardı?

İçgüdüleri Ballard'a John McMullen'ın aradıkları adam olmadığını söylüyordu. John McMullen sabahki karşılaşmalarında kendini savunurken ve durdurmadan yakınırken samimi görünmüştü. Dedektifler kişilikle ilgili bir altıncı his geliştirirler. Ballard da insanları değerlendirmek için sık sık bu hissine güvenirdi. Sabahki olaydan sonra geri dönerken McMullen hak-

kındaki görüşlerini Bosch'la paylaşmıştı. Bosch itiraz etmemiş ama vaizi şüpheli listesinden çıkarmadan önce hızlı bir minibüs aramasından fazlasına ihtiyaç olduğunu belirtmişti.

Şimdi Ballard aracında oturmuş, Moonlight Mission'a bakıyor, içeri girme gereksinimi duyuyordu. Bekleyip bunu Bosch'la yapabilirdi fakat onun ne zaman müsait olacağını bilmiyordu. Ona durumunu soran bir mesaj yollamış, yanıt alamamıştı.

Ballard'ın telsizi merkezdeydi. İçeriye yalnız ve ana gemiyle arasındaki o elektronik bağlantı olmadan girmek istemiyordu, fakat beklemek onu daha da huzursuz ediyordu. Boğulan adamı görmek ve babasını hatırlamak onu germişti. Bu düşünceleri kafasından atmalıydı ve bunu da ancak içeri girerek yapabilirdi. Zihnini dağıtmak için iş gibisi yoktu. İşini yaparken kendinden geçiyordu.

Telefonunu çıkarıp devriye ofisinin dahili hattını aradı. Saat beşe geliyordu ve akşam vardiyası başlamıştı. Hannah Chavez adında bir teğmen telefonu açtı.

"Renée Ballard. Gece vardiyasından kalma bir olayın takibindeyim ve telsizim yanımda değil. Selma ve Cherokee'deki Moonlight Mission'da kod altıda* olacağım. Bir saat içinde benden haber alamazsanız destek gönderir misiniz?"

"Anlaşıldı, Ballard. Ama hazır seni yakalamışken, geçen gece tepedeki ölüm soruşturmasıyla sen ilgilenmiştin, değil mi?"

"Evet, ben ilgilenmiştim. Bir kazaydı."

"Duyduğuma göre öyleymiş. Ama o evden az önce bir haneye tecavüz ihbarı aldık. Soygun masası paydos ettiğinden yarına bırakacaktım, ama şimdi düşündüm de..."

"Benim ilgilenmemi istiyorsunuz."

* Polis birimlerinin saha araştırması yürüttüğünde ve herhangi bir yardım beklemediğinde merkeze bildirilen kod. (e.n.)

"Aklımı okudun."

"Pek sayılmaz, buradaki işimi bitirince uğrarım."

"Adamlarıma sen gelene kadar orada beklemelerini söylerim."

"İhbar kimden geldi?"

"Mevtanın ailesi kadının ölümünden sonra eve temizlikçi göndermiş. Onlar da etrafı altı üstüne getirilmiş görünce bizi aramışlar."

"Anlaşıldı. Bir saate haber alamazsanız destek göndermeyi unutmayın."

"Moonlight Mission. Anlaşıldı."

Ballard sürücü koltuğundan indi, aracının arkasına geçti. Kuru temizlemeden aldığı geçen haftaki eşyaları askıdaydı. Üç numaralı iş kıyafeti olarak gördüğü çikolata rengi, çizgili Van Heusen ceketini ve her zamanki beyaz tişörtüyle siyah pantolonunu giydi. Aracından indi, kapıları kilitledi ve kiliseye doğru ilerledi.

Sadece içeriye bir göz atmak, havasını solumak ve belki de tekrar McMullen'ı sorgulamak istiyordu. Doğrudan müdahale gerekiyordu. Ön kapıdan girip verandanın basamaklarını tırmandı. Kapıda HOŞ GELDİNİZ yazıyordu. Ballard kapıya vurmadan içeri girdi.

Geniş girişe adım attı. Solda ve sağda odalar vardı. Kemerli koridorlar önündeki geniş, sarmal merdivene açılıyordu. Ortaya doğru yürüdü, durakladı. McMullen ya da başka birinin gelmesini bekledi.

Kimse gelmedi.

Kemerli yoldan sağa baktı. Sıra sıra dizilmiş sandalyeler ve ortada grup tartışmasını yöneten kişinin oturabileceği bağımsız bir sandalye gördü. Dönüp diğer odaya baktı. Uzak duvarda İncil'den alıntılarla İsa suretleri asılıydı. Odanın ortasında bağımsız bir lavabo vardı. Musluk olması gereken yerden bir haç yükseliyordu.

Ballard içeri girip eviyenin içine baktı. Yarısına kadar suyla doluydu. Başını kaldırıp duvarlara baktı, tüm suretlerin İsa'ya ait olmadığını fark etti. En az iki flama o sabah tanıştığı adamın çizimlerini içeriyordu.

Ballard giriş salonuna gitmek için döndü. Az kalsın McMullen'a çarpıyordu. İrkildi, geriledi sonra hemen toparlandı.

"Bay McMullen," dedi. "Beni korkuttunuz."

"Niyetim bu değildi," dedi McMullen. "Ayrıca burada Peder McMullen'ım."

"Pekâlâ. Peder McMullen."

"Burada ne işiniz var dedektif?"

"Sizinle konuşmak istedim."

Ballard dönüp lavaboyu işaret etti.

"İşinizi burada mı yapıyorsunuz," dedi.

"Ben buna iş demiyorum," dedi. "İsa için ruhları kurtarıyorum diyelim."

"Peki, herkes nerede? Bina boş görünüyor."

"Her akşam yeni bir grup buluyorum. Bu vakitlerde yedirip giydirmek için getirdiklerim dışarıda kendi başlarına olurlar. Burası, kurtuluş yolculuğunda sadece bir durak."

"Pekâlâ. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Beni izleyin."

McMullen dönüp odadan çıktı. Topukları cübbesini dövüyordu. Ayaklarının çıplaktı. Merdivenin etrafından dolanıp kısa bir koridordan mutfağa çıktılar. Uzun bir piknik masasıyla sandalyeler vardı. McMullen bina ilk yapıldığında muhtemelen kiler olarak kullanılan ama şimdilerde ofis ya da günah çıkarma kabini görevi gören bir yan odaya girdi. Oda oldukça sadeydi. Küçük bir masa ve iki tarafında katlanır sandalyeler vardı. Kapının kar-

şısındaki duvarda gökyüzüyle İncil'den bir ayetin basıldığı fotoğraflı bir takvim göze çarpıyordu.

"Oturun lütfen," dedi McMullen.

McMullen sandalyelerden birine oturdu. Ballard da onun karşısına kuruldu. Sağ elini kalçasına götürüp silahının yanında bıraktı.

McMullen'ın arkasındaki mantar panoya, yer yer pejmürde kıyafetler giymiş genç insanların fotoğraflarından bir kolaj iliştirilmişti. Fotoğraflarda insanların yüzleri kirliydi. Kiminin dişleri yoktu, kiminin uyuşturucudan gözleri donuklaşmıştı. Hepsi de McMullen'ın vaftiz kurnasına getirdiği evsizlerdi. Cinsiyetleri ve etnik kökenleri farklıydı. Tek bir ortak noktaları vardı. Hepsi objektife gülümsüyordu. Fotoğrafların bazıları eskimiş ve solmuştu, bazılarınınsa üzerine yenileri iliştirilmişti. Ayrıca isimler ve tarihler de yazılmıştı. Bunlar büyük ihtimalle İsa'yı buldukları tarihlerdi.

"Eğer buraya beni şikâyetimden vazgeçirmeye geldiyseniz nefesinizi boşa harcamayın," dedi McMullen. "Öfkeyle oturan zararla kalkar."

Ballard, Bosch'un dediklerini düşündü, McMullen eğer şikâyetçi olmazsa işkillenirim demişti.

"Teşekkür ederim," dedi Ballard. "Ben de sizi kırdıysak diye özür dilemeye gelmiştim. Aradığımız minibüsün eşkâli eksik verilmişti."

"Anlıyorum," dedi McMullen.

Ballard başıyla arkasındaki duvarı işaret etti.

"Şunlar vaftiz ettikleriniz mi?" diye sordu.

McMullen arkasındaki duvara bakıp gülümsedi.

"Sadece bazıları," dedi. "Onların dışında daha çok var."

Ballard takvime baktı. Resimde altın sarısı ve bordo günbatımıyla birlikte şu alıntıya yer verilmişti:

KENDİNİ TANRI'NIN YOLUNA ADA. ONA GÜVEN.
O SANA YARDIM EDER.

Gözleri tarihlere kaydı. Her günün kutucuğuna bir rakam çiziktirilmişti. Çoğu tek haneliydi fakat bazı günler rakam daha yüksekti.

"Rakamların manası ne?" dedi Ballard.

McMullen dedektifin bakışlarını takip etti.

"Onlar ayine katılanların sayısı," dedi. "Her gece, Tanrı'ya ve Mesih'e kucak açanları sayarım. Her karanlık mukaddes gece, daha çok ruhu İsa'ya kavuşturuyor."

Ballard başını salladı, bir şey söylemedi.

"Buraya gelmenizin asıl nedeni nedir dedektif?" diye sordu McMullen. "Hayatınızda İsa'ya yer var mı? İnançlı biri misiniz?"

Ballard köşeye sıkıştırıldığını hissetti.

"Benim inancım işimdir," dedi.

"Neden inancınızı açıklamıyorsunuz?" diye üsteledi McMullen.

"Çünkü özel. Ben... hiçbir organize dine ait değilim. İhtiyaç hissetmiyorum. Ben inandığım şeye inanıyorum. Hepsi bu."

McMullen onu uzun süre inceledikten sonra sorusunu tekrarladı.

"Buraya gelmenizin asıl nedeni nedir?"

Ballard muhatabının delici bakışlarına karşılık vererek bir tepki görmeye çalıştı.

"Daisy Clayton."

McMullen bakışlarını kaçırmadı. Adamın bunu beklemiyordu. İsim onun için bir anlam ifade ediyordu.

"Öldürülmüştü," dedi McMullen. "Bu uzun zaman... Vakaya siz mi bakıyorsunuz?"

"Evet," dedi Ballard. "Ben bakıyorum."

"Peki onun konumuzla ne alakası..."

McMullen sorusunun cevabını anlayınca cümlesini yarım bıraktı.

"Bu sabahki durdurma," dedi. "Dedektif minibüsüme bakmıştı. Ne için?"

Ballard soruyu duymazdan gelip konuşmanın seyrini istediği yöne çevirmeye çalıştı.

"Onu tanıyordunuz, değil mi?" dedi Ballard.

"Evet, onu ben kurtardım," dedi. "Onu İsa'ya getirdim ve o da onu evine çağırdı."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Onu vaftiz ettim."

"Ne zaman?"

McMullen başını iki yana salladı.

"Hatırlamıyorum. Belli ki öldürülmeden önce."

Ballard vaizin arkasını işaret etti. McMullen dönüp kolaja baktı.

"Galiba... Evet, onun da resmini koymuştum," dedi.

Kalkıp mantar panoya ilerledi. İğne ve raptiyeleri sökmeye koyuldu. Üstteki fotoğrafları indirip nazikçe masanın üstüne koydu. Birkaç dakika içinde bazı fotoğrafları indirmişti. Derken bir tanesine takıldı.

"Sanırım bu Daisy," dedi.

Fotoğrafı alıp Ballard'a gösterdi. Omuzlarına pembe battaniye sarılmış genç bir kız görünüyordu. Islak saçlarında mor bir şerit vardı. Arka fonda vaftiz odasındaki flamalar göze çarpıyordu. Fotoğrafa Daisy Clayton öldürülmeden dört ay öncesinin tarihi atılmıştı. Genç kız, adını yazmak yerine fotoğrafın köşesine papatya çizmişti.

"Evet, o," dedi Ballard.

"Yüce İsa'nın inayetine mazhar olmuştu," dedi McMullen. "Artık onun yanında."

Ballard fotoğrafı kaldırdı.

"O akşamı hatırlıyor musunuz?"

"Tüm akşamları hatırlıyorum."

"Onu buraya getirdiğinizde yalnız mıydı?"

"Ah, bakın onu hatırlamıyorum işte. O yılın takvimini bulup o tarihteki rakama bakmam lazım."

"Takvim nerede peki?"

"Depoda. Garajda."

Ballard başını sallayıp mantar panodaki fotoğraflara bakmak için McMullen'ın yanından geçti.

"Ya bunlar?" dedi. "Onunla aynı akşam vaftiz olan var mı içlerinde?"

"Fotoğraflarının çekilmesine izin vermişlerse vardır," dedi McMullen.

Ballard'ın yanına gelip resimleri birlikte taradılar. Resimleri indirip arkalarındaki tarihlere baktı ve sonra tekrar kolajın yanına iliştirdi.

"Bu," dedi. "Bunda aynı tarih var."

Yirmilerinin sonlarında görünen üstü başı pis, derbeder bir adamın fotoğrafını Ballard'a verdi. Ballard fotoğrafın arkasındaki tarihin Daisy'nin vaftiziyle örtüştüğünü teyit etti. Üzerinde yazan isim Eagle'dı.

"Bir tane daha," dedi.

Ballard'a bir fotoğraf daha verdi. Bu seferki, sert bakışlı, sarışın ve çok daha genç bir adama aitti. Tarihler örtüşüyordu ve üzerinde Addict yazıyordu. Ballard resmi alıp inceledi. Bu Daisy'nin sözde erkek arkadaşı ve pezevengi Adam Sands'di.

"O tarihli başka yok sanırım," dedi McMullen.

"Gidip takvimi arayabilir miyiz?" dedi Ballard.

"Olur."

"Bu fotoğraflar bende kalabilir mi?"

"Geri getirmeniz şartıyla. Çünkü cemaatinler."

"Kopyalarını alıp getiririm."

"Teşekkürler. Beni izleyin, lütfen."

Dışarı çıktılar. McMullen garajın yan kapısını anahtarla açtı. Mobilya ve tekerlekli raflara kıyafetlerin doldurulduğu bir alana girdiler. Duvar dibine istiflenmiş birkaç kutu vardı, kutuların üzerine hangi yıla ait olduğu yazılmıştı.

On beş dakika sonra, McMullen tozlu bir kutudan 2009 takvimini çıkardı. Daisy'nin fotoğrafına denk gelen tarihte, takvime göre yedi vaftiz gerçekleştirilmişti. Ballard takvimi alıp Daisy'nin kaçırılıp öldürüldüğü tarihe bakmak için dört ay ileri gitti. Cinayetin işlendiği tarihte ya da iki gün sonrasında hiçbir rakama rastlamadı.

McMullen takvimdeki boşlukları Ballard'la aynı anda gördü.

"Çok tuhaf," dedi. "Neredeyse hiçbir akşamı boş geçmem. Hmm... Ah, şimdi hatırladım. Herhalde minibüsü tamire vermiştim. Arka arkaya o kadar günü kaçırmamın başka açıklaması olamaz."

Ballard vaize baktı.

"Emin misiniz?" dedi.

"Elbette," dedi McMullen.

"Bunun kaydı var mıdır? Minibüsü hangi tamirhaneye vermiştiniz, ne arızası vardı?"

"Bakabilirim. Galiba şanzıman arızalanmıştı. Santa Monica üzerinde mezarlığın yanındaki tamirhaneye götürdüğümü hatır-

lıyorum. Santa Monica ile El Centro'nun kesiştiği köşede. Adı Z ile başlıyordu ama şimdi aklıma gelmiyor."

"Tamam. Siz kayıtlarınıza bakın ve bir şey bulursanız bana haber verin. Bu takvimi alabilir miyim? Kopyasını çıkarıp geri getiririm."

"Olur."

Ballard resimlerle takvimin fotoğrafını çekebilirdi ama soruşturmada kanıt olmaları ihtimaline karşı asıllarını alması gerekiyordu.

"Güzel," dedi. "Artık gitmeliyim. Bir çağrıya yanıt vermem gerekiyor."

Bir kartvizit çıkarıp McMullen'a uzattı.

"Tamir fişini bulursanız veya Daisy'yle ilgili bir şey hatırlarsanız arayın."

"Ararım, ararım."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

Ballard garajdan çıktı. Bir patikadan ön bahçe kapısına doğru yürüdü. Vaftizci Yahya'nın Daisy Clayton'ın katili olmadığını söyleyen içgüdülerine güveniyordu fakat temize çıkması için önünde daha çok uzun bir yol vardı.

16

Suratı kedisi tarafından yenen kadının bulunduğu Hollywood Bulvarı'ndaki evin önünde yan tarafında CCB yazılı beyaz bir kamyonet duruyordu. Ayrıca bir devriye arabası ve yolun kenarında beyaz tulumlu bir adamla birlikte bekleyen iki üniformalı polis vardı. Bu kez park edecek yer olmadığından Ballard yanlarından geçip gitti ve iki kapı öteye park etti. Tepenin kenara bakan tarafında çok az evin araba yolu vardı. Garajlar hemen kaldırımın dibindeydi. Önünü kapatırsanız ev sahibinin gazabına uğrayabilirdiniz. Hele de araç polis aracı değilse.

Ballard söz konusu eve doğru yürüyüp bekleyen üç adama kendini tanıttı. Gündüzcü devriye polisleriyle pek haşır neşir değildi. Bu ikisinin adı Felsen ve Torborg'du. İkisi de gençti ve duruşları askerler gibiydi. Ballard, Torborg adını tanıdı, namını duymuştu. Sert tavırlarından ötürü kendisine Torpido lakabı takılmış, aşırı saldırgan hareketlerinin sonucunda birkaç kez görevi askıya alınmıştı. Kadın polisler bunlara hormonlu derdi.

Tulumlu adamın adı Roger Dillon'dı. Biyolojik tehlike temizleme hizmeti veren CCB için çalışıyordu. Hırsızlığı ihbar eden oydu. Felsen ve Torborg'a hikâyesini anlatmasına karşın hırsızlık raporunu yazacak dedektife hikâyeyi tekrar anlatması istendi.

Dillon, şirketini, ceset götürülüp ev olay yeri özelliğini kaybettikten sonra evin temizlenip zararlı maddelerden arındırılması için ölen kadının New York'taki yeğeni tarafından tutulduğunu söyledi. Kadın anahtarı geçen gece göndermişti, fakat Dillon'ın eline öğleden sonra geçmiş ve eve de bu yüzden geç gelmişti. Zamanı kısıtlıydı, çünkü Ballard'ın ölüm soruşturması sırasında adının Bobbi Clark olduğunu öğrendiği yeğen ertesi sabah geliyordu. Cenaze işleriyle ilgilenip ölen kadının yaşayan tek akrabası olduğu için miras alacağı mülkü inceleyeceği süre zarfında evde kalmayı planlıyordu.

"Buraya geldiğimde anahtara ihtiyaç duymadım, çünkü kapı kilitli değildi," dedi Dillon.

"Kilitli değildi?" dedi Ballard. "Peki açık mıydı, kapalı mıydı?"

"Kapalıydı ama çok çok az aralıktı. Kapıyı itince açıldı."

Ballard adamın ellerine baktı.

"Eldiven yok mu?" dedi. "Kapının neresine dokunduğunu göster."

Dillon ön kapıya yürüdü. Ballard, Felsen ile Torborg'a döndü.

"Baksanıza, telsizim yanımda değil," dedi. "Biriniz devriye ofisini arayıp buraya geldiğimi ve Moonlight Mission'a destek göndermeye gerek olmadığını söyler misiniz? Unuttum da."

"Tamam," dedi Felsen omuz mikrofonuna.

"Moonlight Mission mı?" dedi Torborg. "Vaftizci Yahya ile mi konuştunuz? O ucubenin bir gün bir nane yiyeceğini biliyordum zaten. Ne yapmış?"

"Onunla eski bir vaka hakkında konuştum," dedi Ballard. "Önemli bir mesele değil."

Dönüp Dillon'ın peşinden gitti. Belli ki Torborg, John McMullen'ı tanıyordu. Sokak vaizi hakkındaki izlenimleriyle ilgili onunla konuşmak istiyordu. Ama öncesinde Dillon ve hırsızlık vakasıyla ilgilenmeliydi.

Dillon uzun boyluydu, beyaz tulumu bir beden küçük görünüyordu. Pantolonun paçaları iş çizmelerinin tepesine ancak yetişiyordu. Ballard'ın zihninde canlanan fotoğrafta Dillon kıyafetleri küçük kalmış bir çocuktu. Dillon elbette çocuk değildi. Otuzlarının ortalarındaydı. Yakışıklı, sinekkaydı tıraşlı, kahverengi saçlıydı ve parmağında alyansı vardı.

Kapıda bekliyordu. Parmağını omuz hizasında bir noktada saat yönünde çeviriyordu. Ballard ceketinin cebinden bir çift eldiven çıkarıp taktı.

"Kapıyı itip içeri mi girdin?" diye sordu Ballard.

"Evet," dedi Dillon.

Ballard kapıyı açtı. Eliyle genç adama içeri girmesini işaret etti.

"İçeri girdikten sonra ne yaptığını göster bana," dedi.

Dillon içeri girerken boynundaki filtreli maskeyi ağzına götürdü. Ballard Felsen ile Torborg'a baktı. Felsen devriye amiriyle telsiz görüşmesini sonlandırmıştı.

"Parmak izi aracı müsait mi ve ne zaman burada olur sorar mısınız?" dedi Ballard.

"Anlaşıldı," dedi Felsen.

"Ve sakın bir yere ayrılmayın," diye ekledi. "Size burada ihtiyacım var."

"Komiser şimdiden işiniz ne zaman biter diyor," dedi Felsen.

"Ona size burada ihtiyacım olduğunu söyle," dedi Ballard sertçe.

Ballard, Dillon'ın ardından eve girdi. Çürüme kokusu hâlâ havada asılıydı fakat iki gece önceki ölümden bu yana dağılmıştı. Yine de keşke maskemi yanımda getirseydim diye düşündü. Ama çantası hava geçirmez tulumlarıyla birlikte aracında kalmıştı. Bu evden çıktığında yedek kıyafetinin işinin biteceğini biliyordu.

Neyse ki geçen gün kuru temizlemeciye bıraktığı kıyafeti sabaha hazır olacaktı.

"Anlat bana," dedi Ballard. "İçeri zorla girildiğini nasıl anladın? Ortalık zaten darmadağındı."

Dillon, Ballard'ın omzunun üzerinden oturma odasının ön duvarını işaret etti. Ballard döndü, yan yana asılı duran üç dudak tablosunun yerinde yeller estiğini gördü. Teyzesinin öldüğünü haber vermek için aradığında Bobbi Clark özellikle tabloları sormuş, Andy Warhol'un orijinal eseri olduklarını, her birinin değerinin altı haneyi bulduğunu ve toplu olarak çok daha fazla ettiklerini söylemişti.

"Bayan Clark bana oturma odasındaki kırmızı dudak tablolarına dikkat etmemi söyledi," dedi Dillon. "İçeri girdim, bir de ne göreyim? Kırmızı dudak falan yok. Sonra sizi aradım. Evlere nadiren kendi başıma girerim. Hiçbir şeyle suçlanmak istemem. Genellikle iki kişi çalışırız, ama ortağım başka bir işe verildi. Bayan Clark da bu iş bugün bitsin istedi. Buraya geldiğinde kan falan görmek istemiyormuş. Bana kedinin yaptıklarını anlattı."

Ballard başını salladı.

"Şirket size mi ait yoksa sadece çalışanı mısınız?" diye sordu.

"Bana ait," dedi Dillon. "İki kamyonet, dört çalışan, yedi yirmi dört. Küçük bir işletmeyiz. Bilmezsiniz belki ama rekabetin oldukça yoğun olduğu bir sektördür. Cinayetlerden ve kötü şeylerden sonra temizlik yapan çok şirket var."

"Ama bu cinayet değildi. Bayan Clark sizi ta New York'tan nasıl tuttu?"

"Adli tabibin tavsiyesiyle. Önüme gelene kartvizit veririm. Tatillerde indirim falan. İnsanlar beni tavsiye ederler. Alırsanız size de bir deste verebilirim."

"Belki sonra. Bu tarz olay yerlerine bakmam. Bugünlerde Hollywood'da pek cinayet işlenmiyor ve genellikle gece vardiyasındayım."

"Geçen sene Dancers'ta bir eğlence vardı. O işi ben aldım. Ortalığı toplamak için dört gün çalıştık ve sonra o mekân bir daha açılmadı."

"Biliyorum. O gece oradaydım."

Dillon başını salladı.

"Galiba sizi televizyonda görmüştüm," dedi.

Ballard asıl konuya dönmeye karar verdi.

"Pekâlâ, içeri girdiniz, tabloların olmadığını gördünüz. Ya sonra?" diye sordu.

"Evden çıkıp sizi aradım," dedi Dillon. "Sonra bir saat kadar onların gelmesini, sonra da bir saat kadar sizin gelmenizi bekledim. İşimi yapamıyorum ve Bayan Clark'ın uçağı yarın sabah onda iniyor."

"Üzgünüm ama bu soruşturmayı yürütmeliyiz. Özellikle de büyük bir hırsızlıktan bahsediyorsak. Birazdan buraya parmak izi arabası gelecek. Sizi şüpheli listesinden elemek için parmak izlerinizi almamız gerekecek. Şimdi dışarı çıkmanızı ve ben burada çalışırken memurlarla beklemenizi istiyorum."

"İşimin başına ne zaman dönebilirim?"

"Sizi en kısa zamanda aklamaya çalışırım ama bugün buraya girebileceğinizi sanmam. Birinin Bayan Clark'la evi gezmesi gerek önce."

"Hay lanet."

"Üzgünüm."

"Üzgünüm deyip duruyorsunuz ama bu karın doyurmuyor."

Ballard şirketin sahibi olarak adamın endişesini anlıyordu.

"Bakın ne diyeceğim. Bana kartlarınızdan verin, ben de ileride gördüklerime dağıtayım."

"Çok makbule geçer dedektif."

Ballard adamla birlikte dışarı çıkıp Felsen'e parmak izi aracını sordu. Felsen tahminen on beş dakikaya gelir dedi. Ballard biliyordu ki parmak izi aracının tahmini geliş süresini ikiyle çarpmalıydın. Koskoca Batı Büro'nun hizmetinde tek bir araç vardı. Ev hırsızlığından şiddetli suçlara kadar her yere koşturan bir parmak izi uzmanı tarafından kullanılıyordu. Aracın hiç durmadığını söylemek abartı olmazdı.

Teknik olarak Ballard'ın prosedüre uyması gerekiyordu. Önce olay yerini inceleyip şüphelinin parmak izi bırakabileceği olası yerleri tespit etmeliydi. Ancak ize rastladıktan sonra aracı çağırmalıydı. Fakat gerçekte mülkiyet suçlarında uygulama tam tersiydi. Parmak izi aracını çağırmayı ertelemek uzun bekleyişlerle sonuçlanıyordu. O nedenle Ballard ilk önce aracı çağırır sonra olay yerine bakardı. Eğer dişe dokunur bir iz bulamazsa çağrısını iptal ederdi.

Ballard şansını fazla zorladığını biliyordu. Dillon'a yedek solunum maskesi var mı diye sordu. Vardı.

Dillon kamyonetinin arkasına yürüyüp kapıyı açtı. İçerisi ıslak zemin süpürgeleri ve diğer teçhizatla doluydu. Bir alet kutusunun çekmecesinden tek kullanımlık maske çıkarıp verdi.

"İçindeki filtre sadece bir gün işe yarar," dedi. "O kadar."

"Teşekkür ederim," dedi Ballard.

"Kartvizitlerim de hemen buradalar."

Bir çekmeceye uzanıp on kartlık bir deste çıkardı. Ballard'a verdi. CCB'nin altındaki küçük yazılarda şirketin resmi adı yazıyordu: Chemi-Cal Bio Services. Ballard pek fazla tavsiye fırsatı bulamayacağını bilmesine rağmen kartları cebine koyup Dillon'a teşekkür etti.

Dillon'ı orada bırakıp eve döndü. Giderken de maskesini taktı. Oturma odasında dikilip etrafına bakındı, gözlemleyip düşündü. Çürümenin kaynağının –cesedin– çıkarılması kötü kokunun

azalmasını açıklıyordu. Fakat Ballard bu tarz evlerde daha önce de bulunmuştu. Sadece cesedin çıkarılmasının yetmeyeceğine inanıyordu. Açık bir pencere aramaya karar verdi.

Uzaktaki cam duvara doğru ilerledi. Çok geçmeden panellerin duvarın içinde kaybolan rayların üzerine oturtulduğunu fark etti. Paneller duvarın içine itilebiliyor, arka balkona bakan geniş bir açıklık oluşturarak eve hem iç hem dış mekân havası katıyordu. İlk cam paneli kaydırarak balkona çıktı. Misafir odasıyla yatak odasının arkasından bütün evin etrafını sardığını gördü. Balkonun uzak ucunda dikdörtgen bir klima vardı. Bir pencerenin altındaki duvardan sökülüp oraya bırakılmıştı. Hırsızın eve giriş, çürüme kokusunun da çıkış noktası burası olabilirdi.

Ballard açıklığa bakmak için balkonda ilerledi. Açıklık en az altmış santim yüksekliğinde ve doksan santim genişliğindeydi. Klima yeni görünüyordu. Evin sahibi muhtemelen yazın en sıcak günlerinde ilave serinlik için yatak odasına ekletmişti.

Ballard eve giriş noktasını bulmuştu. Hırsız buraya nasıl çıkmıştı? Ev dik bir yamaca kurulmuştu. Korkuluğa yaklaşıp aşağıya baktı. Buradan gelmiş olamazdı. Fazla zorlu bir yoldu ve halat gerekliydi. Bu tarz bir planlama becerisi, klimanın duvardaki yerine takılmamasıyla çelişiyordu. Bu, planlı birinden çok fırsatçı birinin beceriksizliğine işaret ediyordu.

Yukarı baktı. Balkonun çatısı dört ayrı yerden, birbirine dolanan dal motifiyle süslenmiş siyah demir direklerle destekleniyordu. Bilerek veya bilmeyerek, bu demir direkler çatıdan inen birer merdiven gibi yapılmışlardı.

Ballard eve girip ön kapıdan çıktı. Dillon kamyonetine yaslanıyordu. Ballard'ı görünce doğrulup sorgularcasına kollarını iki yana açtı.

"Nerede kaldı bu parmak izi aracı?" diye sordu. "Buradan ne zaman gideceğim?"

"Yakında," dedi Ballard. "Sabrınız için teşekkür ederim."

Minibüsü işaret etti.

"Ama bu esnada, minibüsünün içinde bir merdiven görmüştüm," dedi. "Birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim? Çatıya çıkacağım da."

Dillon yapacak iş çıktığı için sevindi. LAPD'yi kendine daha da borçlandırdığı için daha çok sevindi.

"Sorun değil," dedi.

Dillon merdiveni alırken Ballard evin ön cephesi boyunca yürüdü. Yapının tasarımı tamamen öbür taraftaki manzara düşünülerek yapılmıştı. Balkon, pencereler ve cam kapılar hep oradaydı. Kaldırıma sadece bir metre mesafedeki bu tarafsa kapı ile yatak odasına açılan küçük bir pencere dışında tekdüze ve kasvetliydi. Bu kaleyi andıran tasarım, beton saksılardaki bambular ve sarmaşıklarla örülü kafesler yardımıyla yumuşatılmıştı. Ballard kafesleri inceledi ve sarmaşıkların yer yer hasar gördüğünü fark etti. Muhtemelen birileri tırmanırken olmuştu. Doğaçlama bir merdiven daha.

Dillon uzayan merdiveni eve dayadı. Ballard bakınca eliyle işaret etti. Buyurun.

Dillon merdiveni tutarken Ballard düz çatıya tırmandı. Arka uca doğru yürüdü, çakıl zeminde ayak izi ya da hırsıza dair ipucu aradı. Ama nafile.

Uzak kenara ulaşınca manzaraya baktı. Hava kararıyor, batan güneş gökyüzünü kırmızı ve pembeye boyuyordu. Kumsalda olsa keyifle izlerdi. Aklına birden Aaron geldi. Akıntıdan kurtardığı adamla ilgili bir gelişme var mı diye arayıp sormak istedi.

Ballard dikkatini tekrar mevcut vakaya çevirdi. Hırsızın yolunu bulduğuna artık emindi. Öndeki kafesten tırmanmış, çatıyı geçmiş, arka balkondaki demir direkten aşağıya inmişti. Klimayı söktükten sonra içeri girip duvardaki üç tabloyu ve eline ne geçirdiyse almıştı. Ardından çaldığı eşyalarla ön kapıdan çıkmış, kapıyı da hafif aralık bırakmıştı.

Saflıkla karışık deha unsurları vardı. Tüm ipuçları olayın gecenin karanlığında gerçekleştiğine işaret ediyordu. Yani hırsızlık kurbanın cesedi bulunduktan sonraki gece olmuştu. Biri elini çabuk tutmuştu. Muhtemelen evdeki sanat eserlerinin değerinden –ve sahibinin ölümünden– haberdardı.

Kendi etrafında dönerek çevreyi inceledi. Şehrin her yerinde kamera olduğunu biliyordu. Soruşturma prosedürlerinde kameraları bulmak daima öncelikliydi. Bugünlerde tanıktan önce kameralar aranıyordu. Onlar yalan söylemiyor, kafaları karışmıyordu.

Hollywood Bulvarı dağın eteğinde kıvrılıyordu. Çatısında durduğu ev, kör bir virajın köşesindeydi. Ballard virajda bir ev gördü. Kamerası, sokak seviyesinin altında bir sahanlığa inen yan merdivene çevrilmişti. Fakat bir ihtimal çatı kameranın görüş açısına giriyor olabilirdi.

Ballard, Dillon'ın tuttuğu merdivenden inerken parmak izi aracı geldi. Ballard, uzmana evi ve balkonu gezdirdi. Parmak izi aramak için üç Warhol tablosunun duvardaki yerini ve balkondaki klimayı gösterdi. Sonra dışarı çıkıp Dillon'ı tanıttı ve uzmandan parmak izlerini almasını istedi. Zaman ayırdığı ve merdivenini kullandırdığı için Dillon'a teşekkür etti, parmak izleri alınır alınmaz gidebileceğini söyledi.

"Bu akşam temizlik yapamayacağıma emin misiniz?" diye sordu Dillon. "Beklerim ben."

"Mümkün değil," dedi Ballard. "Bayan Clark'ın hırsızlık masasından birileriyle evi dolaşması gerekiyor. Öncesinde evin temizlenmesini istemeyiz."

"Tamam, şansımı bir deneyeyim dedim."

"Kusura bakmayın."

"Sorun değil. O kartları dağıtın siz, yeter."

El sallayıp minibüsüne gitti ve arka kapıyı kapadı. Ballard gördüğü kameranın istikametinde sokakta yürümeye başladı.

On dakika sonra, kör virajdaki evin sahibiyle konuşuyor ve omzunun üzerinden, evin yan tarafındaki kameranın görüntülerine bakıyordu. Kamera, soyulan evin çatısının tamamını görüyordu ama görüntü bulanıktı.

"Gece yarısından başlayalım," dedi Ballard.

17

Kapı açıldığında Ballard rozetini çıkarmıştı. Kapıyı açan adam endişeli görünüyordu ama şaşırmamıştı. Altına eşofman giymiş, bir elini kolsuz kapüşonlusunun ön cebine sokmuştu. "Daha iyi bir yaşam için bilim" tarzı insanlardan olduğu belliydi. Kolları kalın, boyun damarları belirgindi ve sert bakışlıydı. Kahverengi saçlarını geriye yatırmıştı. Yeşil gözleri donuktu. Ballard'dan daha kısaydı fakat tartıda onu ikiye katlardı.

"Bay Bechtel? Theodore Bechtel?"

"Ted diyebilirsiniz. Buyurun?"

"Ben Dedektif Ballard, LAPD'den. Size birkaç soru sormak istiyorum. İçeri gelebilir miyim?"

Bechtel cevap vermedi. İçeri girmesi için geri çekildi. Ballard adamı gözünden ayırmamak için hafif yan dönerek yanından geçti. Bu noktada baş şüphelisi oydu ve suçlamalara darp ya da cinayet ekleme fırsatı vermek istemiyordu.

Ballard içeri girdikten sonra Bechtel kapıyı kapamak için uzandı, Ballard onu durdurdu.

"Sakıncası yoksa kapı açık kalabilir mi?" dedi. "İki meslektaşım daha gelecek de."

"Aa, olur."

Ballard yolu göstermesi için adama dönüp baktı. Bechtel bakmakla yetindi.

"Tablolar için geldiniz, değil mi?" diye sordu.

Ballard bunu beklemiyordu. Tereddüt etti, sonra cevap verdi.

"Siz mi aldınız yani?" dedi.

"Evet," dedi. "Çalışma odamdalar. Güvendeler yani."

İyi bir iş başarmış gibi bir de kafasını salladı.

"Gösterir misiniz?"

"Elbette. Beni takip edin."

Bechtel, Ballard'ı kısa bir koridordan ev ofisine götürdü. Üç kırmızı dudak tablosu duvara yaslanmıştı. Bechtel sunum yapar-mış gibi ellerini açtı.

"Galiba Marilyn Monroe'ya aitler," dedi.

"Efendim?" dedi Ballard.

"Dudaklar. Warhol sanırım Marilyn'in dudaklarını kullanmış. İnternette okumuştum."

"Bay Bechtel, bunların neden karşıdaki evin duvarında değil de sizin evinizde olduğunu açıklar mısınız?"

"Korumak için aldım."

"Korumak için. Peki, bunu sizden kim istedi?"

"Kimse istemedi. Birinin yapması gerekiyor diye düşündüm sadece."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü orada olduklarını bilmeyen yoktu ve çalınacaklardı."

"O yüzden de siz çaldınız?"

"Hayır, çalmadım. Size söyledim. Onları buraya korumak için getirdim. Gerçek vârisine vermek için. Hepsi bu. Duyduğuma göre New York'ta yeğeni varmış, her şey ona kalmış."

"Hikâyeniz bu mu yani? Komşuluk hatırına mı yaptınız bunu?"

"Aynen öyle."

Ballard geri çekildi, bildiklerini tarttı, tanıklar ve kanıt ışığında elindekileri değerlendirdi.

"Ne iş yapıyorsunuz, Bay Bechtel?"

"Gıda. Ek gıda satıyorum. Şehir merkezinde dükkânım var."

"Ev size mi ait?"

"Kira."

"Ne zamandır buradasınız?"

"Üç aydır. Hayır, dört."

"Yolun karşısında yaşayan kadını ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Tanımıyordum. Sadece merhaba, merhaba. O tarz bir şey."

"Sanırım bu noktada size haklarınızı okumam gerek."

"Ne? Beni tutukluyor musunuz?"

Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Bay Bechtel, sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinizde delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var. Eğer avukat tutacak paranız yoksa mahkeme size bir avukat tayin edecektir. Haklarınızı anladınız mı?"

"Anlamıyorum. Sadece komşuluk görevimi yerine getiriyordum."

"Size okuduğum haklarınızı anladınız mı?"

"Evet, kahretsin, anladım. Ama bu lüzumsuz. Benim yürütmem gereken bir işim var. Ben yanlış bir şey..."

"Şu koltuğa oturun, lütfen."

Ballard duvarın dibindeki koltuğu işaret etti. Bechtel gönülsüzce oturana kadar işaret etmeyi sürdürdü.

"Aman ne güzel," dedi Bechtel. "İyilik yapmaya çalışıyorsun, ama cezalandırılıyorsun."

Ballard telefonunu çıkarıp devriye ofisini aradı. Çünkü Bechtel'ın kapısını çalmazdan evvel destek istemişti. O, yolun karşısında kamera görüntülerine bakarken Felsen ve Torborg başka bir çağrıya yönlendirilmişti. Şimdi ağır suç işleyen birini destek olmadan tutuklamak durumunda kalmıştı. Altı kez çalmasına karşın telefon açılmadı. Beklerken Bechtel'in tutuklanmamak için direnmeye karar vermesi ihtimaline karşı birkaç adım geriledi.

Sonunda sesini tanımadığı biri telefonu açtı.

"Burası altı-William-yirmi-beş, desteğim nerede kaldı?"

"Şey... önümde öyle bir istek görmüyorum. Destek için aradığınıza emin misiniz?"

"Evet, on beş dakika önce. Gönderin. Hemen. Gecikmesiz. Ve bu bağlantı açık kalsın."

Ballard adresi verdikten sonra tekrar Bechtel'a odaklandı. Kayıp destek talebiyle sonra ilgilenecekti.

Bechtel iki eli kapüşonlusunun ön cebinde oturuyordu.

"Ellerinizi cebinizden çıkarmanızı ve görebileceğim bir yerde tutmanızı istiyorum," dedi Ballard.

Bechtel denileni yaptı. Tüm bu olanlar bir yanlış anlamadan ibaretmiş gibi başını iki yana salladı.

"Beni gerçekten tutukluyor musunuz?"

"Yolun karşısındaki evin çatısına tırmanıp, arka balkona inip sonra da birkaç yüz bin dolar değerindeki üç sanat eserini neden aldığınızı açıklamak ister misiniz?"

Bechtel konuşmadı. Dedektifin bilgisi karşısında şaşkındı.

"Evet, görüntü de var," dedi Ballard.

"İçeri bir şekilde girmeliydim," dedi Bechtel. "Yoksa başkası girer ve tabloları çalardı."

"Aslında resimler."

"Neyse ne. Onları çalmadım."

"Tablolar dışında başka bir şey aldınız mı?"

"Hayır. Neden böyle bir şey yapayım ki? Sadece tablolar umurumdaydı. Resimler yani."

Ballard tehdidi bertaraf etmek için Bechtel'ı kelepçelemekle gelmesi on on beş dakika daha sürecek desteği beklemek arasında bir karar vermek zorundaydı. Bu tam kontrol altında olmayan bir şüpheliyle geçirilecek uzun bir zamandı.

"Suç işlenip işlenmediğine savcılık karar verecek. Ama sizi tutuklayacağım. Şimdi sizden..."

"Bu tam bir saçmalık..."

"...yerinizden kalkıp duvara dönmenizi istiyorum. Yere diz çökün ve parmaklarınızı başınızın arkasında kenetleyin."

Bechtel ayağa kalktı, ama kımıldamadı.

"Diz çökün, bayım."

"Hayır, diz çökmüyorum. Ben bir şey yapmadım."

"Tutuklusunuz, bayım. Diz çökün ve parmaklarınızı başınızın arkasında..."

Cümlesini bitiremedi. Bechtel ona doğru yürümeye başladı. O an her şey çok netti, eğer Ballard silahını çekerse muhtemelen kullanmak zorunda kalırdı. Ne kadar haklı olursa olsun bu da onun kariyerinin sonu olurdu.

Fakat Bechtel, Ballard'ın üzerine mi yürüyordu yoksa yanından geçip odadan çıkmak niyetinde miydi orası net değildi.

Kapıya doğru gidermiş gibiydi, birden Ballard'a doğru döndü. Ballard onun avantajından –cüssesinden ve kaslarından– yararlanmaya çalıştı.

Bechtel ilerlerken Ballard kasıklarına tekme attı. Adam iki büklüm olup acıyla inlerken iki adım gerileyip yana çekildi. Adamın sağ bileğiyle dirseğini kavradı, bileğini aşağıya bastırdı, dir-

seğini yukarı çekip bacağının üzerinden savurdu. Bechtel yüzüstü yere düşerken Ballard diziyle bütün elli dört kiloluk ağırlığını adamın sırtına yükledi.

"Sakın kıpırdama!"

Ama kıpırdadı. Canavar gibi inildeyip ayaklanmaya, yerden kalkmaya çalıştı. Ballard kaburgalarına dizini gömünce adam tekrar yere düştü. Ballard hemen kemerinden kelepçelerini alıp adam ne olduğunun farkına varmadan birini sağ bileğine geçirdi. İkincisinde biraz debelendi ama üstünlük Ballard'daydı. Adamın bileklerini sırtında birleştiren Ballard ikinci kelepçeyi de taktı. Bechtel artık kontrol altındaydı.

Ballard ayağa kalktı. Tükenmiş ama kendisinden çok daha kuvvetli bir adamı yere serdiği için coşkuluydu.

"Hapse giriyorsun, pislik herif."

"Bu çok büyük bir hata. Hadi ama, yanlış bu."

"Derdini yargıca anlatırsın. Senin gibi adamların saçmalıklarını dinlemeye bayılırlar."

"Buna pişman olacaksın."

"İnan bana, oldum bile. Ama bu bir şeyi değiştirmez. Hapse gireceksin."

BOSCH

18

Bosch ve Lourdes günün geri kalanını, ev vizitesine gidip gitmeyeceğini görmek için Doktor Jaime Henriquez'i izleyerek geçirdiler. Henriquez, San Fernando'nun öz evladıydı. Başarılı olmuş ama mahallesini terk etmemiş çocuktu. UCLA'yı bitiren doktor, istese ülkenin her yerinde iş bulabilirdi. Fakat o, evine dönmüştü. Truman Caddesi'nde kendisine gelen çok sayıda hastayla ilgilenebilmek için iki doktorla birlikte işlettiği bir muayenehanesi vardı. Tam bir San Fernando başarı hikâyesiydi. Mahallenin bağrından kopmuştu ve şehrin en nezih ve güvenli mahallesi olan lüks Huntington Estates'te yaşıyordu.

Fakat dışarıya yansıyan bu başarı ve saygınlığın yanı sıra adı gizliden gizliye SFPD'nin çete istihbarat dosyalarında geçiyordu. Hem babası hem dedesi SanFer mensubuydu ve –kendi rızasıyla ya da zorla– çeteye son derece sadıktı. Henriquez'in çete doktoru olduğundan kuşkulanılıyordu. Bosch ve Lourdes de Martin Perez'in katilini tedavi edip etmediğini öğreneceklerdi. Onları Henriquez'e Lourdes'in kuzeni J-Rod yönlendirmişti. Kendisi çete biriminin radarındaki üç doktordan biriydi. Fakat diğer ikisi eyalet sağlık kurulunca zaten soruşturulduklarından J-Rod, bu olayda –bir tanığın öldürülmesi olayında– SanFerlerin

kusursuz bir hayat sürüyormuş gibi görünen bir numaralı doktorlarına gideceklerine kanaat getirmişti.

Günün büyük bölümü Henriquez'in muayenehanesini gözetleyerek geçmişti. Bosch da Lourdes de şerifin dedektifleri Lannark ile Boyce'un telefonlarını açmamışlardı. Binayı ve Henriquez'e kayıtlı Mercedes-Benz'i izlerken bir yandan da soruşturmadaki sızıntının kaynağını bulmaya çalıştılar.

İki olasılık vardı. Ya biri Martin Perez'in polisle işbirliği yaptığına dair SanFer'leri uyarmıştı ya da Perez bir tanıdığı veya ailesinden biriyle konuşurken ağzından kaçırıp kendini ele vermişti.

Bosch ve Lourdes ilk seçenek üzerinde durduklarından ihtimalleri değerlendirdiler.

Bosch, arama emrinin uygulanması sırasında teşkilatlar arası irtibattan sorumlu LAPD dedektifi Tom Yaro hakkındaki kuşkularından bahsetmişti. Fakat Lourdes, Yaro'nun vakaya dair Perez'i öldürtecek kadar bilgiye sahip olmadığını belirtti. Dahası, Cortez'in çamaşırhanenin otoparkından aramayı izlediğini Lourdes'e Yaro haber vermişti. Fakat bu samimi bir uyarı da olabilirdi, Yaro'yu Bosch'un yanında göstermek için düşünülmüş daha sinsi bir planın parçası da olabilirdi.

"Yaro arama emri için bilgilendirildi," dedi Lourdes. "Ama bilgilendirme toplantısında kaynağı ifşa etmedik. Emirde Perez'in adı geçmiyordu. Yaro'nun elinde ne isim ne mekân vardı. Bana sorarsan düşük ihtimal."

Bunun üzerine maalesef laf tekrar SFPD'ye geldi. Teşkilattaki çoğu polis memuru San Fernandoluydu ve altı kilometrekarelik kasabada SanFerli olmayan birini tanımadan büyümek neredeyse imkânsızdı. Yine de böylesi bir bağlantı genellikle olumlu yönde gelişirdi. Pek çok memur, eski tanıdıklarıyla yaptıkları sokak sohbetlerinin ardından çete istihbarat dosyalarına katkıda bulunurdu. Lourdes'in kuzeni J-Rod da buna bir örnekti. Lourdes teş-

kilatta geçirdiği süre boyunca bilginin ters yönde aktığı tek bir olay hatırlamıyordu.

Hal böyleyken kuşku okları bu kez Bosch'a yöneldi. Perez'in SanFerlere ihanetini ortaya çıkaracak nasıl bir hamle yapmıştı?

Bosch şaşkındı, ne diyeceğini bilemiyordu. Dizüstü bilgisayarını çoğunlukla ofis olarak kullandığı hücrede bıraktığını itiraf etti. Fakat hücrenin kapısı daima kilitli ve bilgisayar da şifre korumalıydı. İki engelin de aşılabileceğini biliyordu ama SanFer çetesinin böyle bir tacize yeltenmesini uzak ihtimal olarak görüyordu.

"Başka bir şey olmalı," dedi Bosch. "Belki de tekrar Perez'e bakmalıyız. Kim bilir? Belki birini arayıp Cortez'in işini bitireceğini falan söylemiştir. Pek zeki olduğu söylenemez."

"Belki," dedi Lourdes ama ses tonundan ikna olmadığı anlaşılıyordu.

Gizemi çözme çabaları boşa çıkıp ortak bir çıkış noktası üzerinde uzlaşamayınca arabanın içi sessizleşti. Derken Henriquez'in Mercedes-Benz'ine bir adam yaklaşıyordu.

"Bu o mu?" dedi Bosch.

Lourdes telefonunu Bosch'a gösterdi. Henriquez'in Motorlu Taşıtlar İdaresi'nden indirdiği fotoğrafını ekrandaydı.

"Evet o," dedi. "Başlıyoruz."

Henriquez'i takip ettiler. Doktor kuzeye, Huntington Estates'e gitti. Girişi sütunlu, iki katlı bir evin yanındaki garaja girdi. Garaj eve bağlıydı ve otomatik kapı kapanınca doktor gözden kayboldu.

"Ne dersin?" dedi Lourdes. "Sence günü bitirdi mi?"

"Eğer sabah katili tedavi ettiyse bir ara gidip durumuna bakacaktır bence," dedi Bosch.

"Ölmediyse tabii."

"Doğru."

"Ya da bu evde değilse."

"Bu da doğru."

"O zaman kalıyor muyuz?"

"Ben kalıyorum. Eğer senin işin varsa yolun aşağısına yürüyüp Uber çağırabilirsin. Harekete geçecek olursa sana haber veririm."

"Olmaz. Seni burada yalnız bırakamam."

"Önemli değil. Zaten düşük bir ihtimal."

"Ortaklar böyle çalışmaz."

Bosch başını salladı.

"Pekâlâ," dedi. "Ama birimizin Uber'le 66 nolu otoyola gidip yemek alması gerekebilir. Bütün gün ağzıma tek lokma koymadım."

"Sorun değil," dedi Lourdes. "Eğer o yemekleri seviyorsan."

Bosch oltaya gelmedi. Geçmişte gözetleme yemekleri konusunda birkaç tartışma yaşamışlardı.

Doktorun evine yarım blok uzaklıkta, tadilatta olduğu için boş bir evin araba yolunda bekliyorlardı. Bosch, emektar Jeep Cheokee'sini inşaat malzemeleri taşımak için kullanılan düz kasa bir kamyonun arkasına park etmiş ve külüstür oraya cuk oturmuştu. Camlar filmli olduğundan telefonlarının ekranlarıyla kendilerini ele vermedikleri sürece doktorun ya da mahalle sakinlerinin dikkatini çekmezlerdi.

"Seals and Crofts diye müzik grubu vardı, hatırlıyor musun?" diye sordu Lourdes.

"Evet," dedi Bosch. "Yetmişlerdeydi değil mi? Bayağı sağlamdılar."

"Benden önceymiş ama burada yaşadıklarını duymuştum. Estates'te."

"Hımmm."

Neredeyse iki saat havadan sudan konuştular ve laf dönüp dolaşıp yine yemeğe geldi. Lourdes, hamburger ve sosisli yemek istemiyordu. Bosch'a da Meksika yemeklerinden artık gına gelmişti. Tam yazı tura atacakları sırada bir araba yanaştı. Henriquez'in evinin araba yoluna girerken farlarını söndürdü. Etraf zifiri karanlıktı fakat Bosch inşaat alanının yanından geçerken arabanın markasını görebilmişti. Beyaz bir Chrysler 300.

"İşte beklediğimiz an," dedi Bosch.

Arabadan kimse inmedi. Egzozundan dumanlar saçan araba boşta çalışarak bekledi.

Evin dış ışıkları yanmadan yan taraftan biri çıkıp Chrysler'a bindi.

"Doktor mu o?" dedi Lourdes.

"Göremedim ama o olduğuna kalıbımı basarım," dedi Bosch.

Henriquez'in evinin önünden hareket eden araba hiç yavaşlamadan Bosch'un cipinin önünden geçti. Bosch araç köşeyi dönene kadar bekledikten sonra harekete geçti.

İşin zor kısmı, Chrysler'ı yerleşim bölgesindeyken fark edilmeden takip edebilmekteydi. Yerleşim bölgesinden çıktıktan sonra diğer araçları kamuflaj olarak kullanmak daha kolaydı. Chrysler, San Fernando yoluna, oradan kuzeye Los Angeles'ın Sylmar bölgesine yöneldi. Roxford'da sağa dönüp çeyrek dönümlük arazilere kurulu orta sınıf çiftlik evlerinin bulunduğu bir mahalleye girdi.

Chrysler, Herrick Sokağı'nı geçti, bir araba yoluna sapıp durdu. Bosch yanından geçip gitti. Lourdes gördüklerini aktardı.

"Birkaç adam," dedi. "Arabayı karşılayıp doktoru aceleyle içeri götürdüler."

"İşler sarpa sarmış olmalı," dedi Bosch.

"Ee, ne yapacağız?"

"Şimdilik bekleyeceğiz."

"Neyi? Burası Los Angeles. LAPD SWAT'ı çağırıp hepsini kelepçelemeliyiz."

"Kelepçeleyeceğiz. Ama doktoru oradan çıkarmalarını bekleyelim. Artık SanFerlere çalıştığına dair elimize kanıt geçtiğine göre kuzenin onu tarafına çekip kalan günlerinde oltasında sallandırabilir."

Lourdes başını salladı. İyi plandı. Henriquez çete doktoru olarak ifşa edilme utancını yaşamamak için muhtemelen çete istihbarat birimine bilgi vermeyi tercih ederdi.

"Yine de Perez'i kimin ispiyonladığını hâlâ bilmiyoruz," dedi Lourdes. "Eğer doktor da muhbirliğe soyunursa bu, işleri onun için çok tehlikeli hale getirebilir."

Bosch başını salladı.

"Bunun üzerinde çalışmamız gerek," dedi. "Ama katilin kim olduğunu öğrendik mi taşlar biraz daha yerine oturacaktır."

19

Bosch evine girdiğinde Elizabeth'in kapının önünde duran valiziyle karşılaştı. Aslında valiz Bosch'a aitti. Rehabilitasyonun son gününde az sayıdaki eşyasını koyması için ona vermişti. Valizde hâlâ alışverişlik bolca yer vardı.

Arka kapıların aralığından Elizabeth'i gördü. Balkondaydı. Geldiğini duymadığını düşündü. Onu bir süre izledi. Ne kitap okuyor ne müzik dinliyordu. Ne de telefonuyla ilgileniyordu. Sadece manzaraya ve otoyola bakıyor, şehrin damarlarında durmadan akan araçları izliyordu. Manzaranın her zaman değişen ama hep aynı kalan özelliği de buydu. Son yıllarda, bu tekdüzeliğe Universal Studios'daki Harry Potter tema parkında özel günlerde atılan havai fişekler biraz renk katmıştı.

Bosch oturma odasından geçti, kapılardan birini kaydırarak açtı ve dışarı çıktı.

"Selam," dedi.

"Selam."

Elizabeth gülümsedi. Bosch korkuluğa gitti, onu görebilmek için arkasını yasladı.

"Topallıyorsun," dedi Elizabeth.

"Evet," dedi Bosch. "Doktor Zhang'a bir görünsem iyi olacak galiba."

Bosch, Elizabeth'le geçen yıl kısa süreli bir gizli görev sırasında tanışmıştı. Kaçak reçete yazdırmak için eczaneleri dolaşan bir morfin bağımlısı rolüne bürünmüş, topalladığı için de baston kullanmıştı. İşin ironik yanıysa uçakta bir cinayet şüphelisiyle boğuşurken zaten eklem iltihabı olan dizindeki yan bağları zorlanmıştı. Her ay düzenli olarak, yıllar önce bir soruşturmada tanıştığı akupunktur uzmanı Doktor Zhang'a gidiyordu.

"Yarın sabah ararım," dedi.

Elizabeth'in bir şeyler söylemesini bekledi.

"Valizi gördüm," dedi.

"Evet, toplandım," dedi Elizabeth. "Gidiyorum. Ama seninle yüz yüze görüşmeden gitmek istemedim. Tüm yaptıklarından sonra yanlış olurdu."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Elizabeth..."

"Bir yer bulurum."

"Burada var zaten."

"Ben burada olduğum için kızın gelmiyor. Bu ikiniz için de adil değil."

"Alışacaktır. Hem ben onu görmeye gidiyorum."

"Seninle doğru dürüst konuşmuyor. Sen kendin söylemiştin. Mesaj bile atmıyor demiştin."

"Dün akşam mesajlaştık."

"İyi geceler yazıyorsun, o da karşılık veriyor. Buna konuşma denmez. Benden önce iletişiminiz böyle değildi."

Bosch tartışmayı kazanamayacağını biliyordu, Elizabeth haklıydı.

"Soruşturmada ilerleme kaydediyoruz," dedi. "Sana sözünü ettiğim şu dedektif var ya... Sanırım epey uğraşıyor. Didiniyor. Bize biraz zaman ver. Dün akşam olası bir şüpheliyi soruşturduk."

"Ne fark eder ki?" diye sordu Elizabeth. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Daisy öleli dokuz yıl oldu."

"Sana sadece şunu söyleyeyim, çok şey fark eder," dedi Bosch. "Bu önemli. Herifi yakaladığımızda anlayacaksın."

Bosch bekledi ama yanıt gelmedi.

"Özür dilerim çok geç kaldım," dedi. "Bir şeyler yedin mi?"

"Evet, bir şeyler yaptım," dedi Elizabeth. "Dolaba senin için bir tabak bıraktım."

"Sanırım doğrudan yatacağım. Yorgunum, dizim de çok ağrıyor. Yarın erken kalkıp Hollywood Şube'ye gideceğim. Çıkmadan Ballard'ı yakalamaya çalışacağım."

"Peki."

"Hiç değilse bu gece kalsan? Planın olmadan dışarı çıkmak için vakit çok geç. Bu meseleyi yarın konuşuruz."

Elizabeth cevap vermedi.

"Valizi odana koyarım," dedi Bosch.

Bosch bir anlığına arkasına döndü, Universal'ın üzerinde yeşil ışık yayan bir havai fişeğin göğe yükseldiğini gördü. Tekdüze bir sesle patladı. Ordudayken duyduğu havan topu seslerinden tamamen farklıydı.

Açık kapıya doğru yöneldi.

"Daisy bir keresinde bana Universal'dan bir kartpostal göndermişti," dedi Elizabeth. "Harry Potter gelmeden önceydi. Jaws turu vardı ama. Kartta köpekbalığı görünüyordu, hatırlıyorum. Los Angeles'ta olduğunu öyle anlıyordum."

Bosch başını salladı.

"Burada otururken, küçükken bana yaptığı bir espri aklıma geldi. Okulda öğrenmiş. Dinlemek ister misin, Harry?"

"Elbette."

"Alfabe çorbasını fazla kaçırırsan ne olur?"

"Ne olur?"

"İçin dışın harf olur."

Elizabeth cevabı verirken gülümsedi. Bosch da gülümsedi. Elizabeth, Maddie'nin de zamanında ona bu espriyi yaptığını hatırlar gibiydi. Elizabeth'in kederi iyice içine oturdu.

Daisy hakkında bilgileri bu şekilde elde etmişti. Elizabeth efkârlanıyor, hatırlıyor ve evden kaçan kızıyla ilgili hikâyeler anlatıyordu. Dikişleri sökülene kadar bir fuarda Skee-Ball'da kazandığı pelüş kaplumbağanın en sevdiği eşyası olduğunu anlatmıştı. Evlerinin yakınında sular altında kalan ceviz bahçesinde Daisy'nin lastik ayakkabılarıyla nasıl koşturduğunu anlatmıştı.

Hüzünlü hikâyeler de vardı. Daisy'nin en yakın arkadaşı taşındıktan sonra yalnız kalışını. Babasız büyüdüğünü. Okulda gördüğü zorbalığı ve uyuşturucuyu. İyisiyle kötüsüyle bunlar Bosch'u anne kıza daha da yakınlaştırmış, Daisy'yi onun gözünde bir kurbandan fazlası yapmış, soruşturmayı yürütürken içindeki ateşi harlamıştı.

Bosch kapıda bir an durup başını salladı.

"İyi geceler, Elizabeth. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Harry."

Bosch içeri girerken Elizabeth'in sabaha görüşürüz demediğini fark etti. Mutfakta durdu, ama sadece dizine koyacağı buzu almak için. Valizi Elizabeth'in kaldığı odaya koydu, ardından kendi odasına geçip kapıyı kapadı. Üstünü çıkarıp uzun bir duş aldı. Sonrasında mavi ekose şort ile beyaz bir tişört giydi. Ecza dolabından aldığı sargı beziyle buz torbasını dizine sardı.

Telefonunu şarja taktı, Hollywood Şube'ye gidip vardiyası bitmeden Ballard'la şantaj kartları üzerinde birkaç saat çalışabilmek için alarmı dörde kurdu. Işığı söndürdü, usulca yatağa uzandı. Yastıklardan birini başının altına koydu, diğerini de dizinin altına destek yaptı. Böylelikle oluşan hafif kavisle eklemindeki sızı biraz hafifledi.

Yine de buz rahatsızlık veriyordu. Ama sızının uykuya dalabileceği kadar uyuştuğuna kanaat getirene dek dizinden buzu çekmedi. Sargı bezini çözüp suyu akmasın diye buz torbasını yatağın yanı başında tuttuğu şampanya kovasına koydu.

Bosch çok geçmeden uykuya dalıp hafifçe horlamaya başlamıştı ki odasının açılan kapısına uyandı. Bir an gerildi ama sonra koridordan sızan ışıkta eşikteki kadın siluetini gördü. Elizabeth'ti. Çıplaktı. Yatağa geldi, örtünün altına girdi, Bosch'un üstüne oturdu. Eğildi, bir şey demesine, yaşlı olduğunu ve randıman veremeyebileceğini hatırlatmasına, cinayetini soruşturduğu kızın annesiyle ilişki yaşamanın uygunsuzluğundan dem vurmasına fırsat vermeden onu dudağından öptü.

Bosch'u öpmeye devam eden Elizabeth, usulca kalçalarını oynatmaya başladı. Sıcaklığı hisseden Bosch tepki verdi. Biraz sonra Elizabeth, Bosch'un şortunun içine uzandı. Bosch'un dizinin uyuşukluğu geçmişti, sızı varsa bile hissetmiyordu. Elizabeth kontrolü ele alıp Bosch'u içine aldı. Kalçaları düzenli bir ritimle hareket ederken ellerini Bosch'un omuzlarına koyup sırtını yay gibi gerdi. Örtü yere düştü. Bosch loş ışıkta ona baktı. Tavana bakarcasına başını geriye yatırmıştı. Suskundu. Göğüsleri sallanıyordu. Kendi ritmini onunkiyle birleştirmek için ellerini kalçalarına koydu.

İkisi de konuşmadı. İkisi de soluk alış verişlerinden başka ses çıkarmadı. İlk önce Bosch, Elizabeth'in kalçalarının titrediğini hissetti. Hemen arkasından çaresizce uzanıp onu kendi vücuduna

çekti. Diğer tüm duyguları –korkuları, üzüntüleri– alıp götüren o anda. Ve geriye sadece mutluluk bırakan. Bazen umut. Bazen de âşk.

İkisi de kımıldamadı. Sanki birinden biri gözünü kırpsa bu kırılgan rüyadan uyanıvereceklerdi. Derken Elizabeth yüzünü Bosch'un boynuna gömerek omzunu öptü. Bazı sınırlar çizmişlerdi. Bosch onu evine davet etmesinde bir art niyeti olmadığını, Elizabeth de işlerin asla o raddeye gelmeyeceğini, çünkü o parçasını –birine bağlanma becerisini– kaybettiğini söylemişti.

Ama işler o raddeye gelmişti işte. *Bosch acaba veda mı ediyor*, diye düşündü. Acaba yarın gidecek miydi?

Elini sırtına koyup başparmağıyla işaretparmağını tırtıl gibi aşağıya doğru gezdirdi. Elizabeth'in kıkırdadığını duyduğunu sandı. Eğer öyleyse bu bir ilkti.

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı Bosch. "Bu bir daha olmasa bile. Bir hata olsa bile. Gitmeni istemiyorum. Henüz değil."

Elizabeth başını kaldırıp karanlıkta ona baktı. Bosch siyah gözlerinde hafif bir parıltı gördü. Göğüslerini göğsünde hissedebiliyordu. Elizabeth onu öptü. Başlangıçtaki gibi uzun ama tutkulu değil. Dudaklarına bir buse kondurdu ve üzerinden kalktı.

"Şampanya kovası mı o?" diye sordu. "Geleceğimi biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Bosch hemen. "Yani şampanya kovası evet, ama dizime sardığım buz torbasını koymak için kullanıyorum."

"Aa."

"Bu gece burada kalsana?"

"Olmaz, yatağımı seviyorum. İyi geceler, Harry."

Kapıya doğru ilerledi.

"İyi geceler," diye fısıldadı Bosch.

Elizabeth kapıyı arkasından kapadı. Bosch karanlıkta uzun süre kapıya baktı.

BALLARD

20

Saat birdi ve resmi mesaisi çoktan başlamıştı. Ballard, haneye tecavüz ve hırsızlık şüphesiyle tutukladığı Theodore Bechtel'ın evrak işlerini tamamladı. Bechtel'ı merkezdeki tek kişilik hücreye kapadıktan sonra otoparktan depo odalarına geçti ve yeni bir şantaj kartı kutusu aldı. Dedektif bürosuna döndü. Arkada bir köşeye kurulup her gece Hollywood sokaklarında, Tim Farmer'ın tabiriyle, çalı misali rüzgârda savrulan insanlarla ilgili raporları karıştırmaya koyuldu.

Bir saatin ardından incelemek üzere kenara altı kart ayırmıştı. Birkaç yüz tanesi işe yaramıyordu. Farmer tarafından yazılan bir başka karta denk gelince yavaşladı. Sözcükleri ve gözlemleri onu bir kez daha kendine çekti.

Bu çocuk için varsa yoksa sokaklar. Mutfaklı, tek odalı bir daireye konsa elbise dolabına girip yerde yatar. O, yağmur *ahalisinden biri.*

Farmer yağmur ahalisiyle neyi kastediyordu acaba? Toplumun geri kalanına uyum sağlayamayanları mı? Yağmura ihtiyaç duyanları mı?

Ballard'ın telsizi çaldı. Teğmen Munroe onu devriye ofisine çağırdı. Ballard yolunu uzattı. Merkezin arka koridorundan öne

tarafa dolaştı. Bu sayede Munroe'yla konuşmadan evvel merkezde kimlerin olduğuna ve neler olup bittiğine dair belki bir fikir edinebilirdi.

Gelgelelim merkez çoğu gece olduğu gibi boştu. Munroe masasının başında oturmuş, sahadaki araçların ve personelin konumlarını gösteren görev ekranına bakıyordu. Başını kaldırmadı, Ballard'ın içeri girdiğini biliyordu.

"Ballard, bir ihbar aldık ve gidip ilgilenmeni istiyorum," dedi.

"Ne ihbarı?" diye sordu Ballard.

"Kadının biri aradı, kendini Mount Olympus'ta bir evin banyosuna kilitlediğini söyledi. Tecavüze uğradığını, kendini banyoya atmayı başardığını, adamın hâlâ orada olduğunu ve kapıyı kırmaya çalıştığını söyledi. İki ekiple bir çavuş yolladım. Olay yerine varınca bir de ne görsünler? Adamımız Danny Monahan'mış. Durum karışık, ikisi de farklı şeyler söylüyor. Gidip olayı çözüme kavuşturmanı istiyorum."

"Kurban tecavüz merkezine nakledildi mi?"

"Hayır. Hâlâ orada. Banyodayken duş almış."

"Kahretsin. Yine de merkeze götürülmeliydi."

"Ekipler kadının kurban olduğundan emin değiller. Gidip bir de kendi gözlerinle gör. Bu tam senlik bir iş."

"Bu da ne demek?"

"Nasıl yorumlarsan o demek. Şimdi hemen oraya git. Ve telsizini de unutma."

Teğmen, Ballard'a bir kâğıt uzattı. Üzerinde ihbarı yapan kişinin adresi, adı ve yaşı yazıyordu: Chloe Lambert, 22.

Ballard beş dakika içinde aracına atlamış, tepelere doğru yola çıkmıştı. Ünlülerin karıştığı vakalardan nefret ediyordu. Onların farklı bir gerçeklikleri vardı. Hayatları normal değildi. Şüpheli, son beş yılda *podcast*'leri ve kablolu televizyon yayınlarıyla

şöhrete kavuşan ve şimdilerde düzenli olarak yüz milyon doları aşan gişe filmleri çeviren bir *stand-up* komedyeniydi. Büyük bir tehdit ve Hollywood'da başa çıkması güç bir kişilikti. Aslında Hollywood Hills'in Mount Olympus olarak bilinen kısmında yaşaması pek manidardı.

Ballard tepe lambasını açtı, Sunset'ten Crescent Heights'a gazladı. Laurel Canyon'a saptı. Aşağıda düzlükteki şehrin ışıklarına göz kırpan büyük evleriyle Mount Olympus mahalleleri kanyonun sağ ön yamacını kaplıyordu. Ballard, Electra Sokağı üzerinde bir evin araba yoluna girip devriye arabalarından birinin arkasına park etti.

Araba yolunda onu Çavuş Dvorek karşıladı.

"Bu gece uzay kıyafetine ihtiyacın olmayacak Sally Ride," dedi.

"İyi," dedi Ballard. "Neye ihtiyacım olacak?"

"Süleyman'ın hikmetine sanırım. Kadın, adama eşcinsel diyor, adam da kadının MeToo hareketi için kendisine tuzak kurduğunu iddia ediyor."

"Kadını neden tecavüz merkezine göndermediniz Stan?"

Dvorek onu sakinleştirmek istercesine iki elini kaldırdı.

"Dur biraz, dur biraz. Oraya gönderilmesini ben istemedim. Çünkü eğer merkeze götürülürse dosya açılır ve bu adamın hayatı ve kariyeri çöpe gider."

Erkek önyargısı Ballard'ı şaşırtmadı. Dvorek'le bunu tartışmanın zamanı değildi.

"Pekâlâ, neredeler?" dedi.

"Monahan evinin ofisinde oturuyor. Kız da..."

"Kız mı?"

"Kadın, her neyse. Evin öbür tarafındaki sinema odasında. Yatak odasında hiçbir şeye dokunulmadı ve şüpheliyle de konuşulmadı."

"Eh, en azından bunu doğru yapmışsınız. İlk önce kadınla konuşacağım. Beni ona götür."

Dvorek'in öncülüğünde farklı boyutlarda iç içe geçmiş dairesel yapılara benzeyen devasa bir eve girdiler. Ortadaki daire en yüksek olanıydı. Giriş en az iki kat yüksekliğindeydi.

"Bu taraftan," dedi Dvorek.

Kocaman bir eğlence alanından geçiyorlardı, köşede ufak bir sahneyle mikrofon vardı. Monahan muhtemelen gösteri hazırlıklarını ya da davetlilerle aile üyelerine sergilediği gösterilerini burada yapıyordu. Ardından bir koridora ve Gina Gardner adında üniformalı bir polisin nöbet beklediği açık kapıya doğru ilerlediler.

"Gina," dedi Ballard geçerken.

Önde büyük perdeli ekranın yer aldığı ev sinema salonuna girdiler. Yükseklikleri geriye doğru artan, dört sıra halinde on iki deri koltuk vardı. Monahan'ın filmlerinin muhtelif dillerdeki posterleri duvarları süslüyordu.

Erkek bornozu giymiş genç bir kadın, koltuklardan birinin kenarına ilişmişti. Sarışın ve saf bakışlıydı. Ağlamaktan makyajı akmıştı.

Dvorek kurbanı tanıttıktan sonra Gardner'la birlikte koridora döndü. Ballard elini uzattı.

"Chloe, ben dedektif Ballard. Buraya hikâyeni dinlemeye ve ihtiyacın olan tıbbi tedaviyi almanı sağlamaya geldim."

"Ben sadece eve gitmek istiyorum, ama izin vermiyorlar. O hâlâ burada. Korkuyorum."

"Tamamen güvendesin. Evde altı polis memuru var ve o da evin diğer tarafında bir odada tutuluyor. Senden sadece bazı temel bilgiler almak istiyorum. Sonra seni tıbbi muayene ve tedaviye götüreceğiz. İfadeni kayıt altına alacağım."

"Peki."

Ballard, Chloe'nin yanı başındaki sinema koltuğunun kenarına oturdu. Hiç yanından ayırmadığı ses kaydediciyi aralarına koydu. Kayda başladıktan sonra kendini ve kurbanı tanıttı, görüşmenin saatini, tarihini ve yerini belirtti.

"Chloe, Danny Monahan'ı ne zamandır tanıyorsun?"

"Onunla bu gece tanıştım."

"Nerede?"

"Comedy Room'da. Arkadaşım Aisha'yla birlikte. O da oradaydı. *Stand-up*'ını yaptıktan sonra onunla barda tanıştım. Beni buraya davet etti."

"Peki ya Aisha'yı?"

"Hayır, sadece beni."

"Buraya kendi arabanla mı geldin?"

"Hayır, Uber kullanmıştım. Yani Comedy Room'a gitmek için. Buraya onun arabasıyla geldim."

"Nasıl bir arabaydı hatırlıyor musun?"

"Maserati'ydi ama modelini bilmiyorum."

"Sorun değil. Yani buraya davet üzerine geldin. Kendi rızanla."

"Evet, hatta onunla seviştim bile. İsteyerek. Ama sonra... Tanrım, bu çok utanç verici..."

Tekrar ağlamaya başladı.

"Sorun değil Chloe. Olanların hiçbiri senin suçun değil. Utanılacak bir şey yok. Burada..."

"Beni ters çevirip arkadan tecavüz etti. Ona durmasını söyledim ama durmadı. Hayır dedim. Birkaç kez olmaz dedim ama durmadı."

Taramalı tüfek gibi konuşuyordu. Sanki aklındakileri söylemek için başka şansı olmayacaktı.

"Canın yandı mı Chloe?"

"Evet, kanamam var."

"Tamam. Bu soruyu sormak zorundayım ve özür diliyorum. Danny Monahan'la olan dışında daha önce anal seks yaptın mı?"

"Hayır, asla. Bence çok iğrenç."

"Pekâlâ, Chloe, şimdilik bu kadar. Seni tecavüz tedavi merkezine yollayacağım. Orada biyolojik kanıt arayacaklar ve seni tedavi edecekler. Ayrıca danışmanlık hakkında bilgi verip hangi adımları atacağını da söyleyecekler."

"Ben sadece eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum ama bu soruşturma için gerekli. Yapmamız lazım. Tamam mı?"

"Tamam. Sanırım."

"Peki, sen burada bekle. Memur Gardner sürekli kapının önünde olacak. Ben birazdan dönerim."

Odadan çıktığında Dvorek gitmişti. Gardner başıyla işaret etti. Chloe'un duymaması için kapıdan uzaklaştılar. Gardner on yıllık polisti ve tüm bu süre zarfında Hollywood Şube'de görev yapmıştı. Ufak tefekti, koyu renk saçlarını arkadan bağlardı.

"Cep telefonu yanında," dedi Gardner. "Onu telefonda fısıldarken duydum."

"Tamam," dedi Ballard.

"Bil diye söylüyorum, Bu adamı yolacağız. Zengin olacağız, dediğini duydum."

Ballard üniformasına iliştirilmiş beden kamerasını işaret etti.

"Sence yakalamış mıdır?"

"Bilmem, olabilir."

"Vardiyanın sonunda videoyu mutlaka bana ulaştır. Bir de rapor yazmanı istiyorum. Başka bir şey?"

"Hayır, yok."

"Sağ ol."

"Ne demek."

Ballard, Dvorek'i eğlence odasında buldu ve kendisini yatak odasına götürmesini istedi.

Yuvarlak geniş bir odaydı. Yuvarlak bir yatak ve tavanda da yuvarlak bir ayna vardı. Ballard ellerini cebinden çıkarmadan yatağın üzerine eğildi, örtülere ve yastıklara baktı. Kanıt teşkil edebilecek kan ya da başka bir şey göremedi. Banyoya girdi, ortada büyük yuvarlak bir jakuzi duruyordu. Büyük beyaz karolu duş kabinini inceledi. Yine kan ya da başka bir kanıt göremedi. Tuvaletin yanındaki çöpte birkaç tane kanlı peçete gözüne ilişti.

"Pekâlâ, kanıt toplaması için olay yeri incelemeyi çağırmamız gerek," dedi. "Ben şüpheliyle konuşurken sen arar mısın?"

"Ararım," dedi Dvorek. "Önce seni ona götüreyim."

Danny Monahan, bir masanın başında oturuyordu. Masa Ballard'ın dikkatini çekti. Çünkü büyük ve yuvarlak değildi. Eski ve çizikti, bu da demek oluyordu ki masanın komedi dehası için manevi değeri vardı.

"Masayı fark ettiniz, demek?" dedi. "Vaktiyle öğretmendim. Bunu pek fazla kişi bilmez."

Otuzlarının ortasındaki Monahan göbekliydi. Kızıl saçları fazla uzundu, abartılı bir şekil verilmiş ve yataktan yeni çıkmış gibi kesilmişti. Görünüşüne önem veren ama aksi gibi görünmeye çalışan bir adamdı.

Ballard masayla ilgili yorumu duymazdan geldi.

"Bay Monahan, ben dedektif Ballard. Haklarınız okundu mu?"

"Haklarım mı? Hayır. Hadi ama bunun adı şantaj. Tek derdi para. Beni soyup soğana çevireceğini söyledi."

Ballard dijital kayıt cihazını gösterip açtı. Ardından Monahan'a haklarını okudu ve anlayıp anlamadığını sordu.

"Bakın, biraz sertlik olduğunu kabul ediyorum. Ama istemediği hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Bay Monahan," diye üsteledi Ballard. "Benimle konuşmak ve olanları açıklamak istiyorsanız size okuduğum haklarınızı anladığınızı onaylamanız gerek. Aksi halde buradaki işimiz biter ve sizi tutuklarım."

"Tutuklamak mı? Bu çok saçma. Her şey kendi rızasıyla oldu."

Ballard biraz durakladı, sakin ve tane tane konuştu.

"Bir kez daha söylüyorum," dedi. "Size okuduğum haklarınızı anladınız mı?"

"Evet, haklarımı anladım," dedi Monahan. "Mutlu musunuz?"

"Bu gece evinizde olanları bana anlatır mısınız?"

"Tabii ki anlatırım. Çünkü tüm bunlar bir saçmalık. Kadın dümen çeviriyor. Tek derdi para dedektif. Bunu göremiyor musunuz?"

Ballard kayıt cihazını Monahan'ın eski masasına koydu. Görüşmenin saati ve yerinin yanı sıra Monahan'ın adını ve kayıtlı ifade vermeyi kabul ettiğini belirtti.

"Bana neler olduğunu anlatın. İşte size fırsat."

Monahan akşam yemeğinde ne yediğini anlatır gibi sakince konuştu.

"Onunla bu akşam kulüpte tanıştım, evime getirdim ve becerdim. Böyle oldu ve her zaman da böyle olur. Ancak bu defa kalkıp banyoya koştu, kapıyı kilitledi ve tecavüze uğradım diye bağırmaya başladı."

"Banyo kapısını kırmaya çalıştınız mı?"

"Hayır."

"Tekrar sekse dönelim. Size herhangi bir noktada hayır veya dur dedi mi?"

"Hayır, arkasını döndü ve buyur dedi. Bunun haricindeki her şey yalan."

Teğmen Munroe'nun uyardığı gibi klasik bir o öyle dedi, bu böyle dedi tarzı bir vakaydı. LAPD'ye ihbar edilen çoğu tecavüz vakasında olduğu gibi. Fakat Ballard çöpteki kanlı peçeteleri görmüştü. Bu, Chloe'nin hikâyesinin inandırıcılığını artırırdı. Kurbanın yaraları teyit edilirse tecavüz tedavi merkezinde yapılacak muayenenin sonuçları delil niteliği taşıyabilirdi. Çöpteki kan da muhtemelen buna katkı sağlardı.

Ünlüler şehrinde bir ünlüyü tutuklamak riskli işti. Vakalar büyük ilgi çeker, sanık da en iyi ve en parlak avukatları tutardı. Ballard, savunmanın, hayatını ve kariyerini didik didik edeceğine ve teşkilattaki cinsel taciz şikâyetini gündeme getirerek onu kurbanın lehine önyargılı olarak göstermeye çalışacağına adı gibi emindi.

Bu noktada geri adım atabileceğinin farkına vardı. İşin içinde bir ünlünün olması bunu rahatlıkla merkez karakolunun vakası yapabilirdi. Yeni oluşturulan cinsel taciz görev gücü çağrılırdı. Fakat Ballard sistemin işleyişinin diğer kadınları tehlikeye atabileceğini de fark etti. Burada topu başkasına atarsa soruşturma ağır ilerleyebilir. Bu süre zarfında Monahan tutuklanmaz ya da hayatından ve alışkanlıklarından koparılmazdı. Dosyanın bölge savcılığına sunulması haftalar sürebilirdi.

Fakat Monahan bu işi sık sık yaptığını –komedi kulüplerinden evine kadın getirdiğini– söylemişti. Chloe'ye yaptığını, yuvarlak odaya getirdiği her kadına yapıyor muydu? Ballard sırf kendi kariyerini düşündüğü ya da teşkilat prosedürlerini uyguladığı için başka kadınların da zarar görmesini göze alamazdı.

Ballard koridordan Dvorek'i çağırdı, Monahan'a döndü.

"Bay Monahan," dedi. "Tutuklusunuz..."

"Durun, durun, bekleyin!" diye bağırdı Monahan. "Pekâlâ, tamam. Bakın, bunu yapmak istemiyordum, size ortada tecavüz

olmadığını ispat edebilirim. İzin verin göstereyim. O zaman beni tutuklamazsınız. Sizi temin ederim."

Ballard, bir an adama baktıktan sonra Dvorek'e baktı.

"Beş dakikanız var," dedi.

"Yatak odama gitmeliyiz," dedi Monahan.

"Orası suç mahalli."

"Hayır, suç mahalli değil. Her şeyi videoya aldım. Bakınca anlarsınız. Ortada tecavüz falan yok."

Ballard sanki bunun olacağını hissediyordu. Tavandaki ayna. Monahan sapığın tekiydi.

"Gidelim," dedi Ballard.

Polisler peşinde, yatak odasına giderken Monahan durumu izah etmeye çalıştı.

"Bakın, ne düşündüğünüzü biliyorum, ama ben sapık değilim," dedi. "Ama geçen sene başlayan şu MeToo olayından sonra kendimi korumaya almam gerekiyordu."

"Siz de kamera koydurdunuz," dedi Ballard.

"Tam üstüne bastınız. Başıma böyle bir şey gelebileceğini biliyordum. Bunu izlemek için yapmadım. Bu çok iğrenç olurdu. Tamamen kendi güvenliğim içindi."

Yatak odasında Monahan yatağın başındaki komodinin üzerinden bir uzaktan kumanda aldı, kavisli dev ekranı açtı. Evin dört bir yanına yerleştirilmiş on altı güvenlik kamerasının görüntüleri ekranda belirdi. Görüntülerden birini tıklayıp büyüttü. Ballard şu anda kendisinin, Dvorek'in ve Monahan'ın içinde bulundukları odanın tepeden görünüşüne bakıyordu. Kameranın yerini bulmak için döndü, yatağın başındaki duvarda asılı tablonun süslü çerçevesine odaklandı.

"Pekâlâ, şimdi geri sarıyoruz," dedi Monahan.

Ballard ekrana döndü. İki dakika sonra, Monahan ile Chloe Lambert'ın yatakta sevişmelerini izliyorlardı. Ses yoktu, kameranın lensi geniş açılıydı. Ballard ekrandaki görüntünün büyütülebileceğini düşündü. Fakat buna gerek yoktu. Çünkü gördüğü kadarıyla iki yetişkin kendi rızalarıyla birlikte oluyorlardı.

"Bu ilk seferdi," dedi Monahan. "Sonra biraz şekerleme yaptık. Asıl olaya geçeyim mi?"

"Lütfen," dedi Ballard.

Monahan kaydı ileri sardı. Vücut dilinden ve duruşundan anlaşıldığı kadarıyla ikinci turu ve sözde suça konu teşkil eden anal seks eylemini başlatan Lambert'ın ta kendisiydi. Ve işleri bittiğinde sakince banyoya gidip kapıyı kapamıştı.

Monahan kaydı tekrar ileri sardı.

"İşte tam burada da polisleri aradığını duydum."

Görüntülerde Monahan anadan doğma yataktan fırlayıp banyo kapısına koşuyordu. Lambert'in yaptığı görüşmeyi dinlermiş gibi kafasını pervaza yaslıyor, kapıyı yumruklamaya başlıyordu.

"Kapayabilirsiniz," dedi Ballard. "Bir kopyasını istiyorum."

"Hayatta olmaz," dedi Monahan. "Neden ki?"

"Kanıt olduğu için. Yalan ihbarda bulunduğu için onu tutuklayacağım."

"Onu tutuklamanızı istemiyorum. Onu buradan götürün yeter. Bu yıl becerdiğim tüm hatunların, onları kayda aldığımı bilmelerini ister miyim sizce? Bunu size neden en başında söylemedim sanıyorsunuz? Ben şikâyetçi değilim. Onu buradan götürün, başka bir şey istemiyorum."

"Bay Monahan, şikâyetçi olup olmamanızın bir önemi yok. Polise yalan ihbarda bulundu."

"Pekâlâ, işbirliği yapmayacağım ve o görüntüleri almanızı engellemek için ülkenin en iyi avukatını tutacağım. Bunu göze alıyor musunuz?"

"Bayım, biliyorsunuz ki sizi iki tarafın da bilgisi ve rızası olmadan cinsel ilişkiyi kayda almakla da suçlayabilirim."

Monahan bunun sonuçlarını hesapladıktan sonra konuştu.

"Ah, dedektif sizce buna benzer kararlar sizin yetkinizi aşmaz mı?"

"Amirimi aramamı ister misiniz? Yoksa bu bilgiyi anında basına sızdıracak cinsel taciz görev gücünü aramamı mı tercih edersiniz? Arzu ederseniz emniyet müdürünü de arayabilirim. Besin zincirindeki herkesin bu konuda dilini tutacağına eminim."

Monahan'ın yüzünden böyle giderse işlerin sarpa saracağını fark ettiği anlaşılıyordu.

"Özür dilerim, hata ettim," dedi. "Bu olayı nasıl halledeceğinize kendiniz karar verebilecek kapasitedesiniz bence."

On dakika sonra, Ballard sinema salonuna geri döndü. Chloe Lambert orada bekliyordu. Yatak odasından aldığı kıyafetlerini yere bıraktı.

"Giyinebilirsin," dedi Ballard.

"Neler oluyor?" diye sordu Lambert.

"Hiçbir şey olmuyor. Eve gidiyorsun. Hapse girmediğin için şanslısın."

"Hapse mi? Ne için?"

"Yalan ihbar yaptığın için. Tecavüze uğramamışsın Chloe."

"Ne oluyor be? O herif sapığın teki."

"Olabilir ama sen de fırsatçısın. Her şey videoya alınmış. Görüntüleri izledim. O yüzden rol yapmayı bırakabilirsin. Giyin. Seni şehre bıraktıracağım."

Ballard dönüp çıkacaktı, ama duraklayıp arkasına döndü.

"Biliyor musun, senin gibi kadınlar yüzünden..."

Cümlesini bitirmedi. Chloe Lambert'in bunu anlamayacağına inanıyordu.

21

Monahan'ın evinden ayrılırken Ballard'ın içi sıkılıyordu. Sorguladığı iki kişiden hangisinin daha aşağılık bir insan türü olduğunu bilemiyordu. Öte yandan ikisi de bu geceki eylemlerinden ötürü cezalandırılmayacaktı. Davasına ihanet ettiği için öfkesini Chloe'ye yoğunlaştırdı. Tarih boyunca, insanların başlattığı her asil harekette ya da kaydettiği ilerlemede her şeyi bir adım geri götüren hainler çıkmıştır zaten.

Ballard merkeze arka kapıdan girdi. Dedektif bürosuna giderken öfkesini üstünden atmaya çalıştı. Vardiyası sona ermeden bitirmek istediği yarım kutu dolusu şantaj kartı daha vardı. Saatine baktı, 4.15. Electra Sokağı'ndaki olayın raporunu yazma niyetindeydi. Soruşturmadan bir şey çıkmamış olsa da lafını esirgemeyecek, soruşturmaya konu olan tüm tarafları yazıp eylemlerini tek tek anlatacaktı. Raporu dedektif amirinin posta kutusuna bırakacak ve ne yapılacağının kararını başkası verecekti. Dosya, görev gücüne aktarılabileceği gibi değerlendirilmek üzere savcılığa da gönderilebilirdi. Bu zaman zarfında basına da sızabilirdi. Ne olursa olsun, topu başkasına atıyordu ve bu konuda içi rahat değildi. İki tarafı da farklı suçlardan oracıkta tutuklayabilirdi. Fakat böylesi bir hamle, eylemlerinin onu sevmeyen veya

istemeyen amirlerince incelenip sorgulanmasıyla neticelenebilirdi. Muhtemelen bir kusur bulunur ve teşkilattaki itibarı daha da sarsılarak en çok ihtiyaç duyduğu şeyden uzaklaştırılırdı. Gece vardiyasındaki işinden.

Dedektif bürosuna döndü, çağrıdan önce çalışmaya koyulduğu köşeye yöneldi. Tam varmak üzereyken masalardan birinin yarım bölmesi üzerinden kıvırcık, kırçıl saçlı o tanıdık kafayı gördü.

Yanına gelince, Bosch'un kendisinin getirdiği kartlardan son desteye bakmakta olduğunu gördü.

Ballard selam yollu, "Buraya istediğin zaman elini kolunu sallayarak girmene izin veriyorlar demek," dedi.

"Doğrusu bu akşam içeri kimseye sormadan girdim," dedi Bosch. "Buradan ayrılırken dokuz-dokuz-dokuz anahtarımı almamışlardı."

Ballard başını salladı.

"Şey, benim rapor yazmam gerekiyor. Bitirene kadar kartlara bakamayacağım."

"Bu kutunun son destesindeyim. Depoya gidip başka bir kutu alırım."

"Ben de seninle geleyim. Hatta bunu ben raporu yazmaya başlamadan şimdi yapalım. Yolda da sana Vaftizci Yahya'yla ilgili son gelişmeleri anlatırım."

Merkezin arka kapısından otoparka çıktılar. Ballard, Bosch'a Moonlight Mission'a yaptığı ziyareti ve McMullen'la yaptığı görüşmeyi anlattı. İçgüdülerine göre aradıkları adamın McMullen olmadığını aktardı. Adamın takvimlere kilisesine gelen kişilerin sayısını işlediğini ve Daisy'nin fotoğrafını bulduğunu söyledi.

"Yani onun kurbanla bağlantısını buldun," dedi Bosch. "Daisy'yi tanıyormuş."

"Cinayetten birkaç ay önce onu vaftiz etmiş," dedi Ballard. "Ama adam gece kuşu ve geceleri Hollywood'da dolaşıp kurtarılacak ruhlar arıyor. Yolları kesişmese şaşardım zaten. Ben hâlâ ondan bir şey çıkmayacağı kanaatindeyim ve McMullen'ın minibüsüyle alakalı kanıt bile bulmuş olabilirim."

Ballard cinayet gecesi minibüsün tamirde olduğunu söyledi.

"McMullen faturaya bakıp bana mesaj yolladı," dedi. "Sabah açılır açılmaz tamirhaneye gidip, Daisy'nin kaçırıldığı gece minibüsün orada olup olmadığını teyit edeceğim. Eğer doğruysa sanırım Vaftizci Yahya'nın peşini bırakabiliriz."

Bosch suskun kaldı, misyoneri henüz şüpheli listesinden çıkarmaya hazır değildi.

"Ee, senin şu arama emri vakası nasıl gidiyor?" dedi Ballard.

"Orada biraz aşama kaydettik," dedi Bosch. "Aradığımız kurşunları bulduk, ama eşleştirme için uygun değildiler. Ayrıca kaynağım Alhambra'da ölü bulundu."

"Hadi ya! Peki arama emrinle bağlantılı mı?"

"Öyle görünüyor. Kendi çetesi tarafından öldürüldü. LAPD SWAT, dün gece Sylmar'da katili tutukladı. Ben çıkarken henüz konuşmamıştı ama eski bir vakada şüphelimizle arasının iyi olduğunu biliyoruz. Bazen eski defterleri karıştırdığında kötü şeyler olur."

Ballard otoparkın loş ışığında ona baktı. Acaba bu Daisy Clayton vakasıyla ilgili bir tür uyarı mıydı?

Yolun geri kalanında konuşmadılar. Depoya vardıklarında ikisi de birer kutu aldı ve merkezin yolunu tuttular. Ballard gitmeden önce dönüp koridordaki kutulara şöyle bir baktı. Neredeyse yarılanmıştı.

Otoparktan geçerken Bosch soluklanmak için durdu, kutusunu bir ekip otosunun bagajının üstüne koydu.

"Dizim ağrıyor," dedi. "Böyle zamanlarda akupunktur yaptırırım. Ama henüz vakit bulamadım."

"Protez dizlerin bugünlerde gerçeğinden daha iyi olduğunu duydum," dedi Ballard.

"Dikkate alırım. Ama bu beni bir süre oyun dışı bırakır. Hiç geri dönmeyebilirim."

Kutuyu alıp yoluna devam etti.

"Düşünüyordum da," dedi. "ENGEL programını hatırlıyor musun? O zamanlar burada mıydın?"

"Devriyedeydim," dedi Ballard. "'Suça ENGEL ol...' hatırlıyorum. Halkla ilişkiler hamlesiydi."

"Şey, evet, ama Daisy kaçırıldığında sanırım hâlâ uygulanmaktaydı. Topladıkları tüm o verilere ne oldu merak ediyorum. Düşündüm de eğer hâlâ uygulanıyorsa cinayetin işlendiği dönemde Hollywood'un durumuna farklı bir açıdan bakabiliriz belki."

ENGEL, teşkilatın dizginlerini eline alan ve insanlarla tesislerin nasıl hedef alınacağını tespit etmek amacıyla suçun coğrafyadan yararlanılarak etüt edilmesi fikrini benimseyen sabık bir emniyet müdürü tarafından uygulamaya konan bir halka ilişkiler girişimiydi. Teşkilat tarafından oldukça tantanalı bir şekilde duyurulsa da yeni fikirlere sahip yeni müdürün gelmesiyle birkaç yıl sonra sessiz sedasız ortadan kalkmıştı.

"Düsturu neydi hatırlamıyorum," dedi Ballard. "Pasifik Şube'de devriye görevindeydim ve büyükşehir ıslahevinde form doldurduğumu anımsıyorum."

"Coğrafi Raporlama ve Güvenlik Programı," dedi Bosch. "İBB Ofisi'ndekiler bir hayli uğraşmışlardı."

"İBB ofisi mi?"

"İsim Bulma Birimi. Hiç duymadın mı? Orada on kişiyi tam zamanlı çalıştırdılar."

Ballard gülmeye başladı. Bir yandan dizini kaldırdı, kutusunu eli ve kalçası yardımıyla tutarak kartını okuttu. Sonra kalçasıyla kapıyı açıp Bosch'u içeri buyur etti.

Koridorda yürüdüler.

"ENGEL dosyalarına bakarım," dedi. "İBB ofisinden başlarım."

"Bir şey bulursan bana haber ver."

Ballard masasına döndüğünde yerine bırakılan mavi klasörü fark etti. Açtı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Soruşturma için yeni bir cinayet defteri tuttuğumu söylemiştim ya," dedi Bosch. "Belki ekleme yapmak, kronolojik kaydını çıkarmak istersin diye düşündüm. Sende kalsın."

Klasörde sadece birkaç rapor vardı. Biri, Bosch'un American Storage Products'tan bir müdürle, Daisy Clayton'ın cesedinin konduğuna inandığı leğen hakkında yaptığı görüşmenin özetiydi.

"Güzel," dedi Ballard. "Elimdekilerin hepsinin çıktısını alıp eklerim. İnternetten bir kronolojik kayıt çıkarmaya başlamıştım."

Klasörü kapadı. Klasörün dışının eskimiş, mavi plastiğinin solmuştu. Bosch eski bir cinayet defterini geri dönüştürüyordu, buna şaşırmadı. Muhtemelen evinde eski birkaç vakanın kayıtları vardı.

"Bu klasörün eski dosyasını kapadın mı?" diye sordu.

"Kapadım," dedi Bosch.

"Güzel."

İşe koyuldular. Vardiyanın sonuna kadar Ballard için başka ihbar gelmedi. Raporunu yazıp dosyaladıktan sonra Bosch'a katıldı. Depodan aldıkları iki kutuyu şafak sökene kadar bitirmişlerdi. Bir kez daha bakılmaya değer ama aciliyeti olmayan desteye elli kart daha eklenmişti. Kartları incelerken sohbet etmişler, Bosch, Ballard'a 1990'larda Hollywood Cinayet Masası'ndaki

günlerinden hikâyeler anlatmıştı. Ballard, Bosch'un ya da bazı durumlarda basının, yürüttüğü soruşturmalara isimler taktığını fark etti. Valizdeki Kadın, Elsiz Adam, Kuklacı, vesaire. Cinayetler o dönemde önemseniyormuş gibiydi. Şimdiyse hiçbir şey yeni gelmiyor, hiçbir şey şaşırtmıyordu.

Ballard ayırdıkları kartlarla cinayet defterini topladı.

"Bunları dolabıma koyacağım. Sonra da tamirhaneye gideceğim," dedi. "Gelmek ister misin? Tamirhaneye yani."

"Hayır," dedi Bosch. "Yani isterim, ama Valley'ye gidip ne durumdayız bir bakmam gerek. Bakarsın arada da dizime birkaç iğne batırtırım."

"Sonra görüşürüz o halde. Bir şey bulursam haber veririm."

"Anlaştık."

22

Ballard merkezden ayrıldıktan sonra *latte* almak için durdu. Kahveyi beklerken Aaron'dan bütün gün boş olduğunu söyleyen bir mesaj geldi. Akıntıdan kurtardığı adam kurtulamamıştı ve Aaron'a da şoku atlatması için izin verilmişti. Ballard mesaja cevap verdi. Bir yere uğrayacağını, sonrasında plaja geçeceğini yazdı.

Vardığında Zocalo Oto Tamirhanesi'nin iki kapısı açıktı. Ballard kendi aracını almıştı, sonrasında merkeze dönmeyi planlamıyordu.

Bir ada açık kapılardan birinin önünde dikiliyor, yağlı ellerini beze siliyor ve portbagajlı Ford Transit'i süzüyordu. Ballard araçtan inip potansiyel müşteri fikrini dağıtmak için hemen rozetini gösterdi.

"İşletmenin sahibi ya da müdürü burada mı?" diye sordu Ballard.

"Evet, benim," dedi adam. "Hem sahibi hem müdürüyüm. Ephrem Zocalo."

Bariz bir aksanı vardı.

"Dedektif Ballard, LAPD Hollywood Şube. Yardımınıza ihtiyacım var bayım."

"Ne yapabilirim?"

"Dokuz yıl önce bir minibüsün –muhtemelen şanzıman arızasından– burada tamir edilip edilmediğini teyit etmeye çalışıyorum. Bu mümkün mü? 2009'a ait kayıtlarınız duruyor mu?"

"Kayıt tutuyoruz. Ama bu çok uzun zaman öncesi."

"Bilgisayarda kayıtlarınız var mı? Sadece ismini giriversek?"

"Hayır, bilgisayarda yok. Dosya tutuyoruz, bilirsiniz... kâğıt üzerinde saklıyoruz."

Ballard bu durumu pek gelişmiş bulmamakla birlikte en azından ortada kayıt olduğuna sevindi.

"Buradalar mı?" diye sordu. "Bakabilir miyim? Elimde isim ve tarih var."

"Evet, elbette. Dosyalar arkada."

Adam, Ballard'ı tamir alanlarının bitişiğinde bir ofise götürdü. Bir arabanın altında tiz sesli vınlama eşliğinde şanzıman gövde kapağının vidalarını söken adamın yanından geçtiler. Zocalo'nun peşinden ofise giden Ballard'ı şüpheli gözlerle süzdü adam.

Ofiste sadece masa, koltuk ve üç adet dört çekmeceli dosya dolabı vardı. Her çekmecenin dışına içinde yılın yazılı olduğu çerçeveli kartlıklar iliştirilmişti. Yani Zocalo'nun elinde on iki yıllık kayıt vardı. Ballard ümitlendi.

"2009 mu demiştiniz?" diye sordu Zocalo.

"Evet," dedi Ballard.

Zocalo 2009 yazanı bulana kadar parmağını çekmecelerin üzerinde gezdirdi. Etiketler bariz bir kronolojik sırayı izlemiyordu. Ballard adamın her yıl en eski kayıtları atıp yerine yenilerini koyduğunu tahmin etti.

2009 çekmecesi orta sıradaki ikinci çekmeceydi. Zocalo elini buyurun der gibi salladı.

"Hiçbir şeyin sırasını bozmam," dedi Ballard.

"Önemli değil," dedi Zocalo. "Masayı kullanabilirsiniz."

Zocalo, Ballard'ı orada bırakıp tamir kısmına geçti. Ballard onun diğer adama İspanyolca bir şeyler söylediğini duydu, çok hızlı konuştuklarından dediklerini çeviremedi. Ne var ki *migra* kelimesini duydu. Arabanın altında çalışan adam muhtemelen Ballard'ın göçmen bürosundan geldiğini sanmış, endişelenmişti.

Ballard çekmeceyi açtı, arkaya yaslanan faturalar çekmecenin yalnızca üçte birini kaplıyordu. İki eliyle uzandı, yarısını çıkarıp masaya taşıdı.

Masanın yüzeyinin her karışı yağla kaplı gibiydi. Belli ki Zocalo tamir işinden ofis işine geçerken lavaboya uğramıyordu. Nitekim Ballard'ın baktığı faturaların çoğunda yağ lekesi vardı.

Faturalar genellikle tarih sırasına göre muhafaza edilmişti. O nedenle Vaftizci Yahya'nın minibüs hikâyesinin doğruluğunu teyit süreci kısa sürdü. Ballard doğrudan mevzubahis haftaya geçti, çok geçmeden John McMullen adına ve Moonlight Mission adresine kayıtlı Ford Econoline minibüse yeni şanzıman takıldığını gösteren faturayı buldu. İnceledi. Minibüsün tamirhanede kaldığı tarihlerin, McMullen'ın takvimindeki boş kutularla örtüştüğünü ve Daisy Clayton'ın ortadan kaybolup cesedinin bulunduğu iki günlük dönemi kapsadığını gördü.

Ballard etrafına bakındı. Fotokopi makinesi yoktu. McMullen'ın faturasını aldı, destenin geri kalanını çekmeceye koyup kapadı. Ofisten çıktı, tamir alanına geçti. Zocalo diğer adamın yanına inmişti. Ballard arabanın yanında çömelip yağ lekeli faturayı uzattı.

"Bay Zocalo, aradığımı buldum. Alıp bir kopyasını çıkarabilir miyim? İhtiyacınız varsa aslını geri getiririm."

Zocalo başını iki yana salladı.

"İhtiyacım yok," dedi. "O kadar eskisi lazım olmaz, anlarsınız ya. Sizde kalsın. Sorun değil."

"Emin misiniz?"

"*Sí, sí*, eminim."

"Peki, teşekkür ederim, bayım. Bu benim kartım. Yardımıma ihtiyacınız olursa çekinmeden arayın, tamam mı?"

Kartvizitini uzattı. Zocalo kartı alır almaz küçük kâğıt parçası yağlı parmak izleriyle kaplandı.

Ballard tamirhaneden ayrıldı, aracının yanında durdu. Telefonunu çıkardı, faturanın fotoğrafını çekti. Fotoğrafı mesajla birlikte Bosch'a gönderdi.

Teyit ettim: Daisy kaçırıldığında VY'nin minibüsü tamirhanedeymiş. Adam aklandı.

Bosch hemen cevap vermedi. Ballard aracına binip Venice'in yolunu tuttu.

Sabah trafiğine yakalanmıştı. Lola'yı bıraktığı gecelik evcil hayvan bakım tesisine varması neredeyse bir saat sürdü. Köpeğini aldıktan ve Abbot Kinney mahallesinde biraz gezdirdikten sonra aracına dönüp kanalların üzerinden geçti. Lola yanındaki yolcu koltuğunda oturuyordu.

Kanallar civarındaki halka açık otopark doluydu. Ballard, Aaron'ı ziyaret ettiğinde çoğunlukla yaptığı şeyi yaptı. Aracını Venice Bulvarı'ndaki belediye otoparkına bırakıp Dell üzerindeki kanal mahallesine yürüdü. Aaron başka bir cankurtaranla Howland üzerinde iki katlı bir evi paylaşıyordu. Evin öbür tarafında da cankurtaranlar kalıyordu. Görevler değiştikçe evlerde kalanlar da değişiyordu. Aaron iki senedir oradaydı, Venice Plajı'nda çalışmayı seviyordu. Bazıları daha kuzeydeki Malibu'da görev yapma arzusuyla yanıp tutuşurken Aaron halinden memnundu, buranın kalıcı sakini gibiydi. Yunus şeklindeki posta kutusunu bilmeyen yoktu.

Tüm cankurtaranlar gündüz çalıştıklarından Ballard, Aaron'ın evde yalnız olacağını biliyordu. Yunusun kafasını okşadıktan sonra Lola'yı tasmasıyla kapıdan geçirdi. Alt kattaki sürgülü kapı onun için aralık bırakılmıştı. Vurmadan içeri girdi.

Aaron gözleri kapalı, göğsünde tekila şişesi, kanepede uzanıyordu. Lola gidip suratını yalayınca irkildi. Şişeyi düşmeden yakaladı.

"İyi misin?" diye sordu Ballard.

"Artık iyiyim," dedi Aaron.

Yattığı yerde doğrulup gülümsedi, Ballard'ı gördüğüne sevinmişti. Tekilayı uzattı, Ballard başını iki yana salladı.

"Hadi yukarı çıkalım," dedi Aaron.

Ballard onun neler hissettiğini biliyordu. İsterse kişi ölümden dönmüş isterse de başkasının ölümüne karışmış olsun tüm ölüm deneyimleri, ilkel bir ihtiyaca yol açardı. Kişi varlığının devam ettiğini teyit etmek isterdi. Bu teyit bazen en güzel sevişmelerden birine dönüşebilirdi.

Ballard, Lola'yı köşedeki köpek yatağına gönderdi. Aaron'ın pitbullu vardı, bugün izinli olmasına rağmen onu köpek evine bırakmıştı. Lola yuvarlak yastığın üzerine çıktı, üç kez daire çizdi, sürgülü kapıyı görecek şekilde oturdu. Tetikte olacaktı. Kapıyı kapamaya gerek yoktu.

Ballard kanepeye gitti, Aaron'ın elini tuttu, merdivenlere götürdü. Yukarı çıkarken Aaron konuştu.

"Bütün ailesini topladıktan sonra dün akşam dokuzda yaşam destek ünitesinden çıkarıldı. Ben de gitmiştim. Keşke gitmeseydim. Hiç güzel bir manzara değildi. En azından beni suçlamadılar. Ona elimden geldiğince hızlı ulaştım."

Yatak odası kapısına geldiklerinde Ballard onu susturdu.

"Bu kadar yeter," dedi. "Olanları düşünmemeye çalış."

Otuz dakika sonra Aaron'ın yatak odasının zemininde birbirlerine dolanmış ve tükenmiş yatıyorlardı.

"Yataktan nasıl indik?" diye sordu Ballard.

"Emin değilim," dedi Aaron.

Aaron ahşap zemindeki tekila şişesine uzandı, Ballard şişeyi ayağıyla uzaklaştırdı. Birazdan söyleyeceklerini duymasını istiyordu.

Aaron kızmış gibi yaparak, "Hey!" dedi.

"Sana babamın boğulduğunu söylemiş miydim?" dedi Ballard. "Ben küçükken."

"Hayır. Bu çok korkunç."

Teselli etmek için ona yaklaştı. Ballard sırtını dönmüş, duvara bakıyordu.

"Burada mı oldu?" diye sordu Aaron.

"Hayır, Hawaii'de," dedi Ballard. "Orada yaşıyorduk. Sörf yapıyordu. Cesedi bulunamadı."

"Çok üzüldüm Renée. Ben..."

"Uzun zaman oldu. Cesedinin hep bulunmasını istedim, biliyor musun? Çok tuhaftı, sörf tahtasına binip gitti. Ve bir daha geri dönmedi."

Uzun süre konuşmadılar.

"Her neyse, dünkü adamı görünce babam aklıma geldi," dedi Ballard. "En azından sen onu karaya çıkardın."

Hayes başını salladı.

"Çok kötü günler geçirmiş olmalısın," dedi. "Bana bunu daha önce anlatmalıydın."

"Neden?"

"Bilmem. Yani... bilirsin işte, baban denizde boğulmuş ve sen de çoğunlukla kumsalda yatıyorsun. Sen ve ben. Ben de cankurtaranım ya hani. Bu senin için ne ifade ediyor?"

"Bilmem. Bunu düşünmüyorum."

"Annen tekrar evlendi mi?"

"Hayır, bizimle değildi. Uzun süre babamın öldüğünden bile haberdar olduğunu sanmıyorum."

"Ah, Tanrım. Hikâye giderek kötüleşiyor."

Aaron kolunu Ballard'ın beline, memelerinin hemen altına dolamıştı. Onu göğsüne çekip ensesini öptü.

"Eğer bunları yaşamasaydım bugün burada olmaz, bugün yaptığım işi yapmazdım herhalde," dedi Ballard. "Bu da var tabii."

Bacağını uzattı, Aaron ulaşabilsin diye tekila şişesini ayağıyla çekti.

Ama Aaron şişeye uzanmadı. Ballard'a sarılmaya devam etti. Bu Ballard'ın çok hoşuna gitti.

BOSCH

23

Bosch, Lourdes'i merkezden bir blok ötedeki Starbucks'ta bekledi. Sol bacağını düz tutmasına imkân veren yüksek bir masada oturuyordu. Doktor Zhang'ın yanından yeni dönmüştü ve ilk kez dizi iki haftadır sızlamıyordu. Dizini bükerse rahatlamanın kısa ömürlü olabileceğini biliyordu. Yürürken kaçış yoktu ama şimdilik düz tutabiliyordu.

Lourdes'e *latte*, kendine sade kahve almıştı. Bosch'un bacağına iğneler batırılırken Lourdes istihbarat toplayacak ve sonrasında merkezden uzak bir yerde buluşacaklardı.

Lourdes *latte* soğumadan geldi.

"Dizin nasıl?" diye sordu.

"Şu an gayet iyi," dedi Bosch. "Ama uzun sürmez. Hep aynı hikâye."

"Hiç kortizon vurdurdun mu?"

"Hayır, ama protez haricinde her şeyi denemeye hazırım."

"Çok üzüldüm, Harry."

"Üzülecek bir şey yok. Ne öğrendin?"

Önceki gece, LAPD SWAT, Bosch ile Lourdes'in Sylmar'da buldukları eve baskın düzenleyip tamamı SanFer üyesi dört ada-

mı tutuklamıştı. Aralarından biri silahla karnından yaralanmış, acılar içinde yatan adamdı. Adı Carlos Mejia'ydı ve Martin Perez'i vurduğundan şüpheleniliyordu. Diğer üç kişi Mejia'ya göz kulak olmakla ve doktor getirmekle görevlendirilmiş önemsiz haydutlardı. Dördü de çeşitli silah ve uyuşturucu suçlamalarıyla şartlı tahliye ihlalinden tutuklanmıştı.

Mejia henüz Perez cinayetiyle suçlanmamıştı çünkü kesin kanıt yoktu. O da vurulmuştu, Perez'in katilinin de vurulduğuna inanılıyordu. Mejia'nın küçük bağırsağındaki yaranın yönü yukarı doğruydu ve kurşunun dışta sektiği teorisiyle örtüşüyordu. Fakat dosyayı savcılığa sunmak için yeterli değildi. Kurşun Mejia'nın karnından çıkarılıp ortadan kaldırılmıştı. Perez'in beyninden alınan kurşunla balistik karşılaştırılması yapılamayacaktı. Ne var ki Perez'in suç mahallini inceleyen adli tıp ekibi duşakabine sıçrayan kanın iki kişiden geldiğini bulmuştu: Perez ve seken kurşunla yaralanan katilden. Mejia'nın kanıyla dışta bulunan kanın DNA karşılaştırması sonucunda eşleşme çıkacağına ve Mejia'nın cinayetle suçlanacağına herkes emindi. Mejia şehir hapishanesinin hastane koğuşundaydı ve acilen DNA karşılaştırmasının sonucu bekleniyordu.

Lourdes'in o sabah çıktığı istihbarat avı Mejia'yla ve Murda Amca vakasının yeniden soruşturulmaya başlandığını ve Martin Perez'in polise öttüğünü biliyor olabilecek kişilerle alakalıydı.

"Bundan gerçekten nefret ediyorum," dedi Lourdes. "Ya yanılıyorsak?"

"O zaman yanılmadığımızdan emin oluruz," dedi Bosch. "Neler öğrendin?"

Lourdes her daim yanında taşıdığı küçük defterini açtı.

"Pekâlâ," dedi notlarına bakarak. "Kuzenimle ve çete istihbarattan birkaç kişiyle konuştum. Mejia, safkan bir SanFer'miş. Lakabı da El Brujo'ymuş."

"Ne demek o, büyücü mü?"

"Daha çok cadı demek ama önemi yok. Bu lakabı almasının sebebi, ulaşılamayan kişileri bulup yakalama yeteneğiymiş."

"Mesela Perez. Ama biri ona söyledi."

"Oraya geliyorum. İstihbarattakiler Mejia'nın çete içinde kendi grubu olduğunu ve Tranquillo Cortez'le eşit statüde olduğunu söylediler. Büyük resmi görüyorsundur. El Brujo, bir şekilde Perez'in öttüğünü duyuyor ve Cortez için onun icabına bakmaya karar veriyor. Sonuç, Cortez Mejia'ya borçlanıyor."

"Anladım. Soru şu, Perez'in polisle konuştuğunu nereden duydu?"

Lourdes başını salladı, acıyla kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" dedi Bosch.

"Şey," dedi Lourdes. "İstihbarattakilerle konuşurken içlerinden biri, Belki de El Brujo ile alakalı dostun Oscar'la konuşmalısın. Birlikte büyüdüler, dedi. Ben de, Oscar Luzon mu? dedim teyit etmek için ve bana, Evet, Luzon, dediler. Oscar ile Mejia'nın geçmişi Gridley'ye kadar uzanıyormuş."

Bosch, Gridley'nin 8. Cadde üzerinde bir ortaokul olduğunu biliyordu.

"Peki, çete defterinde bu bağlantı yer alıyor mu?" diye sordu Bosch.

Bazı yerli SFPD memurlarıyla yerel çeteler arasındaki kaçınılmaz bağlantılardan ötürü teşkilat, memurların çetelerdeki tanıdıklarının isimlerini yazdırdıkları, "çete defteri" olarak bilinen bir kayıt oluşturmuştu. Bu sayede soruşturmalar, dinlemeler ve sokak dedikoduları yoluyla bağlantıların gün yüzüne çıkması durumunda memurlar şüpheli konumuna düşmekten kurtulabiliyorlardı. Defter ayrıca, belli bir çete üyesini hedef almak istediklerinde istihbarat memurları için değerli bir kaynak teşkil ediyordu.

Eğer defterde bir bağlantı varsa bu, memurun çete üyesiyle iletişim kurmasına ya da tesadüfen yollarının kesişmesine sağlanarak kullanılabiliyordu.

"Hayır, Luzon onu deftere yazdırmamış," dedi Lourdes. "Bunu nereden biliyorlar dersen, ellerinde şehirdeki tüm okulların yıllıkları var, ta yetmişlere kadar. Gridley'de ve sonra da Lakeview'da Luzon'la Mejia'nın aynı sınıftayken çekilmiş fotoğrafları var. Ama birkaç yıl önce, Oscar'a Mejia'yı neden deftere yazdırmadığı sorulduğunda onu iyi tanımadığını söylemiş."

"Ona inanmışlar mı?" dedi Bosch.

"Eh, kabul etmişler. Asıl soru şu, biz inanıyor muyuz?"

"Hem ortaokulda hem lisede aynı sınıfta okuyacaksın, sonra da tanımıyorum diyeceksin. Hayır, ben inanmıyorum."

Lourdes başını salladı. O da inanmıyordu.

"Ne yapacağız peki?" dedi.

"Onunla konuşmalıyız," dedi Bosch.

"Biliyorum ama nasıl?"

"Hâlâ masa başı çalışırken silahını çıkarıyor mu?"

"Galiba."

Luzon'la yüzleşmeden önce onu silahından ayırmalıydılar. Onlara veya kendine zarar vermesini göze alamazlardı.

Luzon göbekli bir polisti. Kemerini bel seviyesinin altına bağlar, ortaya kocaman bir tabaka çıkardı. Böyle olunca da masasında çalışırken koltuğunun kolçağı tabancasına baskı yapmasın diye silahını çıkarır, genellikle masasının üst çekmecesine koyardı.

"Pekâlâ, onu silahsız bir anında yakalıyoruz," dedi Bosch. "Sonra da kışkırtıyoruz."

"İyi ama ofisten ayrılırken silahını hep yanına alır," dedi Lourdes. "Zaten kurallar da böyle."

"Onu eski nezarete, beni görmeye çağırırız."

"Bu işe yarayabilir. Geçerli bir sebep lazım sadece."

Biraz sonra iki aşamalı bir plan yaptılar. Fakat emniyet müdürünün de işbirliği gerekiyordu. Bu caydırıcı bir etken değildi, çünkü üst amirlerin haberi olmadan Luzon'la yüzleşemeyeceklerini biliyorlardı. Kahvelerini bitirip merkeze döndüler. Doğrudan emniyet müdürünün ofisine gidip görüşme talep ettiler.

Müdür Valdez, Bosch ile Lourdes'in anlattıklarından hoşlanmasa da soruşturma yürütülmesi gerektiğini kabul etti. Müdür bu duruma normalden daha çok üzüldü, çünkü on yedi yıl önce Luzon teşkilata ilk kez adımını attığında Valdez onun eğitim sorumlusuydu. Hatta bir dönem yakınlardı.

"Birkaç SanFer'i tanıyordu," dedi Valdez. "Onlarla birlikte büyümüş. Bu işimize de yaradı. Durup bu adamlarla konuşurduk. Ve her seferinde de güzel bilgiler topladık."

"Bakın, müdürüm, onu çift taraflı çalışmakla itham etmiyoruz," dedi Bosch. "Kullanılmış ya da kandırılmış olabilir ve sızıntının kaynağı da olmayabilir. Onunla da bu konuda konuşmak istiyoruz zaten. Fakat burada önemli olan, Mejia'nın adını defetere işletmemesi. Ve Mejia tanığımızı öldürdü."

"Anladım, tamam," dedi Valdez. "Dediğinizi yapacağız. Planınız nedir?"

Plan basitti. Müdür, gelecek ay için planlanan bir eğitim gününe ilişkin bazı evrakları alması için Luzon'u ofisine çağırtacaktı. Bu kısa mesafe için Luzon muhtemelen silahını yanına almayacaktı. Sekreterden belgeleri alırken müdür ofisinden çıkıp selam verecekti. Ardından Luzon'dan basılı bir bildiriyi eski nezaretteki Bosch'a götürmesini isteyecekti. Nezarete giden yol doğrudan dedektif bürosundan geçmeyecekti. Plan, Luzon'un –silahını almak için masasına uğramadan– doğrudan Bosch'a gitmesine dayanıyordu.

Eğer müdür, Luzon'un silahlı olduğunu görürse ya da Luzon merkezden ayrılıp yolun karşısına geçmeden önce silahını almak için dedektif bürosuna uğrarsa plan iptal edilecekti.

"Peki, yedek silah taşıyor mu?" diye sordu Valdez.

"Taşıyorsa bile kayıtlı değil," dedi Bosch.

"Kayıtlara baktık," dedi Lourdes.

Teşkilat düzenlemeleri, memurların bilek tabancası ya da başka bir yedek silah taşımalarına müsaade ediyordu. Fakat söz konusu silahın onaylı ateşli silahlar listesine işlenmiş olması ve memurun üst amirlerini bilgilendirip ayrıntıları silah defterine girmiş olması gerekiyordu.

"Kayıtsız silah taşıdığına tanık oldunuz mu hiç?" diye sordu Bosch.

"Hayır, hiç görmedim," dedi Valdez.

"O halde yapıyor muyuz?" dedi Bella.

"Yapıyoruz," dedi Valdez. "Ama Bella, senin de Harry'yle orada olmanı istiyorum. Destek olarak."

"Anlaşıldı," dedi.

Bir saat sonra planı uygulamaya koydular. Lourdes, Luzon'un masasında olduğunu ve silahını takmadığını teyit ettikten sonra Valdez'e onay mesajı yolladı. Müdür sonra sekretere Luzon'u çağırttı. Lourdes, Luzon bürodan ayrılırken silahını bıraktığını teyit etti. Luzon ardından yan kapıdan çıkıp yolun karşısındaki eski nezarete gitti.

Bosch nezarette derme çatma masasında otururken Luzon müdürden aldığı eğitim çizelgesiyle içeri girdi. Bosch'un masa olarak kullandığı eski kapının üzerine koydu.

"Bunu müdür yolladı," dedi. "Uğrayıp bırakmamı istedi."

"Teşekkürler," dedi Bosch.

Luzon gitmek üzere döndü.

"Dün akşam Sylmar'da olanları duydun mu?" diye sordu Bosch.

Luzon arkasına dönüp tekrar Bosch'a baktı.

"Sylmar mı?" dedi. "Ne olmuş ki?"

"Tanığımızı öldüren adamı yakalamışlar," dedi Bosch.

Luzon boş boş baktı, duygularını belli etmedi.

"Karnından vurulmuş," dedi Bosch. "O yüzden durumu pek iyi değil. İyileştirmeye çalışıyorlar. Belki bir iki güne konuşabilir."

"Güzel," dedi Luzon. "Ben büroya dönüyorum."

Bir kez daha hücrenin çıkışına yöneldi.

"Bu seni kaygılandırmıyor mu Oscar?" dedi Bosch.

Luzon bir kez daha dönüp Bosch'a baktı.

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Luzon.

"Yakalanan, senin cadı lakaplı dostun Carlos Mejia," dedi Bosch. "Ve yalan söyledim. Çoktan konuşmaya başladı ve senin adını verdi. Martin Perez'i ona sen söylemişsin."

"Saçmalık bu."

Lourdes bitişikteki hücreden eski hücrelerin önünde uzanan koridora çıktı. Luzon'un arkasında konumlandı. Varlığını hisseden Luzon arkasına döndü.

"Bu da ne böyle?" dedi.

Bosch ayağa kalktı.

"Bu ne biliyor musun?" dedi Bosch. "Bu senin kendi hikâyeni anlatma fırsatın. Bize neler olduğunu, ne yaptığını söylersen belki bir çıkış yolu bulabiliriz."

"Ben bir şey yapmadım. Size söyledim, saçmalık bu."

"Yanlış yapıyorsun dostum. Onun elini güçlendiriyorsun. Onun hikâyesine inanıp senin peşine düşecekler."

Luzon donup kalmıştı. Bir sonraki hamlesini düşünürken gözleri donuklaştı. Bosch konuşmadı. Lourdes konuşmadı. Beklediler.

"Pekâlâ, bakın," dedi nihayet. "Bir hata yaptım. Tamirhanedeki arama emrinin neyle alakalı olduğunu söylemediniz. Ben de zarf atmaya karar verdim. Sadece oranın SanFerlerle ne ilgisi olduğunu sordum. O kadar. Gerisini kendi anlamış."

"Asıl senin hikâyen saçmalık," dedi Bosch. "Perez'i Alhambra'da nasıl buldu?"

"Bilmiyorum, ama ben söylemedim. Perez senin yüzünden öldü. Bana hiç bakma."

"Hayır, dostum, senin yüzünden öldü. Mejia'ya sen söyledin. Ve biliyor musun, anlaşma teklif edilir edilmez seni ele verecek."

Luzon, Mejia'nın –henüz– konuşmadığını ve kitaptaki en eski polis blöfünü yediğini fark edince Bosch'a baktı. Yardım istercesine Lourdes'e baktı. Bosch teşkilatın dışından biriydi ama Lourdes içeridendi. Ona baktı, sert bakışlarını görünce destek görmeyeceğini anladı.

"Avukat istiyorum," dedi.

"Kaydını yapar yapmaz arayabilirsin," dedi Bosch.

Lourdes kelepçeleri çıkarırken Bosch masasının etrafından dolandı. Elini Luzon'un omzuna koyup onu Lourdes'in beklediği koridora doğru yöneltti.

"Eller arkaya," dedi. "Ne yapacağını biliyorsun."

Bosch, Luzon'u dirseğinden kavrayıp Lourdes'e çevirdi. O anda Luzon ellerini kaldırıp Bosch'u hücrenin parmaklıklarına itti. Ardından hücreye koşup iki eliyle büyük bir tangırtıyla kapıyı kapadı. Zinciri ve kilidi parmaklıkların arasından geçirip kapıyı kilitledi.

"Oscar, ne yapıyorsun?" dedi Lourdes. "Gidecek hiçbir yer yok."

Bosch parmaklıklara çarpınca dengesini kaybetmişti. Doğrulup elini cebine daldırdı, anahtarlığı aradı. Asma kilidin anahtarı oradaydı.

Ama anahtarlık cebinde değildi. Parmaklıkların arasından baktı. Masanın üzerindeydi. Hücrede bir oraya bir buraya yürüyen, olmayan seçeneklerini arayan Luzon'a baktı.

"Oscar, hadi ama sakinleş biraz," dedi Lourdes. "Çık oradan."

"Anahtar masanın üzerinde Oscar," dedi Bosch. "Aç şu kilidi."

Luzon onları duymuyormuş gibi davranıyordu. Birkaç kez ileri geri yürüdükten sonra hücre boyunca uzanan bankın ucuna ansızın oturdu. Eğildi, dirseklerini dizlerine koydu, yüzünü ellerine gömdü.

Bosch, Lourdes'e doğru eğilip elleriyle kulağını kapattı.

"Avluya çıkıp bir cıvata kesicisi bul," diye fısıldadı.

Lourdes vakit kaybetmeden, hücrelerin önünde uzanan koridordan kamu hizmetleri avlusuna açılan kapıya koştu. Bosch parmaklıkların arasından Luzon'a baktı.

"Oscar, hadi ama," dedi. "Aç şu kapıyı. Bu işi halledebiliriz."

Luzon elleri yüzünde, sessizdi.

"Oscar?" dedi Bosch. "Konuş benimle. Müdürü buraya getirmemi ister misin? İkinizin geçmişi olduğunu biliyorum. Onunla konuşmak ister misin?"

Yine ses yok. Derken Luzon tek kelime etmeden ellerini indirip ayaklandı. Boynuna uzanıp kravatını çıkarmaya başladı. Banka çıktı, tavana uzandı. Hava tahliye borusunun üzerinde bir metal ızgara vardı. Kravatının ince ucunu ızgaraya sokup yanındaki boşluktan çıkardı.

"Oscar, hadi ama, yapma bunu," dedi Bosch. "Oscar!"

Luzon kravatın iki ucunu birbirine bağladıktan sonra oluşan halkayı sekiz rakamına dönüştürdü. Parmak uçlarında yükselip kafasını ilmekten geçirdi ve hiç tereddüt etmeden bank ucundan kendini bıraktı.

24

Bosch ve Lourdes koridorda beklediler. Yoğun bakım ünitesine sadece emniyet müdürüyle aile bireyleri alınıyordu. Çoğunlukla sessizce oturup kâğıt bardaklardan kahve içtiler. İki saat sonra Müdür Valdez çıkageldi.

"Beyni sadece iki dakika oksijensiz kalmış, yani düzelecekmiş," dedi. "Bekleyeceğiz. Asıl sorun, ızgara yerinden çıkıp da yere düştüğünde kafatasında oluşan çatlak."

Bosch olanlara anbean tanıklık etmiş, darbenin sesini duymuştu. Luzon'un sallanan bedeni demir ızgarayı yerinden sökmüş, düşerken kafasını bankın kenarına çarpmıştı. Tıpkı yüksekten dalış yapan yüzücünün saltodan sonra tahtaya çarpması gibi.

"Bilinci açık mı?" diye sordu Lourdes.

"Açıktı ama ameliyata aldılar," dedi Valdez. "Beynin üzerinde kan pıhtısı birikmiş. Onu almaları gerekiyormuş. Kafatasında delik açmışlar."

"Hay lanet," dedi Lourdes.

"Her neyse, o hücrede ve öncesinde neler olduğuna dair ayrıntılı bir rapor istiyorum," dedi Valdez. "İşler nasıl bu kadar sarpa sardı, Harry?"

Bosch cevap vermeye çalıştı.

"Beni gafil avladı," dedi sonunda. "Eskiden bazı ayyaşların böyle yaptığını biliyor olmalı."

"Bunu herkes bilir," dedi Valdez. "Hazırlıklı olmalıydın."

Bosch başını salladı. Valdez'in haklı olduğunu biliyordu.

"Benim hatam," dedi Bosch. "İyi ama onu suçlayacak mıyız? Her şeyi telefonuma kaydettim. Mejia'ya haber uçurmuş. Hata yaptım dedi ama olayın müsebbibi o."

"Şu an o konuda endişelenmiyorum," dedi Valdez. "Onunla daha sonra ilgileniriz."

Bosch, müdürün öfkesini gizlemekte zorlandığını gördü.

"Bella, neden merkeze dönüp raporu yazmaya başlamıyorsun?" dedi Valdez.

"Anlaşıldı," dedi Lourdes.

Valdez, Lourdes'un gitmesini beklerken tuhafça sessizdi.

"Merkezde görüşürüz," dedi Lourdes.

Valdez dedektifin koridorda asansöre doğru gidişini izledi. Yeterince uzaklaştığına kanaat getirince konuştu.

"Harry, konuşmamız gerek."

"Biliyorum."

"Şerif Departmanı'ndan soruşturmaya müdahil olup inceleme yapmalarını isteyeceğim. Bence dışarıdan birilerinin değerlendirmesi faydalı olur."

"Boşuna zahmet etme müdürüm. Batırdım. Farkındayım."

"Yedek memur olarak, tam zamanlı çalışanlarla aynı özlük haklarına sahip değilsin, biliyorsun."

"Biliyorum. Beni kovuyor musunuz?"

"Bence şimdi evine git. Önce Şerif Departmanı incelemesini bitirsin."

"Askıya alındım o zaman."

"Her neyse. Evine git ve dinlen, Harry. Vakti geldiğinde geri dönersin."

"Vakti geldiğinde... Tamam, müdürüm. Öyle yapayım. Telefonumdaki ses kaydını Lourdes'e yollarım."

"İyi olur, evet."

Bosch dönüp uzaklaştı. Koridorda Lourdes'in gittiği yolu izledi.

Bundan sonra San Fernando Emniyeti için tekrar çalışmasının çok düşük ihtimal olduğunu biliyordu. Belediye binasının yanından geçip eski nezaretteki ofisinden birkaç dosya ve kişisel eşyalarını almayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Doğrudan evin yolunu tuttu.

Ev sessizdi. Önce verandaya baktı, Elizabeth'ten hiçbir iz yoktu. Sonra odasına gitti, kapı açıktı. Yatak düzeltilmişti. Şifonyerin üzerinde temiz, katlanmış havlular duruyordu. Dolaba baktı. Askılar boştu. Kullandığı valiz de ortalarda görünmüyordu.

Gitmişti.

Bosch telefonunu çıkardı, ona verdiği telefonun numarasını tuşladı.

Birkaç saniye sonra evin içinde çalan melodiyi duydu. Telefonu yemek odasındaki masanın üzerinde buldu. Bir de not vardı. Kısa bir not.

Harry, sen iyi bir adamsın.

Her şey için sağ ol.

Seni tanıdığım için mutluyum.

Elizabeth.

Benliğini bir duygu dalgası kapladı. Kabul etmeliydi, ilk başta bir rahatlama hissetmişti. Elizabeth'in orada kalması Bosch'un kızıyla olan ilişkisine zarar veriyordu. Ayrıca bir müptelayla bir-

likte yaşamanın baskısından, her an eski alışkanlığına geri dönebileceği endişesinden de kurtulmuştu Bosch.

Fakat sonrasında bu duygunun yerini kaygı aldı. Elizabeth'in gitmesi ne anlama geliyordu? Evine, Modesto'ya mı dönüyordu? Yoksa aylardır geride bırakmaya çalıştığı bağımlılıklarına mı dönüyordu? Bunca zamandır bir kez olsun uyuşturucuya el sürmemişti. Bosch her gün daha da güçlendiğini düşünmüştü.

Bosch, Elizabeth'in zihin açıklığı kazandığını ve bununla bağlantılı olarak kızının ölümünden duyduğu vicdan azabıyla yaşamaya devam etmekte zorlanmış olabileceğini fark etti.

Bosch sürgülü kapıyı açtı, evin arka balkonuna yürüdü. Otoyola, şehre ve ardında Valley'yi kuşatan dağlara baktı. Elizabeth orada bir yerde olabilirdi.

Telefonunu çıkardı, otoyolun gürültüsünden kaçmak ve Cisco Wojciechowski'yi aramak için içeri girdi. Cisco, Elizabeth'in durumunu son kontrol ettiğinden beri, en az iki aydır konuşmamışlardı. Cisco, Bosch'un üvey kardeşi ve savunma avukatlığı yapan Mickey Haller için çalışan bir özel dedektifti. Onu Bosch'un yörüngesine sokan da bu olmuştu ve Elizabeth Clayton'ın düzlüğe çıkmasında önemli pay sahibiydi.

Elizabeth'in iyileşmesinin asıl sorumlusu, Bosch'tan ziyade Wojciechowski'ydi. Onu oksikodonun pençesinden kurtarmıştı. Kendisi de bir zamanlar bağımlı olduğundan Elizabeth'e öğütler vererek, onunla konuşarak rehberlik etmişti. İlk başta her anını izlerken sonradan saat başı, daha sonra da gün gün takip etmişti. Elizabeth vücudundaki uyuşturucuyu attıktan sonra bir ay boyunca daha geleneksel bir rehabilitasyon merkezinde kalmıştı. Bosch'un teklif ettiği odaya taşındıktan sonra Cisco gözlemlerini haftalık yapmaya başlamıştı. Elizabeth eski alışkanlıklarına dönmeksizin üç ayı tamamlayana kadar da kontrolleri bırakmamıştı.

Şimdi Bosch ona Elizabeth'in haber vermeden, nereye gittiğini söylemeden yanından ayrıldığını anlatıyordu.

"Telefonunu açıyor mu?" diye sordu Cisco.

"Burada bırakmış," dedi Bosch.

"Bu iyi değil. İzinin sürülmesini istemiyor."

"Ben de öyle düşünüyordum."

Bir süre sessiz kaldılar.

"En kötüyü düşünecek olursak, eski hayatına dönmeye karar verdi," dedi Bosch. "Soru şu, Nereye gitmiş olabilir?"

"Parası var mı?" diye sordu Cisco.

Bosch bunu düşünmek istedi. Son iki ayda Bosch'un SFPD'deki görevi nedeniyle Elizabeth'in canı sıkılmıştı. Bosch'un kredi kartıyla telefonuna Uber uygulaması kurmuştu. Mutfak alışverişini yapma görevini devralmak istemişti. Bosch da ona bunun için nakit vermişti. Kredi kartı numarasını bildiği ve market parasından kenara küçük meblağlar koymuş olması ihtimali düşünüldüğünde Modesto'ya dönmesine ya da uyuşturucu almasına yetecek kadar parası olabilirdi.

"Diyelim ki var," dedi Bosch. "Nereye gider?"

"Bağımlılar alışkanlık insanlarıdır," dedi Cisco. "Daha önce uyuşturucu temin ettiği yere gider."

Bosch geçen sene Elizabeth'i kurtardığı yeri düşündü. Bağımlıların çaldığı ve hap karşılığında sundukları eşyalarla dolu muayene odalarının olduğu, yasadışı reçetelerin yazıldığı bir klinik. Bosch onu bulduğunda Elizabeth'in sunabileceği yalnızca kendi bedeni vardı.

"Onu aldığım yer –Van Nuys'taki şu sözde klinik– şimdiye kapanmıştır," dedi. "Hollywood'dan eski ortağım şu anda eyalet sağlık kurulunda. Orayı o da gördü. Kapattıracaktı."

"Emin misin?" dedi Cisco. "Bazen bu doktorlar hafif bir cezayla paçayı kurtarıp yolun karşısına yeni bir klinik açarlar."

Bosch, Jerry Edgar'ın üçkâğıtçı doktorlarla yasadışı reçete yazanları kalıcı olarak tasfiye etmenin zorluğundan dem vurduğunu hatırladı.

"Seni sonra arayayım mı?" dedi.

Cevap beklemeden görüşmeyi sonlandırdı ve rehberi açtı. Eski ortağını aradı. Edgar hemen yanıt verdi.

"Harry Bosch," dedi. "Arayacağım deyip ancak aylar sonra arayan adam."

"Kusura bakma Jerry, biraz meşguldüm," dedi Bosch. "Sana bir sorum var. Geçen yıl Elizabeth Clayton'ı bulduğumuz kliniği hatırlıyor musun?"

"Evet, Sherman Way'deki."

"Onu kapattıracağını söylemiştin. Kapattırdın mı?"

"Dur biraz. Kapattırmaya çalışırım demiştim. Bu o kadar kolay bir iş değil Harry. Sana ne kadar zor ol..."

"Evet, biliyorum, bir sürü formalite. Yani bana o yerin yedi ay sonra hâlâ açık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben dosyayı açtım, belgeleri topladım ve teslim ettim. İşletme lisansı hâlâ idari inceleme altında. Harekete geçmek için kurulu bekliyorum."

"Ve bu arada da orada gördüğümüz doktor kılığındaki adam hâlâ reçete yazıyor."

"Kontrol etmedim, ama muhtemelen öyledir."

"Sağ ol Jerry, çok yardımcı oldun. Kapıyorum."

"Harry..."

Bosch görüşmeyi sonlandırdı. Cisco'yu aramadan evvel cüzdanını çıkardı, Elizabeth'e Uber hesabını açması için verdiği kredi kartını aldı. Arkadaki telefon numarasını aradı, hizmet uzmanından son harcamalarını okumasını istedi. O sabaha ait Uber ödemesi haricindeki tüm harcamalar kendisinindi.

Bosch, Elizabeth'in yemek masasının üzerinde bıraktığı telefonu aldı. Uber uygulamasını açtı, o sabah Elizabeth'i alan sürücüye puan verme ekranıyla karşılaştı. Bosch adama beş yıldız

verdikten sonra Yolculuklarım bağlantısını tıkladı. Çıkan haritada Elizabeth'in gittiği adres görünüyordu. Anlaşılan Elizabeth, Uber'i çağırmış, sonra da araç gelince telefonu evde bırakmıştı. Kuzey Hollywood'daki Greyhound otobüs terminaline gitmişti.

Elizabeth, Greyhound otobüsüne atlayıp şehirden ayrılmış gibi görünse de yıllar içinde terminal ve çevresinde çok sayıda vakaya bakan Bosch bölgeye aşinaydı. Pek çok uyuşturucu bağımlısının uğrak yeri olduğunu, birkaç klinik ile ufak çaplı eczanenin onlara hizmet ettiğini biliyordu.

Bosch Wojciechowski'yi aradı.

"Onu kurtardığım işletme hâlâ faalmiş," dedi. "Ama az önce, bu sabah Uber'le Kuzey Hollywood'daki otobüs terminaline gittiğini öğrendim. Şimdiye çoktan Modesto'ya varmıştır. Ya da..."

"Ya da ne?" dedi Cisco.

"Bağımlıların, bildikleri yerlere döndüklerini söyledin ya. Terminal civarındaki bölge pek tekin değildir. Bir sürü klinik, bir sürü eczane, bir sürü bağımlı. Yüz yetmiş numaralı karayolunun kenarında takıldıkları bir park var."

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Cisco yanıt verdi.

"Orada buluşuruz," dedi.

BALLARD

25

Ballard gününü Aaron Hayes ve Lola'la geçirdi. Vardiyası başlamadan önce, çatısında LAPD hava destek biriminin yer aldığı Piper Tech'in girişinin karşısındaki Denny's'de helikopter gözcüsü Heather Rourke'la akşam yemeği yemek için şehir merkezinin yolunu tuttu.

Ayda bir iki kez, vardiyalarından önce buluşmak Ballard ve Rourke için bir gelenek haline gelmişti. Aralarında bir bağ oluşmuştu. İkisi de gece vardiyasında çalışıyor, Rourke çoğu zaman Ballard'ın gökyüzündeki ortağıydı. Ona hem gözcülük yapıyor hem de destek veriyordu. İlk yemek teklifi, bir soygun ihbarına giderken Ballard'ı pusuda bekleyen kapüşonlu bir adamı fark eden Rourke'a teşekkür etmek için Ballard'dan gelmişti. Şüpheli şahıs, tecavüz girişimi sonrası Ballard tarafından tutuklanan biri çıkmıştı. Kefaletle serbest kalan ve duruşmasını bekleyen adam, Ballard'ın müdahale edeceği ümidiyle sahte bir soygun ihbarı yapmıştı.

Hava biriminin kamera ekranında ısı izine rastlayan Rourke, Ballard'ı telsizle uyarmıştı. Kapüşonlu adam kısa bir kovalamacanın ardından yakalanıp tutuklanmıştı. Rourke, Ballard'ı adamın kaçarken attığı bir spor çantaya yönlendirmişti. Çantanın

içinde eksiksiz bir tecavüz kiti vardı: selo bant, kelepçe, ip. Bu son tutuklamanın ardından adamın toplum için tehdit oluşturduğuna kanaat getirilmiş ve kefalet talebi reddedilmişti.

Ballard ile Rourke bir araya geldiklerinde çoğunlukla teşkilat hakkında dedikodu yaparlardı. Ballard ilk başlarda Rourke'a Soygun Cinayet Birimi'nde gözden düşüşünün hikâyesini anlatmış lakin sonraki buluşmalarda konuşmaktan çok dinlemeyi tercih etmişti. Çünkü Ballard büyük oranda yalnız çalışıyor ve çoğu zaman Hollywood gece vardiyasında aynı memurlarla karşılaşıyordu. Bu kapalı ortamdan da teşkilatla ilgili konuşmaya değer pek az malzeme çıkıyordu. Öte yandan Rourke on sekiz helikopterlik büyük bir birimin –ülkenin en büyük polis hava kuvvetinin– parçasıydı. Deneyimli memurları bu birime çeken, sabit saatler ve nispeten yüksek maaşlardı. Rourke teşkilatın dört bir yanında bağlantıları olan memurlardan dinlenme odasında duyduklarını Ballard'a aktarıyordu. İki kişilik bir kardeşlik.

Ballard orada hep kahvaltı söylüyordu. Çünkü kahvaltı berbat edilmesi imkânsız bir öğündü. Denny's'i seçmelerinin sebebiyse Rourke'a yakın olması ve Ballard'ın teşekkür etme amacıyla başlattığı geleneklerini sürdürme kaygısıydı. Ayrıca iki kadın da *Sürücü* filminin hayranıydılar ve filmin kadın başrol oyuncusu da burada garsonluk yapmıştı.

Şimdi Ballard, Rourke'a dokuz yıl önce işlenen Daisy Clayton cinayetinin soruşturmasına nasıl dahil olduğunu ve Harry Bosch'la tanışmasını anlatıyordu. Rourke, Bosch'la ne tanışmış ne de adını duymuştu.

"Tuhaf," dedi Ballard. "Onunla çalışmayı seviyorum ve sanırım ondan birkaç şey öğrenebilirim. Ama günün sonunda ona güvenebileceğimi sanmıyorum. Sanki bana bildiği her şeyi anlatmıyor."

"Böyle tiplere karşı dikkatli olmalısın," dedi Rourke. "Hem işinde hem özel hayatında."

Rourke, Ballard'ın tanıdığı diğer pek çok kadın polis gibi kısa kestirdiği kızıl kahverengi saçlarıyla uyumlu, yeşil uçuş tulumunu giymişti. Ufak tefekti, taş çatlasa kırk beş kiloydu. Bu da kalkış ve yakıt tüketiminin önemli bir etken olduğu hava destek biriminde bir artıydı.

Rourke daha çok Ballard'ın diğer vakalarıyla, kendisinin de havadan dahil olduğu olayların yerdeki hikâyeleriyle ilgileniyordu. Bu nedenle Ballard ona suratını kedi yiyen ölü kadınla striptiz barının çatısına çıkan röntgenci gençleri anlattı.

Gitme vakti geldiğinde Ballard hesabı aldı, Rourke bir sonrakini kendisinin ödeyeceğini söyledi.

Rourke her zamanki vedalaşma tarzıyla, "İhtiyacın olursa beni ara," dedi.

"Kartal gibi uç," dedi Ballard.

Ballard aracına bindi. Rourke'la vedalaşması Ballard'ın aklına Daisy Clayton'la aynı akşam vaftiz edilen Eagle adındaki adamı getirdi. Onu araştırmayı unutmuştu. Hollywood Şube'ye döner dönmez, teşkilatın veritabanındaki takma isim dosyalarına göz atacaktı.

Yemek sırasında Bosch aradı mı diye telefonuna baktı. Mesaj yoktu. Bu gece merkeze gelip gelmeyeceğini merak etti. 101 numaralı karayolundan Sunset çıkışına ilerledi, vardiyasına iki saat kala Hollywood Şube'ye geldi. Gündüz vardiya amiri paydos etmeden merkezde olmak istemişti. Dokuz yıl önce çavuş olup teşkilatın ENGEL programının Hollywood Şube'deki irtibat memurluğuna atanan gündüz vardiya amiri Teğmen Gabriel Mason'la konuşması gerekiyordu.

Akşam vardiyası neredeyse öğleden sonra üçten gece yarısına kadar sürüyordu. Hollywood çok yoğun olduğundan iki teğmen görev yapıyordu. Biri Mason, diğeri Hannah Chavez'di. Ballard, Mason'ı pek iyi tanımıyordu, gündüz vardiyasındaki deneyimi Chavez'le sınırlıydı. Doğrudan yaklaşmaya karar verdi.

Mason dinlenme odasındaydı. Görev takvimlerini masanın üzerine yaymıştı. Gözlüklüydü, saçlarını sola ayırmıştı ve kuralcı bir amirdi. Üniforması yeni görünüyordu.

"Teğmenim?" dedi Ballard.

Mason başını kaldırdı. Yaptığı iş bölündüğü için sinirlenmişti fakat Ballard'ı görünce ifadesi yumuşadı.

"Ballard demek geldin," dedi. "Teşekkür ederim."

Ballard başını iki yana salladı.

"Anlamıyorum," dedi. "Beni mi görmek istemiştiniz?"

"Evet, kutuna mesaj bırakmıştım," dedi Mason. "Aldın mı?"

"Hayır, ama ne oldu ki? Aslında ben size bir şey sormaya gelmiştim."

"Birine bakmanı istiyorum."

"Gece vardiyasında mı?"

"Sıra dışı olduğunun farkındayım, ama bu olayda bir tuhaflık var. Emir onuncu kattan geliyor. Kayıp bir adam, bir haftadır telefonlara çıkmıyor ve sosyal medyadan mesajlara yanıt vermiyormuş. Bugün birkaç kez uğradık, ama ev arkadaşı her seferinde dışarıda olduğunu söyledi. Elimizden bir şey gelmiyor, ama düşündüm de eğer sen gecenin bir vakti çat kapı gidersen adamın evde olup olmadığını anlarız. Eğer yoksa da bir sonraki adıma geçeriz."

Mason'un onuncu katla kastettiği emniyet müdürünün polis idari binasında onuncu kattaki ofisiydi.

"Peki, adam kim?" diye sordu Ballard.

"Google'da arattım," dedi Mason. "Anlaşılan babası belediye başkanının arkadaşı. Cömert bir bağışçı. O yüzden savsaklayamayız. Eğer bu gece de evde yoksa Yüzbaşı Whittle'a rapor gönder, o da konuyla ilgili müdüre rapor verecek. Biz de önümüze bakarız."

"Tamam. İsim ve adres var mı?"

"Hepsi kutunda. Ayrıca amirine de haber veririm."

"Anlaşıldı."

"Şimdi... bana bir şey mi soracaktın?"

Karşısındaki koltuğu işaret etti. Ballard oturdu.

"2009 yılından bir faili meçhul üzerinde çalışıyorum," dedi. "Evden kaçan, sokaklarda bedenini satan genç bir kız. Cesedi Cahuenga'da bir ara sokakta bulunmuş. Adı Daisy Clayton."

Mason kısa süre düşündü, başını iki yana salladı.

"Hatırlayamadım," dedi.

"Hatırlamanızı beklemiyordum zaten," dedi Ballard. "Ama etrafta soruşturdum. O zamanlar ENGEL programının şubedeki irtibat memuruymuşsunuz."

"Tanrım, sakın hatırlatma. Tam bir kâbustu."

"Şey, yeni müdür gelince teşkilatın programı yürürlükten kaldırdığını biliyorum, ama benim asıl merak ettiğim, Hollywood suç verilerinin akıbeti."

"Ne? Neden?"

"Şu kızın cinayetini çözmeye çalışıyorum ve o gece ya da o hafta şubede neler olup bittiğine bir bakabilirsem belki faydası olur diye düşünmüştüm. Gördüğünüz gibi elimizde fazla bir şey yok. Uçan kuştan medet umuyorum desem yeridir."

"Elimizde derken?"

"Lafın gelişi. ENGEL programı sonlandırıldığında verilerin nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Evet, hepsi dijital tuvalete gitti. Yeni yönetim farklı bir yol izlemek isteyince hepsi silindi."

Ballard kaşını çatıp başını salladı. Çıkmaz sokak.

"En azından resmiyette," dedi Mason.

Ballard amirine baktı. Ne demeye çalışıyordu?

"Verileri düzenleyip şehir merkezine yollayan kişi bendim. Aramızda ENGEL piri dediğimiz bir adam vardı. Yeminli polis değildi. Bu veri toplama fikrinin mucidi, Güney Kaliforniya Üniversiteli bir bilgisayar dehasıydı. Emniyet müdürünün kanına da o girmişti. Tüm veriler ona gider, o da modellemeyi yapardı."

Ballard heyecanlanmaya başladı. Mason'ın tarif ettiği gibi olan adamlar eserlerine ve başarılarına sahip çıkarlardı. Teşkilat programı sonlandırmış, verileri silmiş olabilirdi ama fikir babası sivil yurttaş, programın kayıtlarını saklamış olabilirdi.

"Adını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Ballard.

"Hatırlamam mı?! İki yıl boyunca her gün onunla çalıştım," dedi Mason. "Profesör Scott Calder. Hâlâ üniversitede mi bilmiyorum, ama o dönemde izin almıştı."

"Teşekkürler, amirim. Bulurum ben onu."

"Umarım bulursun. Şu adama bakmayı unutma sakın."

"Şu an kutuma gidiyorum."

Ballard ayaklandı, sonra oturup Mason'a baktı. Amiriyle sağlam bir ilişkiye adım atabilecekken bunu tehlikeye atacaktı.

"Başka bir şey daha mı vardı?" diye sordu Mason.

"Evet, amirim," diye başladı Ballard. "Dün, akşam vardiyasında çalışırken hırsızlıktan bir adamı yakaladım. Yalnız çalışıyordum ve destek çağırdım. Ama destek gelmedi. Adam bana saldırdı ve onu etkisiz hale getirdim, ama destek gelseydi bana saldıramazdı."

"Desteğin nerede kaldığını sormak için özel hattı kullandığında aramana cevap veren bendim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neler olduğunu öğrendiniz mi?"

"Üzgünüm. Öğrenemedim. İşim çıktı. Tek bildiğim, santralde arama yoktu. Haberleşme merkeziyle devriye ofisi arasında bir anlaşmazlık olmuş olmalı. Mesajımız alınmadı. Destek çağrısı gittiğini duymadım."

Ballard amirine uzun uzun baktı.

"Yani sorun Hollywood Şube'den kaynaklanmıyordu diyorsunuz. Haberleşme merkezinden kaynaklanıyordu."

"Anladığım kadarıyla."

Mason sessizce oturdu. Sözlerinin devamını getirmedi. Suyu bulandırmaya niyeti yoktu. Konuyu eşeleyip eşelememek Ballard'a kalmıştı.

"Peki, sağ olun, teğmenim," dedi

Ballard kalkıp ofisten ayrıldı.

26

Ballard şifresiyle teşkilatın veritabanına girdikten sonra Moonlight Mission'daki fotoğrafını Eagle diye imzalayan adamı aramaya başladı. Veritabanında; suç raporları, tutuklama kayıtlarıyla saha görüşmelerinden toplanan binlerce lakabı ve rumuzu bünyesinde barındıran bir takma ad dosyası vardı.

Eagle popüler bir takma addı. İlk başta iki yüz kırk bir sonuç çıktı. Ardından aramayı otuz yaşın üzerindeki beyaz erkeklerle sınırlandırınca sayıyı altmış sekize indirmeyi başardı. Kiliseden aldığı dokuz yıllık fotoğrafı rehber olarak kullanıyordu. Fotoğraftaki adam yirmilerinin ortalarıyla sonları arasında göründüğünden şimdilerde otuzlarını geçmiş olmalıydı. Ballard kırkın üzerindekileri eleyerek aramasını biraz daha geliştirdi.

Seçenekler on altıya inince raporları ve adamların fotoğraflarını incelemeye koyuldu. Vaftizci Yahya'nın verdiği fotoğraftaki adama benzemeyenleri hemen eledi. Baktığı on ikinci adamda turnayı gözünden vurdu. Adı Dennis Eagleton'dı ve otuz yedi yaşındaydı. Adamın 2008 ile 2013 yılları arasındaki sabıka fotoğraflarıyla kiliseden alınan fotoğraftaki adamın suratı eşleşiyordu.

Veritabanında Eagleton'a dair ne kadar rapor varsa hepsinin çıktısını almaya başladı. Uyuşturucudan ve bazı küçük suçlardan pek çok defa tutuklanmıştı. Şiddet suçundan yalnızca bir sabı-

kası vardı ve o da 2010 yılında nitelikli darptan basit darba indirilmişti. Ballard, Tim Farmer tarafından meslekteki son yılı 2014'te yazılmış, dijital ortama aktarılmış bir saha görüşme raporu bile buldu. Raporun özet kısmında Farmer'ın Hollywood sokaklarına ve söz konusu şahsa ait kendine has değerlendirmeleri yer alıyordu.

"Eagle" ile bu ne ilk ne de son karşılaşmamız olacak.

Damarlarında derin, kanserli bir nefret ve şiddet nehri akıyor.

Bunu hissedebiliyor, görebiliyorum.

Bekliyor. Nefret ediyor. Umuda ihanetinden ötürü dünyayı suçluyor.

Kendi adımıza korkuyorum.

Ballard, Farmer'ın raporunu iki kez okudu. Daisy Clayton cinayetinden beş yıl sonra yazılmıştı. Farmer'ın Eagleton'da gördüğü kabaran, uykudaki şiddet 2009'da açığa çıkmış olabilir miydi? Farmer gelecekten ziyade geçmişi de mi görmüştü?

Ballard sonraki yarım saati Eagleton'ın yerini tespit etmeye çalışarak geçirdi, ama hiçbir şey bulamadı. Ne ehliyeti vardı ne de yakın zamanda tutuklanmıştı. Hakkındaki son kayıt Farmer'ın doldurduğu SG kartıydı. Farmer, Hollywood Bulvarı üzerinde Vine civarında metro girişinde şüpheli davranışlar sergileyince Eagleton'ı durdurup sorguya çekmişti. Farmer meslek kısmına dilenci yazmıştı. Şu anda Eagleton'ın yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir işaret yoktu. Elektronik izini tamamen kaybettirmişti.

Saat gece yarısını geçmiş, Teğmen Mason'ın Ballard'a verdiği görevi yerine getirme vakti gelmişti. Tüm devriyelere dağıtılmak üzere, Eagleton için sorgu amaçlı bir yakalama emri hazırladı. Son sabıka fotoğraflarından üçünü de ekledikten sonra

belgeyi yazıcıya yollayıp bilgisayarın başından kalktı. Gitmeye hazırdı.

İlk olarak, yakalama emrini Teğmen Munroe'ya bırakmak ve Teğmen Mason'ın verdiği görevi yerine getirmek için merkezden ayrıldığını haber vermek amacıyla devriye ofisine uğradı. Munroe söz konusu mahallede devriye görevi yürüten memurların önemsiz bir çağrıyla ilgilendiklerini, ama işleri biter bitmez onları yanına göndereceğini söyledi.

Mason'ın bahsettiği kayıp adamın adı Jacob Cady'di. Evi, Batı Hollywood sınırına sadece bir blok mesafedeki Willoughby üzerinde dört katlı bir apartmandaydı. Ballard kırmızı kaldırımın kenarında durup destek kuvvetlerini görmek için etrafına bakındı. Hiçbir şey göremeyince telsizden Munroe'yu aradı. Munroe devriye ekibinin henüz işini bitirmediğini söyledi.

Ballard on dakika daha bekleyip gelen olmazsa içeri yalnız girecekti. Telefonunu çıkarıp mesajlarına baktı. Vaftizci Yahya'yla ilgili attığı mesaja Bosch'tan yanıt gelmemişti. Aaron Hayes'e yolladığı mesaj da cevapsız kalmıştı. Uyandırırım korkusuyla ona başka mesaj göndermemeye karar verdi.

Kısa süre sonra e-postalarına baktı. Scott Calder'ın Güney Kaliforniya Üniversitesi adresine gönderdiği gizli e-postaya yanıt gelmişti. Yanıtı açtı. Ballard doğru Calder'a ulaşmıştı. Calder, LAPD'nin feshedilmiş ENGEL programı hakkında konuşmak için ertesi sabah ofisinde buluşmaktan mutluluk duyacağını yazmıştı. Profesör, McClintock Caddesi üzerindeki Viterbi binasındaki ofisinin yerini tarif ettikten sonra sabah sekizde programında boşluk olduğunu belirtmişti.

On dakika geçmiş, hâlâ destek biriminden eser yoktu. Ballard, Jacob Cady'nin çevrimiçi profiline bakmaya karar verdi. Birkaç dakika içinde, adamın belediyeden bakım onarım ihalesi alan, aynı isimli bir kodamanın yirmi dokuz yaşındaki oğlu oldu-

ğunu anladı. Jacob Cady görünüşe bakılırsa babasının işinin bir parçası olmak istemiyor, kendini Facebook'ta parti planlayıcısı olarak niteliyordu. Facebook'taki fotoğraflarından genç Cady'nin yüksek sosyete yaşam tarzı sürdüğü anlaşılıyordu. Meksika tatil köylerini ve erkeklerle takılmayı tercih ediyor gibiydi. Bronz tenli, zayıf ve sarışındı. Üzerine oturan kıyafetlerden, Tito votkadan hoşlanıyordu.

Ballard geldikten yirmi dakika sonra telsiziyle araçtan indi, apartmanın girişine doğru yöneldi. Telsizi eline alıp devriye ofisine içeri tek başına girdiğini bildirdi.

Teğmen Mason tarafından posta kutusuna bırakılan evraklarda Cady'nin iki odalı dairenin sahibi olduğu ve Talisman Prada adında ev arkadaşıyla kaldığı yazıyordu. Devriye polislerinin önceki iki kontrolünde, kapıyı Prada açmış ve Cady'nin iki gece önce barda bir adamla tanışıp evine gittiğini söylemişti. Fakat bu, Cady'nin mesajlara, e-postalara ya da aramalara neden cevap vermediğini açıklamıyordu. Ya da arabasının neden hâlâ daireye ayrılan yeraltı garajında durduğunu.

Ballard bahçe kapısında durup zile ancak üç defa bastıktan sonra uykulu bir sesten yanıt alabildi.

"Bay Cady?"

"Hayır, kendisi burada değil."

Görüşme sonlandırıldı. Ballard tekrar zile bastı.

"Ne var?"

"Bay Prada?"

"Kimsiniz?"

"Polis. Kapıyı açar mısınız?"

"Size söyledim, Jacob burada değil. Beni uyandırdınız."

"Tekrar söylüyorum, Bay Prada, ben polisim. Kapıyı açın."

Uzun bir sessizlikten sonra kapı otomatiği çınladı ve Ballard kapıyı açtı. Destek birimini görme umuduyla sokağa baktı,

hiçbir şey göremedi. Giriş alanında bakındı. Bir dizi posta kutusunun altındaki rafa sahipsiz gazeteler bırakılmıştı. Ballard gazetelerden birini alıp destek ekibi gelirlerse diye kapıyı aralık bırakmak için kullandı. İçeri girdi, asansörü beklerken telsizden akıbetlerini sordu. Bu kez Munroe ekibin yolda olduğunu söyledi.

Ballard asansörle üçüncü kata çıktı. Koridorun ilerisinde sağda bir dairenin açık kapısı önünde dikilen adamı gördü. İpek pijama altı giymişti, üstü çıplaktı. Ufak tefek ama kaslıydı. Kuzgun karası saçları vardı.

Ballard ona doğru yöneldi.

"Bay Prada?" dedi.

"Evet," dedi adam. "Hemen bitirelim şu işi. Uyumak istiyorum."

"Rahatsızlıktan ötürü özür dilerim, ama Jacob Cady'den hâlâ haber alınamadı. İhbarı almamızın üzerinden kırk sekiz saat geçti ve bu artık bir suç soruşturması."

"Suç soruşturması mı? Bir adamın, başka biriyle düzüşmesinin neresinde suç var, anlamadım?"

"İşin içyüzünün farklı olduğunu düşünüyoruz. İçeri geçelim mi?"

Prada içeri girdi, Ballard da peşinden onu takip etti. Bu esnada adamı süzmeyi de ihmal etmedi. Taş çatlasa bir altmış beş boyunda ve elli altı kilo ağırlığındaydı. Üzerinde silah olmadığı belliydi. Ballard kapıyı açık bırakınca Prada bunu fark etti.

"Kapıyı kapar mısınız, lütfen?" dedi.

"Hayır, açık kalsın," dedi Ballard. "Üniformalı iki memur geliyor."

"Neyse ne. Etrafa bakabilirsiniz. Burada değil. Ama elinizi çabuk tutun lütfen."

"Teşekkürler."

Ballard oturma odasına girip kendi ekseninde yüz seksen derece döndü. Daire modern tarzda döşenmişti. Gri parkeler, kolçaksız kanepe ve sandalyeler, cam kahve masası. Bitişikteki yemek odasında paslanmaz çelik ayaklı bir kare masa ve onunla uyumlu sandalyeler vardı. Arkadaki duvarda beyaz zemin üzerine siyah çizgilerden oluşan ona altılık bir tablo asılıydı.

Prada, Cady'nin orada olmadığını kanıtlamak istercesine kollarını iki yana açtı.

"Gördünüz mü?"

"Bana yatak odalarını da gösterir misiniz?" dedi Ballard.

"Yani bunun için arama emri falan lazım değil miydi?"

"Kayıp birinin hayatından endişe edildiği durumlarda hayır. Eğer Bay Cady yaralıysa veya yardıma ihtiyacı varsa onu bulmalıyız."

"Eh, yanlış yere bakıyorsunuz."

"Yatak odalarını görebilir miyim?"

Prada, Ballard'a evi gezdirdi. Beklendiği gibi, Jacob Cady'den hiçbir ize rastlanmadı. Ballard cebinden ufak fenerini çıkarıp Prada'nın Cady'ye ait olduğunu söylediği odanın dolabını inceledi. Dolap kıyafetlerle doluydu. Rafta boş bir valiz vardı. Dolaptan çıkınca yatağın bozulmamış olduğunu fark etti.

Prada'nın odasında daha çok hayat belirtisi vardı. Yatak dağınıktı ve bir kadının odasında görülmesi beklenen bir makyaj masasının önündeki sandalyede giysiler asılıydı. Dolabın kapağı açıktı, yerde kıyafetler birikmişti.

"Hepimiz Jacob kadar tertipli değiliz," dedi Prada.

Ballard oturma odasından sesler geldiğini duyunca kapıya döndü.

Ballard koridordan, "Geliyorum," diye seslendi.

Ballard ve Prada oturma odasına dönünce Memur Herrera ve Dyson ile karşılaştılar. Ballard başıyla selamladı.

"Gelebildiğinize sevindim," dedi.

Prada memurların konuşmasına fırsat vermeden sabırsızlıkla konuştu.

"İşimiz bitti mi artık?" diye sordu. "Biraz uyumak istiyorum. Yarın randevularım var."

"Pek sayılmaz," dedi Ballard. "Bu kez eksiksiz raporlar doldurmalıyım. Ehliyetinizi ya da pasaportunuzu görebilir miyim, lütfen?"

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Evet, bayım, gerekli. Eminim işbirliğini sürdürmek istiyorsunuzdur. Bizi buradan çıkarmanın en çabuk yolu bu."

Prada kısa koridordan odasına doğru gitti. Ballard başıyla Herrera'ya izlemesini işaret etti.

Ballard oturma odasını tekrar inceledi. İtinayla döşenmişti ama bir terslik var gibiydi. Yerdeki kilimin alana ve mobilyalara göre fazla küçük kaldığını, iç içe geçmiş gri, siyah ve kahverengi kareli soyut tasarımının mobilya döşemelerindeki çizgili modelle uyumlu değildi. Bitişikteki yemek odasına baktı, paslanmaz çelik ayaklı kare masanın altında kilim yoktu.

"Aklından neler geçiyor?" diye fısıldadı Dyson.

"Bir terslik var," dedi Ballard fısıltıyla.

Prada ile Herrera oturma odasına döndüler. Herrera, Ballard'a ehliyeti uzattı.

"Bilmenizi isterim ki avukatım adımı resmi olarak değiştirmek için gerekli işlemleri başlattı," dedi Prada. "Yalan söylemiyordum. Ben DJ'im ve daha iyi bir isme ihtiyacım var."

Ballard ehliyete baktı. New Jersey'de çıkarılmıştı, fotoğraf Prada'ya aitti fakat isim hanesinde Tyler Tyldus yazıyordu. Ballard feneri bir kadın gövdesinin minik heykelinin bitişiğindeki kahve masasının üstüne koydu. Cebinden küçük bir defter çıkardı, ehliyetteki bilgileri not etti.

Ballard yazarken, "Tyler Tyldus'ın nesi var?" diye sordu.

"Hayal gücünden yoksun," dedi Prada.

Ballard doğum tarihine bakınca adamın yaşıyla ilgili de yalan söylediğini fark etti. Kendisine bırakılan belgelerde yaşı yirmi altı görünüyordu. Ehliyette ise yirmi iki yazıyordu.

"Yarın ne randevunuz var Bay Prada?" dedi Ballard.

"Kişisel meseleler," dedi Prada. "Polisi ilgilendiren bir durum yok."

Ballard başını salladı. Yazmayı bitirip ehliyeti Prada'ya iade etti. Ardından ona kartvizitlerinden birini verdi.

"İşbirliğiniz için teşekkürler," dedi. "Bay Cady'den haber alırsanız bana bu numaradan ulaşın ve Bay Cady'ye de beni aramasını söyleyin lütfen."

"Tabii ki," dedi Prada, davetsiz misafirlere yol göründüğünü fark ettiğinden sesi daha dostaneydi.

"Artık uykunuza kaldığınız yerden devam edebilirsiniz," dedi Ballard.

"Teşekkür ederim," dedi Prada.

Herrera ile Dyson'ın kapıya yönelmelerini beklerken Ballard yerdeki kilime baktı. İlk başta tasarımda bir kusursuzluk gördüğünü sandı, üretim sırasında iplikler düğümlenmiş gibi. Ama sonra göçük olduğunu ayırt etti. Kilim, yemek odasından o kadar yakın zamanda getirilmişti ki masanın ayaklarından birinin izi hâlâ gözle görülebiliyordu.

Prada polisleri kapıya kadar geçirip kapıyı arkalarından kapadı. Ballard kilidin sesini duydu.

Üç kadın, asansöre binip kapısını kapayana kadar konuşmadılar.

"Ee?" dedi Dyson.

Ballard hâlâ defterini tutuyordu. Tyler Tyldus hakkında bilgileri içeren sayfayı yırtıp Herrera'ya uzattı.

"Bu ismi bir arat bakalım," dedi. "Ben yargıcı arayacağım. İçerideki o kilimin altında ne olduğunu görmek istiyorum."

"Bakıverseydin ya?" dedi Herrera. "Acil durum."

Ballard başını iki yana salladı. Acil durum alengirli bir şeydi, bir vakada sonradan önünüze konmasını istemezdiniz.

"Acil durum, kayıp adam ve karşı karşıya olduğu olası tehlike için geçerli," dedi Ballard. "Kayıp bir adam kilimin altında aranmaz. Kilimin altında delil aranır. Yargıcı arayacağım, böylelikle ileride bir sorunla karşılaşmayacağız."

"Aramamız gereken bir araba var mı?" diye sordu Herrera.

"Devriye ekibi buraya ilk gelişinde sözde bakmış," dedi Ballard. "Hatta bagajı bile açmışlar. Aşağıdaki garajdaymış. Ama arama emrine onu da dahil edip tekrar kontrol edeceğiz."

"Sence yargıç bu elindekilerle emri imzalar mı?" diye sordu Dyson.

Ballard omuz silkti.

"İmzalamazsa diye fenerimi yukarıda bıraktım," dedi. "Çıkıp onu uyandırıveririm."

27

Yüksek mahkeme yargıcı Carolyn Wickwire, Ballard'ın kurtarıcısıydı. Gece aranacak bir yargıç değildi ama Ballard'ı seviyordu ve ona cep telefonu numarasını vermiş, gece gündüz arayabileceğini söylemişti. Vaktiyle polislik yapan Wickwire, sonradan savcı olmuştu. Adalet sistemindeki uzun kariyerinde şimdi de yargıçlık koltuğunda oturuyordu. Ballard, Wickwire'ın attığı her adımda karşılaştığı kadın düşmanlığına ve ayrımcılığa kararlılıkla meydan okuduğunu tahmin edebiliyordu. Ballard kendisinin karşılaştığı ve üstesinden geldiği engellerden hiç bahsetmemiş olsa da bunların bazıları hukuk ve emniyet camiasında biliniyordu ve yargıcın da bunların farkında olduğuna ve ona içten içe destek verdiğine inanıyordu. Ortada bir yakınlık vardı ve vakada ilerleme kaydetmesini sağlayacaksa Ballard bu yakınlığı kullanmaya hazırdı. Wickwire'ı binanın girişindeki holden aradı.

"Yargıç Wickwire, uyandırdığım için özür dilerim. LAPD'den Dedektif Ballard."

"Ah, Renée, uzun zaman oldu. İyi misin?"

"Evet, epey çok oldu. Ben iyiyim. Ama telefondan bir arama emri çıkarmam gerek."

"Tamam, tamam. Biraz bekle. Gözlüğümü alıp biraz kendime geleyim."

Yargıç Ballard'ı beklemeye aldı. Ballad yargıcı beklerken yanına Herrera geldi. Prada'nın adını ekip otosundaki mobil veri terminalinde aratmıştı.

"Konuşabilecek misin?"

"Beklemedeyim. Bir şey çıktı mı?"

"New Jersey ve New York'ta birkaç trafik suçu sadece. Ciddi bir şey yok."

Trafik suçu. Ballard trafik suçuyla yargıca arama emri onaylatamayacağını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Yine de emri çıkartabilirsem buralarda olmanı istiyorum. Bu arada sen de binanın yöneticisi var mıymış, bir bakar mısın?"

"Anlaşıldı," dedi Herrera.

Herrera giderken Wickwire hatta döndü.

"Ee, elimizde ne var, Renée?"

"İlgilendiğim vaka aslında kayıp kişi vakası, ama bence işin içinde cinayet var. Kayıp adamın dairesine ve binanın umumi yerlerine girmem gerek. Durum biraz karmaşık, çünkü kaybolma vakasında şüphelilerden biri kayıp adamın ev arkadaşı."

"Çift mi yoksa sadece ev arkadaşı mı?"

"Sadece ev arkadaşı. Ayrı odaları var."

"Tamam. Elinde ne var, anlat bana."

Ballard olayları yargıcın ilgisini çekecek ve arama emri için geçerli bir dayanak oluşturacak sırayla aktararak soruşturmayı anlattı. Jacob Cady'nin kırk sekiz saattir kayıp olduğunu ve cep telefonundan tutun da işletmesinin internet sitesine kadar hiçbir iletişim kanalından yanıt vermediğini söyledi. Cady'nin dairesin-

de yaşayan adamın sahte isim verdiğini belirtti. Fakat Prada'nın yasal yollardan ismini değiştirme sürecine girmedi. Prada'nın işbirliği konusundaki gönülsüzlüğünün altını çizerken onu gecenin birinde uyandırdığına değinmedi.

Son olarak kilimden ve bir şeylerin üzerini örtmek için yerinin değiştirildiğinden bahsetti.

Sözlerini bitirdiğinde Wickwire bir süre sessiz kaldı. Ballard'ın anlattıklarını sindirmeye çalıştı. Sonunda konuştu.

"Renée bence yeterli değil," dedi. "Elinde ilginç bilgiler ve şüpheler var ama cinayete dair hiçbir kanıt yok."

"İyi ya, ben de onu bulmaya çalışıyorum yargıç," dedi Ballard. "O kilimin yerinin neden değiştirildiğini öğrenmek istiyorum."

"İyi ama sadece at ile araba yer değiştirmiş. Sana ne zaman olsa yardım etmek istediğimi biliyorsun, ama elindekiler yetersiz."

"Başka neye gerek var ki? Adam mesajlara cevap vermiyor, tweet atmıyor, arabasını kullanmıyor, işlerinin başında değil. Tüm kıyafetlerini geride bırakmış gibi. Belli ki bir şeyler olmuş."

"Ona itirazım yok zaten. Ama neler olduğuna dair hiçbir işaret yok. Adam, yedek kıyafete ihtiyaç duymadığı Baja'da bir çıplaklar plajında olabilir pekâlâ. Âşık da olabilir. Pek çok şey olabilir. Demek istediğim, evinde biri yaşıyor ve geçerli sebep olmadan o evi aramaya hakkın yok."

"Tamam yargıç, teşekkür ederim. Aradığımı bulduktan sonra seni tekrar ararım herhalde."

Aramayı sonlandırdı. Dyson yanında dikiliyordu.

"Yönetici yokmuş," dedi.

"Tamam," dedi Ballard. "Herrera'yla birlikte garaja inip etrafa bir bakın bakalım."

"Emri çıkartabildin mi?"

"Hayır. Fenerimi almaya çıkıyorum. Eğer on dakika içinde benden haber almazsanız yukarı gelin."

"Anlaşıldı."

Ballard asansörle tekrar üçüncü kata çıktı, Jacob Cady'nin kapısını çaldı. Birkaç saniye sonra içerideki hareketliliği ve sonra da kapının ardındaki Prada'nın sesini duydu.

"Yüce Tanrım! *Yine ne var?*"

"Bay Prada, kapıyı açar mısınız?"

"Şimdi ne istiyorsunuz?"

"Kapıyı açın da yüksek sesle konuşmak zorunda kalmayalım. İnsanlar uyuyor."

Kapı açıldı. Prada'nın yüzündeki öfke belliydi.

"İnsanların uyuduğunu biliyorum. Ben de onlardan biri olmak istiyorum. Bu sefer ne oldu?"

"Özür dilerim. Fenerimi unutmuşum. Jacob'ın dolabında olabilir sanırım. Getirir misiniz?"

"Ulu Tanrım!"

Prada döndü ve dairenin odalarına açılan koridora doğru yöneldi. Üzerine pembe balina siluetli bir tişört giymişti.

Prada gözden kaybolur kaybolmaz Ballard oturma odasına geçip kahve masasına gitti. Fenerini gizlediği yerden alıp cebine koydu. Sonra geri çekildi, kilimin köşesinden minderli sandalyeyi kaldırdı. Sandalyeyi usulca ahşap zemine koydu, eğildi ve kilimin kenarını mümkün mertebe kıvırıp kahve masasının üzerine kaldırdı.

Ballard çömelip yere baktı. Gri parkenin üzerindeki leke, çamaşır suyuyla yarı dairesel hareketler yapılarak çıkarılmıştı. Biri zeminin bu bölgesini güçlü bir temizleyiciyle ovmuştu. Ballard tahtaların arasındaki boşlukları fark etti. Zemin, lamba zıvana bağlantılı parkelerle döşenmişti. Yani temizlenen her ne ise kalıntılarının alta sızmış olması muhtemeldi.

Ballard, Prada'nın ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Kilimi düzeltti, ayağa kalktı ve Prada içeri girerken sandalyeyi yerine koydu.

"Yok," dedi Prada. "Orada değil."

"Emin misiniz?" dedi Ballard. "Dolapta bırakmıştım sanki."

"Eminim. Baktım. İsterseniz siz de bakabilirsiniz."

"Size inanıyorum."

Ballard telsizi kemerinden çıkarıp konuştu.

"Altı-Adam-On Dört, içinizden biri fenerimi aldı mı?"

Prada sinirle ellerini havaya kaldırdı.

"Beni tekrar uyandırmadan önce sorsanız olmaz mıydı?" dedi.

Ballard yayını devam ettirmek amacıyla elini telsizden çekmedi.

"Sakin olun Bay Prada," dedi. "Size son bir soru sormamın sakıncası var mı? Sonra sizi rahat bırakacağım."

"Neyse ne," dedi Prada. "Soruverin de gidin artık."

"Oturma odasının kilimine ne oldu?"

"Efendim?"

Ballard soruyu sorduğunda o ifadeyi yakalamıştı. Prada'nın gözlerindeki o anlık şaşkınlığı. Kilimi Prada kıpırdatmıştı.

"Beni duydunuz," dedi Ballard. "Kilime ne oldu?"

Prada karşısında embesil varmış gibi, "Kilim burada duruyor ya işte," dedi.

"Hayır, bu yemek odasının kilimi. Bakın, masanın ayaklarının izleri hâlâ görünüyor. Onu buraya getirdiniz, çünkü buradaki kilimi attınız. Ona ne oldu? Neden atmak zorunda kaldınız?"

"Bakın, bu işten artık gına geldi. Geri döndüğünde Jacob'a kilimlerle ilgili istediğinizi sorabilirsiniz ve gördüğünüz gibi hiçbir terslik yok."

"Jacob geri falan dönmeyecek. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bana neler olduğunu anlat, Tyler."

"Benim adım Tyler değil. Benim adım..."

Prada ansızın ellerini pençe gibi kaldırıp Ballard'ın boğazına saldırdı. Ama Ballard hazırdı, sözlerinin onu kışkırtacağını biliyordu. Olduğu yerde dönerek saldırıyı bir boğa güreşçisi gibi savuşturdu, telsizi tutan elini kaldırıp adamın sırtına indirdi. Telsizin dibiyle omurgasına vururken ayağıyla da çelme taktı. Prada yüzükoyun odanın köşesine savruldu. Ballard telsizi bırakıp silahını çekti. Ayağını sırtına koyup silahını kafasına doğrulttu.

"Ayağa kalkmaya çalışırsan sırtına kurşunu yersin. Bir daha asla yürüyemezsin."

Ballard adamın kasıldığını, ayağının baskısını test ettiğini hissetti. Ama sonra gevşeyip pes etti.

"Akıllı çocuk," dedi Ballard.

Ballard, Prada'yı kelepçeleyip haklarını okurken asansör kapısının açıldığını, Herrera ve Dyson'ın koridorda koştuklarını duydu.

Çok geçmeden daireye ulaşıp Ballard'ın yanına geldiler.

"Şunu yerden kaldırıp sandalyeye oturtun," diye buyurdu Ballard. "Cinayet ihbarı yapmam gerek."

İki memur içeri girip Prada'yı kollarından kavradı.

"Beni öldürecekti," dedi Prada birdenbire. "İşimi, uğrunda çabaladığım her şeyimi istiyordu. Boğuştuk. Düşüp başını vurdu. Ölmesini istememiştim."

"Bu yüzden mi onu kilime sarıp cesedini de bilmem nereye attın?" diye sordu Ballard.

"Bana kimse inanmazdı. Şu an siz de inanmıyorsunuz."

"Sana okuduğum haklarını anladın mı?"

"Beni parçalara ayıracaktı."

"Konuşmayı kes ve soruma cevap ver. Sana okuduğum haklarını anladın mı? Tekrar söylememi ister misin?"

"Anladım, anladım."

"Pekâlâ. Jacob Cady'nin cesedi nerede?"

"Onu asla bulamayacaksınız," dedi. "Onu çöp tenekesine attım. Çöpler nereye giderse orada. Hak ettiği yerde."

Ballard Hollywood Şube dedektif bürosunun başı ve nadiren görse de Ballard'ın asıl amiri olan Teğmen McAdam'ı aramak için koridora çıktı. Böylesine önemli bir olayı ona doğrudan iletmeliydi. Onu uyandırmaktan gizli bir haz aldı. Kendisi katı bir dokuz beşçiydi.

"Selam, amirim, ben Ballard," dedi. "Bir cinayet işlendi."

28

Ballard, Jacob Cady vakasını Batı Büro cinayet ekibine teslim ettikten sonra dedektif bürosuna döndü. Harry Bosch'u önceki gece kullandığı masada oturmuş, saha görüşme kartlarını incelerken buldu.

"Sen hiç uyumaz mısın Bosch?" dedi.

"Bu gece hayır," dedi Bosch.

Ballard masadaki kahve bardağını gördü. Bosch dinlenme odasına gitmişti.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Ballard.

"Çok olmadı," dedi Bosch. "Bütün akşam dışarıda birini aramakla meşguldüm."

"Buldun mu peki?"

"Hayır, henüz değil. Sen neler yaptın?"

"Cinayetle uğraşıyorum. Şimdi de raporunu yazmam gerek. O yüzden bugün şantaj kartlarına bakamayacağım."

"Sorun değil. Ben epey ilerleme kaydettim."

Daha sonra ayrıntılı inceleme için kenara ayırdığı kartları kaldırıp gösterdi. Ballard, Bosch'a merkeze gelip tek başına çalışmasının doğru olmadığını söyleyecekti ama vazgeçti. Bir sandalye çekip Bosch'un yanına oturdu.

Bilgisayara girdikten sonra Cady vakasını devralan ekibe göndereceği olay raporunu yazmaya başladı.

"Vaka neydi?" diye sordu Bosch. "Cinayet yani."

"Ortada ceset yok," dedi. "En azından şu ana kadar. Kayıp şahıs olayı olarak başladı ve ben de öyle karıştım zaten. Katili yakaladık. Kurbanı öldürüp cesedi parçaladığını ve çöp tenekesine attığını itiraf etti. Ha, bir de nefsi müdafaa olduğunu söyledi."

"Kesin öyledir."

"Apartman yöneticisiyle konuştuk. Çöpler dün toplanmış. Hangi çöp kamyonu olduğu ve hangi çöplüğü kullandığı tespit edilir edilmez bugün çöp sahasına gidecekler. Bir vakanın sonunu getirmediğime sevindiğim ender zamanlardan. Vakayı devrettiğim iki dedektif pek mutlu değildiler."

"Vaktiyle ben de bir kayıp ceset vakasında çalışmıştım. Aynı olay. Çöplüğe gitmemiz gerekmişti, ama biz bir hafta gerideydik. Çöplükte tam iki hafta geçirdik. Bir ceset bulduk ama yanlış cesetti. Böyle şeyler sadece Los Angeles'ta olur herhalde."

"Yani bir cinayet kurbanı buldunuz, ama aradığınız o değil miydi?"

"Aynen öyle. Aradığımızı hiç bulamadık. Oraya da zaten ihbar üzerine gitmiştik. O yüzden belki de öyle bir şey hiç yoktu. Bulduğumuz ceset mafya hesaplaşmasına aitti ve sonunda vakayı çözdük. Ama orada geçirdiğim o iki hafta var ya, koku aylarca burnumdan gitmedi. Kıyafetleri hiç söylemiyorum bile. Hepsini attım."

"O tarz yerlerin oldukça pis koktuğunu duymuştum."

Ballard işine döndü, ama daha beş dakika geçmeden Bosch onu tekrar böldü.

"Şu ENGEL dosyalarına bakabildin mi?"

"Aslında bakabildim," dedi Ballard. "Sözde hepsi silinmiş, ama programı tasarlayıp uygulanmasına yardım eden Güney

Kaliforniya Üniversitesi profesörüne ulaştım. Verileri sakladığını umuyorum. Eğer ilgilenirsen sabah sekizde onunla buluşacağım."

"İlgilenirim tabii. Giderken de sana kahvaltı ısmarlarım."

"Raporu teslim etmezsem kahvaltıya vaktim olmayacak."

"Anladım. Susuyorum."

Ballard rapor üzerinde çalışmaya dönerken gülümsedi. Özet kısmındaydı. Tyldus'ın –mevcut yasal adıyla kayda geçiriliyordu– tutuklandıktan ve cinayetten paçayı sıyırması gerektiğini fark ettikten sonra verdiği kendine hizmet eden ifadelerini yazıyordu. Hararetle savunduğu nefsi müdafaa iddiası, daireye çağrılan adli tıp ekibinin küvetin gider borusunda kan ve doku bulmasıyla inandırıcılığını kaybetti. Ardından Tyldus cesedi parçalayıp parçaları plastik çöp torbalarına koyduğunu itiraf etmişti. Nefsi müdafaa cinayeti için biraz aşırı bir önlem.

Ballard, Cady'nin anne babası ve ailesi için üzüldü. İlerleyen saatlerde ve günlerde, evlatlarının öldüğünü, cesedinin parçalara ayrıldığını, bir çöp sahasında çöplerin arasında bir yere gömüldüğünü öğreneceklerdi. Ve Bosch'un çöp sahasında başarısızlıkla sonuçlanan ceset arama hikâyesi de onu kaygılandırıyordu. Cady'nin cesedini bulmaları önemliydi. Böylece parçalama haricindeki yaralanmalar Tyldus'ın verdiği ayrıntılar ışığında tahlil edilebilirdi. Eğer cesetteki yaralar farklı bir hikâye anlatırsa Jacob katilinin yakalanmasına yardım etmiş olurdu.

Ballard vakanın sonunu getiremediği için mutlu olduğunu söylemesine rağmen Jacob'ı arama çalışmalarına gönüllü olmak niyetindeydi. Orada olma ihtiyacı duyuyordu.

Ballard'ın vardiyası yedide sona erdi, fakat raporlarını Batı Büro dedektiflerine bir saat öncesinde yolladığından o ve Bosch erkenden şehir merkezinin yolunu tuttular. Rampart Şube karakolunun karşısında, pahalı bir LAPD geleneği olan Pasifik Yemek Arabası'nda kahvaltı ettiler. Mevcut vaka hakkında

pek konuşmadılar. Daha ziyade LAPD'deki geçmişlerinden bahsettiler. Bosch ilk yıllarında sağa sola savrulmuş, Hollywood cinayet masasında birkaç yıl geçirdikten sonra kariyerini SCB'de noktalamıştı. Ayrıca Orange County'de üniversite okuyan bir de kızı vardı.

Kızının bahsi açılınca Bosch telefonunu çıkardı.

"Ona mesaj atmayacaksın herhalde, değil mi?" dedi Ballard. "Bu saatte hiçbir üniversite öğrencisi uyanık olmaz."

"Yok, sadece nerede olduğunu kontrol ediyorum," dedi Bosch. "Evde mi diye bakıyorum. Yirmi bir yaşına geldi, zamanla daha az endişelenirim sanıyordum, ama daha da kötü oldu."

"İzini sürdüğünü biliyor mu?"

"Evet, anlaşmamız var. Ben onun izini sürebiliyorum, o da benimkini. Sanırım o da benim için en az benim kadar endişeleniyor."

"Çok güzel, ama telefonunu odasında bırakabilir ve sen de orada olduğunu düşünebilirsin pekâlâ."

Bosch başını telefondan kaldırıp Ballard'a baktı.

"Gerçekten mi?" dedi. "Bu düşünceyi aklıma sokmasan olmaz mıydı yani?"

"Özür dilerim," dedi Ballard. "Demeye çalıştığım, ben üniversite öğrencisi olsam ve babam telefonumun izini sürebilse onu her daim yanımda taşımazdım herhalde."

Bosch telefonunu bırakıp konuyu değiştirdi.

Sözleştikleri gibi Bosch hesabı ödedi ve Güney Kaliforniya Üniversite'sinin yolunu tuttular. Yolda Ballard, Bosch'a Dennis Eagleton'dan ve Daisy Clayton'la aynı gece Moonlight Mission minibüsüne binişinden bahsetti. Bunun dışında ikili arasında pek bir bağ olmadığını ama Eagleton'ın ciğeri beş para etmez biri

olduğunu ve eğer yeri bulunabilirse onunla görüşmek istediğini söyledi.

"Tim Farmer onunla konuşmuş," dedi. "2014'te karta yazmış, Eagle'ın nefret ve şiddet dolu olduğunu, söylemiş."

"Peki, şiddet uygulamaktan hiç sabıkası yok mu?" diye sordu Bosch.

"Sadece bir tane var. Onda da cezası hafifletilmiş. Aşağılık herif, bir adamın kafasını şişeyle yardığı için şehir hapishanesinde topu topu bir ay yatıp çıkmış."

Bosch yorum yapmadı. Eagleton'ın aldığı hafif cezayı olağan karşılarmışçasına başını sallamakla yetindi.

Saat sekizde Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden Profesör Scott Calder'ın ofisinin kapısındaydılar. Calder otuzlarının sonlarındaydı. Suç takip programını tasarladığında yirmili yaşlarında olmalıydı.

"Profesör Calder?" dedi Ballard. "Ben Dedektif Ballard. Telefonda konuşmuştuk. Bu da meslektaşım Dedektif Bosch."

"Geçin lütfen," dedi Calder.

Calder konuklarını masasının önüne oturmaya davet ettikten sonra kendisi de oturdu. Sol göğsü üzerine altın sarısı GKÜ işlenmiş bordo bir golf tişörtü giymişti. Kafasını kazıtmıştı ve *steampunk* tarzında uzun sakalı vardı. Ballard, yerleşkedeki öğrencilerle daha kolay kaynaşmasını sağladığını düşünüyor herhalde diye tahmin etti.

"LAPD, ENGEL'i hiç bırakmamalıydı," dedi. "Eğer uygulamaya devam etselerdi şimdilerde semeresini alırlardı."

Ballard da Bosch da ona seslerini çıkarmadılar. Calder programın ortaya çıkışını anlatmaya başladı. Yerleşkeden sadece birkaç blok ötede kısa aralıklarla birkaç öğrencinin darp edilip soyulmasından sonra GKÜ'nün içindeki ve civarındaki suç

örüntülerini incelemişti. Calder veri topladıktan sonra istatistik yardımıyla, üniversite çevresindeki mahallelerde ileride işlenecek suçların sıklığını ve konumunu tahmin etmişti. LAPD projeyi duymuş ve emniyet müdürü, Calder'dan bilgisayar modellemesini şehre uyarlamasını istemişti. Başlıca üç test bölgesi de sürekli değişen sakinleri ve işlenen suçların çeşitliliği nedeniyle Hollywood Şube; Venice'te işlenen suçların eşsizliği nedeniyle Pasifik Şube ve GKÜ'yü sınırları içinde barındırması nedeniyle Güneybatı Şube olarak belirlenmişti. Şehir yönetiminin hibesiyle başlatılan projede Calder ve birkaç öğrencisi, üç şubedeki polis memurlarıyla geçirdikleri bir eğitim döneminin ardından veri toplamaya girişmişlerdi. Proje iki buçuk yıl sürmüş, emniyet müdürünün beş yıllık görev süresinin dolmasıyla fişi çekilmişti. Sonrasında teşkilat, Calder'ın görevine son vermişti. Yeni atanan müdür programı iptal etmiş, eski usul toplum polisliğine geri dönüldüğünü duyurmuştu.

"Yazık oldu," dedi Calder. "Tam da iyi sonuçlar elde etmeye başlıyorduk. Fırsat verilseydi ENGEL işe yarardı."

"Öyle görünüyor," dedi Ballard.

Adamı destekleyebilecek başka söz bulamamıştı, çünkü bir suçun tahmin edilebilirliğine dair kendi inançları vardı.

Bosch sessiz kalmayı yeğledi.

"Şey, programın geçmişi hakkında verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz," dedi Ballard. "Buraya gelmemizin nedeni, geçmiş verileri saklayıp saklamadığınızı öğrenmek. 2009'da işlenen bir faili meçhul cinayeti soruşturuyoruz. O dönemde ENGEL ikinci yılındaydı ve veri toplamaya başlamıştı. O gece ya da belki de o hafta Hollywood'daki suç fotoğrafına bir bakabilsek çok faydalı olur diye düşündük."

Calder, Ballard'ın sorusunu düşünürken bir an sessiz kaldı. Sonra dikkatle konuştu.

"Yeni müdür göreve başladığında programı sona erdirip tüm verileri sildiğini biliyorsunuz, değil mi?" dedi. "Yanlış ellere düşmesini istemediğini söyledi. Siz buna inanıyor musunuz?"

Calder'ın sesine sinen sinirli ton, yaklaşık on yıldır içine attığı öfkeyi ele veriyordu.

Ballard hiçbir alakasının olmadığı siyasi kararlardan soruşturmayı soyutlamayı umarak, "Bu, teşkilatın tüm kayıtları saklama geleneğiyle biraz çelişiyor," dedi.

"Aptalcaydı," dedi Bosch. "Programı bitirmek aptalca bir karardı."

Ballard, Calder'ın işbirliği yapmasını sağlamanın Bosch'tan geçtiğini fark etti. Onun kimseye karşı sorumluluğu yoktu. İstediği her şeyi, özellikle de Calder'ın duymak istediklerini söyleyebilirdi.

"Emniyet bana projeyle alakalı kendi veri depolarımı silmemi söyledi," dedi Calder.

"Ama o proje senin gözbebeğindi," dedi Bosch. "Bence her şeyi silmemişsindir. Ve eğer haklıysam bir cinayeti çözmemize yardım edebilirsin. Ayrıca müdürden de bir nevi intikam almış olursun, ne dersin?"

Ballard gülmemek için kendini zor tuttu. Bosch durumu harika idare ediyordu. Calder'ın elinde bir şey varsa kesin dökülecekti.

"Tam olarak ne arıyorsunuz?" dedi Calder.

"Kurbanımızın kaçırıldığı geceyi baz alarak, kırk sekiz saatte şubede işlenen tüm suçların bir kaydını istiyoruz," dedi Ballard.

"Suçtan yirmi dört saat öncesi ve yirmi dört saat sonrası mı?" dedi Calder.

"Kırk sekiz saat öncesi ve kırk sekiz saat de sonrası olsun," dedi Bosch.

Ballard defterini çıkarıp üstteki sayfayı kopardı. Tarihi çoktan yazmıştı. Calder kâğıdı alıp baktı.

"Nasıl istiyorsunuz, dijital mi çıktı mı?" diye sordu.

"Dijital," dedi Ballard.

"Çıktı," dedi Bosch aynı anda.

"Tamam, hem dijital hem çıktı," dedi Calder.

Büyük bir ahlaki yük taşıyormuşçasına üzerinde tarih yazılı kâğıda baktı.

"Tamam," dedi. "Bunu yapabilirim."

29

Calder ENGEL verilerini sakladığı sabit disk sürücüsünü temin etmek için bir güne ihtiyacı olduğunu söyledi. Çünkü sürücü okulda değildi. Özel bir depolama tesisinde bulunuyordu. Kayıtları çıkarır çıkarmaz arayacağını söyledi.

Otopark sorunu yaşamamak için özel araçları yerine Ballard'ın ekip otosuyla gelmişlerdi. Fakat tam çıkarken Bosch, Ballard'dan onu civardaki Sergi Parkı'na bırakmasını istedi.

"Niye?" dedi Ballard.

"Uzay mekiğini hiç görmedim de," dedi. "Bir bakayım demiştim."

Kullanımdan kaldırılan uzay mekiği *Endeavour* altı yıl önce Los Angeles'a getirilmiş, South-Central'ın sokaklarında gezdirilmiş, parktaki hava ve uzay merkezinde sergilenmeye başlamıştı.

Ballard, Bosch'u hava ve uzay müzesinde hayal edince güldü.

"Uzay yolculuğuyla ilgilenen birine benzemiyorsun Harry."

"İlgilenmem de zaten. Sadece gerçek mi diye bakmak istiyorum."

"Komplo teorilerine inananlardansın yani o zaman? Uzay programının düzmece olduğunu düşünüyorsun? Sahte haber olduğunu?"

"Yo, yo, öyle değil. Uzay programına inanıyorum. Sadece ilginç geliyor. O şeyleri uzaya gönderiyoruz, gezegenlerin etrafında dolaştırıyoruz, uydular yerleştiriyoruz falan, ama burada işleri düzeltemiyoruz. Buraya getirdiklerinden beri bir kez olsun onu görmek istiyordum sadece. Ben..."

Devam edip etmemekte kararsız kalmışçasına sesi alçalıp söndü.

"Ne oldu?" diye teşvik etti Ballard.

"Yok bir şey, sadece 69 yılında Vietnam'daydım diyecektim," dedi Bosch. "Daha sen dünyaya gelmemiştin bile. Ve o gün, düşmanı bir tünel sisteminden temizlemek zorunda olduğumuz tehlikeli bir operasyonun ardından Airmobile'daki üsse yeni dönmüştüm. Orada görevim buydu. Tünel temizliyordum. Vakit öğleye geliyordu ve üs tamamen ıssızdı. Hayalet şehir gibiydi. Çünkü herkes çadırlarında oturmuş radyolarını dinliyordu. Neil Armstrong aya ayak basmak üzereydi ve hiç kimse bu tarihi anı kaçırmak istemiyordu...

"Ve o da şimdikiyle aynı şeydi, anlarsın ya? Burada işler bu kadar boktanken bir insanı aya nasıl göndermiştik? Yani o sabah operasyonda... birini öldürmek zorunda kalmıştım. Tünelde. On dokuz yaşındaydım."

Bosch camdan dışarı bakıyordu. Neredeyse kendi kendine konuşuyordu.

"Harry çok üzüldüm," dedi Ballard. "O durumda kalmana. Hem de o yaşta."

"Eh, n'aparsın..." dedi Bosch. "O zamanlar öyleydi."

Başka bir şey söylemedi. Ballard ondan yayılan yorgunluk dalgasını hissedebiliyordu.

"Mekiği hâlâ görmek istiyor musun?" diye sordu Ballard. "Merkeze nasıl döneceksin?"

"Evet, bırak sen beni. Taksiye binerim ya da Uber çağırırım."

Ballard arabayı çalıştırıp parka kadarki birkaç blokluk yolu kat etti. Konuşmadılar. Ballard mekiğin saklandığı devasa binaya olabildiğince yaklaştı.

"Müze henüz açılmamış olabilir," dedi Ballard.

"Sorun değil," dedi Bosch. "Yapacak bir şeyler bulurum."

"Buradan sonra eve gidip biraz kestir. Yorgun görünüyorsun Harry."

"İyi fikir."

Kapısını açtı, inmeden önce Ballard'a baktı.

"Bu arada, San Fernando'daki işim bitti," dedi. "Artık kendimi tamamen Daisy'nin dosyasına adayacağım."

"'İşim bitti' derken?" diye sordu Ballard. "Ne oldu?"

"Bir çuval inciri berbat ettim gibi bir şey. Benim yüzümden tanığım öldürüldü. Onu koruyamadım. Sonra benimle içeriden bilgi sızdıran adam arasında bir şeyler oldu ve müdür beni askıya aldı. Kadrolu olmadığımdan, haklarım sınırlı... Yani oradaki işim bitti. Hepsi bu."

Ballard başka bir şey diyecek mi diye bekledi, Bosch konuşmadı.

"Peki... bütün gece aradığın kadın," dedi. "O vakayla ilgili değil miydi?"

"Hayır," dedi Bosch. "Daisy'nin annesiydi o. Eve vardığımda gitmişti. Onunla konuşma fırsatı bulamadığın için üzgünüm."

"Olsun," dedi Ballard. "Eski hayatına geri mi döndü sence?"

Bosch omuz silkti.

"Dün akşam tüm eski mekânlarına uğradım," dedi. "Kimse onu görmemiş. Ama oralar bildiğim yerlerdi. Başka yerler de olabilir. Mal alıp takıldığı yerler. Onu kabul edecek kişiler. Bir otobüse atlayıp şehirden ayrılmış da olabilir pekâlâ. Umarım öyle yapmıştır. Ama her fırsat bulduğumda onu aramaya devam edeceğim."

Ballard başını salladı. Bosch'un söyleyecekleri bitmiş gibiydi, Ballard ona bir şey söylemek istiyordu. Bosch tam inerken konuştu.

"Babam Vietnam'da görev yapmıştı," dedi. "Bana onu hatırlatıyorsun."

"Sahi mi?" dedi Bosch. "Burada, Los Angeles'ta mı yaşıyor?"

"Hayır, on dört yaşındayken onu kaybettim. Ama savaş sırasında Hawaii'ye gelmiş... şeyle... neydi?"

"Evet, izinle. Hawaii'ye birkaç kez ben de gittim. KAMER'e dönmene müsaade etmiyorlardı. Hong Kong'a, Sidney'e ve birkaç başka yere gidebiliyordun. Ama Hawaii en iyisiydi."

"KAMER ne?"

"Kıta Amerikası. Protestolar nedeniyle anakaraya dönmeni istemiyorlardı. Ama Honolulu'da bir yolunu bulabilirsen sivil kıyafetlerle bir uçağa gizlice binip Los Angeles'a gidebilirdin."

"Babam öyle yapmamış galiba. Hawaii'de annemle tanışmış ve savaştan sonra da geri dönüp kalmış."

"Bunu yapan çok kişi vardı."

"Aslen Venturalıydı. Ben doğduktan sonra yılda bir kez babaannemi ziyarete oraya giderdik, ama o gitmekten hoşlanmazdı. O da her şeyi senin gibi görüyordu. Çivisi çıkmış dünya. Sadece kumsalda kalıp sörf yapmak istiyordu."

Bosch başını salladı.

"Bunu anlıyorum. O akıllılık etmiş, bense aptallık ettim. Geri döndüm ve bazı şeyleri değiştirebileceğimi düşündüm."

Ballard'ın cevap vermesine kalmadan Bosch arabadan inip kapıyı kapadı. Ballard onun uzay mekiğinin sergilendiği binaya doğru yürüyüşünü izledi. Hafif topallıyordu.

Kendi kendine, "Öyle demek istemedim, Harry," dedi.

30

Ballard aracını değiştirmiş, Venice'e gitmiş, Lola'yı alıp kumsala inmişti. O bunları yapana kadar vakit öğleye gelmiş, rüzgâr şiddetini artırmıştı. Denizin dalgalı halinde sörf yapmak her zamanki terapi etkisini göstermezdi. Suya girmeyi ne kadar çok istese de uyumaya daha çok ihtiyacı vardı. Çadırını kurdu, Lola'yı önüne koydu, dinlenmek üzere içeri girdi. Gözleri kapanırken babasını, en sevdiği tahtasına oturuşunu, Vietnam'ı ve insanları öldürdüğünü anlatışını, tıpkı Bosch'un dediği gibi, yapmak zorunda olduğunu ve bununla yaşaması gerektiğini söyleyişini hatırladı. Vietnam deneyimlerini tek bir ifadeyle özetlerdi: "*Sin loi.*" Çok zor, çok.

Dört saat sonra saatinin çalışıyla gözlerini açtı. Oldukça derin uymuştu, güçlükle uyandı. Sersemlemişti. Sonunda doğruldu, çadırın kapısını aralayıp Lola'ya baktı. Köpek oradaydı, güneşleniyordu. Beklenti dolu gözlerle Ballard'a baktı.

"Acıktın mı, kızım?"

Ballard çadırdan çıkıp gerindi. Rose Avenue kulesine baktı. Aaron Hayes'in gözcü yerinde denize baktığını gördü. Denizde yüzen kimse yoktu.

"Hadi, Lola."

Kumların üzerinden cankurtaran kulesine doğru yürüdü. Köpeği de peşinden geldi.

"Aaron," diye seslendi kuleye.

Hayes tünediği yerden dönüp aşağıya baktı.

"Renée. Çadırını gördüm ama uyandırmak istemedim. İyi misin?"

"Evet. Sen?"

"Bilirsin, kürkçü dükkânı hesabı. Ama bugün epey sakin."

Ballard yüzücü olmadığını teyit etmek istermişçesine denize doğru baktı.

"Akşam yemek yiyelim mi?" dedi Aaron.

"Galiba çalışmam gerekecek," dedi Ballard. "Birini aramam lazım. Ona göre haber veririm."

"Ben burada olacağım."

"Telefonun yanında mı?"

"Yanımda."

Aaron kuledeyken kişisel telefonunu yanında bulundurarak kuralları çiğniyordu. Bir sene evvel, bir cankurtaran, telefonuyla mesaj yazarken boğulan bir kadının ellerini sallayarak yardım istediğini görememiş, büyük bir skandal patlak vermişti. Ballard, Aaron'ın mesajlaşmayacağını ya da telefonuyla konuşmayacağını biliyordu, ama gözlerini denizden ayırmadan mesajları dinleyebilirdi.

Çadırına döndü, eşofmanının cebinden telefonunu çıkardı, o sabah Jacob Cady vakasını devralan cinayet masası dedektiflerinden Travis Lee'nin verdiği numarayı aradı. Telefonu açan Lee'ye vakanın durumunu sordu. Lee sabah bunun o ve ortağı Rahim Rogers için tuhaf bir vaka olduğunu söylemişti. Cinayeti işlediğini itiraf eden katil –Ballard sayesinde– göz altındayken

soruşturmaya dahil olmuşlardı ve onlara düşen kurbanın cesedini bulmaktı.

"Çöpleri alan kamyonun izini sürdük," dedi Lee. "İlk olarak Sunland'da bir tasnif merkezine, ardından da geri dönüşüme uygun görülmeyen çöpleri dökmek için Sylmar'daki çöp sahasına gitmiş. İster inan, ister inanma, buraya Gün Işığı Kanyonu diyorlar. Şu an tulumlarımızı giyiyoruz ve aramaya başlamak üzereyiz."

"Yedek tulum var mı?" dedi Ballard.

"Aramaya katılmak mı istiyorsun, Ballard?"

"Evet. Başladığım işi bitirmek istiyorum."

"Hadi gel o zaman. Bir şeyler ayarlarız."

"Bir saate oradayım."

Ballard, Lola'yı köpek bakım evine bıraktıktan sonra 405 numaralı otoyola girip Sepulveda Geçidi'ndeki yanık tepelerin arasından ve Valley'in içinden geçerek kuzeye doğru yol aldı. Yolda Aaron'ı arayıp akşam yemeğine gelemeyeceğini söyleyen bir mesaj bıraktı.

Sylmar, Valley'in kuzey ucundaydı ve Sunshine Kanyonu da 405 ile 14 numaralı otoyolların kesiştiği yerde bulunuyordu. Ballard daha varmadan kokuyu aldı. Çöp sahasına Gün Işığı Kanyonu gibi bir isim vermek tipik ikonografiydi. Çirkin ya da korkunç bir şeyi al ve ona güzel bir isim ver.

Ballard çöp sahasına vardığında arazi aracıyla arama bölgesine götürüldü. Lee ile Rogers ve bir adli tıp ekibi, batonu andıran sopalarla sarı bantla çevrelenmiş bir çöp alanını arıyorlardı. Bu otuz metre uzunluğunda, on metre genişliğinde bir alandı. Jacob Cady'nin apartmanının çöpünü alan kamyon çöpleri muhtemelen buraya dökmüştü.

Çöp dökme alanının etrafından dolanan toprak yolda adli tıpçıların kurduğu seyyar çadırın altında bir masa vardı. Üzerine

ilave teçhizat yayılmıştı. Plastik koruyucu elbiseler, solunum maskeleri, göz koruyucular, eldiven ve galoş kutuları, baretler, selobant ile bir kasa şişe su. Masanın bitişiğindeki bir fıçıda başka arama aletleri bulunuyordu. Bunlardan bazıları bulguları işaretlemek için kullanılan turuncu bayraklardı.

Arazi aracını kullanan adam, Ballard'ı bırakırken çöp sahasında döküntü bölgelerinde baret takılmasının zorunlu olduğunu söyledi. Ballard önce solunum maskesi taktı. Kokuyu pek engellemese de daha büyük çöp parçacıklarını solumaktan koruyacağını bilmek teselli ediciydi. Ardından kıyafetlerinin üzerine tulumunu çekti. Döküntü yığınının üzerinde aramayı sürdürenlerin şapkalarını başlarına geçirmişlerdi. Ama o, orta boy saçını tamamen plastik şapkanın içine sokup yüzünü iyice sarana kadar ipi çekti.

Eldiven ile galoşları giydi. Ardından selobantla tulumun el ve ayak bileklerini sardı. Göz koruyucuyu taktı, iki tarafında da yirmi üç yazan turuncu baretle takımı tamamladı. Artık hazırdı. Fıçının üzerinden bir sopa alıp döküntülerin üzerinden diğerlerinin yanına doğru ilerlemeye koyuldu. Beş kişiydiler. Tek sıra halinde dizilmiş, bölgeyi arıyorlardı.

Şapkalarını başlarına geçirmedikleri için Ballard, Lee ile Rogers'ı kolayca tanıdı.

"Sıraya mı geçeyim yoksa başka bir şey mi yapmamı istersiniz?" diye sordu.

"Ballard, sen misin?" dedi Lee. "Evet, sıraya geç. Böylece bir şeyleri gözden kaçırma ihtimalimiz azalır."

Lee sola, Rogers sağa kayarak, Ballard'a yer açtılar.

"Siyah plastik torbalar Ballard," dedi Rogers. "Mavi ipli olanlardan."

"Anladım," dedi Ballard.

"Millet, bu Renée," dedi Lee. "Bugün burada olmamızı ona borçluyuz. Renée, bunlar da millet."

Ballard kimse göremese de güldü.

"Özür dilerim, sanırım," dedi.

"Hayır, özür dileme," dedi Rogers. "Sen olmasan o New Jerseyli pislik paçayı kurtarırdı. Ayrıca buraya iki üç gün daha geç gelmiş olsak kamyonun çöpleri boşalttığı yeri asla bulamayacağımızı söylediler. Şansımız yaver gitmiş."

"Şimdi umalım da tekrar yaver gitsin," diye ekledi Lee.

Her adımda otuz santim dökün tülerin içine batarak, çelik sopalarıyla çöpleri karıştırarak yavaş yavaş ilerlediler. Arama ekibinden biri arada durup atıkları elleriyle karıştırdığından sıra bozulabiliyordu.

Lee zaman konusunda endişeye kapılıp diğerlerinden hızlanmalarını istedi. Güneşin batmasına dört saat kalmıştı, ama eğer ceset parçaları bulmaya başlarlarsa olay yeri soruşturması başlatılırdı ve o, bunu gündüz gözüyle yapmak istiyordu.

Ballard aramaya katıldıktan bir saat sonra ilk ceset parçalarını buldular. Adli tıpçılardan biri siyah bir poşet buldu ve sopasıyla yırtarak açtı.

"Buldum," diye seslendi.

Diğerleri etrafına toplandılar. Yırtık poşetin içinde iki ayak ile dizin hemen altından kesilmiş iki bacak vardı. Adli tıp teknisyeni telefonuyla fotoğraf çekerken Rogers işaret bayrağı almak için alet masasına doğru hareketlendi. İlk parçayı işaretledikten sonra arama devam edecekti. Lee telefonunu çıkarıp Adli Tıp Ofisi'ni olay yerine çağırdı.

Bulunan bir sonraki kanıt, oturma odasının kilimiydi. Ballard kilime kendi arama kanalında rastladı. Bir yığının üstüne yakın bir yerde duruyordu, fakat Çin restoranından gelmiş gibi görünen yırtık bir çöp poşetinin altında kalmıştı. Kilim gevşekçe yuvarlanmıştı. Kilim çöplerin altından çıkarılıp açıldı ama içinde hiç

ceset parçası yoktu. Yüzeyinde sadece devasa bir kan lekesi vardı.

Ballard kilimi bayrakla işaretlerken ilk siyah poşeti bulan suçbilimci Kokoro iki poşet daha bulduğunu haykırdı. Ekip yine toplandı. Poşetlerden biri Jacob Cady'nin kafasını, diğeri kollarını kapsıyordu.

Cady'nin suratında hiçbir travma belirtisi görünmüyordu. Gözleri ve ağzı uyuyormuşçasına kapalıydı . Kokoro yine fotoğraf çekti.

Kollarda vücuttan kesilirken oluşan hasar dışında travma izleri vardı. İki önkolda ve avuç içlerinde derin kesikler dikkati çekiyordu.

"Savunma yaraları," dedi Rogers. "Saldırıyı savuşturmak için ellerini kaldırmış."

"Gerçek bir cinayet vakasıyla karşı karşıyayız," dedi Lee.

Bu bulguların konumlarını bayraklarla işaretleyip devam ettiler. Adli tıp minibüsü ile yeni olay yeri inceleme teknisyenleri geldiklerinde vücudun geri kalanına ait iki poşet ve vücudu parçalarken kullanılan bıçaklarla testereyi içeren üçüncü bir poşet daha bulunmuştu. Jacob Cady'nin cesedinin tüm parçaları toplanmıştı. Artık gömülebilirdi. Ailesi hiç değilse bununla teselli bulacaktı.

Ballard çadırın altındaki masaya gitti, maskeyi indirdi, tek dikişte yarım şişe suyu içti. Lee de geldi. Arama çalışmasına katılanlar, adli tıp soruşturmacılarıyla olay yeri fotoğrafçısının her şeyi belgeleyebilmeleri için çöplükten çıkmışlardı.

"Ne harika dünya ama," dedi Lee.

"Ne harika dünya ama," diye tekrarladı Ballard.

Lee bir şişe su açıp içmeye başladı.

"Tyldus'ta ne durumdasınız?" diye sordu Ballard.

"Nefsi müdafaa hikâyesini anlatırken kayda aldık," dedi Lee. "Burada gördüklerimden sonra hikâyesinin benim için hiçbir anlamı kalmadı. Hapse girecek."

"Peki ya kurbanın ailesi? Onlara ne söylediniz?"

"Göz altında birini tuttuğumuzu ve kendilerini hazırlamaları gerektiğini söyledik. Henüz ayrıntı vermedik. Ama artık vereceğiz."

"Bunu yapan kişi olmayacağıma seviniyorum."

"O paraları boşuna kazanmıyoruz. Bir ara sen de SCB'deydin, değil mi?"

"Birkaç yıl önce, evet."

Lee başka bir şey söylemedi. Ne oldu sorusunu çöplük kokusu gibi havada asılı bıraktı.

"Gece vardiyasına kendi isteğimle geçmedim," dedi Ballard. "Ama görünüşe bakılırsa işimi seviyorum."

Sözünü burada noktaladı. Suyundan bir yudum daha içti, solunum maskesini taktı. Maske ve diğer her şey faydasız gibiydi. Çöp sahasının kokusu adeta gözeneklerine işliyordu. Buradaki işi bittiğinde 118. otoyoldan büyükannesinin Ventura'daki evine gidip yarım saat duşun altında kalacak ve tüm kıyafetlerini iki kez yıkayacaktı. Termosifonun suyunu bitirecekti.

"Ben artık gideyim Travis," dedi. "Cesedi bulduk ve vardiyam başlamadan gidip temizlenmem lazım."

"Evet, sana kolay gelsin," dedi Lee.

Ballard'a yardıma geldiği için teşekkür etti ve onu otoparka, aracına götürmesi için bir arazi aracı çağırdı.

Lee ortağına katılmak ve soruşturmayı gözlemlemek için yığınların arasına döndü. Ballard arazi aracını beklerken iki adli tıpçının ceset torbasını açışlarını izledi. Yanlarında birden fazla torba getirdiklerini umdu. Başını olay yerinden kaldırıp batıya çevirdi. Çöp yığınlarının arkasında güneş batmak üzereydi. Gün Işığı Kanyonu'nun üzerinde gökyüzü turuncuydu.

BOSCH

31

Bosch'un telefonu çaldı. Ekranda GİZLİ NUMARA yazıyordu. Yine Bella Lourdes arıyor diye tahmin etti. Son iki sefer, aramanın telesekretere düşmesine izin vermişti. Lourdes askıya alınması ve ikisinin birlikte imzalayıp uyguladıkları Luzon planında suçu üzerine almasıyla ilgili konuşmak istediğini söyleyen mesajlar bırakmıştı. Fakat Bosch henüz bu konuda konuşmak istemiyordu.

Sade kahvesini yudumlarken Van Nuys Bulvarı'ndaki kliniğin girişini izliyordu. Klinik son iki saattir epey hareketliydi, fakat Bosch içeri girip çıkanlar arasında Elizabeth Clayton'ı görememişti. Saat sekize geliyordu ve klinik kapanacaktı.

Mesajlarına tekrar baktı. Kızına mesaj yollamış, birlikte kahvaltı ya da akşam yemeği yemeyi, hatta belki de Angels maçına gitmeyi teklif etmiş, ama kırk dakika geçmesine rağmen cevap gelmemişti. Bosch'ta kızının ders programı vardı. Gece dersleri olmadığını biliyordu, ama cep telefonunu kapamış ve çalışmak için kütüphaneye gitmiş olabilirdi. Ballard'ın dediklerini hatırladı. İzinin sürülmesini istemediğinde telefonunu yanına almayabileceğini söylemişti. Acaba bu o zamanlardan biri miydi?

Telefonundaki takip uygulamasını açtı, kızının yerini tespit edemeden yeni bir arama daha geldi. Bu kez arayanın kimliği gizli değildi, cevap verdi.

"Renée, ne var ne yok?"

"Selam, Harry, neredesin?"

Direksiyon başında olduğu belliydi.

"Van Nuys'tayım," dedi. "Bir ağrı kliniğindeyim, Elizabeth'i arıyorum."

"Onu Kuzey Hollywood'da aradığını söyledin sanıyordum," dedi Ballard.

"Doğru ama dün akşam oradaydım ve izine rastlayamadım. Bu akşam daha önce gittiği bir kliniği izliyorum. Belki gelir. Sen neredesin? Otobanda gibisin."

"Ventura'dan dönüyorum. 101'deyim."

Çöplükteki aramadan ve büyükannesinin evinde temizlenmesinden bahsetti.

"Bu akşam merkezde görecek miyim seni?" dedi.

"Burada bir şey olmazsa uğrarım," dedi Bosch.

"Profesör Calder'dan mesaj geldi. ENGEL dosyalarını bir USB sürücüsüne atmış. Yarın okula getirecekmiş. Mesaim bitince GKÜ'ye geçeceğim. İstersen sen de gel. Senin için çıktı da alırız."

"Olur, gelirim."

"Tamam. Belki bugün şansım yaver gider de sakin bir gece geçiririm ve kalan şantaj kartlarını da bitiririm."

"İyi şanslar."

Ballard görüşmeyi sonlandırdı. Bosch kliniği izlemeye geri döndü.

Bosch bunu neden yaptığını bilmiyordu. Elizabeth'in kliniği işleten üçkâğıtçı doktor Ali Rohat'la eski bir bağlantısı mevcut-

tu. Fakat Los Angeles'ta binlerce klinik vardı. Pekâlâ onlardan birinde olabilirdi. Bunu sırf bir şeyler yapıyor olmak için yapıyordu. Aksi takdirde evine gidip onu merak edecekti.

Düşük ihtimal olsa da şansını deneyecekti. Hem kliniğe yoğunlaşarak son zamanlarda yaptığı hatalarla alakalı karanlık düşüncelerini de zihninden kovuyordu. Aslında oturmalı ve son hamlelerini enine boyuna değerlendirmeliydi, ama o bunu öteliyordu. Çünkü bu değerlendirmenin sonucunda belki de bu işi artık yapamayacağına karar verecekti. Kararı kendisi alacaktı, fakat standartlarının, tanıdığı herkesten daha yüksek olduğunu biliyordu. Eğer emekli olma vaktinin geldiğine inanırsa emekli olurdu.

Telefonu tekrar çaldı. Gizli numara. Bu kez Bella Lourdes'le o görüşmeye yapacağını düşündü. Telefonu açtı.

Ama arayan Bella Lourdes değildi.

"Hey, pislik herif."

Sesi tanıyamadı. İspanyol aksanı vardı. Yaşı, otuzlarının ortalarıyla sonları arasındaydı. Buyurgandı.

"Kimsin?"

"Önemi yok. ,Yanlış insanlara bulaştın."

"Hangi insanlarmış bunlar?"

"Öğreneceksin, adi herif. Çok yakında hem de."

"Cortez? Sen misin?"

Görüşme sonlandırıldı.

Bosch yıllar içinde pek çok tehdit almıştı. Çoğu bunun gibi kimliği belirsiz kişilerce yapılmıştı. Tehditlere pabuç bırakmazdı. Arayanın Cortez ya da SanFer üyelerinden biri olduğunu varsaydı ki bu da arayanın, şahsi cep telefonu numarasını nereden bulduğunu açıklardı. Bosch, Martin Perez'e verdiği ve öldürüldükten sonra dişlerinin arasına sıkıştırılan kartvizitin arkasına

numarasını yazmıştı. Bosch'un son zamanlarda Perez'in koruma istememesini kabul etmesiyle başlayan Luzon'un Bosch'u gafil avlayıp kendini öldürebilmek için onu hücreden atmasıyla son bulan hatalar zincirine bir yenisi eklenmişti.

Bella Lourdes'i arayıp ona tehditten bahsetmeye karar verdi. Tehditler nadiren yerine getirilirdi, fakat istisna olması ihtimaline dayanarak bunun bir yerlerde kaydı bulunması gerektiğini düşündü. Bella'yı aradı onu ofiste, biriken evrak işleriyle boğuşurken yakaladı.

"Bütün gün seni aradım, Harry."

"Biliyorum. Meşguldüm. Ancak fırsat bulabildim. Ne oldu?"

"Bir ara Luzon ve aldığı şu saçma ceza hakkında konuşmalıyız. Ama şu anda daha önemli bir konu var. Çete birimindekiler bugün önemli bir istihbarat almışlar. SanFer seni öldürmesi için birini tutmuş."

Bosch uzun süre sessiz kaldı, az önce aldığı tehdidi düşündü.

"Harry, orada mısın?"

"Evet, sadece düşünüyordum. İstihbarat ne kadar güvenilir?"

"Seni uyarmak istememi sağlayacak kadar güvenilir olduğunu söylediler."

"Az önce gizli numaradan biri aradı. Cebimi. Adam beni tehdit etti."

"Kahretsin, sesi tanıyabildin mi?"

"Pek sayılmaz. Cortez de olabilir, başkası da. İyi ama eğer beni öldürtmek için adam tuttularsa niye arayıp uyarsınlar? Bu hiç mantıklı değil, değil mi?"

"Hayır, değil. Ama yine de bunu ciddiye almalısın."

"Sence nerede yaşadığımı biliyorlar mıdır?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de kendi güvenliğin için oradan uzak durmalısın."

Bosch, bandanalı bir kadının klinikten çıkıp Van Nuys'ta güneye doğru yürüdüğünü gördü. Elizabeth gibi ince yapılıydı. Bosch'un bulunduğu taraftan o kadar hızlı dönmüştü ki Bosch, Elizabeth olup olmadığını görememişti. Bandana saçının rengini ve boyunu gizliyordu.

"Bella, kapamalıyım," dedi. "Beni gelişmelerden haberdar et. Bence boş bir tehdit ama sana farklı duyumlar gelirse bana haber ver."

"Harry, bence..."

Bosch telefonu kapayıp arabayı çalıştırdı. Gözlerini kadından ayırmadan caddede ağır ağır ilerledi. Kadın neredeyse bloğun sonuna gelmişti. Bosch yanından geçip kenara çekmeyi ve sonra da çıkıp Elizabeth mi diye bakmayı planlıyordu. Elizabeth'i bulmaya o kadar yoğunlaşmıştı ki onu bulduğunda ne yapacağını bilmediğini fark etti.

Kadın köşeye varınca döndü, gözden kayboldu. Bosch'un onu iyi aydınlatılmış Van Nuys Bulvarı'nda teşhis edip yüzleşme planı suya düşmüştü. Hızlanıp kadının döndüğü sokağa saptı. Çok geçmeden onu kapalı bir boya dükkânının gölgesinde iki adamla birlikte gördü. Kadın, adamlardan birinin eline bir şey koyuyordu. Bosch hâlâ suratını görememişti. Hemen önlerinde durdu.

Adamlardan biri hemen Van Nuys'ı dik kesen bir ara sokağa doğru koştu. Kadınla diğer adam donup kaldılar. Bosch'un eski Cherokee'si polis arabasına benzemiyordu. Torpido gözünden bir fener kapıp arabadan indi. Ellerini görebilmeleri için cipin üzerine kaldırdı.

"Sorun yok. Sadece konuşmak istiyorum. Sadece konuşmak istiyorum."

Bosch yanlarına gelirken adam arka cebinden bir şey çekip kadını kendine siper yaptı. Adamın cebinden çıkardığı şeyin si-

lah mı, bıçak mı, yoksa sigara mı olduğunu seçemiyordu. Ama tecrübelerine göre eğer silahın varsa gösterirdin.

Bosch iki metre kala durdu. Kolları hâlâ havadaydı.

"Elizabeth?"

Karanlığın içine baktı. Göremiyordu. Kadın da cevap vermedi. Elleri hâlâ başının üstündeydi, feneri yakıp ışığı kadına doğrulttu.

Elizabeth değildi.

"Pekâlâ, özür dilerim, yanlış kişi," dedi Bosch. "Sizi yalnız bırakıyorum."

Gerilemeye başladı.

"Herhalde yanlış kişi," dedi adam. "İnsanların üzerine bu şekilde gelerek ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Dedim ya, birini arıyorum, tamam mı? Özür dilerim."

"Tabancam olabilirdi, seni ahmak. Kafanı uçurabilirdim."

Bosch ceketinin içine uzanıp silahını aldı. Yukarı kaldırıp adamla kadına doğru bir adım attı.

"Yani böyle mi?" dedi. "Böyle mi yapacaktın?"

Adam tuttuğu şeyi yere düşürüp ellerini havaya kaldırdı.

"Özür dilerim, adamım. Özür dilerim," dedi adam.

"Çek şu lanet şeyi," diye bağırdı kadın. "Bizim kimseye zararımız yok."

Bosch kaldırıma baktı, adamın düşürdüğü şeyi gördü. Plastik bir hap eziciydi. Klinikten aldıkları hapları çekmek için toza dönüştüreceklerdi. Bosch geçen yıl gizli görevdeyken aynı buna benzer bir hap ezici taşımıştı.

Birdenbire önünde duran iki insanın hayatlarının ne kadar acınası olduğunu fark etti. Elizabeth böyle bir hayata nasıl geri dönebilirdi? Tabancasını kılıfına soktu, iki müptelanın bakışları arasında arabasına döndü.

"Nesin sen, polis falan mı?" diye bağırdı kadın.

Bosch arabasına binmeden önce kadına baktı.

"Öyle bir şey," dedi.

Arabaya bindi, vitese taktı, uzaklaştı.

Bu gecelik bu kadar yeterdi. Eğer Elizabeth dışarıda bir yerde tek başınaysa muhtemelen Bosch'un kendisini aramasını istemiyordu. Elinden geleni yaptığına kanaat getirerek evin yolunu tuttu. Kızının katilini aramayı sürdürecekti fakat Elizabeth'i bulmak artık önceliği olmayacaktı.

Cahuenga'daki Poquito Más'tan dürüm aldı, tepedeki evine çıktı. Yemek yiyip duş alacak, üstünü değiştirecekti. Ardından da Ballard'la şantaj kartlarını okumak için Hollywood'a gidecekti.

Ev karanlıktı çünkü ışıkları açık bırakmayı unutmuştu. Mutfak kapısından içeri girip buzdolabından bir şişe su aldıktan sonra akşam yemeğini yemek için arka balkona çıktı.

Oturma odasından geçerken balkonun sürgülü kapısının aralık olduğunu fark etti. Durdu. Öyle bırakmadığını biliyordu. Derken kafasında bir tabancanın namlusunu hissetti.

Kızının görüntüsü zihninde canlandı. Birkaç yıl öncesine aitti. Ona araba kullanmayı öğrettiği ve ne kadar başarılı olduğunu söylediği bir ana. Maddie'nin gururla gülümsediği bir ana.

BALLARD

32

Ballard bütün hafta beklediği gibi bir gece yaşadı. Ne dedektif çağrısı ne destek çağrısı ne de yardıma ihtiyacı olan memur çağrısı. Bütün mesaiyi dedektif bürosunda geçirdi. Hatta yemek bile sipariş etti. Bu ona odaklanmak ve saha görüşme kartlarının kalanını incelemek için vakit verdi.

Daha sonra ayrıntılı incelenmek üzere ayırdığı ilk iki kutudaki kartların sayısı oldukça azdı. Ballard projenin başından beri biriken desteye sadece iki kart ekledi. Fakat üçüncü kutudan beş kart çıktı. Hatta bunlardan üçü destenin en tepesine konulacak türdendi.

Daisy Clayton cinayetinden üç hafta önce iki memur arabalarını durdurup Sunset'in güneyindeki Gower'da kırmızı kaldırımın önüne yasadışı park eden bir minibüsü kontrol etmişlerdi. Memurlar yaklaştıklarında minibüsten sesler geldiğini duymuş, içeride ışık yandığını görmüşlerdi. Arka kapılardaki pencerelerin eğreti perdesinin kısmen aralandığını fark etmişlerdi. Dar aralıktan bir adamla kadının şilte üzerinde seviştiğini ve ikinci bir adamın da onları kayda aldığını görmüşlerdi.

Memurlar eğlenceye müdahale edip üç minibüs sakininin kimliklerini kontrol etmişlerdi. Daha evvel fahişelikten tutukla-

nan kadına seksin de kayda almanın da kendi rızasıyla olduğunu teyit ettirmişlerdi. Kadın para aldığını ya da fuhşa iştirak ettiğini inkâr etmişti.

Tutuklama olmamıştı çünkü ortada üçlünün suçlanabileceği bir suç yoktu. Kanunlara göre, memurlar yalnızca, gayriahlaki davranışlar herkese açık yapılır ve vatandaşlar rahatsızlık bildirirse şüphelileri tutuklayabilirdi. Hal böyleyken üçlü uyarılarak serbest bırakılmıştı.

Üç bireysel şantaj kartı doldurulmuştu. Ballard'ın minibüs dışında odaklandığı şey, adamlardan birinin adının altında yazan porno oyuncusu kelimeleriydi. Kurt Pascal olarak kaydedilen adam o sırada yirmi altı yaşındaydı ve Sherman Oaks'ta Kester Sokağı'nda ikamet ediyordu.

Şantaj kartlarında yer alan az sayıdaki ayrıntıdan Ballard'ın çıkardığı sonuca göre, memurlar minibüste bir porno çekimini bölmüşlerdi. Pascal ile Wilson Gayley olarak teşhis edilen otuz altı yaşındaki kameraman, otuz bir yaşındaki hayat kadını Tanya Vickers'a minibüste sevişmesi için para vermişti. Ballard bir adım daha ileriye giderek kafasında bir senaryo kurdu: İki adam çekim için başka bir fahişe bulmuş ve sonradan da kız reşit olmadığından suç işlediklerini öğrenmişlerdi. Sorunlarını halletmenin yolu, fahişeyi ortadan kaldırmak ve bunu bir cinsel sadistin üstüne yıkmak olmuştu.

Ballard bu senaryonun tamamen varsayımdan ibaret olduğunun farkındaydı. Pek çok farazi öğe vardı. Fakat bu senaryoda bir şey onu çekiyordu. O üç şantaj kartının üzerine eğilmeliydi. Nereden başlayacağını da biliyordu.

Duvar saatine baktı, zamanın çabucak geçmişti. Saat çoktan beş olmuştu ama Bosch söz vermesine rağmen gelmemişti. Onu aramayı düşündü fakat uyandırmak istemedi. Belki de adamcağız bu geceyi uyuyarak geçirmeye karar vermişti.

Ballard önündeki masada duran üç şantaj kartına baktı. Hemen işe koyulmak istiyordu fakat Bosch'a söz vermişti. Son kutuya geçip kartlara bakmaya başladı.

İki saat sonra son kutuyu da bitirmişti. Hiçbir kartı ayırmamıştı. Bosch hâlâ gelmemişti. Acaba aradı ya da mesaj attı da bir şekilde gözden mi kaçırdı diye telefonunu kontrol etti, ama hiçbir şey yoktu. Mesaj yazdı.

Otuz dakikaya GKÜ'ye geçiyorum... geliyor musun?

Gönderip bekledi. Cevap gelmedi.

Ballard işine döndü. Mevcut adresleriyle medeni hallerini öğrenebilmek amacıyla, çıkmadan önceki son yarım saatini minibüsteki üç ismi bilgisayarda aratarak geçirdi. Minibüs olayını takip eden dört yılda Tanya Vickers fuhuş ve uyuşturucu suçlarından dokuz kez tutuklanmış, otuz beş yaşında aşırı doz eroinden ölmüştü.

Pornocu Kurt Pascal'ın sabıkası yoktu ve Motorlu Taşıtlar Dairesi'nin kayıtlarında hâlâ Sherman Oaks'taki Kester Sokağı'nda yaşıyor görünüyordu. Fakat kayıtlar eskiydi. Ehliyetinin süresi iki yıl önce dolmuş, ama yenilenmemişti.

Kameraman Wilson Gayley de kayıplardaydı. 2012'de birine kasten zührevi hastalık bulaştırmaktan hapis cezasına mahkûm edilmişti. Cezaevinde üç yıl geçirdikten sonra bir yıl şartlı tahliyeyle cezasını tamamlamıştı. Ardından sırra kadem basmıştı. Ballard hiçbir eyalette ona ait ehliyet bulamadı.

Ballard'ın işi zordu, ama saat artık sekiz olmuştu ve ENGEL verilerini almak için otuz dakika içinde GKÜ'de Profesör Calder'la buluşacaktı. Gecikmesi söz konusu olamazdı, zira profesörün saat dokuzda başlayan üç saatlik laboratuvar çalışması vardı.

Dört kutu saha görüşme kartını büro boyunca uzanan dosya dolaplarının üzerine koydu, şarjdan bir telsiz aldı ve arka kapıdan çıktı.

Otoparktan ayrıldığında saat sekizi geçmişti. Ballard'ın Bosch'u arayıp uyandırma konusunda bir endişesi yoktu. Fakat arama doğrudan telesekretere yönlendirildi.

"Bosch, ben Ballard. Ne oldu sana? Bu işi birlikte yapacağız sanıyordum. Ben GKÜ'ye gidiyorum. Ara beni. Gerçekten ilginç birkaç şantaj kartı buldum."

Bosch'un hemen geri aramasını ümit ederek görüşmeyi sonlandırdı.

Bosch aramadı.

Ballard telefonundan bir numaraya bakıp aradı. Beatrice Beaupre hem yetişkin film yönetmeni hem de eski bir oyuncuydu. Toplamda yirmi yıldır sektördeydi. Ballard onu tanıyordu. Çünkü geçen sene Beaupre'yi öldürme planları yapan bir adamdan kurtarmıştı. Bu bakımdan Beaupre, Ballard'a borçluydu. Ballard şimdi borcunu tahsil etmek için arıyordu.

Ballard, Beaupre'nin bu saatte ya Canoga Park'taki stüdyosunda geceden kalma işini bitirdiğini ya da evinde mışıl mışıl uyuduğunu biliyordu.

Telefon ilk çalışta açıldı.

"Efendim?"

"Beatrice, ben Renée Ballard."

Beaupre porno dünyasında birkaç farklı isimle biliniyordu. Çok az kişi gerçek ismini biliyor ya da ona bu isimle sesleniyordu.

"Ballard, nasılsın? Ben de tam stüdyodan çıkmak üzereydim. Bütün gece çalıştım da."

"O halde seni yakaladığıma sevindim. Uzmanlığına ihtiyacım var."

"Uzmanlığıma mı? Ne o, kölelik fantezisi falan mı deneyeceksin?"

"Pek sayılmaz. Sana birkaç isim sormak istiyorum."

"Tamam."

"İlki Kurt Pascal. Kendisi sözde porno oyuncusu. En azından dokuz sene önce öyleymiş."

"Dokuz yıl önce ha! Kahretsin, o zamandan bu zamana çok şey değişti. İnsanlar gelip giderler."

"Onu tanımıyorsun öyleyse."

"Yani, bu adamları sahne isimleriyle tanırım ve bu onun sahne ismi değil. İzin verirsen bilgisayarıma geçeyim. Gerçek ismiyle veritabanında yer alıyor mu bakayım."

"Hangi veritabanı bu?"

"Oyuncu seçmeleri. Bekle."

Ballard tuş sesleri duydu.

"Pascal mıydı? P-A-S-C-A-L?"

"Bendeki adı öyle, evet."

"Tamam, evet, var. Fotoğraftan tanıyamadım, o yüzden onunla hiç çalışmadım diyebilirim. Ne yapmış?"

"Hiçbir şey. Nerede yaşadığı yazıyor mu?"

"Hayır, öyle bir bilgi yok. Sadece ajansı, yaşı ve vücut özellikleri var. Adam on üzerinden onluk. Bu da sektöre girmesini ve tutunmasını açıklıyor. Otuz beş yaşında. Bu iş için biraz yaşlanmış."

Ballard bir an Pascal'a nasıl ulaşabileceğini düşündü. Şimdilik üzerinde durmamaya karar verdi.

"Peki ya Wilson Gayley adındaki adam?" diye sordu. "Kameraman olabilir."

"Sahne ismi mi bu?" diye sordu Beaupre. "Eşcinsel pornosu çekmiyorum, o yüzden onu tanımam."

"Hayır, adamın gerçek ismi bu. Galiba."

"Galiba."

Ballard tuşlara vurulduğunu duydu.

"Veritabanında yer almıyor," dedi Beaupre. "Ama çağrışım yapıyor sanki. Eşcinsel pornosuna uygun bir ismi var, fakat normal sektörde bir adam. Bir soruşturayım."

"Birine kasten zührevi hastalık bulaştırmaktan beş yıl önce hapse girmiş," dedi Ballard.

"Ah, dur biraz," dedi Beaupre. "O adam mı yoksa bu?"

"Hangi adam?"

"Galiba o. O dönemde bir adam vardı, ortaklarından birine hakaret ettiği için oyuncu bir kıza kızmıştı. Onu bir sahne için tutmuş, kendisi de oynamıştı. Kız frengiye yakalanarak sektöre veda etmek zorunda kalmıştı. Sonradan ahlak büroya gitmişti. Çünkü biri ona yapımcının ki bu Gayley denen herifi hatırlatıyor bana, bunu bilerek yaptığını söylemişti. Kızı becerirken kendisinde hastalık olduğunu biliyormuş yani. Sonra ahlak büro dosya açmıştı. Tıbbi raporlarını alıp incelemişlerdi. Bildiğini kanıtlayıp içeri tıkmışlardı."

"O zamandan beri ondan haber aldın mı hiç? Birkaç yıl önce dışarı çıkmış."

"Sanmam. Sadece o olayı hatırlıyorum. Bu sektörde başına gelebilecek en korkunç şey bu."

Ballard, Beaupre'nin hikâyesini doğrulamak için Gayley hakkındaki dosyaya bakması gerektiğini biliyordu. Ama aynı adamdan bahsediyor gibiydiler.

"İlk adama dönersek, Pascal'a yani," dedi. "Veritabanından onu bir çekim için tutabilir misin?"

"Müsait olup olmadığını öğrenmek için ajansına mesaj yollayabilirim," dedi Beaupre.

"Bir seçme falan olur mu?"

"Hayır. Bu sektörde, ajansın göndereceği geçmiş filmlerine bakarsın. Sonrasında ya tutarsın ya tutmazsın. Çekim başına üç yüz dolar alıyormuş. Veritabanında öyle diyor."

"Onu bugün bir çekim için tutabilir misin?"

"Sen neden bahsediyorsun? Ne çekimi?"

"Çekim falan yok zaten. Konuşabilmek için senin stüdyona getirmek istiyorum onu, hepsi bu."

Beaupre kısa bir duraklamadan sonra cevap verdi.

"Bilemiyorum Ballard. Polisler için böyle bir şey yaptığım duyulursa bu bana zarar verebilir. İleride çalışacak oyuncu bulmakta zorlanabilirim. Özellikle de o ajansla. Büyüklerden biri."

Şimdi Ballard durakladı. Sessizliğinden, dile getirmek istemediği şeyin anlaşılacağını umuyordu: *Bana borçlusun, Beaupre.*

Strateji işe yaradı.

"Pekâlâ, masum ayağına yatabilirim sanırım," dedi Beaupre. "Seni gerçek bir yapımcı sandığımı falan söylerim."

"Bir şekilde hallet işte," dedi Ballard.

"Ne zaman olsun?"

"Bugüne ne dersin?"

"Aynı güne oyuncu çağırmak biraz şüphe çekebilir. Bunu kimse yapmaz."

"Tamam, yarına ne dersin peki?"

"Kaçta?"

"Dokuzda."

"Akşam, değil mi?"

"Hayır, sabah."

"Sabah kimse çalışmaz."

"Pekâlâ, öğleden sonra olsun o zaman."

"Tamam, onu yarın dörtte çağırıp sana haber veririm. Sen de burada olacaksın, değil mi?"

"Orada olacağım."

Görüşme sona erdi. Ballard sonra tekrar Bosch'u aradı ve doğrudan telesekretere yönlendirildi.

Bosch'un telefonu kapalı gibiydi.

33

Trafik çok yoğundu. Ballard, kampüsteki park yapılamaz alana girmesini sağlayan polis arabasıyla bile, Profesör Calder'ın ofisine ancak profesör laboratuvara gitmek için kapısını kilitlerken varabildi.

"Profesör, geç kaldığım için özür dilerim," dedi arkasından. "ENGEL verilerini alma şansım var mı?"

Ballard bir öğrencinin yalvaran ses tonunu kullandığını fark etti. Utanç vericiydi.

Calder dönüp karşısında Ballard'ı görünce kapısını açtı.

"İçeri geçin dedektif."

Calder bir koltuğa sırt çantasını bırakıp masasının arkasına geçti. Orta çekmeceyi açtı.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," dedi. "LAPD bana hiç iyi davranmadı."

Profesör çekmeceden bir USB bellek çıkarıp Ballard'a uzattı.

"Biliyorum," dedi Ballard. "O anki politikayla alakalı bir durum."

USB'yi alıp baktı.

"Ama sizi temin ederim," dedi. "Eğer bu, katili yakalamamıza yardım ederse bunun bilinmesini sağlayacağım."

"Umarım," dedi Calder. "Ortağınız için çıktıları kendiniz almanız gerekecek. Dönem sonu olduğundan elimde bütçe de kâğıt da yok."

"Sorun değil Profesör. Teşekkürler."

"Beni gelişmelerden haberdar edin."

Ballard arabasını bıraktıktan yalnızca on dakika sonra aracının yanına döndüğünde ön cam sileceğinin altında bir ceza fişi olduğunu gördü.

"Şaka mı bu?" dedi.

Sileceğin altından kâğıdı çekip aldı, kendi etrafında üç yüz altmış derece dönerek cezayı kesen polis memurunu aradı. Sadece derslerine giden öğrencileri görebildi.

"Polis arabası bu!" diye bağırdı.

Öğrenciler bir an ona baktılarsa da yollarına devam ettiler. Ballard arabasına bindi, kâğıdı konsolun üzerine attı.

"Pislik herifler," dedi.

Hollywood'a doğru yola çıktı. Bir sonraki hamlesine karar vermeliydi. Polis otosunu geri götürüp kendi aracıyla kumsala gidebilir ve biraz sörf yaptıktan sonra uyuyabilirdi. Ya da vaka üzerinde çalışmaya devam edebilirdi. Ayrıntılı incelenmeyi bekleyen elli altı saha görüşme kartı vardı. Ayrıca soruşturmaya yeni bir bakış açısı katan ENGEL dosyaları da artık elindeydi.

İki gündür suyun üzerine çıkmamıştı. Bu egzersize ve onun varlığına katacağı dengeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama vaka onu çağırıyordu. Dikkate değer SG kartlarının sayısı epey azalmıştı. ENGEL verileri temin edilmişken vakaya tam gaz devam etmeliydi.

Telefonunu çıkarıp Bosch'u o sabah üçüncü kez aradı. Yine telesekreter çıktı.

"Bosch ne oluyor? Birlikte çalışıyor muyuz, çalışmıyor muyuz?"

Cep telefonunu öfkeyle kapamanın bir yolu olmadığına sinirlenerek aramayı sonlandırdı.

Sıkışık trafikte ağır ağır ilerlerken Bosch'a olan öfkesi dağıldı ve yerini endişeye bıraktı. Hollywood'a döndüğünde Highland üzerinden kuzeye, Cahuenga Geçidi'ne yöneldi. Bosch'un geçitte yaşadığını biliyordu. Elizabeth Clayton'la konuşabilmesi için adresini vermişti. Kapı numarasını hatırlamıyordu ama sokak aklındaydı.

Woodrow Wilson Yolu, geçidin üzerinde dağın kenarı boyunca uzanırken manzara çelik ve beton yığınları üzerinde yükselen evlerin arasından kesik kesik görünüyordu. Fakat Ballard manzarayla ilgilenmiyordu. Hafta başında Bosch'u direksiyonunda gördüğü eski yeşil Cherokee'yi arıyordu. Bosch'un garajı olmadığını umuyordu.

Dağın zirvesine üç viraj kala, sokağın manzaraya bakan tarafındaki küçük bir eve bağlı sundurmada duran cipi gördü. Yanından geçip kenara çekti.

Ballard ön kapıya gidip kapıyı çaldı. Gerileyip açık perde var mı diye camlara baktı. Hiçbir şey yoktu. Cevap veren çıkmadı. Kapıyı zorladı ama açılmadı.

Sundurmaya gitti, yan kapıyı yokladı. O da kilitliydi.

Sokağa geri döndü, diğer tarafa yürüdü, evi uzaktan inceledi. Sanat hırsızı Bechtel'ın Warhol'ları çalmak için içeri nasıl girdiğini düşündü. Sundurma tırmanmaya uygun, çapraz işlenmiş demir sütunla desteklenmişti.

Tekrar karşıya geçti.

Ballard tıpkı üç gün evvel yaptığı gibi çatıya tırmanıp arka uca yürüdü. Manzaralı tüm evlerin arka balkonu vardı ve Bosch'un

evi de bu geleneği sürdürmüştü. Yağmur oluğunun sağlamlığını kontrol ettikten sonra iki eliyle tutunarak balkona attı kendini. Yere sorunsuz indi.

Kesinlikle bir tuhaflık vardı. Sürgülü kapı itmesine gerek kalmadan geçebileceği kadar aralıktı. Küçük, sade döşenmiş bir oturma odasının ortasında duruyordu. Görsel açıdan hiçbir aksilik yok gibiydi.

"Harry?"

Cevap yok. İçeriye doğru ilerledi. Tuhaf bir yiyecek kokuyordu.

Yemek masası ile onun ardında kitaplarla, dosyalarla, taş plak ve CD koleksiyonuyla dolu rafların yer aldığı duvarı içine alan bir girinti vardı. Masanın üzerinde açılmamış bir su şişesi ve Poquito Más'tan alınmış, yanları yağ lekeli bir kâğıt poşet duruyordu. Ballard poşetle şişeye dokundu. İkisi de oda sıcaklığındaydı. Poşet açıktı, içine baktı. Paketlenmiş yiyecekleri görünce uzun süredir el sürülmediklerini ve evdeki kokunun kaynağı olduklarını anladı.

"Harry?"

Bu kez daha yüksek sesle bağırdı ama yine cevap alamadı.

Ön kapının yanındaki girişe geçti, sundurmaya açılan mutfağa baktı. Hiçbir terslik görünmüyordu. Tezgâhın üzerinde anahtarlar gördü.

Dönüp koridordan geçerek odalara doğru yürüdü. İlerlerken aklına bir sürü düşünce üşüştü. Bosch, Elizabeth Clayton'ın esrarengiz biçimde evden ayrıldığını söylemişti. Ona zarar vermek için geri mi dönmüştü? Onu soymaya mı çalışmıştı? Başka bir terslik mi çıkmıştı?

Derken Bosch'un yaşını ve arabadan uzay merkezine topallayarak yürüyüşünü düşündü. Onu yatağında ya da banyosunda yere yığılmış olarak mı bulacaktı? Kendini haddinden fazla zorlayıp uykusuzluğa ve bitkinliğe yenik mi düşmüştü?

"Harry? Ben Ballard. Burada mısın Harry?"

Eve sessizlik hâkimdi. Ballard, duvarlardaki posterler ve fotoğraflarla, yatağın üzerindeki pelüş hayvanlarla, kendi gramofonu ve taş plak koleksiyonuyla Bosch'un kızına ait olduğu belli odanın kapısını itti. Komodinin üzerinde bir kadına sarılan genç bir kızın çerçeveli fotoğrafı duruyordu. Ballard, fotoğraftakilerin Bosch'un kızı ve kızın annesi olduğunu varsaydı.

Koridorun karşısında yataklı ve masalı bir oda daha vardı. Son derece sade. Elizabeth'in odası, diye düşündü. Koridorun sonunda ortak bir banyo vardı. Sonra da Harry'nin odası.

Ballard odaya girdi ve sanki onu uyurken bulmayı beklermiş gibi, bu kez Bosch'un adını fısıldamakla yetindi. Askeri bir itinayla yapılmış yatakta şiltenin altına kıstırılan örtü gergindi.

Aramayı sonlandırmak için banyoya da baktı ama Bosch'un evde olmadığını biliyordu. Geri dönüp bütün evi ve balkonu tekrar dolaştı. Bakılacak son yer, alttan direklerle desteklenen evin altındaki sarp alandı.

Aşağıdaki kuru vadi çalılıklar, akasya ve bodur çam ağaçlarıyla kaplıydı. Ballard balkonda ileri geri yürüdü, aşağıyı tamamen görebilmek için açısını değiştirdi. Herhangi bir ceset yahut dalların doğal şeklinde herhangi bir bozulma izine rastlamadı.

Evin ve aşağısının temiz olduğuna kanaat getiren Ballard kollarını kavuşturup korkuluğa yaslandı. Ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Bosch'un başına bir şey geldiğine emindi. Saatine baktı. 10.00. Hollywood Şube'deki dedektif bürosu şimdi vızır vızırdı. Telefonunu çkardı, doğrudan hattan amiri Teğmen McAdam'ı aradı.

"Teğmenim, ben Ballard."

"Ballard. Ben de tam vukuat kayıtlarını arıyordum ama bulamadım."

"Vukuat yoktu. Sakin bir geceydi. Hiçbir çağrı gelmedi."

"Eh, böylesi kırk yılda bir görülür. Neden aradın öyleyse?"

"Hatırlarsan sana hafta başında dokuz yıl önce kaçırılıp öldürülen kızın faili meçhul vakasını soruşturduğumu söylemiştim."

"Evet, hatırlıyorum. Daisy bir şeydi, değil mi?"

"Doğru, evet. Soruşturmayı Harry Bosch'la yürütüyordum."

"Benim iznim olmadan, ama evet, Bosch'un o işle uğraştığını biliyorum."

"Devriye amirinden izin almış. Her neyse, asıl konuya geliyorum. Bosch bu sabah merkeze gelip benimle birlikte eski şantaj kartlarına bakacaktı ama gelmedi."

"Tamam."

"Ardından GKÜ'deki bir adamla randevumuz vardı ve Bosch ona da gelmedi."

"Onu aradın mı?"

"Hem de kaç kere. Telefonu açmadı. Şu an onun evindeyim. Arka kapı açıktı. Masanın üzerinde dün geceden kalma, dokunulmamış yemek var ve yatakta da yatılmamış."

McAdam, Ballard'ın dediklerini düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Ballard, amirinin kendisi gibi endişelendiğini düşünüyordu fakat konuştuğunda öyle olmadığı anlaşıldı.

"Ballard, sen ve Bosch arasında... bu vaka dışında bir ilişki mi var?"

"Hayır. Şaka mı yapıyorsun sen? Bence başına bir şey geldi. Ben, hayır... O kayıp, Teğmenim. Bir şeyler yapmalıyız. Onun için aradım. Ne yapalım?"

"Pekâlâ, sakinleş biraz. Benim hatamdı, tamam mı? Söylediklerimi unut. Pekâlâ, şu sizin buluşmanıza tam olarak kaçta gelecekti?"

"Kesin bir saat yoktu. Ama erken geleceğini söylemişti. Dört beş gibi onu arıyordum."

Yine sessizlik.

"Renée daha en fazla altı saat olmuş."

"Biliyorum ama bir terslik var. Akşam yemeği masada duruyor. Arabası burada ama kendisi yok."

"Daha çok erken. Biraz beklemeliyiz."

"Beklemek mi? Sen neden bahsediyorsun? O bizden biriydi. LAPD'dendi. Bülten çıkarmalı, en azından RACR'dan geçmeliyiz."

Racer diye okunan RACR, binlerce memurun telefonuna aynı anda mesaj göndermeyi sağlayan dahili bir mesaj uyarı sistemiydi.

"Hayır, daha çok erken," dedi McAdam. "Önümüzdeki birkaç saat içinde neler olacağını bir görelim. Bana adresi atarsan öğle yemeğinden sonra oraya bir ekip gönderirim. Bugünlük serbestsin."

"Ne?" dedi Ballard.

Sesinde öfke vardı. McAdam onun gördüğünü görmüyor, bildiklerini bilmiyordu. Bu olayı yanlış idare ediyordu.

"Git dinlen Renée. Bosch'a bakması için daha sonra bir araç gönderirim. En az on iki saat beklemeliyiz. Elimize daha fazla bilgi geçince seni ararım. Muhtemelen boşuna kaygılanıyorsun."

Ballard, McAdam'ın emrini kabul etmeden telefonu kapadı. Sarf edeceği bir sonraki sözcüklerin yüksek perdeden çıkmasından korkmuştu.

Telefonundan San Fernando Emniyeti'nin numarasını buldu. Arayıp dedektif bürosuna bağlanmayı talep etti. Telefonu bir kadın açtı, kendini çok hızlı tanıttığından Ballard adını yakalayamadı.

"Harry Bosch orada mı?"

"Hayır, değil. Başkası yardım etse olur mu?"

"Ben, LAPD'den Dedektif Ballard. Ortağıyla konuşabilir miyim lütfen? Çok acil."

"Burada ortaklık sistemi yok. Herkes birbiriyle yer değiştirir. Biz..."

"En son kiminle çalıştıysa onunla konuşmam gerek... tanığın öldürüldüğü çete cinayetinde."

Kısa bir duraklamadan sonra yanıt geldi.

"En son çalıştığı kişi bendim. O vakayı nereden biliyorsunuz?"

"Adınız ne demiştiniz?"

"Dedektif Lourdes. Siz bunu nereden..."

"Beni dinleyin. Sanırım Harry'nin başına bir şey geldi. Şu anda onun evindeyim ve kendisi burada değil. Görünüşe bakılırsa da... kaçırılmış olabilir."

"Kaçırılmak mı?"

"Bu sabah buluşacaktık. Gelmedi. Telefonu kapalı ve evinde değil. Dün akşamki yemeği, el sürülmemiş olarak masanın üstünde duruyor, yatağı bozulmamış ve arka kapısı açıktı."

"Pekâlâ, pekâlâ, şimdi beni dinleyin. Dün, liderlerinden birinin aleyhinde kanıt topladığı için SanFerlerin Harry'yi öldürtmek için adam tuttuklarına dair elimize istihbarat geçmişti. Bugün üzerinde çalışıyorduk. Ama dün gece Harry'yi uyardım. Ona söyledim. Peki, saklanmış olma ihtimali var mı?"

Ballard'ın göğsünde keskin bir baskı oluşmaya başladı. Korkuydu bu.

"Ben... Hayır, buradaki manzaraya bakılırsa saklanmış olamaz. Anahtarları masanın üzerinde. Arabası da burada."

"Belki de arabanın izinin sürülebileceğini düşünmüştür. Bakın, durumu geçiştirmeye çalışmıyorum. Eğer bir kaçırılma söz konusu diyorsanız buradaki birimleri harekete geçiririz. Kızıyla konuştunuz mu?"

Ballard, Bosch'un hafta içinde ona işine yarayabilecek bir bilgi verdiğini fark etti birdenbire.

"Hayır," dedi. "Ama şimdi konuşacağım. Sizi tekrar ararım."

Görüşmeyi sonlandırdı.

34

Ballard farklı bir arama yapmak için tekrar eve girdi. Bosch'un kızının telefon numarasına ihtiyacı vardı. Bosch'un odasında otellerdekine benzer küçük bir masa görmüştü. Oraya gitti ve çekmeceleri karıştırmaya başladı. Ta ki çek defterleri ve lastikle sarılmış zarf desteleri bulana kadar.

Bir deste tamamen telefon faturasıydı. Hemen en üstteki zarfı açtı. Bosch'un tek hesaptan iki cep telefonunu ödediği bir aile paketi kullanıyordu. Onun numarasını tanıdı, diğeri de kızına ait olmalıydı. Ardından çek defterini açtı, Madeline Bosch'a yazılan dört yüz dolarlık çekin kaydını bulana kadar defteri karıştırdı.

Aradığını bulmuştu. Numarayı çevirdi. Doğrudan telesekretere yönlendirildi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu zira Bosch'un kızı numarasını bilmiyordu.

"Madeline, ben LAPD'den Dedektif Ballard. Bu mesajı dinler dinlemez beni araman çok önemli. Lütfen beni ara."

Kızın telefonunda görünecek olmasına karşın numarasını bıraktı. Sonra aramayı sonlandırdı. Her şeyi çekmeceye koydu, masanın başından kalktı. Bosch laf arasında kızının Orange County'de Chapman'a gittiğini ve yaklaşık bir saatlik mesafede olduğunu söylemişti. Madeline Bosch'un yerini öğrenmek için

okulun güvenlik ofisini aramayı düşünüyordu. O sırada telefonu çaldı. Ekranda az önce çevirdiği numara belirdi.

"Madeline?"

"Evet, neler oluyor? Babam nerede?"

"Onu bulmaya çalışıyoruz ve yardımına ihtiyacımız var."

"Aman Tanrım, ne oldu?"

"Sakın paniğe kapılma, Madeline. Sana böyle mi diyeyim? Madeline?"

"Maddie deyin. Bana neler olduğunu anlatın."

"Emin değilim. Benimle iki buluşmaya gelmedi ve ona ulaşamıyorum. Şu anda evindeyim ve arabası sundurmada. Masada yemek var ama kendisi burada değil. Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Dün akşam bana mesaj göndermişti. Hafta sonu görüşmek istiyordu."

"O ve annen boşandılar mı? Onunla iletişime..."

"Annem öldü."

"Tamam, özür dilerim, bilmiyordum. İşte bu noktada yardımına ihtiyacım var. Baban bana ikinizin bir anlaşma yaptığınızı söyledi. Birbirinizin telefonlarının izini sürebiliyormuşsunuz. Galiba şu anda telefonu kapalı ama senden takip uygulamasını açmanı ve son takip noktasının neresi olduğunu söylemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Sadece... Sizi hoparlöre alacağım uygulamayı..."

"Tamam."

Ballard bekledi. Maddie sonunda konuştu.

"Tamam, dün gece en son sinyal on bir kırk ikide alınmış. Sonra durmuş."

"Pekâlâ, çok güzel. Telefonun konumu ne?"

Maddie konuma bakarken sessizlik hâkimdi. Ballard ev dışında bir yer olmasını umuyordu. Yoksa hiçbir ilerleme kaydedemezlerdi.

"Şey, Valley'de bir yeri gösteriyor. Saddletree Open Space diye bir yer."

Ballard'ın yüreği ezildi. Cesetten kurtulmak için uygun bir yere benziyordu.

"Biraz daha kesin konuşabilir misin?" diye sordu düşüncelerini sesine yansıtmamaya çalışarak. "Ekranı falan büyütebilir misin?"

"Bekleyin," dedi Maddie.

Ballard bekledi.

"Şey, Sylmar yakınlarında gibi," dedi Maddie. "Konuma en yakın yol Coyote Sokağı."

"Telefonu kapayıp, ekran görüntüsü aldıktan sonra bana gönderir misin?"

"Olur ama orada ne işi vardı? Neler...?"

"Maddie beni dinle. Bana ekran görüntüsünü gönderebilmen için şimdi telefonu kapamalıyız. Babanın orada olup olmadığını öğrenmek için görüntüyü doğru insanlara ulaştırmalıyız. Korktuğunu ve endişelendiğini biliyorum. Ama şimdi kapamam gerek. Bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım. Tamam mı?"

Ballard kızın ağladığını duyabiliyordu.

"Maddie?"

"Evet, tamam. Kapıyorum."

"Bir şey daha. Eğer babana benziyorsan bana o ekran görüntüsünü attıktan sonra bir arabaya atlayıp buraya geleceğini biliyorum. Bunu sakın yapma. Evinden uzak durmalısın, tamam mı? Güvenli olmayabilir."

"Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Hayır, yapmıyorum. Benden ya da babandan haber alana dek evden uzak durmanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Güzel. Ekran görüntüsünü at şimdi."

Ballard telefonu kapadı. Heather Rourke'un muhtemelen uyumakta olduğunu biliyordu fakat umurunda değildi. Dostunu aradı. Şaşırtıcı şekilde telefon hemen açıldı.

"Bu saatte ayakta ne işin var Renée?"

"Hâlâ çalışıyorum. Bir sorun var. Valley'de alçak uçuş yapacak birine ihtiyacım var. Sence bunu benim için kim yapar?"

"Çok basit. Ben."

"Ne?"

"Fazladan mesai yapıyorum ve bugün Valley'de görevliyim. Kalkmak üzereyiz. Valley'de neresi?"

"Sylmar bölgesi. Ne kadar sür..."

"Otuz dakika. Tam olarak ne arıyorsun?"

"Kayıp bir polis memurunu arıyoruz. Harita üzerindeki konumunun bir ekran görüntüsünü göndereceğim. Bölgenin adı Saddletree Open Space. Orada neler var bilmek istiyorum. Ev, bina, ne olursa. Ve eğer hiçbir şey yoksa... ceset ara."

"Anlaşıldı. Şu ekran görüntüsünü gönder bakalım."

"Elime geçer geçmez gönderirim. Mümkünse telsizden konuşmayalım. Temas kurmak için cebimi ara."

"Anlaşıldı."

Ballard, tam Maddie'den ekran görüntüsü geldiği sırada görüşmeyi sonlandırdı. Görüntüyü Heather Rourke'a yönlendirdi. Suç mahalli olabileceği bilinciyle evin içinde dolaşmaya başladı. Arkadaki sürgülü kapıyı açık bıraktı, ön kapıdan çıkıp kilitledi.

Woodrow Wilson'dan geçide ulaşıp 101 numaralı otoyoldan kuzeyin yolunu tutana kadar telefonu çekmedi. Ardından San Fernando Emniyeti'nden Lourdes'i aradı.

"Saddletree Open Space hakkında bilgin var mı?"

"Şey, onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Coyote Sokağı adında bir yolun sonunda, Sylmar'ın kuzeyinde yer alıyor. Bosch'un telefonundan son sinyal dün gece yarısı orada bir yerden alınmış. Sonra kapanmış. Havalanmak üzere bir helikopter bize orada neler olduğunu söyleyecek. Ben yoldayım."

"Ben daha yakındayım. Oraya hemen gidebilirim."

"Helikopteri bekle. Orada ne olduğunu bilmiyorum. Ceset de olabilir tuzak da."

"Yüce Tanrım."

"Madem kiralık katil tutulduğunu biliyordunuz, neden onu korumadınız?"

"İstemedi. Ciddiye almadı sanırım. Hâlâ başına tam olarak ne geldiğini bilmiyoruz. Orada kamp yapıyor ve telefonu çekmiyor da olabilir."

"Olabilir ama sanmam. Telefonumu meşgul etmek istemiyorum. Helikopterden bir şey duyduğumda ararım."

"Ben de seninleyim. Bak, Harry benim hayatımı kurtardı ve..."

Cümlesini bitiremedi.

"Anladım," dedi Ballard.

Telefonu kapadı.

Kuzey istikametindeki sabah trafiği akıyordu. Ballard fazla zaman kaybetmedi. 101 numaralı otoyolundan 170'e, ardından 5'e geçti ve sonra da Roxford sokaklarına ulaştı. Sürekli telefo-

nunun ekranına bakıyordu fakat Rourke'tan hiçbir haber yoktu. Valley'yi kuşatan dağları karşısına alan Ballard, helikopteri görebilmek umuduyla eğilip ön camdan gökyüzüne baktı. Hiçbir şey göremedi.

San Fernando Yolu'ndan geçerken Rourke aradı. Arkadan helikopterin motor sesini duyamayınca öfkelendi.

"Hâlâ Piper Tech'te misiniz?"

"Hayır, Davis'te kullanabileceğimiz bir pist var."

Ballard, Sylmar yakınlarında sabık müdür Edward Davis'in adının verildiği bir eğitim tesisi olduğunu biliyordu.

"Üstünden uçtunuz mu? Bir şey var mıydı?"

Ballard anın gerginliğiyle kendi sesinin de gerildiğini fark etti.

"Ceset yok," dedi Rourke. "Fakat bana gönderdiğin ekran görüntüsündeki yerden yüz metre kadar kuzeyde çalılıkların arasında metruk bir tür köpek bakımevi ya da hayvan eğitim tesisi var gibi. Birkaç baraka ile eğitim alanı var. Ama araç ya da yaşam belirtisi yok."

Ballard soluğunu boşalttı. En azından Bosch'un cesedi güneşin altında bir yerde değildi.

"Araçla gidilebilir mi?" dedi.

"Süspansiyonu zorlar," dedi Rourke. "Toprak yolda kayma meydana gelmiş gibi."

"Fotoğraf çektin mi?"

"Evet. Göndermek üzereyim ama önce seninle konuşayım dedim."

"Sorun değil."

"Burada bekleyelim mi?"

"Yaklaşık on beş dakika uzaklıktayım sanırım. Tekrar uçabilirseniz buna hayır demem."

"Tamam, çağrılana kadar buradayız."

"Anlaşıldı."

Ballard görüşmeyi bitirip tekrar Lourdes'i aradı. San Fernandolu dedektife tepeden uçuşun sonuçlarını aktardı. Coyote Sokağı'nın sonunda buluşmayı, Harry Bosch'un telefonunun bilinen son konumunda arama yapmayı önerdi.

"Geliyorum," dedi Lourdes.

BOSCH

35

Tepedeki helikopter Bosch'a umut verdi. Fakat kendisini izleyen adamı telaşlandırdı. Bosch bütün gece adama dil dökmüş, adını sormuş, iplerini çözüp uyuşan bacaklarını esnetmesine izin vermesini istemişti. Polis cinayetine karışmayı gerçekten ister miydi acaba?

Ama adam tek kelime etmemişti. Bosch'a bakmakla yetinmiş, arada kafesin dışından ona silahını doğrultmuştu. Başka bir şey için hayatta tutuluyordu. Ya da başka biri için. O başka biri muhtemelen Tranquillo Cortez'di.

Adamın suratında mahkumlara özgü o sert bakış, vücudunda hapishane dövmeleri vardı. Soluk mavi mürekkep. Bosch, SFPD'de görev yaptığı süre zarfında karşılaştığı tüm Sanferlerde gördüğü ve onlarla özdeşleştirilen –VSF, 13 gibi– hiçbir sembol göremedi, ki aralarında Tranquillo Cortez de vardı.

Bosch parçaları bir araya getirmiş, bu adamın Meksika Mafyası *eMe*'den olduğu sonucunu çıkarmıştı. Ayrıca Cortez, bu tehlikeli operasyonu SanFerlerin bilgisi olmadan da yapıyor olabilirdi. Polis kaçırmak, VSF'nin üzerinde muazzam baskı yaratabilecek çok büyük bir hamleydi. Polis öldürmekse çok daha büyük baskı yaratırdı. Cortez eylemlerini inkâr edebilmek istiyordu.

Bosch'u evinden üç kişi kaçırmışlardı. Hatta onu engebeli bayırdan bu korkunç yere getiren cipin şoförünü de sayarsak dört kişiydiler. Ve şimdi de son dört saattir tek kelime etmeden başında nöbet tutan bir adam vardı. Her dakika bir saat, her saat bir gün gibi gelmişti. Elleri bağlanıp bir köpek kafesine tıkılan Bosch yaklaşan ölümünü düşünüyordu. Cipte gelirken İspanyolca konuşmalardan en nihayetinde köpeklere atılacağını anlamıştı. Ama doğru mu anlamıştı emin değildi. Eğer doğru anlamışsa da bunun sağken mi yapılacağına emin değildi.

Tüm bunlar olurken aklında tek bir şey vardı. Kızı. Onunla son bir kez konuşamamak. Büyüyüp yetişkin olduğunu göremek. Onu bir daha göremeyecek ya da onunla konuşamayacak olduğunu düşününce içi parçalandı. Benliğini suçluluk duygusu kapladı. Maddie'nin babası olarak son birkaç ayını, kurtarılmak istemeyen bir kadını kurtarmaya çalışarak heba etmişti. Gün ağarmadan önceki en karanlık saatlerde pişmanlığın sıcak gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü.

Derken tam tepelerinde helikopterin sesini duydu. Bir anda Bosch ve başında nöbet tutan adam için her şey değişivermişti. Bosch, Bell 206 JetRanger'ın güçlü motorunun tiz sesini tanıyacak kadar çok olay yerinde bulunmuş, yardıma ihtiyacı olan polislerin destek çağrısına yanıt vermişti. Barakanın üstünde daireler çizen aracın LAPD helikopteri olduğunu ve kendisini arıyor olabileceklerini biliyordu. Umutlandı. Kızını tekrar görebilecek, işleri yoluna koyabilecekti.

Sessiz bekçi için ise aynı ses dehşet demekti ve beraberinde de savaş ya da sıvış içgüdüsünü doğurdu. Adam kapıyı aralayıp gökyüzüne baktı. Helikopteri görünce Bosch'un zaten bildiği şeyi teyit etti. Kapıdan dönüp kafese geldi, silahının namlusunu kaldırdı.

Bosch daracık alanda elinden geldiğince ellerini kaldırıp çat pat İspanyolcasıyla konuştu.

"Bir polisi öldürürsen peşini asla bırakmazlar."

Adam tereddüt etti. Bosch konuşmaya devam etti. İspanyolca eğitimi almamıştı. Sadece ömrünü geçirdiği sokaklarda kaptığı bazı ifadelerle Lucia Soto ve Bella Lourdes gibi ortaklarından öğrendikleri vardı.

"Tranquillo ne der acaba? Beni diri istiyor. Bunu onun elinden alacak mısın?"

Adamın silahı hâlâ Bosch'a dönüktü, olduğu yerde donup kalmıştı.

Bosch ömrünün baharında Vietnam'da on beş ay geçirmişti. Helikopter sesi duymadığı bir gün bile yoktu. Savaşın fon müziğiydi. Yaralıların tahliyesi için filotlarının arasında saklanırken seslerinden uzaklıklarını ve konumlarını tahmin etmeyi öğrenmişti. Tepelerindeki helikopterin giderek genişleyen daireler çizerek uçtuğunu anlayabiliyordu.

Nöbetçi kapıya doğru gidip dışarı baktı. Bosch'un sezdiğini, helikopterin daha geniş daireler çizdiğini o da sezmişti. Derken ses tekrar değişti. Boğuklaştı. Bosch helikopterin dağın ardına uçtuğunu anladı. Baraka görüş açısından çıkmıştı.

Silahlı adam dönüp uzun uzun ona baktı, ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Bosch kaderinin bu adamın elinde olduğunu biliyordu. Gözlerini kaçırmadı.

Adam ansızın dönüp kapıyı biraz daha araladı. Dışarıya, gökyüzüne doğru baktı. Helikopterin sesi hâlâ uzaktaydı.

"*Sali!*" diye bağırdı Bosch. "*Ahora!*"

"Çık hemen!" gibi bir şeyler söylemiş olduğunu umdu.

Adam kapıyı ardına kadar açtı, içeriyi kör edici bir ışıkla doldurdu. Tabancasını beline soktu, paslanmış çelik duvara yaslanmış yeşil motorun durduğu köşeye gitti. Motora atladı, çalıştırdı ve açık kapıdan fırladı gitti.

Gözleri ışığa alışan Bosch soluğunu boşalttı. Kulak kabarttı. Dağı aşan, sesi gürleşen helikopter bir kez daha barakaya doğru geliyordu.

İçi aydınlanan barakada Bosch kafesteki pozisyonunu değiştirdi, her köşeyi inceleyerek zayıf bir nokta aradı. Helikopterin onu aradığını bilmesi imkânsızdı. Sıradan bir tatbikat yapıyor ya da bir çakalın üzerinde uçuyor olabilirdi. Dün gece kendisini kaçıran adamların, minibüsten cipe aktarana kadar üzerini aramayarak hata yaptıkları doğruydu fakat Bosch kurtulmak için kendisinden başka kimseye bel bağlayamayacağını biliyordu.

Elini çabuk tutup kafesten çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Motosikletli adam her an geri gelebilirdi.

BALLARD

36

Ballard, Bella Lourdes'i, metruk hayvan eğitim tesisi ile dağlara giden yangın yoluna açılan Coyote Sokağı kapısının yanında bekledi. Heather Rourke'un gönderdiği hava fotoğraflarına bakıyor, tesise yürüyerek mi yoksa engebeli yangın yolundan araçla mı gitseler daha iyi olur diye karar vermeye çalışıyordu.

Tesis fazla uzakta değildi. Arabayla fark edilmeden yaklaşmaya müsaade etmeyecek bir açıklıkta yer alıyordu. Ballard yürüyerek gitmeye, desteğe ihtiyaç hasıl olursa da helikopterden yardım istemeye karar verdi.

Lourdes ortağıyla geldi. Onu Dedektif Danny Sisto olarak tanıttı. Ballard'ın endişesini fark edince Bosch'un kesin güvenebileceği biri olarak ona kefil oldu. Ballard ikna olunca duruma dair ikisini de bilgilendirdi. Helikopterden çekilen fotoğrafları gösterdi.

"Pekâlâ, sanırım buradaki bağlantıyı anladım," dedi Lourdes.

"Ne?" dedi Ballard.

Lourdes, ortağından onay aldıktan sonra konuştu.

"Birkaç yıl önce, burada büyük bir Hayvan Kontrolü baskını yapıldı," dedi. "Burası filmlerde ve televizyonda kullanılan

hayvanlar için eğitim merkezi gibi bir yerdi fakat yıllardır terk edilmiş haldeydi. Bunu öğrenen SanFerler burada horoz ve köpek dövüşleri düzenliyorlardı. Hayvan Koruma, bunun kokusunu alınca tesisi kapadı."

"Ben de hatırlıyorum," dedi Sisto. "Büyük bir olaydı. Galiba siz de işin içindeydiniz."

Sisto son cümleyi Ballard'a söylemiş, LAPD'nin tesisteki yasadışı faaliyetleri sonlandırmada Hayvan Koruma'yla işbirliği yaptığını kastetmişti. Ballard ne olayları ne de basındaki yansımalarını hatırlıyordu. Fakat burasının SanFerlerin bildiği bir yer olmasının ve daha önce kullanıldığının teyit edilmesi önemliydi. Doğru yerde olduklarına emindi.

Ballard'ın telefonunun ekranında tesisin havadan görüntüleri yer alıyordu. Sisto telefonunu işaret etti.

"Binaları arayacağız, değil mi?" dedi. "Arama iznimiz var mı? Metruk olsun olmasın, burası özel mülk sonuçta."

"Vaktimiz yok," dedi Ballard.

"Zaruri haller," dedi Lourdes.

Fotoğraflara baktıktan sonra çalılıkların arasından geçerek tesise uzanan yangın yoluna ilaveten iki yol daha tespit ettiler. Ballard ayrılmadan önce Rourke'u arayıp planı açıkladı, beklemede kalmasını söyledi. Helikopter hâlâ LAPD'nin yakınlardaki eğitim merkezinde yerde bekliyordu. Rourke müdahaleye hazır olduğunu söyledi.

Ballard görüşmeyi sona erdirip Lourdes ile Sisto'ya baktı.

"Pekâlâ, hadi gidip Harry'yi bulalım," dedi.

Ballard tesise giden en kestirme yolu seçmişti. Yangın yolunu. İki yanındaki yüksek çalılıklardan fazla uzaklaşmadan ilerledi. Eğim fazla olmadığından tesisin bulunduğu açıklığa kısa sürede ulaştı.

Açıklıktan önceki son dönemeçte tesisin yer aldığı istikametten büyük bir tangırtı duymaya başladı. Kesik kesikti. Beş altı ağır darbeden sonra kesiliyor, birkaç saniye sonra tekrar başlıyordu.

Ballard, Lourdes'i aramak ya da mesaj göndermek için telefonunu çıkardı fakat kapsama alanı dışındaydı. Operasyonu gizli tutmak istediği için telsizi aracında bırakmıştı. Birbirlerinden habersiz, her biri kendi başının çaresine bakacaktı.

Açıklığa ulaşan Ballard tabancasını çekip yan tarafında tutarak iki harap yapıdan ilkine doğru yaklaştı. Ön binanın köşesini döndü, sağındaki patikadan Lourdes'in geldiğini gördü. Sisto'dan hiçbir iz yoktu.

Ballard ilk binaya bakmak için Lourdes'e yanına gelmesini işaret etmek üzereyken tangırtı yeniden başladı. Gürültünün açıklığın arka tarafındaki daha küçük binadan geldiği anlaşılıyordu. Ballard orayı işaret etti. Lourdes başıyla onayladı, sesin geldiği istikamete doğru ilerlediler.

Tekerlekli bir ahşap kapı bir metre kadar aralanmıştı. Ballard ve Lourdes belli bir açıyla barakanın içini görebiliyorlardı fakat yapı dikdörtgen biçiminde olduğundan içerinin tamamı görünmüyordu.

Kapıdan içeri birkaç adım attıktan sonra gürültü kesildi.

Oldukları yerde durup beklediler. Tangırtı tekrar başlamadı. Ballard açık kapıya baktı, yüksek sesle konuştu.

"Harry?"

Kısa bir sessizliğin ardından:

"Buradayım!"

Ballard, Lourdes'e baktı.

"Sen girişi tut. Ben içeri giriyorum."

Ballard tabancası hazırda, barakaya girdi. Kısa süre sonra gözleri karanlığa alışınca sağına döndü. Barakanın uzak duvarları boyunca üst üste ikişerli dört sıra halinde paslı köpek kulübeleri dizilmişti. Bosch üstteki sıradan üçüncü kafeste, daracık yerde dizleri göğsünde oturuyordu. Ballard çelik tellerin arasından baktı, yaşlı dedektifin el ve ayak bilekleri bağlıydı. Gömleğinde kan, şişen gözünün hemen altında, sol üst yanağında da kesik vardı.

Ballard her ihtimale karşı barakanın içini tabancasıyla şöyle bir taradı.

"Temiz," dedi Bosch. "Ama muhtemelen yakında dönerler."

Bosch bağlı ayaklarını kaldırıp kafesin kapısını tekmeleyerek Ballard'ın barakanın dışından duyduğu tangırtı sesini çıkardı. İplerden kurtulup kaçmak için verdiği nafile çaba.

"Tamam, biraz bekle Harry. Seni çıkaracağız," dedi Ballard. "Ne durumdasın? KA çağıralım mı?"

"Gerek yok," dedi Bosch. "Ben iyiyim. Bir iki kaburgam zedelendi, bacaklarıma kramp girdi. Gözümün altına dikiş gerekebilir. Tranquillo köpekleriyle buraya gelene kadar beni pek hırpalamak istemediler."

Ballard, Bosch'un kurtarma ambulansı isteyeceğini düşünmemişti zaten. Onun tarzı değildi. Kafese yaklaştı, asma kilidi inceledi.

"Anahtarı buralarda bırakmadılar, değil mi?" dedi.

"Sanmam, görmedim," dedi Bosch.

"Kilide ateş edebilirim ama kurşun sekerse sana gelebilir."

"Sadece filmlerde işe yarar."

"Bella? İçerisi temiz."

Lourdes barakaya girdi.

"Harry iyi misin?" diye sordu aceleyle.

"Beni buradan çıkardığınızda daha iyi olacağım," dedi Bosch. "Dizim beni öldürüyor."

"Pekâlâ, ben arabaya dönüyorum," dedi Ballard. "Sanırım halkanın içine levye sokup kilidi kırabiliriz."

Bosch tellerin arasından Ballard'a baktı.

"Güzel plan," dedi. "Helikopteri sen mi gönderdin?"

"Evet," dedi Ballard.

Bosch başını sallayarak teşekkür etti.

"Hemen dönerim," dedi Ballard.

Sisto sırtı barakaya dönük, açıklıkta nöbet tutuyordu. Ballard araçlara uzanan yola giderken yanından geçti.

"Diğer binaya baktın mı?" dedi.

"Temiz," dedi Sisto.

"Birazdan bir kilidi kırmak için yardımını isteyeceğim."

"Ne zaman dersen. O iyi mi?"

"Daha iyi olacak."

"Harika."

Ballard yangın yolundan aracına doğru giderken telefonu tekrar çekmeye başladı. Rourke'tan mesaj geldi. Ne durumda olduğunu soruyor, bilgilendirme istiyordu. Ballard onu arayıp beklemede kalmaya devam etmesini söyledi. Bosch serbest kalır kalmaz ne yapacaklarına karar vermeleri gerekecekti: geri dönme ihtimallerine karşı adamlara tuzak kurmak ya da çekilip başka bir yol izlemek.

Aracının acil durum çantasından levyeyi, şarj yuvasından telsizi aldı, barakanın yolunu tuttu. Yolun yarısında arkasında bir arazi motosikletinin sesini duydu. Arkasına döndü, limon yeşili motorlu bir sürücünün Coyote Sokağı'nda durup ona baktı. Koyu renk cam siperlikli, motorla uyumlu bir kask takıyordu. Birkaç

saniye bakıştıktan sonra sürücü dümeni kırıp motoru çevirdi ve oradan uzaklaştı.

Adamların geri dönmesini bekleme seçeneğinin geçerliliğini yitirdiğini anladı. Telsizden Rourke'u arayıp helikopteri havalandırmasını istedi. Rourke'tan tedbir amacıyla tesisin üzerinde uçmasını, limon yeşili arazi motosikletine karşı tetikte olmasını istedi.

Ballard tepeye hızla çıktığı için nefes nefes kalmıştı. Levyeyi Sisto'ya bir cop verir gibi uzattı, Sisto levyeyle içeri girerken onun arkasından yürüdü. Eğilip ellerini dizlerine koydu, izledi. Sisto levyeyi kafes kapısındaki halkadan geçirip çevirdi, halka kaynak noktalarından ayrıldı. Kapı açılınca Ballard hemen Lourdes'in yanına geldi. Bosch'u dikkatle toprak zemine indirdiler. Lourdes çakısını çıkardı, ellerindeki ve ayaklarındaki bağları kesti.

"Ayakta durmak ne güzelmiş," dedi Bosch.

Kollarını kadınların omuzlarına dolayarak acıyla birkaç adım atmaya çalıştı.

"Ambulans çağırsak iyi olacak galiba, Harry," dedi Lourdes.

"Hayır, istemiyorum," diye karşı çıktı Bosch. "Yürüyebilirim. İzin verin..."

Kollarını çekti, kapıya doğru topallayarak yürüdü. Helikopterin uzaktaki sesi yaklaşıyordu.

"Geri gönder onları," dedi Bosch. "Adamlar geri gelebilirler. Onları haklayabiliriz."

"Hayır, işi berbat ettim," dedi Ballard. "Burada olduğumuzu biliyorlar. Limon yeşili arazi motoru?"

Bosch başıyla onayladı.

"Evet, o."

"Levyeyi almaya gittiğimde beni gördü. Arabaları gördü."

"Kahretsin."

"Özür dilerim."

"Senin suçun değil."

Bosch açıklığa yürüyüp güneşe baktı. Ballard onu izliyordu. Muhtemelen gece o büyük ateş topunu bir daha göremeyeceğini düşünmüştü.

"Harry hastaneye gidip yaralarına baktıralım ve şu yanağına birkaç dikiş attıralım," dedi Lourdes. "Sonra da çete defterlerine bakıp teşhis ettiğin pisliklerin her biri için tutuklama emri çıkartırız."

Ballard, SFPD'nin elinde SanFerlerin bilinen üyelerine ait geniş bir fotoğraf arşivi olduğunu biliyordu. Eğer Bosch gece kendini ele verenlerin kimliklerini tespit edebilirse onları tutuklayabilirlerdi.

"Beni kaçıranların SanFerler olduğunu sanmıyorum," dedi Bosch. "Bence Tranquillo bu iş için *eMe*'lerin kapısını çaldı. Muhtemelen adamlarının hepsine de geceye dair sağlam bahaneler buldurtmuştur."

"Cortez gelmedi mi peki?" dedi Lourdes.

"Hayır. Bence bugün gelecekti. Hem de köpekleriyle."

Bosch, Ballard'a döndü.

"Beni nasıl buldun?" dedi.

"Kızın sayesinde," dedi Ballard. "Telefonundaki izleme uygulamasıyla."

"Şu an evde mi?"

"Hayır, ona evden uzak durmasını tembihledim."

"Onu aramalıyım. Telefonumu alıp parçaladılar."

"Çekmeye başlar başlamaz benimkini kullanabilirsin."

Lourdes telefonunu çıkarıp baktı, sonra havaya kaldırdı.

"İki çubuk," dedi.

Bosch telefonu aldı, numarayı tuşladı. Ballard sadece Bosch'un konuşmalarını duyabiliyordu.

"Alo, benim. İyiyim."

Bosch dinledi, sakinleştirici bir sesle devam etti.

"Hayır, gerçekten. Biraz hırpalandım ama abartılacak bir şey değil. Sen neredesin?"

Ballard, Bosch'un suratındaki rahatlamayı gördü. Maddie tavsiyesine uymuş ve eve gitmemişti.

"Telefonum parçalandı. Bana ihtiyacın olursa bu numaradan Dedektif Lourdes'i ara," dedi Bosch. "Dedektif Ballard'ı da arayabilirsin. Onun numarası zaten var, değil mi?"

Bosch dinledi, kızı görmese bile başını salladı.

"Ah, hayır, o gitti," dedi. "Birkaç gün önce evden ayrıldı. O konuyu sonra konuşuruz."

Sonra uzun süre sadece dinledikten sonra son bir yanıt verdi.

"Ben de seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu Lourdes'e verdi. Kızıyla konuştuktan sonra sarsılmış görünüyordu. Ya da bu her şeyi kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark ettiğindendi.

Bosch, Lourdes ve Sisto'ya bakarak, "Yarın uğrayıp *eMe* defterine bakarım," dedi. "Şu an sadece eve gitmek istiyorum."

"Eve gidemezsin," dedi Ballard. "Orası suç mahalli. Burası da öyle. Bu işi kitabına uygun yapmalıyız. Organize Suçlarla Mücadele'yi arayıp sana nasıl ulaştıklarını öğrenmeliyiz. Evine nasıl ulaştıklarını bulmalıyız."

"Hem şu kesiklerine de dikiş atılması lazım," dedi Lourdes.

Ballard, Bosch'un yüzündeki kararlılığın dağıldığını gördü. Uzun bir gün onu bekliyordu.

"Pekâlâ, acile gideceğim. Organize Suçlar'ı da çağırabilirsiniz. Ama ben burada daha fazla durmak istemiyorum."

Bosch eğimli toprak yola doğru ağır aksak yürümeye başladı. Topallaması önceye nazaran kötüleşmişti.

Bosch tepesinde uçan helikoptere baktı. Teşekkür mahiyetinde başparmağıyla işaret yaptı.

37

Ballard, Organize Suçlar dedektiflerince salındığında saat altıya geliyordu ve yirmi dört saattir uyumamıştı. Bir sonraki vardiyası beş saate başlayacağından kumsala da yoğun trafik saatinde büyükannesinin Ventura'daki evine de gitmeye değmezdi. O da güneye Hollywood Şube'ye gitti. Polis aracını otoparkta bıraktı, kendi aracından kıyafet aldı, sonra da Uber'le Hollywood Bulvarı'ndaki W Oteli'ne geçti. Daha önce pek çok kez orada kaldığından kolluk kuvvetlerine indirim uyguladıklarını, güvenilir oda servisi menüleri sunduklarını ve giriş çıkışlarda esnek davrandıklarını biliyordu. Merkezdeki depo odasında Balayı Süiti olarak bilinen bir yatak vardı fakat geçmiş deneyimlerinden orada uyuyamayacağını biliyordu. Çok fazla giren çıkan oluyordu. Ballard kısıtlı zamanında rahatlık, yemek ve sağlam bir uyku istiyordu.

Kuzeyde Santa Monica Dağları'na, Capitol Records binasına ve Hollywood tabelasına bakan bir oda tuttu. Ama perdeleri çekti, kızarmış tavukla salata söyledi ve duşa girdi. Yarım saat sonra büyük beden bornozun içinde, boynuna kadar inen ıslak saçlarıyla yatağında siparişini mideye indiriyordu.

Yatağın üstünde açık duran dizüstü bilgisayarı uykuya odaklanmasına mani oluyordu. Ama elinde değildi. O sabah Profesör

Calder'ın verdiği USB sürücüsünden ENGEL dosyalarını bilgisayarına indirmişti. Verilere şöyle üstünkörü bir göz atıp uyuyacağına dair kendine söz vermişti ama duş yorgunluğunu almıştı. Ekrana kilitlenip kaldı.

İlk başta dikkatini çeken, Daisy Clayton'ın kaçırılıp katledilmesinden iki gece önce şubede bir cinayet olmasıydı. Verilere göre bu vaka hemen çözülmüştü.

Ballard teşkilatın veritabanına uzaktan erişim sağlayamadı fakat *Los Angeles Times*'ın şehirde işlenen tüm cinayetleri paylaştığı cinayet blogunda vakaya ilişkin iki kısa haber buldu. İlkine göre, cinayet Sunset Bulvarı'nda ZooToo adında bir dövme stüdyosunda meydana gelmişti. Audie Haslam adındaki kadın dövme sanatçısı, müşterisince katledilmişti. Stüdyonun sahibi Haslam, tek başına çalıştığı sırada içeri giren biri bıçağı çekip onu soymuştu. Haslam depo olarak kullanılan arka odaya götürülmüş, vahşi bir boğuşma esnasında defalarca bıçaklanmıştı. Yerde kan kaybından hayatını kaybetmişti.

Bu olayın Clayton vakasıyla bağlantılı olabileceği ihtimaliyle heyecanlanan Ballard'ın heyecanı okuduğu ikinci haberle söndü. Haberde motosiklet çetesi üyesi Clancy Devoux isimli şüphelinin olay yerinde bulunan kanlı parmak izinden ertesi gün polis tarafından tutuklandığı yazıyordu. Devoux'nun stüdyodan birkaç tüp mürekkep ile elektrikli dövme iğnesi çaldığı anlaşılmıştı. Dedektifler tüplerin üzerinde kurbanın parmak izlerine rastlamışlardı. Ayrıca Devoux'nun kolunda yeni yapılmış, haleli bir kafatası dövmesi de vardı. Öyle görünüyordu ki Devoux stüdyoya müşteri olarak gelmiş, soygun ve cinayet Haslam ona dövmeyi yaptıktan sonra gerçekleşmişti. Cinayetin Haslam'ın yaptığı ya da söylediği bir şeyin tetiklediği anlık bir dürtüyle mi işlendiği yoksa önceden mi planlandığı netlik kazanmamıştı.

İzleme raporuna göre Devoux, merkez cezaevinde tutuluyordu. Yani Daisy Clayton'ın kaçırıldığı gece nezaretteydi. İkinci

cinayette şüpheli olması olanaksızdı. Ballard'ın morali bozuldu, yine de vakayla ilgili cinayet defterine bakmak için kenara not aldı. Bunu cinayet defterinde, o dönemde Hollywood'da bulunan ve Clayton vakasına dair bilgi sahibi olabilecek kişilerin isimleri yer alabileceği için yapmıştı. Fazla ümitli değildi ama yine de bakmakta fayda vardı.

ENGEL verilerinin kapsadığı dört günlük sürede beş tecavüz ihbarı vardı. Bunları da dikkatle inceledi. Dizüstü bilgisayarından bulabildiği tecavüzlerden ikisi yabancı kişilerce saldırı olarak sınıflandırılmıştı. Diğer üç vaka ise tanımadığı kadınları takip eden bir avcı tarafından değil, tanıdıkları tarafından gerçekleştirilen cinsel tacizlerdi. Yabancı vakalarından biri Clayton cinayetinden bir gün önce ve bir diğeri de bir gün sonra meydana gelmişti. ENGEL verilerindeki özetlerden anlaşıldığı kadarıyla tacizler tek kişinin işi değildi. İki seks avcısı tarafından yapılmışlardı.

Ballard cinayetin ve iki tecavüzün vaka numaralarını bir dosya talep formuna girip arşiv birimine e-posta olarak gönderdi. Dosyalara acilen ihtiyacı olduğunu belirtse de talebinin düşük öncelikli olacağını biliyordu çünkü eski dosyaları istemişti. Kapanmış bir cinayet vakasıyla yedi yıllık zaman aşımı süresini aşan iki tecavüz vakası.

Ballard e-postayı gönderdikten sonra heyecanının söndüğünü, yorgunluğun geri geldiğini hissetti. Dizüstü bilgisayarını kapayıp yatağın üstünde bıraktı. Saatinin alarmını üç saat sonraya kurdu. Üstünde bornoz, örtünün altına girdi. Anında uykuya daldı.

Rüyasında biri onu takip ediyor ama her arkasına döndüğünde ortadan kayboluyordu. Alarmın sesine uyandığında uykunun derin dördüncü evresindeydi. Gözlerini açarken hafif sersem, nerede olduğunu anlayamadı. Sonunda üzerindeki bornozun havlu kumaşı sayesinde her şeyi hatırladı ve nerede olduğunu fark etti.

Uber çağırdı, arabasından aldığı yeni kıyafetleri giydi. Asansörle aşağı inip otelin girişinden çıktığında araba onu bekliyordu.

Harry Bosch'un kaçırılması, görev değişimi sırasında çavuşun raporuna girdi. Olay, Bosch'un Hollywood ile Kuzey Hollywood şubeleri arasındaki sınırda yer alan evinde gerçekleştiğinden rapora yansımıştı. Ve yine aynı evin önünde an itibarıyla, Tranquillo Cortez'i, Bosch'u tekrar kaçırmak için daha fazla adam göndermekten vazgeçirmek amacıyla büyükşehire bağlı şubeden sivil ve üniformalı polisler nöbet tutuyorlardı.

Onun dışında bilgilendirme toplantısı kısaydı. Okyanustan gelen soğuk hava şehri kaplamıştı ve suçu engellemede düşük sıcaklıklar gibisi yoktu. Kendine bakan ve akademiden mezun olduğu günküyle aynı beden üniforma giyen Çavuş Klinkenberg, Hollywood sokaklarında asayişin berkemal olduğunu söyledi. Polisler odadan çıkarken Ballard kapıya doğru ilerleyen kalabalığın aksine kürsünün ardında kalan Klinkenberg'e yöneldi.

"N'aber, Renée?"

"Son birkaç yoklamayı kaçırdım da," dedi Ballard. "Eagleton adındaki adamla ilgili Teğmen Munroe'ya söylediğim arama bültenini çıkardınız mı diye sormak istedim sadece."

Klinkenberg dönüp duvardaki aranıyor ilanlarıyla kaplı mantar panoyu gösterdi.

"Şu adamı mı diyorsun?" dedi Klinkenberg. "Evet, o bülteni dün gece çıkardık."

Ballard, kendine Eagle diyen adamın aranıyor ilanını panoda gördü.

"Bir sonraki yoklamada tekrar hatırlatır mısın?" dedi Ballard. "Bu adamı gerçekten bulmalıyım."

"Eğer bu akşamki kadar sakin geçerse hatırlatırım tabii ki," dedi Klinkenberg. "Teğmene söylersen ben de hatırlatırım."

"Sağ ol Klink."

"Bosch nasıl? Birlikte çalıştığınızı biliyorum."

"İyi. Biraz hırpalanmış, birkaç da kaburgası çatlamış. Geceyi Olive View'da geçirmeye sonunda ikna ettiler. Kapıda nöbetçiyle tabii."

Klinkenberg başını salladı.

"Bosch iyidir. Buralarda biraz haksız muamele gördü ama iyilerdendir."

"Onunla çalıştın mı?"

"Bir üniformalı, bir dedektifle ne kadar çalışabilirse işte. Aynı dönemde buradaydık. Saçmalıklara katlanamadığını hatırlıyorum. İyi olduğuna sevindim. Umarım onu kaçıran pislikleri yakalarlar."

"Yakalayacaklar. Ve yakaladıklarında da bu işte parmağı olanların hepsi parmaklıkların arkasını boylayacak. Bizden birini kaçırırsan çizgiyi aşmış olursun. Bu mesajı herkes net bir şekilde anlayacak."

"İşte bu."

Ballard alt kata, dedektif bürosuna indi. Teğmenin boş ofisinin yakınındaki bir masaya yerleşti. İlk iş, internete girip köpeğini bıraktığı evcil hayvan bakım merkezindeki canlı kameralara bağlandı. Lola'yı göreli yirmi dört saat olmuştu, onu çok özlüyordu. Ballard, köpeğinin boynunu okşadığında ya da kafasını kaşıdığında Lola'dan daha çok keyif aldığını düşünürdü.

Lola'yı kamera ekranlarından birinde gördü. Oval bir yatakta uyuyordu. Kendinden küçük bir köpek de yanına kıvrılıp yatmıştı. Ballard gülümsedi. Programını altüst eden bir vakayla uğraştığında Lola'yı uzun süreliğine hayvan bakım merkezine bırakmak zorunda kaldığı zamanlarda hissettiği vicdan azabını duydu. Bakımdan yana hiçbir şikâyeti yoktu. Ballard sık sık kameralara bakar, Abbot Kinney mahallesinde yürüyüşe çıkarma gibi ilave hizmetlerin parasını da öderdi. Fakat Ballard kötü bir sahip olup

olmadığını ve Lola'yı evlatlık vermenin onun için daha iyi olup olmayacağını düşünmekten kendini alamazdı.

Ballard evlatlık fikri üzerine kafa yormak istemiyordu, bağlantıyı kapayıp işe koyuldu. Vardiyasının iki saatini sonradan incelemek üzere kenara ayırdığı SG kartlarına bakarak ve Daisy Clayton cinayetinin işlendiği tarihe yakın aylarda Hollywood'daki devriye polislerinin dikkatini çeken bireylerin geçmişlerini araştırarak geçirdi.

Saat ikiyi geçerken gecenin ilk çağrısını aldı. Sonraki iki saat boyunca, Highland'de bir barda çıkan kavganın görgü tanıklarını dinledi. Mekânın güvenlik görevlisi, kapatma saatinde müşterileri dışarı çıkarmaya kalkmış, dört GKÜ öğrencisi biraları bitmediği için çıkmayı reddetmişlerdi. Güvenlik görevlisinin kafası, o şişelerden biriyle kesilmiş, olay yerindeki sağlık ekiplerince tedavi edilmişti. Ballard ilk önce onun ifadesini almış, adam dört öğrenciden kafasına hangisinin vurduğunu kesin olarak söyleyememişti. Saldırganı hakkında şikâyetçi olduğunu öğrendikten sonra LAPD onu sağlık ekiplerine teslim etmiş onlar da güvenlik görevlisini Hollywood Presbyterian'a nakletmişlerdi. Ballard güvenlik görevlisinin ardından barmenle ve müessesenin müdürüyle konuşmuş, sonrasında öğrencilere geçmişti.

Öğrenciler ikişerli gruplar halinde ekip otolarında bekletilmişlerdi. Ballard en çok korktuğunu düşündüğü iki delikanlıyı bilerek bir araya getirmiş ve dijital ses kaydedicisini ulaşamayacakları ön koltukta bırakmıştı. Arada sırada gönülsüzce itirafların elde edildiği bir yöntemdi bu.

Fakat bu kez ses kaydedicisini aldığında bir itirafın tam tersi eline geçti. İki delikanlı da şişeyi güvenlik görevlisine kendileri atmadıkları halde tutuklanacakları için korkmuş ve öfkelenmişlerdi.

Bu durumda geriye Ballard'ın ses kaydedici yerleştirmediği diğer ikisi kalıyordu. Öğrencileri teker teker sorguya çekti. İlk öğrenci kavgayı başlattığını da güvenlik görevlisine şişeyle vurduğunu da inkâr etti. Fakat yirmi altı biralık hesap önüne konduğunda fazla içtiğini, kapatma zamanı geldiğini söyleyen barmen ve güvenlik görevlisiyle atıştığını itiraf etti. Davranışından ötürü Ballard'dan özür diledi ve diğer bar çalışanlarından da özür dilemeye hazır olduğunu söyledi.

Son öğrencinin sorgusu biraz farklı gelişti. Babasının avukat olduğunu ve haklarını bildiğini söyledi. Haklarından vazgeçmeyeceğini, avukat olmadan Ballard'la konuşmayacağını ekledi.

Ballard sorgular tamamlanınca, devriye amiri Çavuş Klinkenberg'le konuştu.

"Ne diyorsun?" diye sordu Klinkenberg. "Birileri yaptığının bedelini ödemeli. Yoksa bu şımarık üniversiteliler aynı şeyi tekrar yaparlar."

Ballard doğru isimleri söylemek için defterine baktı.

"Pekâlâ, Pyne, Johnson ve Fiskin'i bırakabilirsin," dedi. "Bernardo'yu al içeri. Kafası dazlak olan. Avukat babası onu kurtaracak sanıyor. Ve bıraktığın üçünün sakın direksiyon başına geçmesine izin verme."

"O iş çoktan halledildi," dedi Klinkenberg. "Uber ile gittiler."

"Tamam. Merkeze döner dönmez raporu yazıp nezarete bırakırım."

"Seninle çalışmak bir zevk."

"Seninle de öyle Klink."

Ballard merkeze döndü. Olay raporunu ve Bernardo için tutuklama emrini yazması bir saatten az sürdü. Belgeleri evrak memuruna bıraktıktan sonra nöbet ofisinin saatine baktı, mesaisinin bitmesine iki saat kalmıştı.

Yorgunluktan ölüyordu. W'da beş altı saatlik bir uyku çekmek için can atıyordu. Uykuyu düşününce birinin kendisini takip ettiği rüya aklına geldi. Boş koridorda dedektif bürosuna yürürken ansızın arkasına döndü.

Kimse yoktu.

38

Ballard öğlen gelen telefonla derin uykusundan uyandı. Karartma perdeleri çekili otel odası karanlıktı. Telefonunun ekranı parlıyordu. Arayan, tanımadığı bir numaraydı ama en azından engellenmemişti.

Telefonu açtı. Alo derken sesi çatallıydı.

"Ballard, ben Bosch. Uyuyor muydun?"

"Sence? Bu numara ne?"

"Sabit hat. Cep telefonu alamadım henüz."

"Ah."

"Gece mesaide miydin yoksa? Gündüz beni kurtarmakla uğraştıktan sonra?"

"Seni kurtardığımda çalışmıyordum Harry. Neredesin? Hâlâ Olive View'da mısın?"

"Hayır, bu sabah taburcu oldum. Altı dikiş, iki çatlak kaburga, onun dışında turp gibiyim. San Fernando Emniyeti'ndeyim."

"Tranquillo'yu tutukladılar mı?"

"Henüz değil, ama etrafını sarmışlar. ÖSB, Panorama City'de Tranquillo'nun gizlendiğini düşündükleri bir evi izliyor. Ev,

Murda Amca'yla evli olan teyzesine aitmiş. Operasyon gizli. Hamle yapmasını bekliyorlar. Hamlesini yapar yapmaz alacaklar içeri."

ÖSB, LAPD'nin şiddet suçlularını takip etmek için çağrılan seçkin izleme ekibiydi. Güçlü silahlar taşır ve askeri tarzda takip manevraları kullanırlardı. ÖSB'nin yöntemleri, basın ve ülke çapında kolluk kuvvetlerini eleştirenler tarafından yıllardır sorgulanmaktaydı. İzleme görevlerinin pek çoğu ölümcül çatışmalarla son buluyordu. ÖSB, teşkilattaki diğer şube ve birimler içinde en çok adam öldüren birimdi.

"Tamam," dedi Ballard. "Umarım alırlar."

Bosch konuyu değiştirerek, "Ee, bugünkü programında ne var?" diye sordu.

"Teknik olarak izinliyim ama ortağım pazartesiye kadar dönmeyecek ve mesaiye de hayır diyemem. İşe gidecektim. Ama birinci önceliğim gidip köpeğimi görmek. Muhtemelen bana çok kızmıştır."

"Köpeğin mi var?"

"Evet."

"Güzel. Köpeğini göreceksin, ya sonra? Şantaj kartlarında durum ne?"

Ballard, Bosch'un köpek seven biri olmadığını hissetti.

"Finale kalanları inceledim. İstersen kendin de bakabilirsin," dedi. "Yirmi kadarını eleyip geriye kalanları öncelik listeme aldım. Listenin başındaki adamlardan biriyle bugün dörtte randevum var."

"Randevun mu var?" diye sordu Bosch. "Ne demek istiyorsun?"

Ballard porno çekimi yapılan minibüse denk gelen memurun şantaj kartlarından bahsetti. Öncelikli isimlerin Kurt Pascal ve Wilson Gayley olduğunu söyledi.

"Sektörde tanıdığım biri var," diye ekledi. "Pascal ile bir buluşma ayarladı. Minibüste seks yapan oydu. Onunla..."

"Buluşma nerede?" dedi Bosch.

"Canoga Park. Tanıdığımın kendi stüdyosu var. Onunla geçen yıl tanıştım..."

"Tek başına gitmemelisin. Ben de geliyorum."

"Sen Tranquillo Cortez'le ilgilen."

"Gerek yok. Burada boş boş oturuyorum zaten. Arabam hâlâ evde. Geçerken beni alır mısın?"

"Elbette. Köpeğimi görmem için bana birkaç saat ver."

"ENGEL dosyalarından bir şey çıktı mı?"

"Evet, dün senin şu kaçırılma olayını öğrenmeden önce gidip aldım. Profesör bana bir USB sürücü verdi. Bu sabah merkezden ayrılmadan evvel senin için çıktı aldım."

"Güzel. Bakabildin mi hiç?"

"Yüzeysel olarak. Daisy'den iki gün önce bir cinayet işlendiğini gördüm. Ama şüpheli, Daisy'nin ortadan kaybolmasından önce gözaltına alınmıştı."

"Yine de bir bakalım derim."

"Defteri dün akşam talep ettim. Seni almaya gelmeden önce çıkmış mı diye gidip bakarım."

"Güzel plan."

"Tamam."

"Bu arada Renée?"

"Evet?"

"Dün hayatımı kurtardın. O kafesteyken... tek düşünebildiğim kızım ve onun yalnız oluşuydu... onunla yapmaktan mahrum kalacağım şeyler... neyse, teşekkür ederim. Çok bir şey değil ama... evet, teşekkür ederim."

Ballard başını salladı.

"Ne düşünüyordum biliyor musun, Harry? Ölsen çözülmeden kalacak onca vakayı düşünüyordum. Senin hâlâ yapacak çok işin var."

"Galiba. Olabilir."

"Birkaç saate görüşürüz."

Ballard görüşmeyi sonlandırıp yataktan indi. Köpeğini görmek için hazırlanmaya başladı.

39

Ballard geldiğinde Bosch SFPD binasının önünde bekliyordu. Bosch araca yaklaşıp kapıyı açarken portbagajdaki tahtaları süzdü. Gözünün altındaki bere epey morarmıştı, sol üst yanağında bir dizi dikiş vardı.

Bosch araca bindi. Emniyeti kemerini takarken minibüsün arkasına baktı.

"Scooby-Doo minibüsü gibi bir şey mi bu?" diye sordu. "Sörf tahtaları falan?"

"Hayır," dedi Ballard. "Ama ekip otosunu alsaydım adamımız görüp buluşmadan önce tüyebilirdi."

"Haklısın."

"Hem böylelikle merkeze gitmekten de kurtulmuş oldum. Arayıp ZooToo cinayet defterini sordum, henüz gelmemiş. Cumartesileri kurye teslimatları yarı yarıya düşüyormuş."

" 'ZooToo'?"

"Cinayetin işlendiği dövme stüdyosunun adı."

"Anladım."

"Peki, polis merkezinin önünde bu şekilde beklemek akıllıca mıydı sence?"

"Polis merkezinde de güvende değilsen nerede güvende olursun ki? Neyse, adamımızla ilgili aklında ne var?"

Ballard, Hollywood'dan San Fernando'ya gelene kadar geçen otuz dakikalık sürede bunu düşünmüştü.

"Adam, bu buluşmanın gerçek amacından habersiz," dedi Ballard. "O yüzden en başından kendimizi tanıtalım ve İyi İnsan taktiğiyle onun ağzını arayalım diyorum."

"İyi İnsan taktiği mi?" dedi Bosch.

"Hadi ama, bunu binlerce kez yapmışsındır. Adamın polise yardım ettiğini düşünmesini sağlayacağız. Onu konuşturacağız, hikâyesine odaklanıp olayı kendi lehimize çevireceğiz. Neye uğradığını şaşıracak."

Bosch başını salladı.

"Anladım," dedi. "Biz ona yemlemek derdik."

"Aynı şey," dedi Ballard.

Ballard, aracını Valley'nin kuzey ucundan dünyada yasal olarak çekilen pornografik yapımların yarıdan fazlasının hayat bulduğu Canoga Park'a doğru sürerken taktik üzerinde biraz daha konuştular.

Beatrice Beaupre'nin işaretsiz deposuna Kurt Pascal'dan yirmi beş dakika önce geldiler. Stüdyonun kapısını Beaupre açtı. Siyahi kadının Ballard'ın kontak lens olduğunu düşündüğü çarpıcı yeşil gözleri vardı. Saçlarını yeni rastalatmıştı. Ballard'ı görmezden gelip Bosch'a baktı, kaşlarını çattı.

"Yanında birini getireceğini söylememiştin," dedi Beaupre.

"Bu, vakadaki ortağım," dedi Ballard. "Dedektif Bosch."

Bosch başını salladı ama sesini çıkarmadı.

"Şey, bir noktayı açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi Beaupre. "Burası benim ekmek teknem ve hiçbir sorun istemiyorum. Bana göre erkek sorun demektir. Zaten bir tane geliyor, o yüzden, Harry Bosch, sakin kalıyorsun, tamam mı?"

Bosch teslim olurmuş gibi ellerini kaldırdı.

"Patron sensin," dedi Bosch.

"Ha şunu bileydin," dedi Beaupre. "Bunu yapmamın ve işimi riske atmamın tek nedeni, ortağının geçen sene beni ölümden kurtarmış olması. Ona borçluyum ve bugün o borcumu ödeyeceğim."

Bosch kaşını kaldırıp Ballard'a baktı.

"Vaftizci Yahya'dan daha çok kişiyi kurtarıyor desene," dedi.

Espriyi Beaupre anlamasa da Ballard gülmemek için kendini zor tuttu.

İçeri girdiler, Ballard'ın Beaupre'nin ofisi olarak hatırladığı odadan geçerek bir koridorda ilerlediler. Yetişkin film yıldızı Stormy Daniels'ın mayoyla bir füzenin üzerinde tasvir edildiği *Operation Desert Stormy* adındaki filmin çerçeveli afişinin yanından geçtiler. Ballard, Beaupre'nin adını aradı ama göremedi.

"Bu senin filmlerinden biri miydi?" diye sordu.

"Nerdee?" dedi Beaupre. "Stormy'nin tüm filmleri büyük rağbet görüyor. O afişi görüntü için astım. İnsanların onda payım olduğunu düşünmelerinin kimseye zararı yok."

Koridorun sonunda halı kaplı bir odaya girdiler. Yerden otuz santim yükseklikte bir sahnede striptiz direği vardı. Birkaç katlanabilir sandalye duvara yaslanmıştı.

"Seçmeleri burada yaparız," dedi Beaupre. "Ama çoğu zaman kadınlar için kullanırız. Erkekleri eski filmlerine bakarak ve temsilcilerine sorarak seçeriz. Adamla burada konuşmalısınız bence. Eğer gelirse tabii."

"Gelmemesi için neden var mı?" dedi Bosch.

"Sektör biraz tuhaf," dedi Beaupre. "İnsanlara güvenilmiyor. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kaypak herifin teki çıkıp gelmeyebilir de. Tam vaktinde de gelebilir. Göreceğiz. Şimdi bir sorum olacak. Burada sizinle kalmam gerekiyor mu?"

"Hayır, buna gerek yok," dedi Ballard. "Geldiğinde onu buraya gönder yeter, gerisini biz hallederiz."

"Beni hiçbir şekilde karıştırmayacaksınız, değil mi?" dedi Beaupre.

"Seni hiçbir şekilde karıştırmayacağız," dedi Ballard. "Güven bize."

"İyi bari," dedi Beaupre. "Ben ofisimde olacağım. Geldiğinde onu içeri alıp size getiririm."

Odadan ayrıldı, kapıyı arkasından kapadı.

Ballard, Bosch'a baktı, ortamla ilgili aklından geçenleri anlamaya çalıştı. Ama yüzünde hiçbir şey okuyamadı. Tam görüşme planını değiştirmek isteyip istemediğini soracaktı ki Beaupre başını kapıdan içeri uzattı.

"Şu işe bakın hele, adamımız erkenci çıktı," dedi. "Siz hazır mısınız?"

Ballard, Bosch'a başını salladı. Bosch da ona karşılık verdi.

"Getir onu," dedi.

Ballard etrafına bakındı. Hemen sandalyeleri yerleştirmeye girişti. İkisini yan yana, üçüncüyü ise karşılarına koydu.

"Keşke masamız olsaydı," dedi Ballard. "Masasız biraz tuhaf olacak sanki."

"Masasız daha iyi," dedi Bosch. "Ellerini saklayamaz. Eller çok şey anlatır."

Ballard bunu düşünürken kapı açıldı. Beaupre, Pascal'ı içeri aldı.

"Bu, Kurt Pascal," dedi. "Bu, Renée ve bu da... Harry miydi?"

"Evet," dedi Bosch. "Harry."

Ballard ve Bosch, Pascal'la tokalaştıktan sonra Ballard sandalyeye oturmasını işaret etti. Pascal altına bol bir eşofman çekmiş, sırtına da kırmızı bir kapüşonlu kazak geçirmişti. Ballard'ın beklediğinden daha kısaydı, bol kıyafetleri vücudunun şeklini

gizliyordu. İnce bir şerit halinde kırmızıya boyadığı kahverengi saçlarını topuz yapmıştı.

Pascal ufak bir tereddütten sonra oturdu.

"Oturayım mı yoksa malzemeyi mi göstereyim?" diye sordu.

Başparmaklarını eşofmanının bel lastiğine götürdü.

"Otur," dedi Ballard.

Ballard ve Bosch, Pascal'ın oturmasını beklediler. Sonra Ballard oturdu. Bosch ayakta kaldı, ellerini boş katlanan sandalyenin arkasına yasladı. Böylelikle Pascal'ın kapıya doğru yapacağı herhangi bir hamleyi kesebilecekti.

"Pekâlâ, oturuyorum," dedi Pascal. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Ballard rozetini çıkarıp adama gösterdi.

"Bay Pascal, Bayan Beaupre'nin film yapımcısı olmadığımızdan haberi yok," dedi. "Ben LAPD'den Dedektif Ballard ve bu da ortağım Dedektif Bosch."

"Ne oluyor be?" dedi Pascal.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Bosch, Pascal'ın kapıya yönelmesini önlemek için hemen ellerini sandalyeden çekip doğruldu.

"Otur Pascal," diye buyurdu Ballard. "Yardımına ihtiyacımız var."

Pascal donup kaldı. Hayatında ilk defa biri kendisinden yardım istiyordu adeta.

Derken yavaşça oturdu.

"Mesele nedir?" dedi.

"Tehlikeli bir adamı bulmaya çalışıyoruz ve bize yardım edebileceğini düşünüyoruz," dedi Ballard. "Geçmişte onunla birlikte çalışmışsın."

"Kimmiş o?"

"Wilson Gayley."

Pascal gülmeye başladı, başını iki yana salladı.

"Siz benimle kafa mı buluyorsunuz?" dedi.

"Hayır, Bay Pascal, sizinle kafa bulmuyoruz," dedi Ballard.

"Wilson Gayley tehlikeli mi? Ne yaptı ki? Dur tabelasında durmadı mı? Bir rahibeye hareket mi çekti?"

"Üzerinde çalıştığımız vakayla ilgili ayrıntı veremeyiz. Bu gizli bir soruşturma ve bize söyleyeceğiniz her şey de gizli kalacak. Şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ne? Hayır. O adamı en az birkaç yıldır görmedim. Hapisten çıktığında biri onun için parti vermişti, en son orada görmüştüm. Ama bu dediğim üç yıl falan önceydi."

"Bugünlerde nerede olduğuna dair bir fikriniz yok yani?"

"Nerede olmadığına dair bir fikrim var. Los Angeles'ta değil. Yani burada olsa onu görürdüm, anlıyor musunuz?"

Pascal ellerini kapüşonlusunun ön ceplerine soktu. Ballard adamın masa olmadan da ellerini saklayabildiğini fark etti.

"Wilson Gayley'le nasıl tanıştınız?" diye sordu Bosch.

Pascal nasıl yanıtlayacağını bilemezmişçesine omuz silkti.

"Sokak filmleri çekiyordu," dedi. "Kısa filmler. İsim de takmıştı. Dizi gibiydi. Galiba adı da *Hollywood Orospuları* gibi bir şeydi. Malzememi gördükten sonra beni yine böyle bir odada tutmuştu, biliyor musunuz? Sonra dışarı çıkıp arabayla dolaşırdık. Sokak kızlarına benimle sevişmeleri için para verir ve videoya alırdı. Sektöre de böyle adım attım zaten, anlarsınız ya."

Ballard ve Bosch uzun süre ona baktıktan sonra Ballard sorguyu sürdürdü.

"Ne zamandı bu?" dedi.

"Bilmem," dedi Pascal. "On yıl önce. Üç aşağı beş yukarı."

"Ne tür bir araç kullanıyordunuz?" diye sordu Bosch.

"Araç mı? Bir minibüstü," dedi Pascal. "Külüstür bir Volkswagen'di, hani şu *Lost* dizisindeki gibi. İnsanlar hep ona benzetirlerdi. İki renkliydi. Üstü beyaz, altı mavi."

"Peki ya kadınlar? Onları minibüse binmeye kim ikna ederdi?" diye sordu Ballard.

"Çoğunlukla o ederdi," dedi Pascal. "Tatlı dilliydi. Şeytana bile kibrit satabileceğini söylerdi. Ama minibüse binecek kadın eksikliği hiç duymadık. Çoğu da zaten profesyoneldi."

"Fahişe yani," dedi Ballard.

"Doğru," dedi Pascal.

"Aralarında evden kaçan var mıydı?" diye sordu Ballard.

"Vardır herhalde," dedi Pascal. "Öyle çok soru sormazdık, anlarsınız ya. Minibüse binerlerse paralarını alırlardı. Ne yapacaklarını bilirlerdi."

"Reşit olmayan yok muydu hiç?" diye yokladı Ballard.

"Ah... hayır," dedi Pascal. "O yasadışı."

"Sorun değil," dedi Ballard. "On yıl geçmiş, zaman aşımına uğradı zaten. Bize söyleyebilirsin."

Ballard'ın zaman aşımıyla ilgili söyledikleri tam olarak doğru değildi fakat önemi de yoktu. Pascal oltaya yakalanmamıştı.

"Hayır, reşit olmayan hiç yoktu," dedi. "Yani kimliklerine bakıyorduk ama içlerinde sahte olan varsa bunu bilemeyiz, anlıyorsunuz değil mi? Yalan söylemişlerse bizim suçumuz değil."

"Bunu ne sıklıkla yapardınız?" diye sordu Bosch.

"Bilmem," dedi Pascal. "Ayda birkaç kez. İhtiyacı olduğunda beni arardı. Ama farklı gecelerde farklı adamlarla çalışırdı. Ürün çeşitliliği, anlarsınız ya?"

"Şu diğer adamların isimlerini biliyor musun?" diye sordu Bosch.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Pascal. "Uzun zaman oldu. Ama Wilson bilir."

"İyi ama nerede olduğunu bilmiyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum. İzci sözü."

Sağ elini ön cebinden çıkarıp samimiyet göstergesi olarak havaya kaldırdı. Ballard adamın ayaklarının kıpırdadığını fark etti. Adamın gerginliği arttıkça ayağını istemsizce sallıyordu. Bunu Bosch'un da fark ettiğine emindi.

"Gayley'nin minibüsteki kızlara sinirlendiğini gördünüz mü hiç?" diye sordu Ballard.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," dedi Pascal. "Tüm bu sorular... Neler oluyor? Benden bir soruşturmada yardım etmemi istediğinizi söylemiştiniz."

"Yardım ediyorsunuz da zaten," dedi Ballard. "Gizlilik nedeniyle, nasıl yardım ettiğinizi açıklayamam ama kesinlikle yardım ediyorsunuz. Sorun şu ki Gayley'nin nerede olduğunu gerçekten bulmalıyız. Bize bu konuda yardımcı olamayacağınıza emin misiniz? Bize bir isim verin. Onu tanıyan birinin adını."

"Bilmiyorum," dedi Pascal. "Ayrıca gerçekten gitmem gerek."

Tekrar ayağa kalktı. Bosch ellerini sandalyenin arkalığından çekip Pascal'ın açısını kapamak için kapıya doğru birkaç adım attı. Durumu hemen okuyan Pascal yerine oturdu. Avuçlarını bacaklarına koydu.

"Beni bu şekilde tutamazsınız," dedi. "Bana haklarımı bile okumadınız."

"Sizi tutmuyoruz Bay Pascal," dedi Ballard. "Burada sadece sohbet ediyoruz. Hem bu noktada haklarınızı okumaya gerek yok. Şüpheli değilsiniz. Polise yardım eden bir vatandaşsınız sadece."

Pascal gönülsüzce başını salladı.

"Şimdi size bazı kişilerin fotoğraflarını göstereceğim. Onları tanıyıp tanımadığınızı bilmek istiyorum," dedi Ballard. "Bu kadınlardan herhangi birini Wilson Gayley'le birlikte gördünüz mü bilmek istiyoruz."

Ballard çantasından bir dosya çıkardı. Üzerinde altı kutucuk vardı. Her birinde de farklı genç kadınların resimleri yer alıyordu. Fotoğraflardan biri, Daisy Clayton'a ait, Ballard'ın çevrimiçi cinayet defterinden aldığı fotoğraftı. Daisy yedinci sınıftayken Modesto'daki okulunda çekilmişti. Kameraya gülümsüyor, makyajı yanaklarındaki sivilceleri kapatıyordu. Yaşından büyük gösteriyordu ve gözlerine de şimdiden dalgın bir ifade oturmuştu.

Bir diğer fotoğraf ise Pascal ve Gayley'nin polislerce basılıp şantaj kartlarının yazıldığı gece birlikte oldukları fahişe Tanya Vickers'a aitti. Etkileşimleri muhtemelen sadece o geceyle sınırlı kalmış olsa da o fotoğrafı Pascal'ın dürüstlüğünü ölçmek niyetiyle koymuşlardı.

Ballard dosyanın kapağını açıp Pascal'a uzattı.

"Acele etme," dedi

"Gerek de yok zaten," dedi Pascal. "Hiçbirini tanımıyorum."

Dosyayı geri vermek için uzandı fakat Ballard almadı.

"Bir daha bakın Bay Pascal," dedi Ballard. "Bu çok önemli. Bu kadınlardan herhangi biri sizinle ve Gayley ile minibüse bindi mi?"

Pascal dosyayı geri çekti, sabırla tekrar baktı.

"On yıl içinde kaç kadını becerdim haberiniz var mı sizin?" dedi. "Hepsini nasıl hatırlayayım... şu ve şu olabilir."

"Hangileri?" dedi Ballard.

Pascal dosyayı çevirip iki fotoğrafı gösterdi. Biri Vickers'tı. Diğeri ise Daisy Clayton.

Ballard dosyayı geri alıp Daisy'nin fotoğrafını gösterdi.

"Onunla başlayalım," dedi. "Onu minibüsten mi tanıdınız?"

"Bilmiyorum," dedi Pascal. "Olabilir. Hatırlamıyorum."

"Düşünün, Bay Pascal. Bir daha bakın. Onu nereden tanıyorsunuz? Nerede gördünüz?"

"Söyledim size. Bilmiyorum. O zamanlardandır herhalde."

"Sizinle ve Gayley ile minibüse mi bindi?"

"Bilmiyorum. Belki de. O zamandan beri bine yakın kadın becerdim. Hepsini nasıl hatırlayayım?"

"Zor olmalı. Peki ya o?"

Ballard, Vickers'ın fotoğrafını gösterdi.

"Aynı şey," dedi Pascal. "Onu da o zamanlardan hatırlıyorum sanırım. Minibüse binmiş olabilir."

"Gayley, filmlerine kadın bulmak için Hollywood'da nerede dururdu?" dedi Ballard.

"Her yerde. Fahişelerin olduğu her yerde, anlarsınız ya."

"Santa Monica Bulvarı'nda?"

"Evet, muhtemelen."

"Hollywood Bulvarı'nda?"

"Tabii ki."

"Western Caddesi'nde? Durduğunuz bir yer miydi burası?"

"Büyük ihtimalle. Profesyoneller oradaysa tabii."

"Filmlere kadın bulmak için Hollywood ve Western'de özellikle durduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Çok uzun zaman oldu."

"O zamanlardan Daisy ismini hatırlıyor musunuz?"

"Ah..."

Başını iki yana salladı. Ballard bu şekilde hiçbir yere varamayacağını anladı. Yeni bir yön izlemeye karar verdi.

"Minibüste ne vardı?" dedi.

"Volkswagen'in içinde mi yani?" diye sordu Pascal.

"Evet."

"Bilmiyorum. Eşyalar işte, bilirsiniz. Bir kutu prezervatif muhakkak olurdu. Mecburen. Bir de şilte vardı. Koltukların hepsi sökülmüş, yere şilte serilmişti. Yedek örtüler falan da vardı. Birkaç kostüm. Bazen kızlar yüzlerini gizlemeden çekim yapılmasını istemezlerdi, bilirsiniz işte."

"Kostümleri nerede saklardı?"

"Şey, kutular, kartonlar ve eşyaları koyduğu ıvır zıvır vardı."

"Nasıl kutular?"

"Bilirsiniz, içine ıvır zıvır konan plastik kaplar."

"Ne kadar büyüktüler?"

"Ne?"

"Plastik kaplar ne kadar büyüktüler?"

"Bilmem. Şu kadar falan."

Elleriyle havaya bir kutunun şeklini çizdi. Altmış santime altmış santim boyutlarındaydı. O kadar alana ceset sığdırmak zor olurdu.

"Artık gitmem gerek," dedi Pascal. "Beşte ağdacıda olmalıyım. Yarın çalışıyorum."

"Son birkaç soru daha," dedi Ballard. "Çok yardımcı oldunuz. Sizin ve Bay Gayley'nin kullandığı minibüse ne oldu biliyor musunuz?"

"Hayır, ama trafikte olduğunu sanmam. Daha o zamanlar tırışkaydı. Başka?"

"Bay Gayley ile minibüste çektiğiniz filmlerin kopyaları var mı elinizde?"

Pascal güldü.

"Tabii ki hayır. O dandik şeyleri elimde tutar mıyım hiç. Ama internette bir yerde kesin duruyorlardır. Orada her şey var."

Ballard sorusu var mı diye Bosch'a baktı. Beriki başını iki yana salladı.

"Artık gidebilir miyim?" dedi Pascal.

"Ehliyetiniz var mı?" dedi Ballard.

"Hayır, artık araba kullanmıyorum. Uber kullanıyorum."

"Nerede yaşıyorsunuz peki?"

"Bunu neden sordunuz?"

"Başka soru sormak istersek diye."

"Temsilcimi arayabilirsiniz. O beni bulur."

"Bize ev adresinizi vermeyecek misiniz?"

"Mecbur değilsem hayır. Polis dosyalarına işlenmesini istemiyorum, anlarsınız ya."

"Peki ya cep numaranızı?"

"O da aynı."

Ballard adama uzun uzun baktı. Pascal'ı daha sonra nasılsa bulurdu. Onun derdi başkaydı. Şu an daha çok işbirliği yapıp yapmamasıyla ve bilgilerini vermeyi reddetmesiyle ilgileniyordu. Ayrıca bir karar da vermesi gerekiyordu. Eğer taktik değiştirip Daisy Clayton ve onun öldürülmesinde parmağı olup olmadığıyla ilgili sorular soracaksa ona haklarını okuması, avukatı olmadan polisle konuşmama seçeneğini masaya koyması gerekecekti. Pascal'ın konuşma konusunda şu ana kadarki gönülsüzlüğü düşünüldüğünde böylesi bir öneri muhtemelen görüşmeyi anında bitireceği gibi Pascal'ı da şüpheli olduğuna dair uyandırabilirdi.

Ballard böyle bir hamle için fazla erken olduğuna kanaat getirdi. Bosch'un aynı fikirde olduğunu umuyordu.

"Pekâlâ, Bay Pascal, artık gidebilirsiniz," dedi nihayet. "İhtiyaç durumunda size ulaşırız."

40

Ballard ve Bosch, yardımları için Beatrice Beaupre'ye teşekkür edip minibüse binene kadar görüşmeyle ilgili konuşmadılar.

"Ee?" dedi Ballard.

"Ben olsam onu elerdim," dedi Bosch.

"Sahi mi? Neden?"

"Eğer Daisy'le bir alakası olsaydı söylediklerini söylemezdi bence."

"Ne demek istiyorsun? Adam hiçbir şey söylemedi ki."

"Fotoğrafını gösterdi ya. O ve Gayley, Daisy'yi öldürdülerse hiç de iyi bir hamle değil."

"Adamın zeki olduğunu söyleyen olmadı zaten. Adam hayatını şeyiyle kazanıyor."

"Bak, sinirlenme. Ben sadece fikrimi söylüyorum. Aklandı ya da peşini bırakalım demiyorum. Sadece onda o ışığı göremedim diyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Sinirlenmiyorum. Bu adamların peşini bırakmaya henüz hazır değilim o kadar."

Aracı çalıştırdı.

"Nereye?" dedi. "San Fernando'ya mı?"

"Beni evime bırakır mısın?" dedi Bosch.

"Bu güvenli mi ki?"

"Kapıya nöbetçi diktiler ya. Sadece temiz kıyafetlerle cipimi alacağım. Yeniden biraz hareketlenmek iyi olur. O tarafa mı gidiyorsun?"

"Sorun değil, bırakırım."

Ballard deponun önündeki park alanından çıkıp uzaklaştı. Günün bu saatinde otobanlardan uzak durmak istediğinden ara yollardan gitmeyi tercih etti. Yolda ilerlerken Bosch'un Pascal ve görüşme hakkındaki söylediklerine kafa yordu. Acaba şüphelerinin dayanağı ellerindeki dolaylı kanıtlar mıydı yoksa toplum onun gibi bir pislikten kurtulacağı için Pascal'ın suçlu olduğunu ummaması mı? Bir süre sonra, Pascal hakkındaki hislerinin ve yaptığı işin, muhakemesini etkilediğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Bunu Bosch'a dolaylı yoldan itiraf etti.

"Bu durumda bazı şantaj kartlarına tekrar bakacağız demektir," dedi. "Bu gece uğrayacak mısın? Bölüşebiliriz."

"Bak, ben sana Pascal'ın üzerini çiz demiyorum," dedi Bosch. "Şu Gayley'yi etraflıca bir araştıralım. Nerede olduğunu bulup Pascal'ın dedikleriyle karşılaştıralım. Farklı hikâyeler anlatırlarsa enselerine yapışırız."

Ballard başını salladı.

"Olur," dedi Ballard.

Bir müddet konuşmadan devam ettiler. Ballard, Gayley'nin yerini bulmak için ne gibi hamleler yapması gerektiğini düşündü. Önceki aramasında oldukça yüzeysel hareket etmişti.

Bosch, onu Vineland'daki kestirmeye yönlendirdi. Burası onları Mulholland Yolu'na çıkaracak, oradan da evine ulaştıracaktı.

"Ee, nerede yaşadığını nasıl öğrendiklerini çözebildin mi?" dedi Ballard. "Seni kaçıranların yani."

"Kimse bilmiyor," dedi Bosch. "Ama Luzon, Cortez'e bilgi sızdırdıktan sonra Cortez adamlarını peşime takmış olabilir. Onları evime kadar götürmüş olabilirim."

"Luzon şu sana tuzak kuran polis mi?"

"Tanığımın öldürülmesine sebep olan köstebek. Bana tuzak kurulduğundan haberi var mıydı bilemiyorum."

"Nerede şimdi?"

"Hastanede? Canına kıymaya çalıştı. Hâlâ komada."

"Hadi ya!"

"Evet."

"Bu durumda ÖSB de Cortez'in peşine düştü. İyi ama Luzon komadaysa ve başka kimse konuşmuyorsa onu izlemek için muhtemel sebep nedir?"

"Birini izlemek için muhtemel sebebe gerek yok ki. Ve eğer ortaya çıkarsa onu yakalamak için nedenleri de var. Çocuk nafakası. Üç çocuk için aleyhinde hüküm çıkarılmış ve bir çocuk mahkemesi yargıcı tarafından da mahkemeye çağrılmış."

Ballard'ın zihnindeki resim karardı. Eğer ÖSB, Cortez'i tutuklamak için muhtemel sebep olmadan hareket ediyorsa onu takip edip yakalamanın görünüşte sadece bir amacı olabilirdi: açığını bulmak.

Bu kısmı dillendirmedi. Birkaç dakika sonra Mulholland'dan Woodrow Wilson Yolu'na saptılar. Sonra evinden önceki son dönemeçten dönerken Bosch öne doğru eğilip emniyet kemerini çözdü.

"Kahretsin," dedi.

"Ne oldu?" dedi Ballard.

Evin önünde bir devriye aracı duruyordu. Ayrıca bir de Volkswagen Beetle vardı. Ballard araca yaklaşınca arka camındaki Chapman çıkartmasını gördü.

"Kızın mı?" diye sordu Ballard.

"Ona gelmemesini söylemiştim," dedi Bosch.

"Ben de."

"Onu buradan uzaklaştırmalı, geri göndermeliyim."

Ballard minibüsünü devriye aracının yanına park etti, direksiyon başındaki memura rozetini gösterdi. Memuru tanımıyordu, arabanın tepe kodu Kuzey Hollywood Şube'ye aitti. Camlarını aynı anda indirdiler.

"Yanımda Harry Bosch var," dedi Ballard. "İçeriden birkaç eşya alacak."

"Anlaşıldı," dedi memur.

"Kızı ne zaman geldi?"

"Birkaç saat önce. Gelip bana kimliğini gösterdi. Ben de içeri girmesine izin verdim."

"Anlaşıldı."

Bosch arabadan inip şüpheli bir araç var mı diye sokağın yukarısını ve aşağısını kontrol etti. Kapıyı kapamadan önce Ballard'a baktı.

"Buradan merkeze mi geçeceksin?" dedi.

"Henüz değil," dedi Ballard. "Şehir merkezine inip dün helikopterden bize yardım eden dostumu yemeğe çıkaracağım. Yaptığı iyiliğe karşılık."

"Bekle o zaman. İçeri girip biraz para alayım. Size ben yemek ısmarlayayım."

"Boş ver Harry. Piper Tech'in yanındaki Denny's'e gidiyoruz zaten. Abartılacak bir şey değil."

"Sahi mi? Daha güzel bir yere ne dersin? İzin ver sizi Nickel Diner'a göndereyim. Orada çalışan Monica'yı tanıyorum. Ararım, sizinle ilgilenir."

"Denny's güzel Harry. Hem yakın. Piper'ın hemen karşısında."

Bosch başıyla evini gösterdi.

"Kızımla ilgilenmem gerek. Sonra da halletmem gereken başka bir işim var," dedi. "Ama bu adamla bir ara tanışmak isterim. Şu bize yardım edenle yani. Teşekkür etmek için."

"Hiç gerek yok. Ayrıca kendisi erkek değil. Sadece işini yapıyordu."

Bosch başını salladı.

"Eh, o zaman ona benim yerime teşekkür et," dedi. "Helikopterin sesi var ya... her şeyi değiştirdi."

"Söylerim," dedi Ballard. "Gayley'yi aramak için daha sonra merkeze gelecek misin?"

"Evet, sonra uğrarım. Getirdiğin için sağ ol."

"Her zaman, Harry."

Ballard, Bosch'un minibüsün önünden geçip ön kapıya gidişini izledi. Kaçırıldığında anahtarları evde kaldığı için kapıyı çaldı. Biraz sonra kapı açıldı. Ballard genç bir kadının Bosch'a sarılıp kapıyı kapadığını gördü.

Kapıya birkaç saniye baktıktan sonra uzaklaştı.

BOSCH

41

Bosch kızına sımsıkı sarıldı. Çatlak kaburgalarından dolayı canı çok yansa da umursamadı.

Arkasında kapının kapandığını duyunca Maddie'nin omzuna yasladığı başının üzerinden balkona açılan kapıya baktı. Hâlâ yarım metre kadar aralıktı, davetsiz misafirlerin bıraktığı gibi. Camda siyah parmak izi tozu vardı. Evin olay yeri olarak incelendiğini hatırladı.

Kızının omuzlarından tuttu, gözlerine bakabilmek için kendini geri çekti.

"Maddie, sana buraya gelmemeni söyledik," dedi. "Henüz güvenli değil."

"Gelmek zorundaydım," dedi Maddie. "Senin iyi olup olmadığını bilmeden orada kalamazdım."

"Sana söyledim. Ben iyiyim."

"Ağlıyor musun sen?"

"Hayır. Yani... iki kaburgam çatlak ve sarıldığında... şey oluyor, birazcık acıyor."

"Özür dilerim! Bilmiyordum. Ama yüzüne baksana. İz kalacak."

Maddie yüzüne doğru uzandı ama Bosch elini yakalayıp tuttu.

"Yara izini düşünmek için fazla yaşlıyım," dedi. "Önemli değil. Önemli olan, sen burada kalamazsın. Ben bile kalmamalıyım. Cipimi ve birkaç parça eşyamı almaya geldim sadece."

Maddie başıyla Bosch'un üzerindeki bol takım elbiseyi işaret ederek, "Üstündekiler bir tuhaf duruyor zaten," dedi.

"Başka bir polisten ödünç aldım," dedi Bosch.

"Nereye gideceksin?"

"Henüz bilmiyorum. Bu işin arkasındaki adamı yakalamalarını bekliyorum."

"Peki, ne zaman olacak bu?"

"Belli değil. Şu anda arıyorlar."

"Neden böyle oldu baba?"

"Bak, Maddie, sana vakalardan bahsedemem. Biliyorsun."

Maddie'nin gözlerine kararlı bir ifade yerleşti. Bosch'un, soruşturma prosedürleriyle onu başından savmasına izin vermeyecekti.

"Pekâlâ," dedi Bosch. "Sadece şu kadarını söyleyeyim. Faili meçhul bir cinayeti soruşturuyordum. Bir çete cinayetini. Planlama safhasında orada olan bir tanığın izini sürdüm. Bize bir şüpheli verdi ve o şüpheli bir şekilde peşine düştüğümü anladı. Adamlarına beni kaçırtıp biraz hırpalattı, ama hiçbir şey olmadı çünkü kurtarıldım. Hepsi bu kadar. Hikâyenin sonu. Şimdi okuluna geri dönmen gerek."

"Gitmek istemiyorum," dedi Maddie.

"Mecbursun. Başka seçeneğin yok. Lütfen."

"Tamam. Ama telefonunu açacaksın. Buraya telefonunu açmadığın ve aklıma hep en kötüsü geldiği için geldim."

"Ev telefonunu mu diyorsun? Ben burada kalmıyordum bile. Ayrıca dün konuştuğumuzda sana telefonumun parçalandığını söylemiştim."

"Unutmuşum."

"Yarın ilk iş kendime yeni bir telefon alacağım ve her aradığında açacağım."

"Açsan iyi edersin."

"Söz veriyorum?"

"Benzinin var mı?"

"Var. Gelirken depoyu doldurmuştum."

"İyi. Yola çıkmanı istiyorum çünkü birazdan hava kararacak. Hava kararmadan şehir merkezinin güneyine varman gerek."

"Tamam, tamam, gidiyorum. Biliyorsun, çoğu baba kızlarının yanında olmasını ister."

"İşte şimdi ukalalık ediyorsun bak."

Maddie, Bosch'a tekrar sımsıkı sarıldı. Nefesinin kesildiğini duyunca hemen ayrıldı.

"Özür dilerim, özür dilerim. Unuttum!"

"Sorun değil. Birazcık ağrıyor sadece. İstediğin zaman sarılabilirsin. Sabit hattın numarası var sende. Evine varınca ara ve güvende olduğuna dair mesaj bırak. Telefona bakacağım."

"Önce hafızasını temizlemen gerek. Bugün ona yakın mesaj bıraktım."

"Tamam. Yanında herhangi bir şey getirdin mi?"

"Sadece kendimi."

Bosch kızının koluna dokunup onu ön kapıya doğru götürdü. Dışarıda Volkswagen'e yürüdüler. Bosch devriye aracındaki polis memurunu başıyla selamladı. Görmemesi gereken bir şey var mı diye sokağı tekrar taradı. Bu kez dikkatini tekrar kızına vermeden önce gökyüzüne baktı.

"Araba ne durumda?" diye sordu.

"İyi," dedi Maddie.

"Birkaç kez daha buraya gidip geldikten sonra yağını değiştirtip lastiklerine baktıracağım."

"İstersen ben yapayım."

"Meşgulsün."

"Sen de öylesin."

Kaburgaları ağrımasına rağmen bu kez Bosch kızına sarıldı. Başından öptü. Yüreği kaburgalarından daha çok sızlıyordu fakat şu anda onu yakınında istemiyordu.

"Ev hattına mesaj bırakmayı unutma. Eve vardığını bileyim," dedi.

"Unutmam."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Bosch kızının uzaklaşıp virajı dönmesini izledi. Eve yöneldi, öndeki arabada dünyanın en sıkıcı işini yapan devriye polisini başıyla tekrar selamladı. Ama hiç değilse kapının önünde dikilmiyor, arabanın içinde oturuyordu.

İçeri girdiğinde Bosch doğrudan mutfaktaki sabit hatta gitti, cebinden bir kartvizit çıkardı. Cortez vakasında görevli ÖSB ekibinin başında bulunan Teğmen Omar Cespedes'i aradı. Cespedes telefonu açtığında kendini tanıtma zahmetine girmedi.

"Eve geldiğini bana söylemen gerekirdi."

"Bosch? Söyleyemezdim ki. Bunu sen de biliyorsun. Hem telefonun yok. Sana nasıl ulaşacağım?"

"Saçmalık," dedi Bosch. "Onu yem olarak kullandın."

"Bu tamamen yanlış Harry. Öyle bir şey yapmayız, özellikle de bir polisin kızını asla. Ama eğer sana geldiğini söyleseydik onu arar ve geri gönderirdin. Düşman da bizi fark ederdi. Biz kendimizi ifşa etmeyiz, biliyorsun. Oyunumuzu dikkatli oynarız."

Bosch cevabın mantığını anlayınca biraz sakinleşti. Cespedes, Maddie'yi izlemesi için bir ekip görevlendirmişti. Tıpkı Bosch ve Tranquillo Cortez için yaptığı gibi. Eğer Maddie'nin hareketlerinde –Los Angeles'a giderken ansızın geri dönmek gibi– bir tür sapma olursa onu izliyor ya da izini sürüyor olabilecek kişileri işkillendirebilirdi.

Cespedes sessizliğin içine, "Sorun yok değil mi?" dedi.

"Sağ salim evine vardığında bana haber ver yeter."

"Oldu bil. Çıkarken posta kutuna bak."

"Neden?"

"Sana bir telefon bıraktık. Bir dahaki sefere sana ulaşabilmek için. Başka bir şey için kullanma. İzleniyor."

Bosch bir an duraklayıp düşündü. ÖSB'nin her hareketinin izlenip tahlil edildiğini biliyordu. İşlerinin parçasıydı.

Bosch konuyu değiştirdi.

"Cortez'le ilgili bir gelişme var mı?"

"Hâlâ gizleniyor. Hava kararınca onu biraz kışkırtacağız."

"Ben de orada olmak istiyorum."

"Olmaz, Bosch. Biz öyle çalışmayız."

"Beni köpeklerine atacaktı. Orada olmak istiyorum."

"İşte tam da bu yüzden orada olmayacaksın. İşe duyguların karıştı. Bunun önümüze çıkmasına izin veremeyiz. Sen o telefonu elinin altında bulundur. Vakti geldiğinde ben seni ararım."

Cespedes görüşmeyi sonlandırdı. Bosch hâlâ durumdan rahatsızdı ama ÖSB'nin operasyonuna dahil olmak için bir planı vardı.

Bosch sabit hattaki mesajları teker teker silmeye başladı. Haftalar öncesine kadar gidiyorlardı ve önemsizdiler. Artık sabit hattı çok nadir kullandığından zamanla mesajlar birikiyordu.

Kızının dün bıraktığı mesajlara geldiğinde onları silemedi. Duyguları tamamen saf, endişesi gerçekti. Ona yaşattıkları için kendini berbat hissediyordu fakat bu masum mesajları kaybetmek istemiyordu. Sonuncusunda kelimeler yer almıyordu. Sadece babasının telefonu açıp onu korkularından kurtaracağını uman Maddie'nin soluması duyuluyordu.

Mesajlarla işi bittikten sonra kendi cebini aradı. Telefon parçalanmıştı fakat numaranın hâlâ aktif olduğunu ve mesaj aldığını biliyordu. Son otuz altı saatte dokuz mesaj birikmişti. Dördü kızından, üçü Ballard'dandı ve hepsi de nerede olduğunun bilinmediği zaman bırakılmıştı. Sabit hat mesajları gibi, bunları da silmedi. Bir mesaj da Cisco'dan gelmişti. Elizabeth'le ilgili hiçbir gelişme olmadığını söylüyordu. Yalnızca bir saat önce gelen son mesaj ise Mike Echevarria'dandı. Ondan telefon gelmemesini yeğlerdi.

Echevarria, Adli Tıp'ta bir soruşturmacıydı. Bosch onunla pek çok cinayet mahallinde çalışmıştı. Kişisel olarak olmasa da profesyonel olarak yakındılar. Bosch onu Elizabeth Clayton'ı aramaya çıktığı gece Elizabeth'in morgda olup olmadığını sormak için aramıştı. O zaman morgda değildi ama şimdi Echevarria mesaj bırakmıştı. Bosch'tan aramasını istiyordu.

Bosch arayınca doğrudan konuya girdi.

"Harry şu aradığın kadın vardı ya hani? Sanırım onu buraya getirmişler."

Bosch çenesini göğsüne düşürdü, mutfak tezgâhına yaslandı. Gözlerini yumup konuştu.

"Konuş," dedi.

"Pekâlâ," dedi Echevarria. "Kadın, ellilerinin ortalarında, iki gün önce Sunset Bulvarı'ndaki Sinbad Motel'de bulunmuş. Arka omzunda HUZUR İÇİNDE YAT Daisy yazıyor."

Bosch kendi kendine başını salladı. Elizabeth'ti bu. Echevarria devam etti.

"Otopsi pazartesi ya da salıya kadar yapılmayacak ama tüm belirtiler aşırı dozda uyku ilacına işaret ediyor. Raporda belirtildiğine göre motelin müdürü tarafından yatağında bulunmuş. Bir gecelik ödeme yapmış, müdür onu atmaya gitmiş. Ama ölüsüyle karşılaşmış. Kıyafetleri üzerindeymiş, örtülerin üzerinde yatıyormuş. Cinayetten şüphelenilmiyormuş. Cinayet masası çağırılmamış. Raporda devriye çavuşuyla olay yerine çağrılan adli tıp çalışanlarının imzası var."

"Kimliği yok muymuş?"

"Odada kimliğe rastlanmamış. Sen aradığında o yüzden bağlantı kuramadım. Uyuşturucu alıp kendilerinden geçtikten sonra soyulmaktan korktukları için bu insanların çoğu eşyalarını odalarının dışına saklarlar. Arabası var mıydı?"

"Hayır. Peki ya haplar? Fazladan hap var mı?"

"Boş bir reçeteli ilaç şişesi. Reçete numarası silinmiş. Bunu yapıyorlar. Tutuklanırlarsa diye. Doktoru korumak için. Çünkü sokaklara geri döner dönmez aynı doktoru görmeye giderler. Alışkanlık işte."

"Anladım."

"Üzgünüm Harry. Onu tanıyor gibisin."

"Tanıyordum. Ama öğrendiğim iyi oldu Mike."

"Resmi olarak teşhis etmek için buraya gelir misin? Yoksa sana fotoğrafını mı gönderivereyim?"

Bosch bunu düşündü.

"Cep telefonundan konuşmuyorum. Yarın gelsem olur mu?"

"Olur tabii. Pazarları çalışmıyorum ama geleceğini haber veririm."

"Sağ ol, dostum."

"Görüşürüz, Harry."

Bosch telefonu kapayıp evin içinde dolaştı, balkona çıktı. Korkuluğa yaslanıp otoyola baktı. Elizabeth'in başına gelenlere pek şaşırmadı ama yine de kafası karışmıştı. Aşırı dozu kasten mi almıştı acaba? İlaç şişesinin boş olması içindekilerin hepsini yuttuğuna işaretti.

Ayrıntıların Bosch için bir ehemmiyeti yoktu çünkü onun ölümünü cinayet olarak görüyordu. Dokuz yıllık bir cinayet. Daisy'yi her kim öldürdüyse Elizabeth'i de o katletmişti. Katilin Elizabeth'le tanışmamış hatta onu görmemiş olması önemli değildi. Onun için hayattaki en önemli şeyi almıştı ondan. Tıpkı kızını öldürdüğü gibi onu da öldürmüştü. Bir taşla iki kuş.

Bosch kendi kendine söz verdi. Elizabeth ölmüştü belki ama artık katili bulmak için daha çok çabalayacaktı. Onu bulacak ve yaptıklarının hesabını soracaktı.

İçeri girdi, kapıyı çekti, odasına gitti. Üstünü değiştirdi, koyu renk pantolonla gömlek giyip sırtına da eski bir asker yeşili ceket geçirdi. Bir çantaya yedek kıyafetlerle kişisel bakım malzemeleri attı çünkü ne zaman döneceğini bilmiyordu.

Yatağına oturdu, sabit telefonu kaldırdı. Cisco Wojciechowski'nin numarasını çevirdi, doğru hatırlamıştı. İriyarı adam, dördüncü çalışta açtı. Sesi temkinliydi, muhtemelen arayan numarayı tanımadığı için.

"Alo?"

"Cisco, benim Bosch. Elizabeth'le ilgili kötü haberlerim var."

"Dinliyorum."

"Başaramamış. Onu Hollywood'da bir motel odasında bulmuşlar. Aşırı dozmuş sanırım."

"Kahretsin..."

"Evet."

Uzun süre konuşmadılar, ardından sessizliği Cisco bozdu.

"Onu daha güçlü sanmıştım, biliyor musun? Uyuşturucuyu bıraktığı hafta onda bir şey görmüştüm. Başarabilir sanmıştım."

"Evet, ben de. Ama bazı şeyler belli olmuyor demek ki?"

"Demek ki."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Bosch, Elizabeth için yaptıklarından ötürü teşekkür edip aramayı sonlandırdı.

Koridordan geçip ön kapının yanı başındaki dolaba gitti. Çelik bir silah kutusu vardı. Kaçırıldığında tabancasını almışlardı fakat Bosch'un yedek silahı vardı: Smith&Wesson Combat Masterpiece, devriye polisi olarak neredeyse kırk yıl önce taşıdığı altıpatlar. O günden beri düzenli olarak temizleyip bakımını yapmıştı. Artık klipsli kılıfındaydı. Bosch kılıfı kemerine tutturdu.

Evin ve cipin anahtarları iki gece önce bıraktığı yerde, mutfak tezgâhının üzerindeydi. Ön kapıdan çıktı, posta kutusundan Cespedes'in onun için bıraktığı telefonu aldı. Sokağı bir kez daha taradı. Kuzey Hollywood Şube'den gönderilen devriye arabası dışında hiçbir şey göremedi. Cipin beklediği sundurmaya gitti.

Bayır aşağı giderken Elizabeth'i ve onulmaz üzüntüsünü düşündü. Adaletin tecellisi için gereğinden fazla beklediğini, daha fazla dayanamadığını fark etti. Ve yardım etme çabaları da ona zarar vermişti. Uyuşturucuyu bıraktırarak acısını derinleştirmiş, daha katlanılmaz kılmıştı. Kendisi de en az katil kadar suçlu muydu yoksa?

Bosch bu sorunun zihnini uzun süre meşgul edeceğini biliyordu.

42

Cespedes, Tranquillo Cortez'in Panorama City'deki sığınağında yürütülen izleme operasyonunun yerini ona bilerek vermemişti ama Bosch katıldığı SFPD bilgilendirme toplantılarından bölgede SanFerlerin kalesi olarak bilinen mahalleleri biliyordu. Ve planı için bu genel bilgi yeterliydi. Tepelerden inip kuzeye, Valley'ye ilerledi. Van Nuys'tan geçerek Panorama City'ye ulaştı.

Hava kararıyor, sokak lambaları yanıyordu. Çadır toplulukları, duvarları grafitiyle süslenen kasvetli sanayi binaları gördü. Roscoe Bulvarı'na gelince doğuya saptı. Çok geçmeden ÖSB telefonu cebinde çalmaya başladı. İlk iki aramaya yanıt vermedi. Balkonda mobilya ve buzdolabı saklamayla ilgili kuralları olmayan büyük bir siteye saptı. Otopark boyunca gidip geri döndü. Bazı balkonlardan genç Latin erkekleri onu izliyordu.

Telefon üçüncü kez çaldığında açtı.

"Bosch ne yapıyorsun sen?" dedi Cespedes.

"Selam, Speedy," dedi Bosch, ÖSB polislerinin amirleri için kullandıkları lakabı kullanarak. "Öylesine dolanıyorum. Ne oldu ki?"

"Bu işi batırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bilmem. Öyle mi yapıyorum?"

"Buradan hemen gitmelisin."

"Hayır, senin bulunduğun arabaya binmeliyim. Eğer o gece bu geceyse ben de orada olmak istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun, o gece bu geceyse falan?"

"Ağzından kaçırdın ya. Cortez'i bu gece yakalayacağınızı söyledin. Ben de katılmak istiyorum."

"Çıldırdın mı sen? Sana bu şekilde çalışmadığımızı söyledim. Tanrım, artık LAPD'de bile değilsin Bosch."

"Beni de dahil etmek için bir bahane uydurabilirsin. Teşhis için mesela. Cortez'i daha önce gördüm."

"Bunu kimse yemez. Sen bu operasyonun bir parçası değilsin ve operasyonu şu an riske atıyorsun."

"Cortez'i tek başıma aramaya devam edeceğim öyleyse. Size başarılar."

Bosch telefonu kapayıp tekrar Roscoe'ya girdi. Başka bir siteye gelir gelmez sinyal verdi. Telefonu tekrar çaldı. Açtı.

"Sakın oraya sapma," dedi Cespedes.

"Emin misin?" dedi Bosch. "Cortez'in saklanabileceği türden bir yere benziyor."

"Bosch, devam et. Woodman'da sağda bir benzinlik var. Orada buluşalım."

"Tamam, ama beni bekletme."

Telefonu bu kez Cespedes kapadı.

Bosch denileni yaptı, yoluna düz devam etti. Woodman Caddesi'nde benzinliğe girip bozuk bir hava pompasının yanında durdu. Motor rölantide bekledi.

Üç dakika sonra camları filmli siyah bir Mustang benzinliğe girdi. Bosch'un arabasının yanında durdu. Yolcu tarafının camı indi. Bosch direksiyon başındaki Cespedes'i gördü. Esmer tenli,

kısa kırçıl saçlıydı. Köşeli çenesi, agresif polislerle keskin nişancılardan oluşan ekibe liderlik eden bir adam için idealdi.

"Selam, Speedy," dedi Bosch.

"Selam, pislik," dedi Cespedes. "Sağlam bir operasyonun içine ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Öyle olmak zorunda değil. Seninle geliyor muyum gelmiyor muyum?"

"Atla."

Bosch cipinden inip kapısını kilitledi. Mustang'e bindi. Ama kontrol paneline iliştirilen döner kaide üzerindeki dizüstü bilgisayar yüzünden koltuğa zor sığdı. Ekran Cespedes'e doğru çevrilmişti fakat Bosch koltuğa yerleşince ekranı görebilmek için kaideyi çevirdi. Dörde bölünen ekranda Roscoe Bulvarı ile bir apartmanın görüntüleri vardı. Harry, Cespedes onu aracına almayı kabul ettiği sırada yanından geçmek üzere olduğu apartmanı tanıdı.

"Arabalarınızda kamera mı var?" dedi Bosch. "Yaklaşmışım demek."

Kamera görüntülerinden birinde görülen apartmanı gösterdi. Cespedes ekranı hemen kendine doğru çevirdi.

"Dokunma," diye buyurdu.

Bosch tamam dercesine ellerini kaldırdı.

"Kemerini tak," diye ekledi Cespedes. "Benden izinsiz arabadan inmek yok. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Cespedes arabayı geri vitese aldı, cipin yanından ayrıldı. Araba öne doğru atılıp Roscoe'ya geri döndü.

İki blok ileride Cespedes diğer arabalardaki kameraların odaklandığı apartmanı gören bir yerde kenara çekti. Cespedes başını geriye yatırdı, arabanın tavanına baktı.

"Sierra iki, beni GN birde göster."

Bosch siperliğin ardında, muhtemelen ayak anahtarıyla aktive edilen bir mikrofon olduğunu biliyordu. Standart izleme teçhizatı. Diğer araçlardan bir dizi klik sesi geldi. Cespedes gözlem noktası birdeydi. Diğerleri apartmanı farklı açılardan görüyorlardı.

Cespedes, Bosch'a döndü.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

Bosch neden karanlığı beklediklerini anladı. Gece daima takip edenlerin yanındaydı. Arabalar, dikiz aynasında tanınamayan farlara, sürücüler siluete dönüşürdü.

"Onu harekete geçmeye nasıl zorlayacaksın?" dedi Bosch.

Cespedes kısa süre sessiz kaldı. Bosch kendisine ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalıştığını anladı. ÖSB, teşkilat içinde kapalı bir gruptu. Aralarına katılan bir daha çıkmazdı. Teşkilattaki eski ortaklarıyla, dostlarıyla ilişkilerini ve teması keserlerdi. Birimin elli yıllık tarihinde ekibe yalnızca bir kadın atanmıştı.

"Foothill çetelerinin gizli bir muhbiri var," dedi Cespedes. "Bize Cortez'le aynı seviyede yetkiye sahip birinin cep telefonunu verdi. Telefona sızıp Cortez'e mesaj gönderdik, Hansen Barajı'nda seninle ilgili mutlaka katılması gereken bir toplantı olduğunu yazdık. Bunun işe yaramasını umuyoruz."

Cespedes teşkilat prosedürlerine aykırı ve hatta yasadışı olabilecek iki şeyden bahsetmişti: eğer telefona izinsiz sızılmışsa operasyonun geçerliliği tehlikeye girebilirdi. Bosch'u operasyona dahil etmeye ve ona da sorumluluk yüklemeye çalışıyordu. Eğer Bosch şimdi sesini çıkarmazsa daha sonra masum olduğunu iddia edemezdi.

Ama onun bununla bir sorunu yoktu.

"Neden Hansen Barajı?"

"Doğrusunu söyleyeyim mi?" dedi Cespedes. "Kamera yok."

Dönüp Bosch'a baktı. Bosch'un itiraz etmesi için bir fırsat daha.

Olaya tamamen dahil olarak, "Güzel plan," dedi.

ÖSB, LAPD'de benzersiz bir konumdaydı. FBI dahil pek çok teşkilat ile insan hakları grupları tarafından sık sık soruşturulan, vurulan şüphelilerin ailelerince sık sık mahkemeye verilen, öfkeli avukatlarca ölüm mangası olarak etiketlenen birimin teşkilat içindeki itibarı büsbütün farklıydı. Birimde zaman zaman açılan boş kadrolara maaşlarından fedakârlığı bile göze alan yüzlerce kişi başvururdu. Bunun nedeni, birimin yaptıklarının gerçek polislik olarak görülmesiydi. ÖSB şiddet suçlularını yakalardı. Ölü veya diri fark etmezdi. Canileri, tecavüzcüleri, seri katilleri temizlerdi. ÖSB'nin yakaladığı ya da öldürdüğü suçlular yüzünden işlenmeyen suçların etkisi rakamlarla ifade edilemezdi. Ve teşkilatta bunun parçası olmak istemeyecek tek bir polis yoktu. Harici eleştiriler, soruşturmalar, davalar vız gelir tırıs giderdi. Bu, hizmet etmenin ve korumanın en saf haliydi.

Bosch kendini dahil etmek zorunda hissetti. Tranquillo Cortez kurallara göre oynamamıştı. Adamlarına Bosch'u evinden, kızının da sık sık kaldığı yerden kaçırtmıştı. Bir polis için ailesini tehdit etmekten daha büyük bir suç olamazdı. Bunu yaparsan bütün sınırlar kalkardı. Bosch buna iyi plan dediğinde ciddiydi ve öyle ya da böyle Tranquillo Cortez tehdidinin gece yarısından önce ortadan kalkacağını umuyordu.

43

Saat 20.10'da, birbiri ardına mesajlarla Mustang'in telsizi cızırdadı. Hedef –Tranquillo Cortez– görülmüş, harekete geçmişti. Bosch ÖSB memurlarınca kullanılan telsiz kodunu yorumladı, Cortez'in kimliği belirsiz bir koruma ya da sürücüyle birlikte olduğu ve alçaltılmış süspansiyonlu beyaz bir Chrysler 300'e bindiği sonucunu çıkardı. Aracın camlarına, arkasındakileri teşhis etmeyi imkânsızlaştıran yasadışı film çekilmişti.

Chrysler, Roscoe'dan doğu yönünde ilerliyordu. Cespedes, kendi harekete geçmeden önce ÖSB araçlarının yanından geçip gitmesine izin verdi. Cortez'in uzaktan takip aracı gibi karşı izleme teknikleri kullanıp kullanmadığını görmek için bekledi. Hiçbir aracın gelmediğini görünce diğerlerine yetişmek için trafiğe çıktı. Birim amirinin görevi, geride kalmak ve sürekli yer değiştiren dört araçtan birinin şüpheli tarafından fark edilmesi ya da bir şekilde devre dışı kalması durumunda Chrysler'ın etrafını saran dörtlü izleme ekibinden birinin yerini almaya hazır olmaktı.

Bosch telsizden Chrysler'ın Branford'dan kuzeye, doğrudan Hansen Barajı'ndaki parka ve golf sahasına giden yola döndüğünü duydu. Bosch telsizden kendilerini Advance, Backdoor, Outtrigger Bir ve İki olarak tanıtan birimlerin izlemeyle ilgili sürekli verdik-

leri raporları dinledi. Sesler sakindi, televizyonda golf turnuvası anlatırcasına ağır konuşuyorlardı.

"Parkta nereye gidiyoruz?" dedi Bosch.

"Golf sahasının otoparkına," dedi Cespedes. "Bu vakitlerde boş olmalı. Karanlıkta golf oynanmaz, değil mi?"

Bosch soruyu plan hakkında Cespedes'in ağzından laf almak için sormuştu. Parka bir buçuk kilometre uzaklıktaydılar ama Bosch hedefe vardıklarında taktik ve stratejinin ne olduğunu bilmiyordu.

"Bir seçim yapmak zorunda kalacağız," dedi Cespedes. "Hep öyle olur."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Bosch. "Ne seçimi?"

"Yaşamak ya da ölmek. Plan daima hedefi ablukaya almaktır. Onu çıkamayacağını bildiği bir duruma sokacağız. Sonra bir seçim yapması gerekecek. Oradan ya yürüyerek ya da sürüklenerek çıkacak. Bu adamlar o kadar çok yanlış seçim yapıyorlar ki şaşırırsın."

Bosch başını salladı.

"Bu adam seni kaçırttı," dedi Cespedes. "Kızının yaşadığı evden. Sonra da sana işkence edip köpeklerine atacaktı."

"Doğru," dedi Bosch.

"Daha önce izlediğim bir filme benziyor."

"Bunu başkasından da duymuştum. Ben izlemedim."

"Yani bu insanlara filmlerin gerçek hayat olmadığını öğretmeliyiz. Durumun farkına varmalarını sağlamalıyız, anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum."

"Elinizde ona karşı ne var?"

"Hiçbir şey. Komada biri var, bir polis. Eğer komadan çıkar da konuşursa belki bir şey olur."

"Ama sen Cortez'i görmedin, değil mi? Kafesteyken yani?"

"Hayır."

"Diğer bir deyişle, elinizde bir bok yok. Eğer onu şu saçma çocuk nafakası muhabbetine tutuklarsak onunla konuşma fırsatı yakalarsın. Ama dua et avukat istemesin ve ağzından yanlış bir şeyler kaçırsın."

"Haklısın, evet."

"Eh, umalım da bu gece yanlış seçimi yapsın."

Kısa süre sonra telsizden Chrysler'ın Hansen Barajı Eğlence Alanı'na girmekte olduğu söylendi. İzleme ekibindeki arabalardan ikisi bölgeye önden girip pozisyon almış, Chrysler'ın tuzağa düşmesini bekliyordu.

Cespedes, Bosch'a, "Otoparkta sahte bir araba bekliyor," dedi. "Telefonunu kullandığımız adamın sürdüğü gibi bir Ford pikap. Cortez arabaya yaklaşınca harekete geçiyoruz."

Bosch başını salladı. Kontrol panelinin ortasına doğru eğildi, dizüstü bilgisayarın ekranını görüp izleme araçlarındaki dört kameranın görüntülerini izlemeyi başardı. Seyir halindeki iki araç henüz parka girmemişti, ikisi de durağandı. Görüntüler kızılötesine ayarlanmıştı. Kameralardan biri Bosch'un golf sahası lokali olduğunu varsaydığı binanın bitişiğindeki araba yoluna, diğeri otoparkın uzak ucundaki boşlukta bekleyen pikaba bakıyordu.

"Bu ekranlarda gecikme var mı?" dedi Bosch.

"Yaklaşık iki buçuk saniye," dedi Cespedes.

"Kayıt yapıyorlar mı?"

"Evet."

Tuzak kurulmadan yaklaşık otuz saniye önce telsizden hedefin hareketlerini anlatan sesler, ölüm sessizliğine büründü.

Kısa süre sonra Bosch, durağan kameralardan birinde Chrysler'ın otoparka girdiğini gördü. Ama pikaba yanaşmadan durdu.

"Ne yapıyor?" dedi Bosch.

"Tedbirli davranıyor," dedi Cespedes.

Cespedes telsizden konuştu.

"Göz kırp şuna Jimmy."

"Anlaşıldı.

Otoparktaki takip aracının kontrol paneli kamerasında pikabın farları iki kez yanıp söndü. Bosch dört kamera görüntüsünün de durağan ve kızılötesi olduğunu fark etti.

Bosch cevabı bilmesine rağmen, "Pikapta adamın mı var?" dedi.

Cespedes sessiz olması için elini kaldırdı. Bosch'a anlık rapor vermenin zamanı değildi. Tekrar telsizden konuştu.

"Şimdi, Jimmy. Uzaklaş oradan."

Chrysler pikaba doğru hareket etmeye başladı. Bosch pikaptan birinin indiğine dair hiçbir işaret görmedi. Cespedes kameralardaki gecikmeyi göz önüne alarak Chrysler'ın yaklaşma süresini hesapladı. Ardından yerdeki düğmeye basarak telsizden konuştu.

"Şimdi! Tüm birimler... harekete geçin!"

Dört kamera görüntüsü de hareket etmeye başladı. Gerilerden Cespedes hızlanarak parka girdi. Golf sahasına doğru hızlanan araba bozuk yolda sekerek ilerlerken Bosch gözlerini bilgisayarın ekranından bir an bile ayırmadı. Bir eliyle koltuğu kavrarken diğeriyle de sabit tutmak ve olanları izleyebilmek için bilgisayarın kaidesini tuttu.

Chrysler pikabın yanına park ederken dört izleme aracı da ona yanaştı. Kameralar iyice yaklaşınca Bosch pikabın sarmaşıkla kaplı bir duvarın önünde durduğunu gördü. O taraftan kaçış yoktu.

Dört izleme aracı yaklaştılar. Kameralarından Chrysler'ın etrafını sardıkları anlaşılıyordu. Aracın burnu duvara dönüktü, içinde silahlı polisler olan dört araba yüz yirmi derecelik bir kavisle arkasında sıralanmıştı.

Kamera görüntüleri üst üste bindi. Bosch ÖSB memurlarının araçların açık kapılarını siper olarak kullandıklarını, silahlarını Chrysler'a çevirdiklerini gördü. Ses yoktu ama Bosch içerideki adamlara bağırıldığını ve teslim ol çağrısı yapıldığını biliyordu.

Bosch, dövüş pozisyonu almış iki memurun ÖSB araçlarının sağından ve solundan Chrysler'a doğru, çapraz ateşte kalmayacak bir açıyla ilerlediklerini gördü.

On saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Chrysler'da hiçbir hareket yoktu. Filmli camları kapalıydı ama Bosch, ÖSB araçlarının güçlü farlarında içerideki iki adamın siluetlerini görebiliyordu.

Mustang otoparka girip çatışma alanına doğru gazladı. Bosch nerede olduklarını görmek için başını kaldırdı, bakışlarını tekrar kamera ekranlarına çevirdi. Tam o anda Chrysler'ın ön kapıları eş zamanlı olarak açıldı.

Bosch, Tranquillo Cortez'in elleri havada, yolcu koltuğundan indiğini gördü. Başında yine, tanıştıkları gün taktığı düz kenarlı Dodgers şapkası vardı.

Sürücü de arabadan iniyordu fakat sadece sol eli havadaydı.

Mustang takip arabalarından birinin arkasında durdu. Bosch artık memurların gergin seslerini duyabilecek kadar yakındaydı. Olayları canlı canlı görmek için başını bilgisayardan kaldırdı.

"Eller!"

"İkisi de!"

"Eller yukarı!"

Derken uyarıların yerini telaş aldı.

"Silah! Silah!"

Bosch aralarında ÖSB araçları olduğundan sürücünün yalnızca başıyla omuzlarını görebiliyordu. Bilgisayar ekranında Chrysler'ın sürücüsünün göründüğü kamera açısına baktı. Arabadan ancak eğilip bükülerek çıkabilen, tıknaz adam inerken sağ kolunu savurma hareketiyle kaldırdı. Kolu vücudundan ayrıldığında Bosch tabancayı gördü.

Muazzam bir kurşun yağmuru başladı.

Tranquillo Cortez, korumasının cesaretinin ve silah çekme kararının bedelini ödedi. Çatışmanın ortasında kalan Cortez hedef oldu. Etraflarını saran sekiz kişinin silahlarından çıkan kurşunlarla iki adam da vuruldu. Chrysler'ın camları parçalanırken iki adam da can verdi. Cortez muhtemelen kendini korumak için dönmüştü, suratını arabaya çarptı. Ardından bedeni kapı eşiğinde yığılıp kaldı. Başı göğsüne düştü. Şapkası başındaydı.

Bosch gözlerini ancak çatışma sona erdikten sonra bilgisayar ekranından ayırdı. İki takip aracının açık kapıları arasındaki açıdan Cortez'in bedenini, kana bulanan beyaz gömleğinin önünü gördü. Cortez'in bedeni seğirirken başı geriye kaykıldı. An itibarıyla sağdı.

"Arabada kal Bosch," diye bağırdı Cespedes.

Arabadan atlayıp iki araçla çatışmanın dumanları arasından koştu. Silahlarını yerdeki adamlara doğrultmuş, temkinli adımlarla Chrysler'a yaklaşan iki adamını izledi. Bosch tekrar dizüstü bilgisayara döndü, ekranı tamamen kendine çevirdi.

Yerde korumanın yanında tabanca vardı. ÖSB polislerinden biri tabancayı ayağıyla uzaklaştırıp nabzına bakmak için eğildi. Eliyle düz bir çizgi işareti yaptı, koruma ölmüştü.

Cortez yatıyordu, polislerden biri yanında diz çöktü. Kızılötesi ekranda bile nefes aldığı belliydi. Cespedes ekranda göründü, telefonla konuşuyordu. Bosch kurtarma ambulansı çağırdığını ya da üstlerini bilgilendirdiğini varsaydı.

Bosch araçtan inip olay yerine gitmek için yanıp tutuşuyordu fakat buyrulduğu gibi arabada bekledi. Cespedes'in onu unuttuğuna dair bir belirti görürse çıkardı. Cespedes bir görüşmeyi sonlandırıp yenisini yapıyordu.

Bosch ekrana bakıp aynı hareketi tekrar görünce bilgisayardaki görüntünün gecikmeli geldiğini hatırladı. Klavyeye baktı, sol ok tuşunu bulup bastı. Ekrandaki görüntü geri sarmaya başladı. Bosch görüntüler çatışma öncesine ve iki SanFer'in beyaz Chrysler'ın içinde oldukları ana gelene kadar parmağını tuştan çekmedi.

Ölümcül çatışmayı tekrar izledi. Videoyu yavaşlatmak veya belli anları tekrar oynatmak için geri tuşuna aralıklarla bastı. Ağır çekim ayarını bilmiyordu. Ekranın sol üst köşesindeki kamera açısına odaklandı. Sürücünün araçtan tek eli havada çıkışını neredeyse tam karşıdan alıyordu.

Sürücünün aracın içinde görünmeyen sağ eline yoğunlaştı. Kolunu gövdesinin ardından çıkarırken Bosch tabancayı gördü. Ama adam silahın kabzasını kavramıyordu. Silah elindeydi ama ateş etmek için tutmamıştı.

Derken Bosch arabanın kapısına bir kurşunun çarptığını gördü. İlk kurşun. Tabanca görünmeden ve sürücünün niyetinin ne olduğu anlaşılmadan ateş edilmişti. Bosch parmağını tuştan çekip çatışmanın geri kalanını izledi. Ön camdan dışarı baktı, Cespedes Mustang'e doğru yürüyordu. Parmağını hemen ileri tuşuna götürüp videoyu hızlandırdı. Cespedes tam yolcu kapısını açarken canlı görüntüye ulaştı.

Cespedes eğildi.

"Hareketsiz ama bilinci yerinde. Bir şeyler söylemek istersen..." dedi.

"Tamam," dedi Bosch. "Olur."

Cespedes geriledi, Bosch arabadan indi. İki ÖSB aracının arasından geçip Chrysler'ın yolcu tarafına yürüdüler. Havada yoğun bir duman asılıydı.

Cortez'in açık gözleri korku doluydu. Dili ve dudakları kanlıydı. Bosch ciğerlerinin kurşun parçalarıyla dolu olduğunu biliyordu. Harry adamın bu kadar genç görünmesine şaşırdı. Birkaç gün evvel *lavanderia*'nın otoparkında kasılıp pis pis sırıtan adamın yerinde yeller esiyordu. Cortez beyzbol şapkalı, korkmuş bir çocuğa benziyordu.

Bosch bir şeyler söyleyip kendini galip ilan etmenin ya da intikam sözleriyle onu tiye almanın doğru olmadığını biliyordu.

Bir şey söylemedi.

Cortez de bir şey söylemedi. Bosch'la göz göze geldi, kanlı eliyle ona doğru uzandı. Hayata tutunmak ve bekleyen karanlığın içine çekilmekten kurtulmak istermişçesine Bosch'un pantolonunun paçasını kavradı.

Birkaç saniye sonra Cortez'in dermanı kesildi. Bosch'u bıraktı, gözlerini yumdu ve son nefesini verdi.

BALLARD

44

Ballard son şantaj kartlarını dinlenme odasında bir masanın üzerine yaydı. Burada dedektif bürosundaki ödünç alınmış bir masadan daha fazla yer vardı. Bosch'u bekliyordu. Kartları incelemiş, elektronik araştırmasını yapmıştı. Şimdi edindiği bilgileri sahaya taşıma vaktiydi. Eğer Bosch çok geç olmadan gelirse gece birkaç yere bakabilirlerdi. Beklediğini söylemek için mesaj atmak ya da aramak istedi ama telefonu olmadığını hatırladı.

Orada oturmuş kartlara bakarken Teğmen Munroe kahve almaya geldi.

"Ballard bu kadar erken burada ne işin var?" dedi.

"Hobi vakam üzerinde çalışıyorum," dedi.

Ballard başını kartlardan, teğmen de başını kahvesinden kaldırmadı.

"Şu öldürülen kızın vakası mı?" dedi Munroe.

"Evet, o vaka," dedi Ballard.

İki kartı daha az öncelikliler tarafına koydu.

"Olayın dövme sanatçısıyla ne alakası var?" dedi Munroe. "O dosya kapanmıştı."

Ballard, Munroe'ya baktı.

"Sen neden bahsediyorsun teğmenim?" dedi.

"Özür dilerim, burnumu sokmamam gerekirdi," dedi Munroe. "Kayıt saklama kutusunu karıştırırken posta bölmende bir cinayet defteri gördüm. Şöyle bir göz attım. O olayı anımsıyorum, ama hafızam beni yanıltmıyorsa kötü adamı hemen yakalamışlardı."

ZooToo defteri. Ballard onu bekliyordu ama yemekten dönüşte postasını kontrol etmeyi unutmuştu.

"Vaka çözülmüş, evet," dedi Ballard. "Ben sadece bir göz atmak istedim. Defterin geldiğini söylediğin için teşekkür ederim."

Dinlenme odasından çıkıp posta odasına gitti. Birimdeki tüm polis memurları ile dedektiflerin dahili ve harici teslimatlar için bir bölmesi vardı. Kendi bölmesindeki plastik klasörü çekip aldı.

Dinlenme odasına döndüğünde Munroe gitmişti. Şantaj kartlarını başıboş bırakmamak için cinayet defterine orada bakmaya karar verdi. Oturup klasörü açtı.

Cinayet defterleri, teşkilattaki tüm cinayet masalarında tutarlı bir tasarıma sahipti. Yirmi altı bölüme ayrılırlardı. Olay yeri raporları, laboratuvar raporları, fotoğraflar, tanık ifadeleri vb. İlk bölümde daima, vakayı soruşturan dedektiflerin attıkları adımların tarih ve saatlerini kaydettikleri kronolojik kayıt yer alırdı. Ballard olay yeri fotoğraflarını içeren on altıncı bölüme atladı.

3x5 boyutunda resimlerden kalın bir deste çıkarıp bakmaya başladı. Fotoğrafçı titiz ve objektif davranmıştı. Dövme stüdyosunun ve cinayet mahallinin her karışı parlak ve neredeyse sürekspoze resimlerde belgelenmişti. 2009'da teşkilat film kullanıyordu çünkü dijital fotoğrafçılık dijital tahrifat kaygıları nedeniyle henüz yargı sistemince kabul edilmemişti.

Ballard olay yerinin ortasındaki maktulün cesedine gelene kadar fotoğraflara hızlıca baktı. Audie Haslam epey direnmişti. Derin kesikli kolları, elleri ve parmakları savunma yaralarıyla kaplıydı. Ne var ki en nihayetinde kendisinden daha iri, daha

güçlü saldırganına teslim olmuştu. Göğsünde, boynunda derin bıçak yaraları vardı. Üzerindeki ZooToo atleti tamamen kana bulanmıştı. Katilin onu zorla soktuğu küçük depo odasının dört duvarına kan sıçramıştı. Cilalı beton zeminde bir eli boynundaki zincirli haçı kavrayarak can vermişti. İlginçtir dövmecinin hiç dövmesi yoktu. En azından Ballard'ın fotoğraflarda görebildiği kadarıyla.

Cinayet cinayetti. Ballard emniyet teşkilatının her vaka için aynı titizlikle azami çaba göstermesi gerektiğini biliyordu. Ama bir kadının katledilmesi onu hep yaralardı. Çoğu zaman, gözden geçirdiği ve üzerinde çalıştığı vakalar son derece vahşiydi. Çoğu zaman katil erkekti. Bunda insanı derinden etkileyen bir şey vardı. Bir başkası tarafından öldürülmenin genel haksızlığının ötesine geçen adaletsiz bir şey. Yaşamlarının her anında, cüsselerinin ve yaradılışlarının onları karşı cinse karşı savunmasız kıldığını bilseler erkekler nasıl yaşarlardı acaba?

Fotoğrafları toplayıp on altıncı bölümün cebine koydu. Ardından şüpheliye ait on ikinci bölüme geçti. Audie Haslam'ı öldüren adamın fotoğrafını görmek istiyordu.

Tutuklanma fotoğrafında Clancy Devoux kameraya ölü gözlerle, empatiden yoksun bir ifadeyle bakıyordu. Tıraşsız ve bakımsızdı. Bir göz kapağı diğerinden daha sarkıktı. Düz, ince dudaklı ağzında suçluluk ya da pişmanlıktan ziyade bir meydan okuma ifadesi vardı. Audie Haslam'ı öldürmeden önce muhtemelen daha pek çok kişiyi incitmişti. Azılı bir psikopattı. Ballard –suçların niteliği ne olursa olsun– kurbanlarının çoğunun da kadın olduğunu tahmin ediyordu.

Sabıka kaydının çıktısı Ballard'ın tahminini destekliyordu. Mississippi'deki gençlik günlerinden bu yana sayısız defa suçlanmıştı. Suçlamalar arasında uyuşturucu bulundurma, ağır fiili saldırı ve cinayete teşebbüs de vardı. Listede kurbanların cinsi-

yeti belirtilmese de Ballard biliyordu. Devoux kadınlardan nefret ediyordu. Dövme stüdyosunun arka odasında bir kadını bu kadar çok sayıda ve böylesine şiddetli bıçaklamak için bunun bir geçmişi olması gerekirdi. Zavallı Audie Haslam yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuştu. Muhtemelen yanlış bir söz ya da yargılayan bir bakışla Devoux'yu harekete geçirerek kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

On ikinci bölümün cebi üzerindeki notta Devoux'nun dövme stüdyosundaki cinayetten ötürü şartlı tahliyesiz müebbet hapse mahkûm edildiği yazıyordu. Bir daha hiçbir kadına zarar veremeyecekti.

Ballard vakadaki görgü tanıklarının ifadelerini içeren bölüme geçti. Cinayetin işlendiğine tanıklık eden kimse yoktu çünkü katil, Haslam'ı stüdyoda kimsenin olmadığı bir anda soyup öldürmüştü. Fakat dedektifler o akşam stüdyoda bulunan diğer müşterileri bulup konuşmuşlardı.

Ballard bir defter çıkarıp görgü tanıklarının isimleriyle irtibat bilgilerini yazdı. Bunların hepsi 2009 yılında Hollywood sakinleriydi, yerleri tespit edildiği takdirde faydalı bilgiler verebilirlerdi. Ballard tanıklardan birinin, David Manning adında bir adamın tanıdık geldiğini fark etti. Cinayet defterini kenara koyup Bosch'un bakması için ayırdığı şantaj kartlarına göz gezdirdi. Manning'i buldu.

Tanık ifadesine göre Manning cinayetten iki saat önce dövme stüdyosundaydı. Elli sekiz yaşında, Floridalı eski bir kaçakçı olarak tarif edilmişti. Haftanın farklı günleri Hollywood'un değişik sokaklarına park ettiği emektar bir karavanda yaşıyordu. Zoo-Too'nun müdavimlerindendi çünkü Audie Haslam'dan hoşlanıyordu ve iki kolunu da süsleyen dövmelere yenilerini eklemek istiyordu. Soruşturma Clancy Devoux'ya odaklanmadan önce Ballard yazılan ifadenin satır aralarını okuyunca, Manning'in

Haslam vakasının başlarında şüpheli olarak görüldüğünü anladı. Şiddet dışı olsa da bir sabıkası vardı ve Haslam'ı sağ gören son birkaç kişiden biriydi. Hatta olay yerinden gelen parmak izi analizinin sonuçlarıyla soruşturmanın yönü değiştiğinde gözaltında sorguya çekilmekteydi.

Şantaj kartındaki bilgilerin çoğu tanık ifadesindekilerle örtüşüyordu. Ballard'ın bu kartı listeye almasının nedeni Manning'in karavanıydı. Karavan, Ballard ve Bosch'un ilgilendikleri minibüs sınıfına giriyordu. Kart, Clayton ile Haslam cinayetlerinden yedi hafta önce, bir polis memuru Santa Monica'nın hemen güneyindeki Argyle'da park halindeki karavanı inceledikten ve Manning'e ticari park alanına eğlence aracı park etmenin yasak olduğunu söyledikten sonra yazılmıştı. O dönemde LAPD evsizleri yerlerinden etmekten geri durmazdı. Fakat o zamandan bu yana, bir dizi yurttaşlık hakkı davası ve belediye başkanının değişmesiyle bu uygulama tekrar gözden geçirilmişti. Evsizlere zor kullanmak kovulmakla sonuçlanabilecek bir suç haline gelmişti. Netice itibarıyla, evsizlerin aleyhinde neredeyse hiçbir kanun yoktu. Manning gibi biri, müstakil konut veya sinema binasının önü haricinde karavanını Hollywood'da canının istediği her yere park edebilirdi.

Manning'i 2009'da yerinden eden memur, yaptıkları kısa sohbetten ve Florida ehliyetinden elde ettiği bilgilerle bir saha görüşme kartı doldurmuştu. Ballard, Bosch için kartları hazırlarken veritabanında Manning'in adını ve doğum tarihini arattığında adamın artık Kaliforniya ehliyeti olduğuna ama üzerindeki adresin işe yaramadığına kanaat getirmişti. Manning, Kaliforniya ehliyeti ya da kimliği temin etmek için bir kiliseyi kendi adresi gibi gösterme taktiğini izlemişti. Adres çıkmaz sokak olsa da eğer Manning bölgede yaşıyorsa adına kayıtlı karavanı bulmak çok da zor olmamalıydı.

Ballard, Manning'e ait şantaj kartını alıp daha öncelikli kartların arasında koydu. Daisy Clayton'dan iki gün önce katledilen bir kadını tanıması, ondan hoşlanması ve ona kafayı takmış olabileceği gerçeği tekrar incelenmeyi gerektiriyordu.

Ballard onunla konuşmak istiyordu. Dizüstü bilgisayarını açıp Manning hakkında yalnızca bilgi amaçlı bir bülten çıkarılması için çalışmaya koyuldu. Bu gayriresmi bir bültendi. Ballard bültene, eğer Manning ya da karavanını görürseniz yerini değiştirmeyin, tutuklamayın. 7/24 Ballard'ı arayın, talimatlarını ekledi.

Ballard karavanın eşkâliyle plakasının yazılı olduğu sayfayı yazdırdı. Teğmen Munroe'ya vermek üzere devriye ofisine gitti. Vardığında Munroe, iki memurla ofisin ortasında dikilmiş, devriye amirinin masasının üzerine monte edilmiş düz ekran televizyona bakıyorlardı. Ballard yirmi dört saat haber yayını yapan kanal 9'un logosunu gördü. Tanıdığı bir muhabir, ışıkları yanıp sönen polis araçlarının önünde canlı anlatım yapıyordu.

Ballard yanlarına gitti.

"Bu nedir?"

"Valley'de çatışma olmuş," dedi Munroe. "İki gangster ölmüş."

"ÖSB mi? Bosch'un izleme ekibi?"

"Konuyla ilgili hiçbir şey söylemiyorlar. Kimse bir şey bilmiyor."

Ballard telefonu çıkarıp helikopter pilotu Heather Rourke'a mesaj yolladı.

Valley'deki olay sende mi?

Hayır, bu gece güneydeyim. Duydum ama. 2 ceset varmış. Bu Bosch'un olayı mı? ÖSB?

Öyle görünüyor. Kontrol ediyorum.

Elinde Bosch'a ulaşabileceği bir numara yoktu. Ekrana baktı. Muhabirin arkasındaki hareketliliği izledi. Muhabir tam konumunu söyleyene kadar ağzından çıkanlara kulak vermedi.

"Hansen Barajı Eğlence Alanı'ndan canlı bildiriyorum."

Ballard bunun Foothill Şube, büyük ihtimalle de SanFerler anlamına geldiğini biliyordu. Olay Bosch'un vakası olmalıydı. Bu durumda onu gece görmesi zordu.

Dinlenme odasına döndü, şantaj kartlarını öncelik sırasına göre sıraladı, onlarla birlikte ZooToo cinayet defterini dedektif bürosuna taşıdı. Saate baktı, vardiyasının başlamasına daha bir saat vardı. Valley'ye gidip çatışma yerine uğramayı düşündü. Vakayla arasında bir bağ hissediyordu. Neticede Harry Bosch'un kurtarılmasında onun da payı vardı.

Gelgelelim olay yerine girmesine izin verilmeyeceğini biliyordu. ÖSB kapalı bir topluluktu. Eğer o sarı şeridin altından geçebilirse Bosch kendini şanslı sayabilirdi.

Gitmemeye, onun yerine cinayet defterini gözden geçirmeyi sürdürmeye karar verdi. İlk bölüme, kronolojik kayıtlara döndü. Soruşturma sürecini ancak bu şekilde kavrayabilirdi. Dedektifler attıkları her adımı kronolojik kayıtlara işlerlerdi.

Ballard en başından, dedektiflerin evlerinden çağrılıp dövme stüdyosuna gönderildikleri andan başladı. Vaka, lağvedilen, dosyaları Batı Şube cinayet masasına aktarılan Hollywood cinayet masasına atanan iki dedektif tarafından soruşturulmuştu. İsimleri Livingstone ve Peppers'tı. Ballard ikisini de tanımıyordu.

Tıpkı cinayet defteri gibi kronolojik kayıtlar da Ballard'ın gördüğü diğer cinayet defterlerinden daha kısaydı. Bunlara Soygun Cinayet Birimi'nde görev yaptığı dönemde kendisinin hazırladıkları da dahildi. Fakat bu Livingstone ile Peppers'ın çalışmasının bir ölçütü değildi. Dosya çok çabuk kapanmıştı. Adli tıp ekibi, altın tepside şüpheliyi sunduğunda dedektifler zaten yollarına emin adımlarla devam ediyorlardı. Stüdyonun arkasındaki depo odasından alınan kanlı parmak izi Clancy Devoux'ya bağlanmıştı. Yeri hemen tespit edilip tutuklanmış, üzerinden cinayet silahı olduğuna inanılan kırık bıçak çıkmış, vaka yirmi dört saatten kısa bir sürede çözülmüştü.

Keşke tüm cinayet vakaları böyle kolay olsa, diye içinden geçirdi Ballard. Ama öyle olmuyordu. Bir genç kız sokak ortasında kaçırılıp katlediliyordu. Aradan dokuz yıl geçmesine rağmen katile dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Bir kadın, işletmesinin arka odasında vahşice bıçaklanıyor, vaka bir günde çözülüyordu. Cinayet soruşturmasında ne ahenk ne mantık vardı.

Tutuklamadan sonra, soruşturma safhasından davaya hazırlık sürecine geçildiği için kronolojideki kayıtlar azalmaya başlıyordu. Fakat kayıtlardan biri Ballard'ın dikkatini çekti. Bu kayıt, cinayetten kırk sekiz, Clancy Devoux tutuklandıktan yirmi dört saat sonra girilmişti. Sırf titizlik amacıyla eklenmiş zararsız bir kayıttı. Kayda göre, cinayetten iki gün sonra 19.45'te Hollywood Şube'deki vardiya çavuşu, Dedektif Peppers'a Roger Dillon adındaki olay yeri temizleyicisinin ZooToo vakasıyla alakalı ilave bir kanıt bulduğunu bildirmişti. Söz konusu kanıt, depo odasının zemininde kurbandan akan ve tamamen cesedin etrafında pıhtılaşan kanla kaplanan kırık bir bıçak parçası olarak nitelenmişti. Beş santimlik bıçak belli ki dedektiflerle adli tıp teknisyenlerinin gözünden kaçmıştı.

Peppers kronolojiye, vardiya çavuşundan dövme stüdyosuna bir devriye ekibi sevk edilmesini, bıçağın Dillon'dan alınıp delil torbasına konmasını istediğini yazmıştı. Los Angeles'a bir saat mesafede yaşayan Peppers delili sabah alacağını belirtmişti.

Ballard kayda uzun uzun baktı. ZooToo vakası teşkilat için sıradan bir vakaydı. Eğer sonradan bulunan parça, Devoux'nun tutuklanması esnasında bulunan kırık bıçakla eşleşirse dedektiflerin eline şüpheli aleyhinde önemli bir delil geçecekti. Olay yeri inceleme ekibinin yaptığı hata Ballard'ı rahatsız etmiyordu. Hatta karmaşık ve kanlı olay yerlerinde kanıtların gözden kaçırılması alışılmadık bir durum değildi. Kan pek çok şeyi gizleyebilirdi.

Ballard'ı işkillendiren temizleyiciydi. Ballard tesadüfen Roger Dillon'la hafta başında, Hollywood Bulvarı'ndaki evden Warhol tablolarının çalındığını anladığında tanışmıştı. Temizleyicinin kartvizitleri hâlâ çantasındaydı.

Kronoloji kaydında, Dillon'ın kırık bıçakla ilgili olarak Daisy Clayton'ın ortadan kaybolduğu akşam 19.45'te aradığı yazıyordu. Bu da Dillon'ın sadece birkaç saat öncesinde Sunset Bulvarı üzerinde Hollywood'da çalıştığı anlamına geliyordu. Ballard, Dillon'ın iş minibüsünü hafta başında görmüş, içine hızlıca bir göz atmış fakat başka olay yerlerinde benzerlerini görmüştü. Dillon'ın temizlik için kimyasallara ve aletlere sahip olduğunu biliyordu. Ayrıca biyolojik açıdan tehlike arz eden maddeleri güvenli bir şekilde taşıyıp yok etmek için kapları da olabilirdi.

Bir anda dank etti. Ballard, Roger Dillon'ı araştırmalıydı.

45

Ballard şantaj kartlarıyla Haslam cinayet defterini koymak için dolabına gitti. Ardından Bosch'un Clayton vakası için oluşturmaya başladığı yavru cinayet defterini çıkardı. Soyunma odasında bir banka oturdu, defteri açtı. Bosch'un American Storage Products yapımı plastik kap hakkındaki raporunu buldu. Bosch, görüştüğü satış sorumlusunu Del Mittleberg olarak kaydetmişti. Titizliğiyle bilinen Bosch'un Mittleberg'in hem işyeri hem de cep numarasını yazdığını görünce oturduğu yerden neşeyle sıçradı.

Saat onu geçiyordu. Ballard cep telefonunu aradı. Karşı taraf tereddütle alo dedi.

"Bay Mittleberg?"

"İlgilenmiyorum."

"Ben polisim, kapamayın."

"Polis mi?"

"Bay Mittleberg, adım Renée Ballard. Los Angeles Emniyeti'nden arıyorum. Yakın zamanda Bosch adındaki meslektaşımla American Storage Products yapımı kaplar hakkında görüşmüşsünüz. Hatırlıyor musunuz?"

"Birkaç ay önceydi o."

"Doğru. Hâlâ o vaka üzerinde çalışıyoruz."

"Saat on on beş. Bu kadar acil olan ne..."

"Bay Mittleberg, özür dilerim, ama bu çok acil. Dedektif Bosch'a şirketinizin ticari hesaplara doğrudan satışlar yaptığını söylemişsiniz."

"Yapıyoruz, evet."

"Evde misiniz Bay Mittleberg?"

"Başka nerede olabilirim ki?"

"O ticari hesapların satış kayıtlarına erişiminiz var mı?"

Mittleberg soruyu düşünürken sessizlik oldu. Ballard soluğunu tuttu. Vakada hep zayıf ipuçları bulmuşlardı. Artık şansın yüzlerine gülme vakti gelmişti. Eğer Dillon'ın şirketinde işler yolunda değilse –rekabetten bahsetmişti sanki– bir imalatçıdan doğrudan satış yoluyla indirimli ürün almak isteyebilirdi.

Mittleberg sonunda, "Kayıtlara erişimim var," dedi.

"Elimde bir şirket adı var," dedi Ballard. "ASP'den satın alma gerçekleştirmiş mi bakar mısınız?"

"Hatta kalın. Çalışma odama geçiyorum."

Mittleberg bilgisayarının başına geçerken Ballard bekledi. Kısmen boğuk bir konuşmaya kulak misafiri oldu. Birine polisle konuştuğunu ve işi biter bitmez onunla ilgileneceğini söyledi.

"Pekâlâ," dedi doğrudan telefona. "Bilgisayarımın başına geçtim. Şirketin adı nedir?"

"Chemi-Cal Bio Services," dedi Ballard. "Chemi-Cal yazarken..."

"Maalesef," dedi Mittleberg.

"Tireyle mı yazdınız?"

"C-H-E-M ile başlayan hiçbir şey yok."

Ballard'ın hevesi kırıldı. Dillon'a saldırmak için daha fazlasına ihtiyacı vardı. Derken Hollywood Bulvarı'nda tanıştıkları gün gördüğü minibüsü hatırladı.

"Tamam, bir de CCB Services'ı deneyin lütfen," dedi aceleyle.

Tuş sesleri duydu, ardından Mittleberg yanıt verdi.

"Evet," dedi. "2008'den beri müşterimiz. Yumuşak plastik siparişleri veriyormuş."

Ballard telefonu kulağına bastırarak ayağa kalktı.

"Ne tür yumuşak plastik?" dedi.

"Depolama kapları. Farklı boyutlarda."

Ballard, Bosch'un ona verdiği ASP leğenini hatırladı. Hâlâ polis aracının bagajındaydı.

"Doksan beş litrelik kapaklı leğenler de var mı bunların arasında?"

Mittleberg kayıtları kontrol ederken duraklama oldu.

"Evet," dedi sonunda. "Onlardan da söylemiş."

"Teşekkür ederim, Bay Mittleberg," dedi Ballard. "Çalışma saatlerinde bir meslektaşım sizinle görüşecek."

Ballard görüşmeyi sonlandırıp dolabına döndü. Cinayet defterini üst rafa koyup evrak çantasını açtı, Dillon'ın verdiği kartvizitlerden birini aldı. Şirketi Van Nuys'ta Saticoy Sokağı üzerinde gözüküyordu.

Ballard devriye ofisine girdiğinde Munroe'nun gözü televizyon ekranındaydı.

"Gelişme var mı?" dedi.

"Pek sayılmaz," dedi Munroe. "Ama ölenlerin bir kaçırılma vakasında şüpheli oldukları söylendi. Bosch'un olayı olsa gerek. Ondan haber aldın mı?"

"Henüz değil. Hobi vakamla ilgili bir görüşme yapmaya gidiyorum. Yoklamaya yetişemeyebilirim."

Ballard ekrana baktı. Başka bir yayında aynı muhabir vardı.

"Olur da Bosch buraya gelirse ona bunu verir misin? Ne olduğunu anlayacaktır."

Dillon'ın adıyla şirket adresinin yazılı olduğu kartviziti Munroe'ya verdi. Munroe karta ilgisiz gözlerle bakıp cebine koydu.

"Tamam, veririm," dedi. "Ama teması koparma Ballard, tamam mı? Nerede olduğunu haber ver."

"Tamam, amirim."

"Ayrıca eğer sana ihtiyacım olursa hobi vakanı rafa kaldırıp hemen geliyorsun."

"Anlaşıldı."

Ballard dedektif bürosuna geri döndü, şarjdan bir telsiz ve ekip aracının anahtarlarını aldı. Arka kapıdan otoparka çıktı.

Ballard dağın üzerinden Laurel Canyon Bulvarı'ndan Valley'ye indi. Saticoy'a ve Van Nuys Havalimanı yakınında depolarla filo arazilerinin yer aldığı sanayi bölgesine ulaştığında vakit gece yarısına geliyordu.

Chemi-Cal Bio Services, imalat ve hizmet şirketlerinin çift katlı depolarda yan yana sıralandığı Saticoy Sanayi Merkezi adında bir depo parkındaydı. Ballard orta şeritten ilerleyerek Dillon'ın şirket binasının önünden geçti, organize sanayi bölgesinin diğer tarafından çıktı. Gecenin bu saatinde hiçbir işletme açık değil gibiydi. Yan sokaklardan birinde aracını park edip geri yürüdü.

Dillon'ın deposunda küçük bir tabela vardı. Önünden geçen müşterileri çekecek türden bir işletme değildi. İnternet aramalarında ya da aynı mecradaki profesyonellerin –dedektiflerin, adli tabiplerin, adli tıp uzmanlarının– tavsiyeleri üzerine bulunacak

türden bir işletmeydi. Tabela, yan yana garaj kapılarının bitişiğindeki kapının üzerinde asılıydı. Binanın, iki yanındaki benzer yapılarla ortak duvarı yoktu, aralarında yarım metre ancak vardı.

Ballard açılmasını beklemese de kapıyı çaldı. Bir adım geri çekildi, sokakta etrafına bakındı. Boş metalin çıkardığı sesi duyan olmuş muydu acaba?

Olmamıştı.

Ballard, CCB ile kuzeydeki komşusu, üzerinde hiçbir tabela ya da tanıtıcı bilgi olmayan bina arasındaki dar tünele girdi. Ara sokak denilemeyecek kadar dardı ve aydınlatma yoktu. Ballard boşluğa fenerini tuttu, atık doluydu ama geçilebilirdi. Yaklaşık yirmi beş metre ilerideki uzak uçta kapı ya da başka bir engel göze çarpmıyordu.

Ballard bir ayağını dar açıklığa tereddütle soktu. CCB'den geldiğini tahmin ettiği eski ve tozlu solunum maskelerini tekmeledi.

Bir adım daha attıktan sonra tereddütten eser kalmadı. İki tarafında beton duvarlar vardı. Hızla önündeki açıklığa doğru ilerledi. Duvarların üzerine üzerine geldiği bir film sahnesi aklına gelince başı döndü ve destek alıp dengesini korumak için elini duvara koydu.

Dar tünelden kendini dışarıya zor attı. Bir arka sokağa ulaştı, eğildi, ellerini dizlerine koyup baş dönmesinin geçmesini bekledi. Baş dönmesi geçince doğrulup etrafına bakındı. Hayatında gördüğü en temiz ara sokaktı. Ne atık ne çöp ne eski araçlar ne de başka bir şey. Her işletmenin ağılvari bir beton yapının içinde kendine ait muntazam ve kapalı çöp tenekeleri vardı. Ballard, CCB'nin arkasındaki çöpü açtı ama birkaç kırışık poşet ile boş kahve bardakları haricinde boştu. Ballard kanlı paspas başlıkları ve olay yeri artıkları bulmayı beklemişti fakat o tarz hiçbir şey yoktu.

Üzerinde CCB yazan tek bir arka kapı vardı. Ballard kapıyı yokladı ama kilitliydi. Adet yerini bulsun diye kapıya vurdu ama

kimsenin açmayacağını bildiğinden beklemedi. Binaların arasındaki dar geçide girdi, fenerini duvarların arasından gökyüzüne doğru tuttu. Çatı yaklaşık altı metre yükseklikteydi. Deponun penceresi olmadığından hem içeri doğal ışık girmesi hem de havalandırma amacıyla çatıda büyük ihtimalle tepe camı vardı.

Ballard feneri ağzına aldı, ellerini de arasında durduğu binaların duvarlarına koydu. Ardından tuğlaların arasında basacak yer bulabilmek amacıyla sol ayağını kaldırdı. Ellerini duvara bastırıp üst kenarlarını kavrayarak kendini yukarı çekti ve sağ ayağını karşı duvara koydu. İşi gereği uzun süre ayakta durmak zorunda profesyonellerce tercih edilen kauçuk tabanlı ayakkabılar giymişti. Onları rahatlıkları için seçmişti, duvara gayet iyi tutunuyorlardı.

Ballard vücudunun dengesini sağlamak ve düşmemek için ağırlığını kullanarak iki bina arasındaki geçidin duvarlarına yavaşça tırmanmaya başladı. Tırmanış yavaş ve tam bir bilinmezliğe doğruydu, Ballard tırmanmaya devam etti. Sanayi bölgesinin giriş yolunda bir araba sesi duyduğunda durakladı. Feneri hemen ağzından çıkarıp söndürdü. Yolu yarılamıştı ve hareketsiz durmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Yoldaki araba durmadı, geçidi geride bıraktı. Ballard biraz bekledikten sonra feneri yakıp tekrar tırmanmaya başladı.

Ballard tepeye on dakikada ulaştı, kolunu CCB deposunun çatısının korkuluğunun üzerinden attı, dikkatle vücudunu yukarı çekip çakıl taşlı çatıya çıktı. Neredeyse bir dakika sırtüstü uzanıp soluklandı, karanlık gökyüzüne baktı.

Yan tarafına dönüp ayağa kalktı. Kıyafetlerinin tozunu silkelerken bunların artık iflah olmayacağını anladı. Ortağı dönünce pazartesiyle salı günü izin yapmayı planlıyordu. Çamaşır işlerini o zaman halledecekti.

Ballard etrafına bakındı, çatıda tepe camı olduğu yönündeki tahmininde yanılmamıştı. Tam dört tane tepe camı vardı. Plastik

kubbecikler ay ışığında parıldıyordu. Ayrıca iki metre yüksekliğinde bir de çelik egzoz bacası vardı. Tepesindeki dağıtıcı, dumanla katran ruhundan kapkara olmuştu.

Ballard çatının bir kısmını kaplayan su havuzunun etrafından dolaşarak, fenerini birinden diğerine gezdirerek tepe camlarını inceledi. Aşağıdaki CCB deposunda ışık yoktu ama önemli değildi. Fenerle görüş sınırlıydı. Vaktiyle şeffaf olan plastik kubbeciklerin her biri içeriden rastgele beyaza boyanmıştı.

Bu, Ballard'ın merakını uyandırdı. Aşağıda neler olup bittiği görülmesin diye yapılmış bir hamleye benziyordu. Bölgede tepe camlarından içeriyi görebilecek yükseklikte bina yoktu. Ballard, hafta başında bir striptiz kulübünün tepe camlarından çıplak kadınlara bakmaya çalışırken yakaladığı oğlanları düşündü. Burada tepe camlarını boyamak için bir neden görünmüyordu.

Tepe camlarının her biri tek bir kenara menteşelenmişti, muhtemelen içeriden açılıyordu. İşte bu karar anıydı. Özel mülke çoktan girmişti ama işi biraz daha ileri götürürse çok daha önemli bir çizgiyi aşmış olacaktı. Daha önce de aştığı bir çizgiydi bu.

Elinde doğrudan bir kanıt olmamakla birlikte ibreyi Dillon'a çeviren pek çok durumsal delil vardı. Olay yeri temizleyicisi, Daisy Clayton'ın kaçırıldığı gece minibüsü, kimyasalları ve temizlik maddeleriyle Hollywood'daydı. Ayrıca kurbanın vücudunda iz bırakan markaya ait ve cesedin içine konup çamaşır suyuyla yıkanabileceği boyutta plastik kaplardan da almıştı. Cinayetle ilgili bilgiler katilin soruşturma prosedürlerine aşina olduğuna ve cesetteki potansiyel kanıtları yok etmek için sıra dışı yöntemlere başvurduğuna işaret ediyordu.

Zor zamanlarındaki kurtarıcısı Yargıç Wickwire'ı arayıp geçerli bir sebep oluşturmak için bunları ona anlatabilirdi. Ama yargıcın ona, Renée bunlar yeterli değil, değil dediğini duyar gibiydi.

Ama Ballard doğru adamın peşinde olduğunu düşünüyordu. Buraya kadar gelmişken vazgeçmek olmazdı. Elini cebine daldırdı, bir çift lastik eldiven çıkardı. Ardından tepe camlarını kontrol etmeye başladı.

Kubbeciklerin hepsi kilitliydi ama bir tanesinin çerçevesi oynuyordu. Etrafından dolaştı, arka kenarının etrafında biriken suya bastı. Orada biriken su sorunu belli ki uzun zamandır vardı. Nem, tepe camının menteşeleri üzerinde paslı sihrini göstermişti.

Ballard feneri ağzına alıp iki eliyle çerçeveye uzandı. Çerçeveyi yukarı çekti, menteşe vidaları kırılıp yerinden çıktı. Ballard tepe camını yukarı itti, yuvarlak yüzü üzerinde yuvarlanan cam suya düştü.

Ballard ışığı aşağıya tuttu, açıklığın altındaki minibüsün düz beyaz tepesini gördü.

Minibüsten tahminen iki buçuk metre yukardaydı.

46

Ballard çatı açıklığından aşağı sarktı, ellerini bırakıp minibüsün tepesine atladı. Dengesiz ince sırtının üstüne düştü. Kısa süreliğine sersemlerken minibüsün tavanını da göçertti.

Birkaç saniye hareketsiz yatıp kendine geldikten sonra minibüsün önüne doğru süründü. Sürücü mahallinin üstüne çıktı, yan aynayı ve kapı kolunu basamak olarak kullanarak aşağıya indi.

Ballard beton zemine ayak bastı. İhtiyaç duyarsa bir kaçış yolu belirlemek amacıyla deponun kapılarını kontrol etti. Fakat hem ön hem arka kapıdaki kilitleri açmak için anahtar gerekiyordu.

Feneri elinde, ön kapının yanında bir panel buldu. Burada garaj kapısı düğmeleri vardı. Kapılarda olduğu gibi bunları çalıştırmak için de anahtar lazımdı. Ballard ya yukarı tırmanıp tepe camından çıkmanın bir yolunu bulacaktı ya da bir şekilde kapılardan birini kırmak zorunda kalacaktı. İki ucu boklu değnek.

Garaj kapısı panelinin altında anahtar istemeyen bir dizi düğme vardı. Ballard onlara bastı, iki sıra floresan yandı, deponun içi aydınlandı. Orada uzun süre dikilip depoyu inceledi. Yan yana iki park alanı deponun ön yarısını kaplarken arka yarısı malzeme saklama ve kanepeli küçük bir ofis alanına ayrılmıştı. Ofisin karşısındaki köşede suç mahallerinde toplanan biyolojik olarak tehlikeli maddeleri yakmak için kullanılan bir fırın vardı.

Park alanlarından biri boştu. Normalde bir minibüsün beklediği yerde taze yağ damlaları göze çarpıyordu. Ballard diğer alanda bekleyen minibüsün, hafta başında Dillon'la tanıştığında gördüğü minibüs olmadığını biliyordu. Farklı renkteydi, yan panelde büyük harflerle CCB yerine sürücü kapısında şirketin tam adı yazıyordu. Daha eskiydi, lastikleri inmişti ve uzun zamandır kullanılmamış gibi duruyordu. Etrafta iki minibüsü ve 7/24 çalışmaya hazır dört çalışanı olduğunu söyleyen Dillon'ı yalancı çıkaran bir manzara vardı. Dillon belli ki tek başına çalışıyordu.

Ballard, Dillon'ın halihazırda kullandığı minibüsün dışarıda bir yerde olduğunu fark etti. İşe çıkmıştı da her an depoya dönebilir miydi yoksa iş minibüsünü evine mi götürmüştü bilmiyordu. Ballard, Dillon'ın komşularının mahallede biyolojik tehlike taşıyan bir minibüsün park edilmesinden hoşlanmayacaklarını düşünüyordu. Fakat depo civarında ona ait olabilecek bir araç görmemişti.

Hemen etrafı aramaya koyuldu. Deponun arka kapısına yakın duvardaki masadan başladı. Ballard, Dillon'ın ve minibüsünün nerede olduğuna dair fikir verebilecek bir bilgi ya da not aradı. Ama eli boş döndü. American Storage Products'tan malzeme alımına ilişkin herhangi bir kayıt bulabilir miyim diye masanın çekmecelerini açmaya girişti.

Çekmeceler kilitliydi, masayı aramayı bıraktı.

Depo düzenli ve muntazamdı. Fırının karşısındaki duvarda bireysel işlerde kullanılmak üzere daha küçük kapları doldurmak için el pompaları bulunan, temizlik ve dezenfektan sıvılar içeren büyük plastik variller vardı. Boş plastik kaplarla dolu raflar vardı. Ballard boyutlarına bakıp Daisy Clayton'ın bedeninde iz bırakan ASP logosunu aradı. Ama Daisy'nin bedeninin sığabileceği büyüklükte ve logo taşıyan hiçbir şeye rastlamadı. Mittleberg'e bilgisayarında gördüğü CCB siparişlerinin zamanını sormayı unuttuğunu fark etti.

Duşlu ufak bir banyo vardı ve yakın zamanda kullanılmış gibiydi. İlaç dolabını açtı, raflarında sıradan ilkyardım malzemeleri buldu.

Ballard banyonun yanındaki dolaba asılmış, sol göğüs cebine *CCB*, sağ göğüs cebine *Roger* işlenmiş birkaç beyaz tulum gördü. Dillon'ın dört çalışanı olduğu iddiasını çürüten bir kanıt daha.

Ballard dolabı kapayıp fırına geçti. Paslanmaz çelik kaplamalı, kare biçimli bir fırındı. Bacası doğrudan tavana uzanıyordu. Ön cephesi iki kapaklıydı. Önüne paslanmaz çelik bir masa konmuştu.

Ballard kapaklardan birini açınca diğeri de kendiliğinden açıldı. Fenerinin ışığını içeriye tuttu, ışık geri yansıdı. Fırının iç panelleri o kadar temizdi ki parlıyordu. Alev çubuklarının altındaki kül çekmecesi son kullanımdan sonra boşaltılmış gibiydi. Fırın yeni duruyordu. Arka köşede yanan mavi bir pilot alevi dikkati çekiyordu.

Ballard fırını kapayıp arkasına döndü. Temizlemekte kullanılmış herhangi bir süpürge yoktu. Hafta başında Dillon'ın minibüsünde gördüğü teçhizatı hatırladı. Yanında hem yaş hem kuru elektrik süpürgesi taşıyor olabilirdi.

Dikkatini ikinci park alanında duran minibüse çevirdi. Arayacağı en son yer orasıydı. Deponun arka tarafında bekleyen minibüsün arka bölmesinin çift kanatlı kapısına baktı.

Ballard plakaya baktı. Kayıt çıkartmasının tarihi iki yıl eskiydi. Bu minibüsün CCB'nin faal filosuna dahil olmadığı aşikârdı.

Kapıların üst ve alt kilit pimlerini serbest bırakan kolu çekti, kapılardan birini açtı. Minibüsün atıl durmasına rağmen depo olarak kullanılmıştı. İçeride temizlik ve muhafaza malzemeleri vardı. Yirmi dört paket kâğıt havlu rulosu, yirmi litrelik sabun şişeleri, yeni paspaslarla dolu bir çöp kutusu, plastik kutularda aerosol temizleyicilerle oda spreyleri. Katlanmış, kullanılmayı bekleyen bir yığın karton kutu da bir köşede duruyordu.

Bu malzeme duvarı minibüsün içini görmesini engelliyordu. Kapının içine yerleştirilmiş bir kol vardı. Ballard kolu tutup minibüsün arka tamponunu basamak olarak kullandı. Floresan ışıkları minibüsün içine ulaşmıyordu. Ballard karanlığın ötesini görebilmek için fenerini açtı. Malzemelerin minibüsün arkasına perde görevi görmeleri için istiflendiklerini ve arkalarında bir açıklık olduğunu fark etti. Çöp kutusuyla paspasları kenara itip içeri girdi.

Yerde katlanabilir yataktan alınmışa benzeyen ince bir şiltenin etrafına yiyecek ambalajları, peçeteler, abur cubur poşetleri saçılmıştı. Şiltenin üzerine kirli bir battaniyeyle yastık gelişigüzel atılmıştı. Yerde pille çalışan bir fener vardı. Ballard battaniyeyi ayağıyla kıpırdattı, minibüsün tabanına sabitlenmiş metal bir halkayı ortaya çıkardı. Çömelip yakından baktı, halkanın iç kısmında çizikler vardı. Birilerini şilteye kelepçelemek ya da zincirlemek için kullanılmış olabilirdi. Minibüsün bu bölgesi hafif ekşi bir kokuyordu. Yakın zamanda burada biri yaşamıştı.

Ballard ansızın bunun korkunun kokusu olduğunu fark etti. Bu kokuyu kendinden biliyordu. Sırf bu kokunun izini sürmesi için köpeklerin eğitildiğini duymuştu. Ballard birinin burada ecel terleri döküp korkudan titrediğini anladı.

Yerde şiltenin yanı başındaki bir şey dikkatini çekti, Ballard bakmak için eğildi. Yakından inceleyince bunun pembe ojeli, kırık bir tırnak olduğunu gördü.

Keskin metalik bir ses, depoyu sararken minibüs birden sallanmaya başladı. Ballard'ın aklına ilk başta deprem geldiyse de sesin açılan alüminyum garaj kapılarından geldiğini hemen anladı. Biri içeri girmek üzereydi.

Feneri söndürdü, silahını çekti, minibüsten inmeyi düşündü. Ama bu onu savunmasız duruma düşürürdü. Olduğu yerde kalıp kulak kabarttı. Rölantide çalışan minibüs motorunun sesini duydu

ama hareket yoktu. Derken motor canlandı ve araç garaja girdi. Ballard aracın bitişikteki alana park ettiğine hükmettiğinde motor sustu.

Birkaç saniye boyunca sessizlik hakim oldu. Ballard araçtan kimsenin indiğini duymadı. Derken garaj kapısının kulak tırmalayıcı sesi tekrar başladı. Kapı bu kez aşağı iniyordu.

Şu anda kullanabildiği tek silah kulakları olan Ballard kulak kabarttı.

Minibüsün sürücüsünün Dillon olduğunu varsayıyordu. Geldiğinde fark etmiş olabileceği üç şeyi zihninde listeledi. Deponun ışıkları yanıyordu, atıl durumdaki minibüsün arka kapıları açıktı ve tepedeki camlardan biri yerinde yoktu. Dillon'ın bunları fark edeceğini ve içeride davetsiz misafir olduğunu anlayacağını farz etti. Davetsiz misafir gitmiş miydi yoksa depoda mıydı orasını kestiremezdi. 9-1-1'i ararsa Ballard muhtemelen tutuklanacağını ve kariyerinin sona ereceğini biliyordu. Eğer aramazsa da burada olan şeyler yüzünden polislerin buraya gelmesini istemediğini teyit etmiş olacaktı. Ballard'ın aklına birdenbire fırın geldi. Kullanılmaktan kara kurumla kaplanan bacası ve pırıl pırıl yapılan yanma haznesi.

Ballard yerdeki ince şilteye baktı. Bu karanlık yerde hapsedilip incecik battaniyenin altında korkudan tir tir titreyen kimdi acaba? Kaçış yolu ararken tırnağını kıran? Ballard'ın Dillon'a duyduğu öfke iyice kabardı. İçinde taşıdığı öldürme hissiyle birlikte.

Ballard minibüsün kapısının açılıp sürücünün beton zemine indiğini duydu. Depoyu sadece içinde bulunduğu minibüsün arkasındaki açık kapıdan ve çok dar bir açıyla görebiliyordu. Bekleyip kulak kabarttı. Dillon'ın ayak sesleriyle hareketlerini yakalamaya çalıştı ama hiçbir şey duymadı.

İçinde saklandığı minibüsün arka kapısı birdenbire sertçe kapandı, Ballard karanlıkta kaldı. Dış kolun döndüğünü, kapının üst ve alt kısmındaki kilit pimlerinin yuvalarına girdiğini duydu.

İçeriye hapsolmuştu. Bir eliyle silahını, diğeriyle fenerini kavradı. Ama kulaklarının keskinleşebileceği düşüncesiyle karanlıkta kalmayı seçti.

"Pekâlâ, içeride olduğunu biliyorum. Kimsin sen?"

Ballard donup kaldı. Dillon'la daha önce yalnızca bir kez konuşmuş olsa da sesini tanıdı.

Karşılık vermedi.

"Tepe camımı kırmışsın sanırım. Bu beni çok kızdırdı çünkü onu yaptıracak param yok."

Ballard telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Bir beton kutunun içindeki metal kutunun içindeydi ve telefonu çekmiyordu. Ayrıca merkezden aldığı telsiz de iki blok ötedeki aracının şarj yuvasında duruyordu.

Dillon kapıyı yumruklamaya başladı. Metalin metale vurma sesi.

"Hadi, konuş benimle. Belki hasarı karşılamayı kabul edersen polis çağırmam. Ne dersin?"

Ballard polis çağırmayacağını biliyordu. Minibüsün içinde bulduklarından sonra asla yapamazdı. Bunu kendi lehine kullanmalıydı. Minibüsün arka kapısına doğru ilerlemeye başladı. Silahı vardı. Yakalandıkları takdirde hapis cezalarının süresini arttıracağından çoğu hırsız ateşli silah taşımazdı. Dillon silahı olduğunu tahmin edemezdi.

Dillon kapıya tekrar vurdu, Ballard irkildi.

"Duydun mu? Tabancam var ve dalga geçmiyorum. Ellerini görebileceğim bir yerde dışarı çıkmaya hazır olduğunu söylemeni istiyorum!"

Bu her şeyi değiştirdi. Ballard öne doğru ilerlemeyi bıraktı, Dillon'ın ateş etme ihtimaline karşı yavaşça yere çömeldi. Silahını iki eliyle kavrayıp kurşunların geldiği yeri tahmin edip karşılık vermeye hazırlandı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Kapıyı açacağım ve rastgele ateş edeceğim. Nefsi müdafaa sayılacak nasılsa. Tanıdığım bir sürü polis var, bana inanacaklardır. Sen gebereceksin, ben de..."

Minibüsün arka kapısından büyük bir gümbürtü yükseldi –bu seferki metalin metale çarpması değildi– Dillon tehdidini bitiremedi. Bunu betona düşen metal tangırtısı takip etti. Dillon'ın tabancası yere düşmüş olacaktı. İşte tam bu noktada Ballard dışarıda ikinci bir kişi olduğunu anladı.

Minibüsün arka kapısının kolu çevrildi, üst ve alttaki kilitler serbest kaldı. Kapı açıldı, içeriye ışık doldu. Çömelen Ballard çöp kutusuyla paspasları kendine siper etti. Silahını kaldırdı.

"Renée orada mısın? Burası temiz."

Seslenen Bosch'tu.

BOSCH

47

Bosch, Ballard'ın minibüsten inmesine yardım etti. Tabancasıyla vurduğu adam yerde baygın yatıyordu. Ballard yere inince ona baktı.

"Dillon mı bu?" diye sordu Bosch.

"Ta kendisi," dedi Ballard.

Dönüp Bosch'a baktı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu. "Ben seni ÖSB'nin olay yerindesin sanıyordum."

"Oradaydım ama ayrıldım çünkü birlikte çalışmak için sözleşmiştik," dedi Bosch. "Ama merkeze gittiğimde seni bulamadım. Money'le konuştum ve bana bıraktığın kartı verdi."

Bosch yerdeki adamı gösterdi.

"Buraya geldiğimde garajı açıyordu. Tereddütlü hareketlerinden ve garaja girmeden önce etrafı kolaçan edişinden bir terslik olduğunu sezdim. İçeride olduğunu tahmin ettim. Kapı aşağıya inmeden önce minibüsünün arkasından gizlice içeri girdim."

"Eh, sanırım ödeştik öyleyse. Beni kurtardın."

"Silahların vardı. Bence kendin de hallederdin."

"Bilemiyorum."

"Ben biliyorum. Silahların derken tabancandan fazlasını kastetmiştim. Neler yapabileceğini biliyorum."

Bosch, Dillon'a baktı. Baygın, yerde yüzüstü yatıyordu.

"Yanımda kelepçe yok," dedi Bosch.

"Benim var," dedi Ballard.

Öne doğru bir adım attı, kemerinden kelepçeyi çıkardı.

"Dur biraz," dedi Bosch.

Malzemelerin istiflendiği raflara doğru hareketlendi, durup Dillon'ın tabancasını aldı, beline soktu. Ardından raflardan bant alıp geri geldi.

"Kelepçeni kullanma," dedi. "Böyle yapalım."

"Neden?" dedi Ballard. "Merkeze haber vermeliyiz."

"Vermeliyiz mi? Ben vereceğim. Sen buradan gidiyorsun. Ben hallederim."

"Olmaz. Benim yaptığım bir şey için seni suçlamalarına izin veremem. Eğer kovulacak biri varsa o ben olacağım."

Bosch, Dillon'ın el ve ayak bileklerini bantlarken konuştu.

"Beni kovamazlar. Çünkü bir işim yok, unuttun mu? Sen şimdi gidiyorsun ve bu işi bana bırakıyorsun."

"Kanıtlar ne olacak peki? Minibüste şilteyle yiyecek ambalajları var. Pembe de bir tırnak buldum. Daisy Clayton'dan sonra da devam etmiş."

"Biliyorum. Kendini daha da geliştirmiş."

Omzunun üzerinden fırına, ardından tekrar Ballard'a baktı.

"Bahse girerim o zamanlar burası yoktu," dedi. "Fırın da öyle."

Ballard hüzünle başını salladı.

"Kaç kişiyi öldürdü acaba," dedi.

Bosch, Dillon'ın ağzıyla gözlerini bantladı.

"Sen buradan gider gitmez bunu öğrenmeye çalışacağım," dedi.

"Harry..." dedi Ballard.

"Git artık. Merkeze git ve Money'ye uğrayıp uğramadığımı sor. Beni görmediğini söyle."

"Emin misin?"

"Eminim. Başka yolu yok. Her şeyi hazır ettiğimde Van Nuys Şube'ye bildiririm. Sana da haber veririm. İşin ucu sana dokunmayacak. Birine kızacaklarsa o ben olacağım. Ama bu adamı paketleyip ses kaydıyla sunarsam bana da bir şey yapmayacaklardır."

"Hangi ses kaydı?"

"Arabamda ses kaydedici var."

Dillon ansızın inildeyip silkindi. Kendine geliyor, durumunu idrak ediyordu. Ağzındaki banda rağmen bağırarak bir şeyler söylemeye çalıştı.

Bosch, Ballard'a bakıp sessiz olması için parmağını ağzına götürdü, sonra da havada döndürdü. Ballard'ın gitme vakti gelmişti.

Ballard deponun ön tarafındaki kilitli kapıyı işaret etti, eliyle kilidi açarmış gibi yaptı. Bosch başını sallayıp Dillon'ın yanında eğildi. Ceplerini yoklamaya başladı. Dillon karşı çıktı, ağzında bantla bağırdı.

"Kusura bakma dostum," dedi Bosch. "Silah ve başka kötü şeyler var mı diye ceplerine bakıyorum."

Bir anahtarlık buldu. Ballard'a kendisini takip etmesini işaret etti. Kapıyı açıp dışarıya kadar eşlik etti. Az ileride, diğer depo-

lardan birinin önünde, bıraktığı yerde arabasını gördü. Ballard'a usulca bir şeyler söyledi.

"Ben arabamı buraya çekip, eldivenle ses kaydediciyi alırken birkaç saniye ona göz kulak ol. Burada dursan yeter."

"Tamam," diye fısıldadı Ballard.

Bosch uzaklaştı. Ballard onu durdurdu.

"Harry."

Bosch, Ballard'a baktı.

"Sağ ol."

"Teşekkür ettin ya zaten."

"O beni kurtardığın içindi. Bu ise bu yükü sırtlandığın için."

"Ne yükü? Benim için zevk bu."

Arabasına doğru yöneldi. Ballard gidişini izledi.

48

Bosch, Roger Dillon'la baş başa kalmıştı. Onu temizlik çözeltisi dolu büyük fıçılardan birine yaslamıştı. Bosch, tutsağının ağzındaki bandı sertçe çıkardı. Acı dolu çığlıklarla küfürler duyuldu. Gözlerini açmamıştı.

Bosch bandı çıkarmadan önce deponun içinde dolaşıp sorgu için plan ve hazırlık yapmıştı. Sandalyeyi masadan uzaklaştırıp Dillon'ın bir buçuk metre önüne koymuştu. Ayak bileklerindeki bantları kesip bacaklarını beton zeminde iki yana açmıştı.

Bosch sandalyenin iki yanına iki metal temizlik kovası koydu. Birinin içine üç santim kadar su doldurmuş diğerine depo raflarından birinde bulduğu bir şişe sülfürik asidi boşaltmıştı.

Sonra Dillon'ın karşısına oturdu.

"Kendine geldin mi?" dedi Bosch.

"Ne oluyor be?" dedi Dillon. "Sen de kimsin?"

"Benim kim olduğumu boş ver. Bana Daisy Clayton'dan bahset."

"Kimden ya da neden bahsettiğini bilmiyorum. Beni hemen çöz."

"Bal gibi de biliyorsun. Dokuz yıl önce? Sunset'te içki dükkânının önünden kaçırdığın çocuk fahişe. Bence ilk kurbanındı,

ya da ilklerden biri. Buraya yerleşmeden önce. Cesetlerden nasıl kurtulacağını, onları nereye atacağını bilmediğin zamanlarda."

Dillon'ın cevabında anlık bir duraklama oldu. Bosch bam teline bastığını anladı.

"Sen kafayı yemişsin. Hapse gireceksin," dedi Dillon. "Tüm bunlar... yasadışı. Sana ne söylersem söyleyeyim fark etmez. Kennedy'yi, Tupac'ı, Biggie Smalls'u ben öldürdüm diyebilirim ve bu hiçbir şey ifade etmez. Bu yasadışı bir arama ve tutuklama. Polis olmadığım halde bunu biliyorum. O yüzden çağır polisleri, seni adi herif. Bitirelim şu işi."

Bosch arkasına yaslandı. Sandalye gıcırdadı.

"Buradaki tek sorun şu," dedi. "Ben polis değilim. Ve kimseyi de çağırmayacağım. Buraya Daisy Clayton için geldim. Hepsi bu."

"Saçmalık," dedi Dillon. "Polissin. Her halinden belli oluyor."

"Bana Daisy'den bahset."

"Bahsedecek bir şey yok. Onu tanımıyorum."

"Onu o gece kaçırdın. Öldürdün."

"Neyse ne işte. Avukat istiyorum."

"Burada avukat falan yok. Unut onu."

"O zaman ne yapman gerekiyorsa yap dostum. Tek kelime etmeyeceğim."

Bosch gıcırdayan sandalyesinden kalktı, asit dolu kovaya uzandı. Yerden dikkatle kaldırdı, Dillon'ın ayrık bacaklarının arasına koydu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Dillon.

Bosch cevap vermedi. Asitten yükselen dumanlar gayet açıklayıcıydı.

Dillon sesine sinen panikle, "Sülfürik asit mi o?" dedi. "Kokusunu alabiliyorum. Ne bok yiyorsun sen be adam?"

"Ne önemi var ki, Roger?" dedi Bosch. "Ben polisim ya? Sana zarar verecek bir şey yapmam nasılsa. Yasadışı bir şey yani."

"Pekâlâ, tamam, sana inanıyorum. Polis değilsin. Şu şeyi benden uzaklaştır yeter ki. Onunla şaka olmaz. Sırf dumanı bile... dur biraz. Onu neyin içine döktün sen? Metali eritir. Biliyorsun, değil mi?"

"Fazla vaktimiz yok o halde. Daisy Clayton. Bana ondan bahset."

"Dedim ya..."

Dillon birdenbire inkârdan vazgeçip *"İmdat!"* diye avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Bosch hiçbir şey yapmadı. Dillon yirmi saniye sonra boşa kürek çektiğini fark edip durdu.

"İronik, değil mi?" dedi Bosch. "Burayı kimsenin dışarı çıkamaması ve sesinin dışarıdan duyulmaması için tasarlamıştın. Ne demişler... etme bulma dünyası. Hadi, durma, bağırmaya devam et."

"Bak, lütfen, özür dilerim," dedi Dillon. "Seni üzdüysem özür dilerim. Bir kusurum olduysa özür..."

Bosch ayağını uzatıp kovayı Dillon'ın kasıklarına birkaç santim daha yaklaştırdı. Dillon arkaya yaslanmaya çalıştıysa da hiç yer yoktu. Yüzünü sağa çevirdi.

"Lütfen," dedi. "Dumanlar. Ciğerlerime doluyor."

"Bir keresinde gazetede bir haber okumuştum," dedi Bosch. "Ellerine sülfürik asit dökülen bir adamla ilgili. Adam asitten kurtulmak için ellerini hemen çeşmenin altına tutmuş ama bu durumu daha da kötüleştirmiş. Su, acıyı arttırır. Ama asidi yıkamazsan da derini yer bitirir."

"Yüce Tanrım," dedi Dillon. "Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun. Bana Daisy Clayton'dan bahset. İki bin dokuz. Anlat."

Dillon'ın başı yana dönüktü.

"Çek şunu!" diye haykırdı. "Ciğerlerimi yakıyor."

Bosch gıcırdayan sandalyede arkasına yaslanırken, "İki bin dokuz," dedi.

"Bak, ne istiyorsun?" dedi Dillon. "Yaptım dememi mi istiyorsun? Pekâlâ, yaptım. Her neden bahsediyorsan, onu yaptım. Hadi çağıralım şu polisleri. Polis olmadığını biliyorum ama polisleri çağıralım. Onlara yaptığımı söylerim. Söz veriyorum. Onlara söylerim. Onlara diğerlerini de öldürdüm derim. Kaç tane istersen. Onlara hepsini öldürdüm derim."

Bosch arabasından aldığı mini kayıt cihazını çıkarmak için elini cebine soktu.

"Kaç kişiyi öldürdün?" dedi. "Bana isimlerini söyle."

Kayıt düğmesine bastı.

Dillon başını iki yana sallayıp kovadan diğer tarafa bakmaya devam etti.

"Tanrım," dedi. "Çılgınlık bu."

Bosch başparmağını mikrofonun üzerine koydu.

"Bana isim ver Dillon. Buradan çıkmak istiyorsan, polisi aramamı istiyorsan bana isim ver. Bana isim vermezsen sana inanamam."

Parmağını mikrofondan çekti.

"Lütfen, bırak beni," dedi Dillon. "Bundan kimseye bahsetmem. Unutur giderim. Bırak beni. Lütfen."

Bosch kovayı ayağıyla biraz daha itti. Dillon'ın blucininin iç dikişlerine değiyordu. Mikrofonu tekrar kapadı. Ve ondan sonra her konuştuğunda.

"Son şansın, Roger," dedi. "Ya konuşursun ya da ben buradan giderim. Kovayı da burada bırakırım. Belki erir belki erimez."

"Hayır, bunu yapamazsın," dedi Dillon. "Lütfen. Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Ama az önce diğerlerini de öldürdüm dedin. Hangisi?"

"Pekâlâ, neyse ne. Onları öldürdüm. Hepsini öldürdüm, tamam mı?"

"Bana isimlerini söyle. Bana bir tane isim söyle, o zaman sana inanırım."

"Şu Daisy denen kız. O."

"Olmaz, o adı sana ben verdim. Bana başka bir ad vermelisin."

"Başka ad bilmiyorum!"

"Gerçekten çok yazık."

Bosch çıkacakmış gibi ayağa kalktı. Sandalye niyetini ele verircesine gıcırdadı.

"Sarah Bender!"

Bosch olduğu yerde kaldı. İsim çağrışım yapıyordu ama tam çıkartamadı. Başparmağını mikrofona koydu.

"Kim?"

Parmağını çekti.

"Sarah Bender. Tek bildiğim isim o. Onu hatırlıyorum çünkü gazetelere çıkmıştı. Kaybolana kadar babası oralı olmamıştı. Sonra haberlere çıktı."

Parmak indi.

"Ve sen onu öldürdün?"

Parmak kalktı.

Dillon hızlıca başını salladı.

"Kahve dükkânının önündeydi. Hatırlıyorum çünkü emniyete sadece bir blok mesafedeydi. Onu burunlarının dibinden kaçırdım."

Parmak indi.

"Sonrasında cesedini ne yaptın?"

Parmak kalktı.

Dillon kafasıyla fırının bulunduğu tarafı işaret etti.

"Yaktım."

Bosch durakladı.

"Peki ya Daisy Clayton?"

"Onu da yaktım."

"O zamanlar fırının yoktu."

"Evet, o zamanlar kendi garajımda çalışıyordum. Daha yeni başlıyordum."

"Peki ne yaptın?"

"Onu yıkadım. Çamaşır suyuyla. Asit izinlerimi henüz almamıştım."

"Küvetinde mi yıkadın?"

"Hayır, onu biyolojik kaplarımdan birine koydum. Kapaklı olanlardan. İçini çamaşır suyuyla doldurup bir gün öyle beklettim. Çalışırken yanımda taşıdım."

"Daisy ile Sarah dışında başka kimi öldürdün?"

"Dedim ya. Adlarını hatırlamıyorum."

"Peki ya en sonuncu? Pembe tırnaklı olan kız? Onun adı neydi?"

"Hatırlamıyorum."

"Bal gibi de hatırlıyorsun. Onu şu minibüsün arkasında tutuyordun. Adı neydi?"

"Anlamıyor musun? Adını sormadım hiç. Umurumda değildi. Adlarının bir önemi yoktu. Onları kimse özlemiyordu. Kimsenin umurunda değillerdi. Önemsizdiler."

Bosch ona uzun uzun baktı. İstediğini almıştı. Ama henüz işi bitmemişti.

"Peki ya aileleri? Anneleri... onlar da önemsiz miydi?"

"Sokaktaki o kızların çoğu var ya... ailelerinin zerre kadar umurunda değillerdi."

Bosch, Elizabeth Clayton'ı ve hazin sonunu düşündü. Bundan Dillon'ı sorumlu tuttu. Kayıt cihazını cebine koyup kovaya uzandı. Yerden aldı. İçindeki yakıcı maddeyi Dillon'ın başına bocaya etmeye hazırlandı.

Dillon gözleri bantlı olmasına rağmen Bosch'un aklından geçenleri okuyabildi.

"Yapma," dedi yalvararak.

Bosch su kovasına uzandı. Yerden usulca alıp Dillon'ın bacaklarının arasına koydu. Bu esnada bilerek birazını da döktü. Ardından asit kovasını yanına koydu.

"Tanrım, dikkat etsene biraz!" dedi Dillon.

Bosch bandı aldı, bir yere gidememesi için Dillon'ı varile bantlamaya başladı. Yüzünü çevirebilsin diye boynunu biraz gevşek bantladı. İşi bittiğinde bir parça bant kopardı, cebinden kayıt cihazını çıkardı, gömleğiyle her yerini sildi, Dillon'ın göğsüne yapıştırdı.

"Bir yere kıpırdama," dedi.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Dillon.

"Polisi çağır dedin ya."

"Beni burada böyle bırakacak mısın?"

"Niyetim o."

"Bunu yapamazsın. Sülfürik asit çok kararsızdır. Kovayı eritebilir. Bana..."

"Hemen dönerim."

Bosch, Dillon'ın omzuna dostane bir tavırla vurdu. Ardından asit kovasını alıp Ballard için açtığı kapıya doğru yürüdü. Kilitlemeden bıraktı.

Bosch dışarı çıktı. Dillon'ın deposuyla yan binanın arasındaki dar geçide girdi. Asidi biriken kalıntıların üzerine dökün kovayı da attı. Ardından geçitten çıkıp arabasına doğru yürüdü.

49

Van Nuys Şube bir buçuk kilometre mesafedeydi. Bosch oraya gitti. Ama bu polisle yüz yüze konuşmak için değildi. Bildiği kadarıyla civarda çalışan kontörlü telefon sadece orada vardı. Karakolun ana çıkışının altındaki merdivenlerin dibinde bir dizi kontörlü telefon yer alıyordu. Merkezin nezaretinden salınıveren, sevdiklerini ya da avukatlarını aramak isteyen mahkûmlar için konmuşlardı.

Bosch ÖSB'nin verdiği telefonu iade etmişti. Olay yerinden ayrılacağını, bir devriye memuruyla arabasına gideceğini söylediğinde Cespedes telefonu geri istemişti.

Telefonların yanında bir de para bozdurma makinesi vardı ama sadece beşlik banknot kabul ediyordu. Bosch sadece iki yeri arayacaktı. İstemeye istemeye de olsa beşliği makineye sokup yirmi çeyreklik aldı. İlk önce ezberden Ballard'ın numarasını tuşladı. Ballard hemen açtı.

"Daisy ile diğerlerini itiraf etti," dedi. "O kadar çoklar ki hatırlayamıyor bile."

"Tanrım," dedi Ballard. "Sana böyle mi söyledi? Diğerleri kimmiş?"

"Sadece birinin adını hatırlıyordu. O da haberlere çıktığı için. Sarah Bender, onu hatırlıyor musun? Dediğine göre, babası önemli bir şahsiyetmiş. Kızın adını hatırlıyorum ama hangi vaka olduğunu çıkartamadım. Onu kontrol vakası olarak kullanmak istiyorum. Ben Daisy'yi sordum ama o Sarah Bender'ı anlattı. Eğer doğrulayabilirsek..."

"Doğrulayabiliriz. Sarah Bender'ın babasının Sunset'te kulübü var. Bender's on the Strip. Genellikle önünde sıra olur."

"Doğru. Biliyorum orayı. Roxy civarında."

"Sarah yaklaşık üç yıl kadar önce kayboldu. George Bender televizyonlara çıktı, dedektifler tuttu. Hatta LAPD'nin kızını aramak için yeterince çabalamadığına kanaat getirdiğinde karanlık yollara başvurdu."

"Karanlık yollar derken?" dedi Bosch.

"Bilirsin işte, kanun dışı bağlantılarını kullanmış. Paralı adamlar falan. Rivayete göre kulübün sponsorları mafyaymış. Kız ortadan kaybolunca soruşturma açılmış ama bir şey çıkmamış. Sanırım daha çok kızın kaçtığına odaklanılmış."

"Öyle görünebilir ama aslında kaçmamış. Dillon onu bir kahve dükkânının önünden kaçırmış."

"Babası ödül de koymuştu, hatırlıyorum. Ülkenin dört bir yanından ihbar yağmıştı. Para koparmak isteyenler tarafından. Sonunda her şey unutulmuş, olay Los Angeles gizemleri arasındaki yerini almıştı."

"Eh, artık gizem çözüldü. Dillon onu öldürdüğünü, fırında yaktığını söyledi."

"Pislik herif. Onu nasıl konuşturdun?"

"Boş ver. Konuştu ya, nasılı önemli değil. Ayrıca ismi ona ben vermedim, kendi söyledi. Onu ve Daisy'yi söyledi. Diğerlerinin adlarını hatırlamıyordu. Pembe tırnaklı olanınkini bile."

Kısa bir duraklamadan sonra Ballard konuştu.

"Onunla ilgili ne dedin?"

"Hiçbir şey. Unutmak bir yana, adını hiç öğrenmediğini söyledi."

"Onu ne zaman kaçırdığını sordun mu?"

"Hayır. Ama sanırım sormam gerekirdi."

"Sanırım yakın zamanda olmuş. O minibüsün içindeyken... kızcağızın korkusunun kokusunu alabiliyordum. Onu orada tuttuğunu anladım."

Bosch nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ama içindeki öfke kabardı. Düşündükçe sülfürik asidi Dillon'ın kafasına değil de yere döktüğü için daha çok pişman oldu.

Ballard, Bosch'a fırsat vermeden tekrar konuştu.

"Peki hâlâ..."

"Sağ mı? Muhtemelen ömrümün sonuna kadar pişman olacağım ama, evet, sağ."

"Hayır, sadece... boş ver. Peki ona ne yapacaksın?"

"Polisi arayacağım. Van Nuys'takiler halletsin."

"İtirafını kaydettin mi?"

"Evet, ama önemi yok. Mahkemede geçersiz. En başından başlayıp kanıt toplamaları gerekecek. Onlara minibüsün içinden başlamalarını söyleyeceğim. Parmak izleri, DNA."

Uyguladıkları yasadışı yöntemler yüzünden Dillon'ın adalete teslim edilmesi tehlikeye girmişti. Bunu düşünürken durakladılar.

Ballard sonunda konuştu.

"Umalım da bir şeyler bulsunlar," dedi. "Serbest kalmasını istemiyorum."

"Kalmayacak," dedi Bosch. "Söz veriyorum."

Bosch'un dediklerini düşünürken yine sessizlik çöktü.

Telefonu kapama vakti gelmişti ama Bosch kapamak istemiyordu. Bunun son görüşmeleri olabileceğini fark etti. İlişkileri vakayla sınırlıydı. Ve vaka artık sona ermişti.

"Polisi arasam iyi olacak," dedi Bosch sonunda.

"Tamam," dedi Ballard.

"Bakarsın yine karşılaşırız?"

"Elbette. Görüşürüz."

Bosch telefonu kapadı. Tuhaf bir sondu. Elindeki bozukluklarla oynarken dedektifleri Dillon'ın deposuna sevk edecek aramayı nasıl yapacağına kafa yordu. Hem kendini korumak hem de acilen müdahale edilmesini sağlamak istiyordu.

Telefona bozuk paraları attı ama tereddüde düştü. Elizabeth Clayton aklına geldi. Köhne bir motel odasında, komodinin üzerinde boş ilaç şişesi, kaybettiği kızının üzüntüsüne gark olmuş haldeki hazin sonunu düşününce benliğini derin bir keder kapladı. Derken Dillon'ın kurbanlarını önemsiz kadınlar ve kızlar olarak küçümseyişini hatırladı. Birdenbire öfkeyle doldu. İntikam almak istedi.

Çevir sesiyle karanlık düşüncelerinden sıyrıldığında 411'i tuşladı ve operatörden Bender's on the Strip'in numarasını istedi.

Tam daha fazla çeyreklik atıp numarayı tuşlayacakken sağduyusu onu intikamın öfkeli kollarından çekip aldı. Dönüp emniyet binasına baktı. En az iki kamera saydı.

Telefonu kapayıp uzaklaştı.

Bosch belediye meydanından geçerek cipini park ettiği Van Nuys Bulvarı'na doğru ilerledi. Bagaj kapağını açıp kötü hava kıyafetlerine uzandı. Dodgers şapkası ile yağmur ve rüzgârdan koruyan yüksek yakalı asker ceketi. Onları giydi, kapağı kapadı, yolun karşısına geçti. Yan yana dizili, yirmi dört saat açık kefalet ofislerinin sonunda, binanın yan duvarında bir ankesörlü telefon vardı.

Telefona yaklaşırken şapkasını indirdi, yakasını kaldırdı. Çeyreklikleri atıp numarayı tuşladı, çalmasını beklerken saatine baktı. 01.45. Sunset'teki kulüplerin ikide kapandığını biliyordu.

Telefonu bir kadın açtı. Arkada çalan elektronik müzikten sesi duyulmuyordu.

"Ofisiniz var mı?" diye bağırdı Bosch. "Beni ofisinize bağlayın."

Bir dakika kadar bekledikten sonra bir erkek sesi konuştu.

"Bay Bender?"

"Burada değil. Kim arıyor?"

Bosch tereddüt etmedi.

"Los Angeles emniyetinden arıyorum. Bay Bender'la hemen görüşmem gerek. Kızıyla ilgili."

"Dalga mı geçiyorsunuz? Adam sizden çekeceği kadar çekti zaten."

"Çok ciddiyim bayım. Kızıyla ilgili haberlerim var ve onunla hemen konuşmam gerek. Ona nasıl ulaşabilirim?"

"Bekleyin."

Bir dakika daha bekledi. Derken başka bir erkek sesi duyuldu.

"Kimsiniz?"

"Bay Bender?"

"Kimsiniz dedim?"

"Kim olduğumun önemi yok. Size kötü haberler vereceğim için özür dilerim. Ama kızınız üç yıl önce öldürüldü. Ve onu öldüren adam şu anda..."

"Kimsin lan sen?"

"Size bunu söyleyemem bayım. Ama size kızınızı öldüren adamı bulabileceğiniz yerin adresini verebilirim. Kapısı açık olacak."

"Sana neden inanayım? Durup dururken burayı arıyorsun, adını söylemiyorsun. Nereden..."

"Bay Bender, özür dilerim. Size daha fazlasını söyleyemem. Ayrıca bunu hemen yapmazsam fikrimi değiştirebilirim."

Bosch bu sözlerin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi.

"Adresi istiyor musunuz?" dedi sonunda.

"Evet," dedi Bender. "İstiyorum."

50

Bosch, Bender'a Saticoy'daki adresi verdikten sonra başka tek kelime etmeden görüşmeyi sonlandırdı. Telefonu bıraktı, ıssız bulvarda yolun karşısına, arabasına doğru yürümeye başladı.

Zihninde binlerce düşünce yer değiştiriyor, yüzler canlanıyordu. Elizabeth'in yüzü. Ve –yalnızca fotoğraflarda gördüğü– kızının yüzü. Bosch, kendi kızını düşündü. George Bender'ın kızını kaybedişini ve bunun yaratacağı kör edici kederi.

Bosch, Bender'ı anlık bir adalet ve intikam arzusunun, yerini suçluluk duygusu ve kedere bırakacağı bir yola soktuğunu fark etti. Ve bundan kendisi de etkilenecekti.

Bulvarın ortasında geri döndü.

Son bir arama yapmak için ankesörlü telefona gitti. Valley Büro'yu aradı. Nöbetçi dedektifi sordu. Palmer adındaki dedektife Saticoy'da bir depoda katilin eli kolu bağlı vaziyette onu beklediğini söyledi. Adamın üzerindeki kayıt cihazında soruşturma ve kovuşturma başlatmaya yetecek bir itiraf olduğunu ekledi. Ayrıca depodaki minibüsün arkasında da kanıtlar vardı.

Adresi verip acele etmesini tavsiye etti.

"Nedenmiş o?" dedi Palmer. "Adam bir yere gidebilecek gibi durmuyor."

"Çünkü onu isteyen başkaları da var," dedi Bosch.

BALLARD VE BOSCH
SONSÖZ

Bosch, Adli Tıp Ofisi'nin cam kapılarından çıkınca Ballard'ı ön duvara yaslanmış, kendisini beklerken buldu.

"O mu?" diye sordu Ballard.

Bosch hüzünle başını salladı.

"Ama zaten tahmin ediyordum," dedi.

"Başın sağ olsun," dedi Ballard.

Bosch başıyla teşekkür etti. Ballard saçları ıslak ve geriye taranmıştı. Ballard onun bunu fark ettiğini anladı.

"Sabah mesaj bıraktığında sörf yapıyordum," dedi. "Uzun bir aradan sonra ilk kez suya girebildim."

"Scooby-Doo minibüsüyle mi gittin?" dedi Bosch.

"Evet."

Otoparka doğru merdivenlerden inmeye başladılar.

"Sabah gazeteye baktın mı?" dedi Ballard.

"Henüz bakmadım," dedi Bosch. "Ne vardı ki?"

"Valley'deki şu ÖSB olayıyla ilgili bir haber. Ama geç vakitte olduğundan fazla ayrıntıya yer verilmemiş. Muhtemelen

bugün internet sitesinde ve yarın da gazetede daha detaylı bir haber yayımlanacaktır."

"Evet. ÖSB demek manşet demek. Günlerce gündemi işgal ederler artık. Dillon'la ilgili bir şey var mı?"

"Gazetelerde yok. Ama dün gece Valley Büro'dan telefon geldi."

"Ne dediler?"

"Daisy Clayton vakasında yol göstermemi istediler. Üzerinde çalıştığımı öğrenmişler. Daisy'nin katili olduğunu düşündükleri bir adamı yakalamışlar. İyiliksever bir yurttaş ihbar etmiş. Batman falan gibi. Kimliği meçhul."

"Yargılanabilecek miymiş, bir şey dediler mi?"

"Cihazdaki itirafın geçersiz olduğunu ancak depodaki minibüsü aramak için yargıçtan izin çıkabileceğini söylediler."

"Güzel. Umarım kanıt da..."

"Buldular bile. Parmak izi ve DNA. Kayıp kadınlarla eşleşirse Dillon'ın işi bitti demektir. Clayton için ceza almaz muhtemelen. Aradan çok uzun zaman geçti."

"Asıl önemli olan oyun dışı kalması sanırım."

Ballard başını salladı.

"Tuhaftır," dedi. "Dedektifler depodayken bir araba yanaşıp sonra da uzaklaşmış. Muhatap olduğum adam, Dedektif Palmer, arabayı takip ettirmiş. Bil bakalım içinde kim varmış?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Bosch.

"George Bender ve kulübündeki birkaç fedai. Sarah Bender'ın babası. Hani dün akşam lafı geçen."

"Tuhaf."

"Daha da tuhafıysa isimsiz biri tarafından arandığını ve depodaki adamın kızını öldürdüğünü söylemiş. Arabasının baga-

jından elektrikli testere çıkmış. Bagajında öylece duruyormuş. Elektrikli testere yahu."

Bosch omuz silkti ama Ballard henüz sözünü bitirmemişti.

"Bana öyle geliyor ki bu Batmancilik oynayan adam iki tarafı birbirine düşürmeye çalışmış," dedi. "Palmer ihbarı yapan kişinin, Dillon'ı isteyen başkaları da olduğundan acele etmesi gerektiğini söylediğini de belirtti. O nedenle bugün beni aradığına sevindim Harry, çünkü sana sormak istediğim bir soru vardı: dün gece ne bok yemeye çalışıyordun?"

Bosch dönüp ona bakmak için durdu. Omuz silkti.

"Bak, planı uyguluyordum ama sonra Elizabeth'i düşünmeye başladım, tamam mı?" dedi. "Bana sorarsan, onu da o öldürdü. Sinirlenip telefon ettim. Ama sonra hatamı düzelttim. Ve her şey yoluna girdi."

"Kıl payı," dedi Ballard. "Ters gitmesi işten bile değildi."

"Peki bu çok mu kötü olurdu?"

"Sorulması gereken bu değil. Sorulması gereken, biz işleri böyle mi hallediyoruz?"

Bosch tekrar omuz silkip arabasına doğru yürüdü.

"Bu yüzden mi buluşmak istedin?" dedi Ballard. "Bender'ı neden aradığını açıklamak için mi?"

"Hayır," dedi Bosch. "Aslında başka bir konudan konuşmak istiyordum."

"Nedir?"

"Düşünüyordum da birlikte bayağı iyi iş çıkardık. Yani iyi bir ekip olduk."

Cipin yanında durdular.

"Tamam, iyi bir ekip olduk," dedi Ballard. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Bosch omuz silkti.

"Belki birlikte vakalar üzerinde çalışmaya devam ederiz diyordum," dedi. "Bilirsin, sana denk gelir, bana denk gelir. Ben dışarıdan, sen içeriden. Bakarsın birkaç vakayı daha çözeriz."

"Peki ya sonra?" dedi. "Yine Batmancilik oynayıp vakanın sonunda kimi arayacağımıza mı karar vereceksin?"

"Hayır, söyledim sana. Hata yaptım ve düzelttim. Bu bir daha olmayacak. İstersen o konuda ipler senin elinde olsun."

"Peki para meselesi? Ben para alıyorum ama sen almıyorsun? Benim maaşımı mı bölüşeceğiz? Nasıl olacak?"

"Senin ya da bir başkasının parasını istemiyorum. Emekli maaşım muhtemelen senin maaşından yüksektir. Ben sadece senin sahip olduğun şeyi istiyorum Renée. Bu çok az kişide var."

"Neden bahsettiğini anladığımı sanmıyorum."

"Evet anlıyorsun. Anlıyorsun. Sende o şey var... belki sadece her yüz kişide bir kişide var o. Yüzünde yara izleri var ama kimse onları göremiyor. Çünkü vahşisin. Asla vazgeçmiyorsun. Yani eğer sendeki o şey olmasa şimdiye köpeklere yem olmuştum. O yüzden birlikte çalışalım. Birlikte vakalar çözelim. Rozet varmış yokmuş fark etmez. Bunların hiçbirine takılmıyorum artık. Ne kadar vaktim kaldığını bilmiyorum ama bu kalan vakitte Dillon gibileri bulmak istiyorum. Ve öyle ya da böyle, onları oyun dışına çıkarmak istiyorum."

Ballard'ın elleri ceplerindeydi. Bosch ona tüm bunları söylerken yere bakıyordu. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Özellikle de yara izleriyle ilgili olanların.

Başını salladı.

"Tamam, Harry. Birlikte çalışabiliriz. Ama kuralları sadece esnetebiliriz. Çiğnemek yok."

Bosch da başını salladı.

"Bana uyar," dedi.

"Nereden başlıyoruz?" dedi Ballard.

"Bilmem. Vakit geldiğinde beni ararsın. Ben buralarda olurum."

"Tamam, bir sinyal çakarım."

Tokalaşıp kendi yollarına gittiler.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın yazılmasında irili ufaklı katkı yapan herkese teşekkür etmek istiyorum. En başta da Los Angeles Emniyeti'nden Dedektif Mitzi Roberts'a. Eski ve yeni dedektifler Rick Jackson, Tim Marcia ve David Lambkin'e de verdikleri bilgiler ve ayrıntılar için ayrıca şükranlarımı sunuyorum.

Asya Muchnick önderliğindeki ve aralarında Bill Massey, Emad Akhtar ve Pamela Marshall'ın yer aldığı editör kadrosu sürecin vazgeçilmez bir parçasıydı.

Linda Connelly, Jane Davis, Terrill Lee Lankford, Heather Rizzo, Henrik Bastin, John Hougton ve Dennis Wojciechowski gibi güvenilir okurlar kitabın son şeklini almasında önemli rol oynadılar. Bu hikâyenin kâğıda dökülmesinde emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler.

Herkese sevgiler.

Harry Bosch, Dedektif Renée Ballard ile güçlerini birleştiriyor.

Dedektif Renée Ballard, gece vardiyasında eski dosyaları karıştıran bir yabancıyla karşılaşır. Bu davetsiz misafir, rafa kaldırılmış bir vakada çalışan emekli dedektif Harry Bosch'tur. Ballard, Bosch'un şantaj kartlarını kontrol etmesine izin vermez, ancak merkezden ayrılmadan önce onun çözmeye çalıştığı faili meçhul cinayeti inceler ve bu vakaya derin bir empatiyle yaklaşır:

Hollywood sokaklarında vahşice öldürülen ve bedeni bir çöp kutusuna bırakılan on beş yaşındaki Daisy Clayton vakası çözülememiştir. Ballard, Daisy'ye ne olduğunu öğrenmek ve katili adalete teslim etmek için Bosch ile güçlerini birleştirir. İki dedektif soruşturma boyunca zaman zaman sarsıntılar yaşasalar da birbirlerine güvenirler. Ancak vaka beklenmedik olaylarla tehlikeli bir hal aldığında bu ortaklık devam edebilecek midir?

www.nemesiskitap.com
nemesis KİTAP
MASAL PERESTE
nora